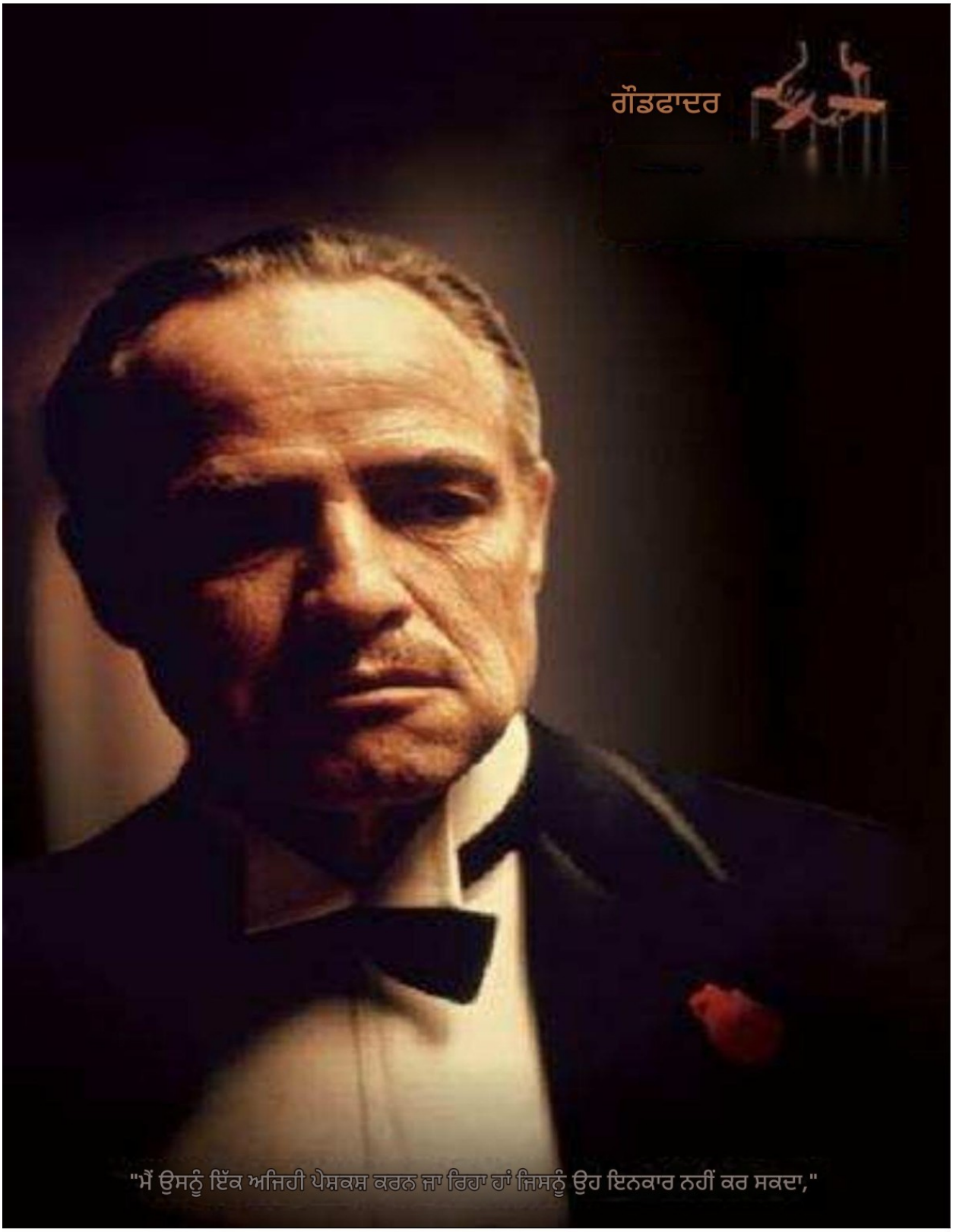
ਗੌਡਫਾਦਰ
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ,"

Table of Contents

ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ
ਅਧਿਆਇ 1
ਅਧਿਆਇ 2
ਅਧਿਆਇ 3
ਅਧਿਆਇ 4
ਅਧਿਆਇ 5
ਅਧਿਆਇ 6
ਅਧਿਆਇ 7
ਅਧਿਆਇ 8
ਅਧਿਆਇ 9
ਅਧਿਆਇ 10
ਅਧਿਆਇ 11
ਕਿਤਾਬ II
ਅਧਿਆਇ 12
ਅਧਿਆਇ 13
ਕਿਤਾਬ III
ਅਧਿਆਇ 14
ਚੌਥੀ ਕਿਤਾਬ
ਅਧਿਆਇ 15
ਅਧਿਆਇ 16
ਅਧਿਆਇ 17
ਅਧਿਆਇ 18
ਅਧਿਆਇ 19
ਭਾਗ ਪੰਜ
ਅਧਿਆਇ 20
ਅਧਿਆਇ 21
ਅਧਿਆਇ 22
ਛੇਵੀਂ ਕਿਤਾਬ
ਅਧਿਆਇ 23

ਅਧਿਆਇ 24
ਸੱਤਵੀਂ ਕਿਤਾਬ
ਅਧਿਆਇ 25
ਅਧਿਆਇ 26
ਅਧਿਆਇ 27
ਅਧਿਆਇ 28
ਅੱਠਵਾਂ ਭਾਗ
ਅਧਿਆਇ 29
ਅਧਿਆਇ 30
ਅਧਿਆਇ 31
ਨੌਵੀਂ ਕਿਤਾਬ
ਅਧਿਆਇ 32

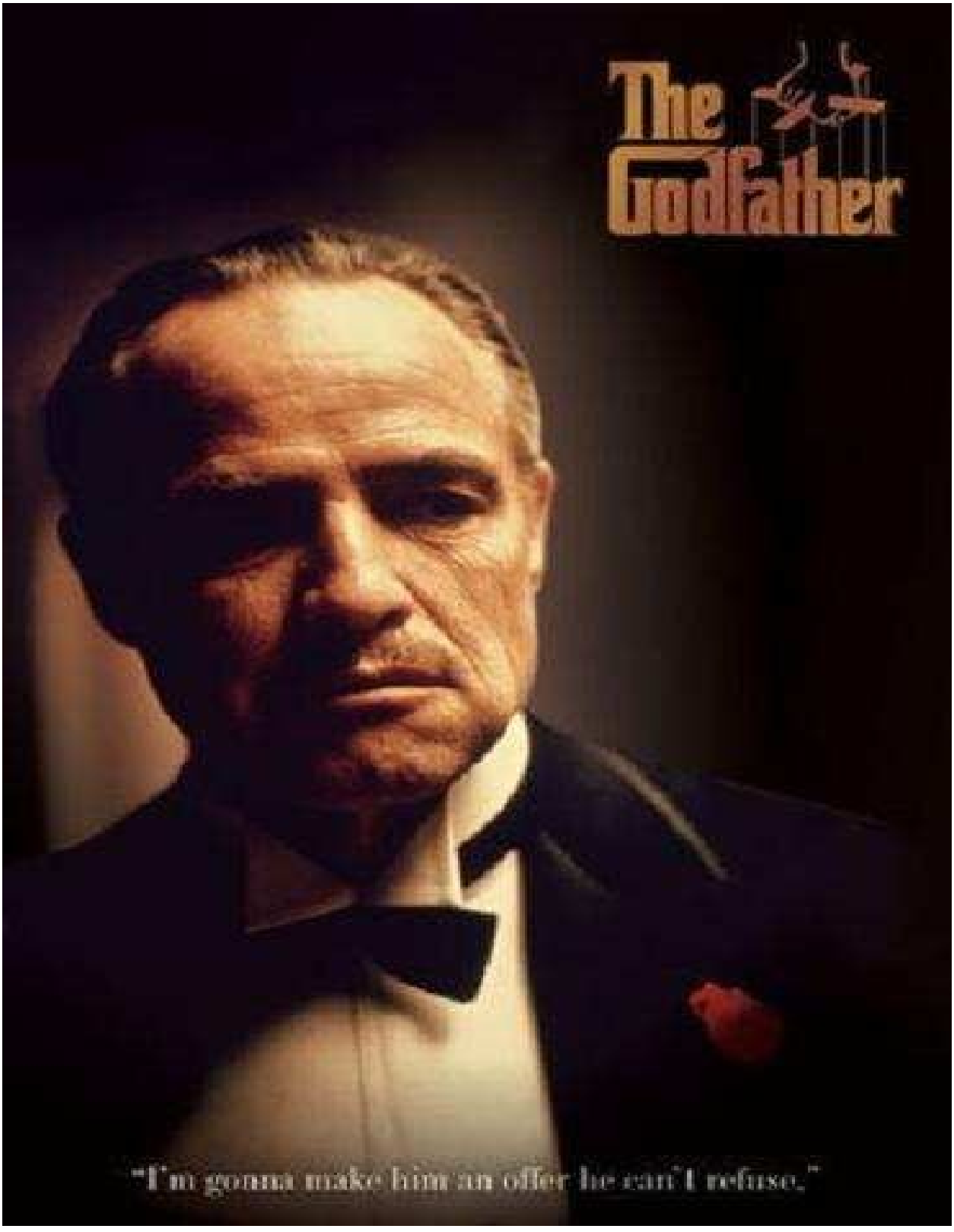
The Godfather
"I'm gonna make him an offer he can't refuse."

"ਗੌਡਫਾਦਰ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਿੱਤ ਹੈ... ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਾਵਲ..."
--ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸਮੀਖਿਆ
"ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਲੱਗੇਗਾ!"
--ਨਿਊਯਾਰਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ

ਦੇਵਤਾ

ਮਾਰੀਓ ਪੁਜ਼ੋ

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © ਮਾਰੀਓ ਪੁਜ਼ੋ 1969 ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ
ਐਂਥਨੀ ਕਲੇਰੀ ਲਈ

ਲੇਖਕ ਬਾਰੇ
ਮਾਰੀਓ ਪੁਜ਼ੋ ਦਾ ਜਨਮ ਮੈਨਹਟਨ ਦੇ ਵੈਸਟ ਸਾਈਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਨਰਕ ਦੀ ਰਸੋਈ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਦ ਫਾਰਚੂਨੇਟ ਪਿਲਗ੍ਰੀਮ ("ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਕਲਾਸਿਕ" NY ਟਾਈਮਜ਼) ਅਤੇ ਡਾਰਕ ਅਰੇਨਾ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਲੋਚਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਇਹ ਮਾਰਚ 1969 ਵਿੱਚ ਦ ਗੌਡਫਾਦਰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਦਿੱਤਾ। ਸਮੀਖਿਅਕਾਂ ਨੇ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ "ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਿੱਤ" (ਸੈਟਰਡੇ ਰਿਵਿਊ), "ਵੱਡੀ, ਅਸ਼ਾਂਤ, ਬਹੁਤ ਮਨੋਰੰਜਕ" (ਨਿਊਜ਼ਵੀਕ), "ਮਾਹਰ" (ਲੁੱਕ), "ਇੱਕ ਯਾਤਰੀ ਦਾ ਸੁਪਨਾ, ਹਿੰਸਕ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਕਲਪਨਾ" (ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼) ਵਜੋਂ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕੀਤੀ। ਲੱਖਾਂ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਕੇ, ਇਹ ਸੱਠ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਕਣ ਵਾਲੀ ਸੂਚੀ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਰਿਹਾ। ਵੱਡੇ-ਸਮੇਂ ਦੇ ਜੂਏਬਾਜ਼ ਦੀ ਬੁਖਾਰ ਵਾਲੀ ਦੁਨੀਆ ਬਾਰੇ ਮਾਰੀਓ ਪੁਜ਼ੋ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਵਾਂ ਨਾਵਲ, ਫੂਲਜ਼ ਡਾਈ, ਨੂੰ ਦਹਾਕੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਘਟਨਾ ਵਜੋਂ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

[redacted]

[redacted]

--[redacted]

ਅਧਿਆਇ 1
ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨਿਊਯਾਰਕ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਕੋਰਟ ਨੰਬਰ 3 ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਜੱਜ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਾਰੀ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਾਲੇ ਚੋਗੇ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਪੇਟਿਆ ਜਿਵੇਂ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਦੋ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਠੰਡਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਸਭ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਸੀ ਜੋ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਪਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।
"ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੇ ਪਤਿਤਾਂ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕੀਤਾ," ਜੱਜ ਨੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਜਾਨਵਰ। ਜਾਨਵਰ। ਦੋ ਨੌਜਵਾਨ, ਚਮਕਦਾਰ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਕਰੂ ਕੱਟੇ ਹੋਏ, ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਚਿਹਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਅਧੀਨਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਏ।
ਜੱਜ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਗਰੀਬ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਜਿਨਸੀ ਛੇੜਛਾੜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੰਦਾ।" ਜੱਜ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮੋਟੀਆਂ ਭਰਵੱਟੇ ਹੇਠ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਲਕੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੇ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਵੱਲ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਝਪਕਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰੋਬੇਸ਼ਨ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਵੱਲ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਈਆਂ। ਉਸਨੇ ਭੌਂਕਿਆ ਅਤੇ ਮੋਟੇ
"ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਜਵਾਨੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਰਿਕਾਰਡ, ਤੁਹਾਡੇ ਚੰਗੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।"
ਸਿਰਫ਼ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸੋਗ ਨੇ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰ ਜਵਾਨ ਧੀ ਅਜੇ ਵੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਜਬਾੜਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਜਾਨਵਰ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਗਏ ਸਨ? ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਓਹ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਹੁਣ ਖੁਸ਼ ਸਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਚਾਰ ਵਜੇ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੋਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾ ਵੀ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਪਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੇ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਮਹਾਨ ਮਹਿਲਾ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਆਪਣੀ ਸਕਾਚ ਦੀ ਬੋਤਲ ਘੁੱਟਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਚਾਬੀ ਸੁਣੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੀਂਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਦੂਤ ਵਰਗਾ ਚਿਹਰਾ, ਰੂਹਾਨੀ ਜਾਮਨੀ ਅੱਖਾਂ, ਨਾਜ਼ੁਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਪਰ ਸੰਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਸਰੀਰ। ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਇੱਕ ਸੌ ਮਿਲੀਅਨ ਆਦਮੀ ਮਾਰਗੋਟ ਐਸ਼ਟਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕੀਤੇ।
"ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਸੀ?" ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਬਾਹਰ ਚੁਦਾਈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹਾਲਤ ਦਾ ਗਲਤ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਾਕਟੇਲ ਟੇਬਲ ਉੱਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸਦਾ ਗਲਾ ਫੜ ਲਿਆ। ਪਰ ਉਸ ਜਾਦੂਈ ਚਿਹਰੇ, ਸੁੰਦਰ ਜਾਮਨੀ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾ ਕੇ, ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਬੇਵੱਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ, ਉਸਦੀ ਮੁੱਠੀ ਪਿੱਛੇ ਹਟਦੀ ਦੇਖੀ। ਉਹ ਚੀਕੀ, "ਜੌਨੀ, ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾ ਰਹੀ ਹਾਂ।"
ਉਹ ਹੱਸ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਹਫ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸੁਗੰਧਿਤ ਸਾਹ ਨੂੰ ਸੁੰਘ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਰੇਸ਼ਮੀ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਅਤੇ ਪੱਟਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਨਰਕ ਦੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਕਿਸ਼ੋਰ ਹੋਣ 'ਤੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਰਦਨਾਕ ਸਜ਼ਾ ਜੋ ਢਿੱਲੇ ਦੰਦਾਂ ਜਾਂ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਨੱਕ ਦਾ ਕੋਈ ਸਥਾਈ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗੀ।
ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਹੱਸ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਬਾਜ਼, ਉਸਦਾ ਬ੍ਰੋਕੇਡ ਗਾਊਨ ਉਸਦੇ ਪੱਟਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਾਸੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰੇ। "ਆਓ, ਇਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਰੱਖੋ। ਇਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਰੱਖੋ, ਜੌਨੀ, ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ।"

ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਉੱਠਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਔਰਤ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਇੱਕ ਜਾਦੂਈ ਢਾਲ ਸੀ। ਮਾਰਗੋਟ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਾਂਸਰ ਦੇ ਸਪਰਿੰਗ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਚਕਾਨਾ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਨਾਚ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਜੈਕਾਰਾ ਗਾਇਆ, "ਜੌਨੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਜੌਨੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।" ਫਿਰ ਲਗਭਗ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਬੇਚਾਰਾ ਮੂਰਖ ਬਦਮਾਸ਼, ਮੈਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਕੜਵੱਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਹ, ਜੌਨੀ, ਤੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਗਿੰਨੀ ਰਹੇਂਗੀ, ਤੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਪੇਚ ਕਰਨਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੂਰਖ ਗੀਤਾਂ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਗਾਉਂਦਾ ਸੀ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਬੇਚਾਰਾ ਜੌਨੀ। ਅਲਵਿਦਾ, ਜੌਨੀ।" ਉਹ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤਾਲੇ ਵਿੱਚ ਚਾਬੀ ਘੁੰਮਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਜੌਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮੂੰਹ ਰੱਖ ਕੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਬਿਮਾਰ, ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਟਰ ਦੀ ਸਖ਼ਤੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰ ਮੰਗਵਾਈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਕੋਲ ਸ਼ਕਤੀ, ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਕੋਰਲੀਓਨ। ਬੇਕਰ, ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ, ਉਸਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਇਤਾਲਵੀ ਰੋਟੀਆਂ ਵਾਂਗ ਚਿੱਕੜ ਅਤੇ ਖੁਰਦਰਾ, ਅਜੇ ਵੀ ਆਟੇ ਨਾਲ ਧੂੜ ਭਰਿਆ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਧੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬੇਕਰ ਦੀ ਸਹਾਇਕ, ਐਂਜ਼ੋ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਐਂਜ਼ੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੰਗੀ ਕੈਦੀ ਵਰਦੀ ਨੂੰ ਹਰੇ- ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲੀ ਬਾਂਹ ਦੀ ਪੱਟੀ ਨਾਲ ਬਦਲ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਗਵਰਨਰ ਟਾਪੂ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਮਰੀਕੀ ਅਰਥਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪੈਰੋਲ 'ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਇਤਾਲਵੀ ਫੌਜ ਕੈਦੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਉਹ ਉਸ ਪੈਰੋਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਡਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਖੇਡੀ ਜਾ ਰਹੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕਾਮੇਡੀ, ਉਸਦੇ ਲਈ, ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੀ।
ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਨੇ ਬੜੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪੈਕੇਜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਯੁੱਧ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੰਡ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਗੰਦਗੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ?"
ਐਨਜ਼ੋ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟਾ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ ਮੁੰਡਾ, ਆਪਣੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਲਗਭਗ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ, "ਪੈਡਰੋਨ, ਮੈਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕੁਆਰੀ ਦੀ ਸਹੁੰ

ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਆਲਤਾ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਟਲੀ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਮਰੀਕਾ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ।"
ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਫਿਲੋਮੇਨਾ, ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। "ਇਹ ਸਾਰੀ ਮੂਰਖਤਾ ਬੰਦ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗਲੇ-ਸੜੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਂਜ਼ੋ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰੱਖ, ਉਸਨੂੰ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਕੋਲ ਲੁਕਣ ਲਈ ਭੇਜ।"
ਕੈਥਰੀਨ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੋਟੀ, ਘਰੇਲੂ ਅਤੇ ਹਲਕੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਐਂਜ਼ੋ ਵਰਗਾ ਸੁੰਦਰ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ, ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇੰਨੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਛੂਹਦਾ ਹੋਵੇ। "ਮੈਂ ਇਟਲੀ ਜਾ ਕੇ ਰਹਿ ਜਾਵਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ 'ਤੇ ਚੀਕਿਆ। "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਐਂਜ਼ੋ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੱਜ ਜਾਵਾਂਗੀ।"
ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦੀ ਇੱਕ "ਗਰਮ ਨੰਬਰ" ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁੱਜੇ ਹੋਏ ਨੱਤਾਂ ਨੂੰ ਐਨਜ਼ੋ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੁਰਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਬੇਕਰ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਓਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਗਰਮ ਰੋਟੀਆਂ ਨਾਲ ਕਾਊਂਟਰ ਟੋਕਰੀਆਂ ਭਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਘੁੱਟਿਆ। ਨੌਜਵਾਨ ਬਦਮਾਸ਼ ਦੀ ਗਰਮ ਰੋਟੀ ਉਸਦੇ ਓਵਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ, ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਨੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ, ਜੇਕਰ ਸਹੀ ਕਦਮ ਨਾ ਚੁੱਕੇ ਗਏ। ਐਨਜ਼ੋ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਨਾਗਰਿਕ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਗੌਡਫਾਦਰ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸ ਕਾਂਸਟੈਂਸੀਆ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਵਿਆਹ ਲਈ ਉੱਕਰੇ ਹੋਏ ਸੱਦੇ ਪੱਤਰ ਮਿਲੇ ਸਨ, ਜੋ ਅਗਸਤ 1945 ਦੇ ਆਖਰੀ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਮਨਾਏ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਦੁਲਹਨ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਡੌਨ ਵਿਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਖੁਦ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਉਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਤਿਉਹਾਰ ਚੱਲਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਮੌਕਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਾਪਾਨੀਆਂ ਨਾਲ ਜੰਗ ਹੁਣੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋਈ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਲੜ ਰਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਆਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਦੋਸਤ ਉਸਨੂੰ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਨਕਦੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਕਰੀਮ ਰੰਗ ਦੇ ਲਿਫਾਫੇ ਫੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਕੋਈ ਚੈੱਕ ਨਹੀਂ। ਹਰੇਕ ਲਿਫਾਫੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਕਾਰਡ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਲਈ ਉਸਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦਾ ਮਾਪ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਮਾਇਆ ਗਿਆ ਸਤਿਕਾਰ।
ਡੌਨ ਵਿਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਹਰ ਕੋਈ ਮਦਦ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਖਾਲੀ ਵਾਅਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਲਾਲਚੀ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਤਾਕਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਕਿ ਤੁਸੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ, ਆਪਣੀ ਦੋਸਤੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਭਾਵੇਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਗਰੀਬ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲੈਂਦਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਹੱਲ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਇਨਾਮ? ਦੋਸਤੀ, "ਡੌਨ" ਦਾ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਿਰਲੇਖ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ "ਗੌਡਫਾਦਰ" ਦਾ ਵਧੇਰੇ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਸਲਾਮ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ, ਸਿਰਫ਼ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ, ਕਦੇ ਵੀ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਨਿਮਰ ਤੋਹਫ਼ਾ - ਇੱਕ ਗੈਲਨ ਘਰੇਲੂ ਵਾਈਨ ਜਾਂ ਮਿਰਚਾਂ ਵਾਲੇ ਟਾਰਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਟੋਕਰੀ ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਲਈ ਪਕਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਚੰਗਾ ਸਲੂਕ ਸੀ, ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਨਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹੋ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਡਾ ਕਰਜ਼ਾ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।
ਹੁਣ ਇਸ ਮਹਾਨ ਦਿਨ, ਉਸਦੀ ਧੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, ਡੌਨ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੇ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ, ਸਾਰੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਡੌਨ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ "ਗੌਡਫਾਦਰ" ਕਹਿਣ ਲਈ ਬੇਝਿਜਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਵੀ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਬਾਰਟੈਂਡਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸਾਥੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਾਬਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਮਾਹਰ ਹੁਨਰ ਸਨ। ਵੇਟਰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਬਾਗ਼ ਦੇ ਪਿਕਨਿਕ ਟੇਬਲਾਂ 'ਤੇ ਖਾਣਾ ਡੌਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਏਕੜ ਦੇ ਬਾਗ ਨੂੰ ਖੁਦ ਦੁਲਹਨ ਦੀਆਂ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀਆਂ-ਚਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ - ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਗਰੀਬ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਨਿਮਰ
- ਪਿਆਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ। ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨੀਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਇੰਨਾ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਟਕਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਭੋਲੇ-ਭਾਲੇ ਦਰਸ਼ਕ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਖੁਦ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਲਾੜਾ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ, ਬਪਤਿਸਮਾ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੈਂਟੀਨੋ ਪਰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਸੋਨੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਵੱਡੇ ਇਤਾਲਵੀ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਘ੍ਰਿਣਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ; ਛੋਟੇ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਹਿਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਇਤਾਲਵੀ ਮੂਲ ਦੇ ਅਮਰੀਕੀ ਨਾਲੋਂ ਲੰਬਾ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਛੇ ਫੁੱਟ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਝਾੜੀਆਂ, ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਫਸਲ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚਾ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੱਕ ਘੋਰ ਕਾਮਦੇਵ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਬਰਾਬਰ ਪਰ ਧਨੁਸ਼ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਸੰਘਣੇ ਸਨ, ਡਿੰਪਲ ਹੋਈ ਠੋਡੀ ਕਿਸੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਅਸ਼ਲੀਲ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਲਦ ਵਾਂਗ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਆਮ ਗਿਆਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਇੰਨਾ ਉਦਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸ਼ਹੀਦ ਪਤਨੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਰੈਕ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਬਦਨਾਮ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਨਿਡਰ ਪੁਟੇਨ ਵੀ, ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅੰਗ ਦੇ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਰੀਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੁੱਗਣੀ ਕੀਮਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਇੱਥੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਦਾਅਵਤ 'ਤੇ, ਕੁਝ ਨੌਜਵਾਨ ਮੈਟਰਨ, ਚੌੜੇ ਕਮਰ ਵਾਲੇ, ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲੇ, ਠੰਢੀਆਂ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਮਾਪਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਇਸ ਖਾਸ ਦਿਨ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੀ ਮੇਡ ਆਫ਼ ਆਨਰ, ਲੂਸੀ ਮੈਨਸੀਨੀ ਲਈ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਕੁੜੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ, ਆਪਣੇ ਗੁਲਾਬੀ ਰਸਮੀ ਗਾਊਨ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਚਮਕਦਾਰ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁਕਟ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਬਾਗ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਰਿਹਰਸਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਨੀ ਨਾਲ ਫਲਰਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਵੇਰੇ ਵੇਦੀ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਨਿਚੋੜਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਕੁਆਰੀ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਉਹ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕੇਗਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕੋਲ ਤਾਕਤ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਹਿੰਮਤ ਸੀ। ਉਹ ਉਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਉਸਦੇ ਅੰਗ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵਰਗੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਤੇਜ਼, ਗਰਮ ਸੁਭਾਅ

ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਤੀਬਰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਵਾਈਨ ਦੇ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੇ ਬੈਰਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸਮੂਹ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ, ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਦ ਬੇਕਰ, ਐਂਥਨੀ ਕੋਪੋਲਾ ਅਤੇ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਸਨ। ਆਪਣੀ ਆਮ ਸੁਚੇਤ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਚਾਰ ਆਦਮੀ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਮਾਈਕਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਨਹੀਂ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਅਹਿਸਾਨ ਹਨ।" ਅਤੇ ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਆਸਾਨ ਸੀ ਕਿ ਚਾਰੇ ਆਦਮੀ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਡੌਨ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਸ਼ੈਵਰਲੇਟ ਸੇਡਾਨ ਪੱਕੇ ਮਾਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਆ ਕੇ ਰੁਕਿਆ। ਅਗਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜੈਕਟਾਂ ਤੋਂ ਨੋਟਬੁੱਕ ਕੱਢੀਆਂ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ, ਮਾਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖੜੀਆਂ ਹੋਰ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੰਬਰ ਲਿਖ ਲਏ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਉਹ ਲੋਕ ਜ਼ਰੂਰ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਮੇਰਾ ਇਸ ਗਲੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਚਾਹੁਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।"
ਸੋਨੀ ਦਾ ਭਾਰੀ ਕਾਮਦੇਵ ਚਿਹਰਾ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ। "ਉਹ ਘਟੀਆ ਬਦਮਾਸ਼, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।" ਉਹ ਘਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰਿਆ ਅਤੇ ਮਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਕਾਲੀ ਸੇਡਾਨ ਖੜੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਡਰਾਈਵਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਝਿਜਕਿਆ ਨਹੀਂ ਪਰ ਹਰਾ ਪਛਾਣ ਪੱਤਰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਬਟੂਆ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਸੋਨੀ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਕਹੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ। ਉਸਨੇ ਥੁੱਕਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਥੁੱਕ ਸੇਡਾਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਵੱਜਿਆ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਡਰਾਈਵਰ ਸੇਡਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਮਾਲ 'ਤੇ ਆਵੇਗਾ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਲੋਕ ਐਫਬੀਆਈ ਦੇ ਆਦਮੀ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੰਬਰ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਘਟੀਆ ਬਦਮਾਸ਼।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਅਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰੇ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਇੱਕ ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਚਾਨਕ

ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਖੁਦ ਗੁੱਸੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਮਾਜ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਹਿਣ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਮਰ ਆਦਮੀ, ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਗਿਆਨ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਉਸ ਨਿਮਰਤਾ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਪਰ ਹੁਣ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਚਾਰ-ਪੀਸ ਬੈਂਡ ਵਜਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਾਰੇ ਮਹਿਮਾਨ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਘੁਸਪੈਠੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੀ ਦਾਅਵਤ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ।
ਹੁਣ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਸੈਂਕੜੇ ਮਹਿਮਾਨ ਸਨ, ਕੁਝ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸਜੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਨੱਚ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਮਸਾਲੇਦਾਰ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਕਾਲੇ, ਘਰੇਲੂ ਵਾਈਨ ਦੇ ਗੈਲਨ ਜੱਗਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਮੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਦੁਲਹਨ, ਕੌਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਆਪਣੇ ਲਾੜੇ, ਮੇਡ ਆਫ਼ ਆਨਰ, ਦੁਲਹਨਾਂ ਅਤੇ ਅਸ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉੱਚੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਇਤਾਲਵੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਮਾਹੌਲ ਸੀ। ਦੁਲਹਨ ਦੇ ਸੁਆਦ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ "ਗਿੰਨੀ" ਵਿਆਹ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਪਤੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਾਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਲਾੜਾ, ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ, ਇੱਕ ਅੱਧੀ ਨਸਲ ਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਜਨਮ ਇੱਕ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉੱਤਰੀ ਇਤਾਲਵੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲ ਅਤੇ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇਵਾਡਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਕਾਰਨ ਉਹ ਰਾਜ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਭੈਣ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਨੇਵਾਡਾ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਾਰਲੋ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਮੁਸੀਬਤ ਇੱਕ ਜਵਾਨੀ ਦੀ ਬੰਦੂਕ ਨਾਲ ਬੇਵਕੂਫੀ ਸੀ, ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੋਂ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਨੌਜਵਾਨ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਸਾਫ਼ ਰਹਿ ਸਕੇ। ਉਹ ਨੇਵਾਡਾ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜੂਏ ਬਾਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਵਾਪਸ ਆਏ ਜਿਸਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਡੌਨ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਲਾਭ ਹੋਇਆ।
ਕੌਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਬਹੁਤੀ ਸੋਹਣੀ ਕੁੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਤਲੀ ਅਤੇ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਚਲਾਕ ਬਣ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਪਰ ਅੱਜ, ਉਸਦੇ ਚਿੱਟੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਗਾਊਨ ਅਤੇ

ਉਤਸੁਕ ਕੁਆਰੇਪਣ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲੀ ਹੋਈ, ਉਹ ਇੰਨੀ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ ਕਿ ਲਗਭਗ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਲੱਕੜ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਲਾੜੇ ਦੇ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ ਪੱਟ 'ਤੇ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਕਾਮਦੇਵ-ਧਨੁਸ਼ ਮੂੰਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹਵਾਦਾਰ ਚੁੰਮਣ ਦੇਣ ਲਈ ਹਿੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਸਮਝਦੀ ਸੀ। ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਮਾਰੂਥਲ ਦੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਭਾਰੀ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦਾ ਕੰਮ। ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਉਸਦੇ ਟਕਸ ਦੀ ਜੈਕਟ ਨੂੰ ਫੁੱਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੁਲਹਨ ਦੀਆਂ ਪਿਆਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਗਲਾਸ ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨਾਟਕ ਦੇ ਕਲਾਕਾਰ ਹੋਣ। ਪਰ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਰੇਸ਼ਮੀ ਪਰਸ ਵੱਲ ਝਪਕਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਜੋ ਦੁਲਹਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਹੁਣ ਪੈਸਿਆਂ ਦੇ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਸਨ? ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ? ਵੀਹ ਹਜ਼ਾਰ? ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।
ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨੌਜਵਾਨ ਜਿਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਫੈਰੇਟ ਵਰਗਾ ਚਿਕਨਾ ਜਿਹਾ ਸਿਰ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਪਰਸ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਆਦਤ ਤੋਂ ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਮੋਟੀ ਜੇਬ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਚੋਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਿਹਲਾ, ਮਾਸੂਮ ਸੁਪਨਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਪੌਪਗਨਾਂ ਨਾਲ ਟੈਂਕਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੌਸ, ਮੋਟੇ, ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦੇ ਪੀਟਰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਅਤੇ ਕਾਮੀ ਟਾਰਾਂਟੇਲਾ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜ ਦੇ ਡਾਂਸ ਫਲੋਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਬਹੁਤ ਲੰਬਾ, ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ, ਇੰਨੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਨਾਲ ਨੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਖ਼ਤ ਢਿੱਡ ਛੋਟੀਆਂ, ਛੋਟੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਢੰਗ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਹਿਮਾਨ ਉਸਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਅਗਲਾ ਸਾਥੀ ਬਣਨ ਲਈ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਲਈ। ਛੋਟੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂਡੋਲਿਨ ਦੀ ਜੰਗਲੀ ਧੁਨ 'ਤੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਈਆਂ। ਜਦੋਂ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਉਸਨੂੰ ਬਰਫੀਲੀ ਕਾਲੀ ਵਾਈਨ ਦਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰੇਸ਼ਮੀ ਰੁਮਾਲ ਨਾਲ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਭਰੇ ਜੋਵ ਵਰਗੇ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਪੂੰਝਿਆ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਵਾਈਨ ਘੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਵ੍ਹੇਲ ਵਾਂਗ ਹਵਾ ਭਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਪੌਲੀ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਡਾਂਸ ਜੱਜ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਆਪਣਾ ਕੰਮ

ਕਰੋ। ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮੋ ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ।" ਪੌਲੀ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਖਿਸਕ ਗਿਆ।
ਬੈਂਡ ਨੇ ਰਿਫਰੈਸ਼ਮੈਂਟ ਬ੍ਰੇਕ ਲਿਆ। ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਇੱਕ ਛੱਡਿਆ ਹੋਇਆ ਮੈਂਡੋਲਿਨ ਚੁੱਕਿਆ, ਆਪਣਾ ਖੱਬਾ ਪੈਰ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਪਿਆਰ ਗੀਤ ਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਲਗਾਤਾਰ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਨਾਲ ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਜੀਭ ਅਸ਼ਲੀਲ ਬੋਲਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਘੁੰਮਾਈਆਂ। ਔਰਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚੀਕ ਉੱਠੀਆਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਗਾਇਕ ਦੇ ਨਾਲ ਹਰੇਕ ਪਉੜੀ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਚੀਕਿਆ।
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤੰਗਦਿਲ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪਤਨੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚੀਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੁਲਹਨ ਦੇ ਮੇਜ਼ ਵੱਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਵਾਨ ਲੂਸੀ ਮੈਨਸੀਨੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਦਾਸੀ ਸੀ, ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਦੇ ਕੇਕ ਦੀ ਸੇਵਾ 'ਤੇ ਆਖਰੀ ਛੂਹ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਠ ਗਈ। ਸੋਨੀ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਭੀੜ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਇੱਥੇ-ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕਿਆ।
ਸਾਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਕਾਲਜ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਮਰੀਕੀ ਬਣ ਚੁੱਕੀ ਮੇਡ ਆਫ਼ ਆਨਰ, ਇੱਕ ਪੱਕੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ "ਵੱਕਾਰ" ਸੀ। ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਰਿਹਰਸਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ, ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫਲਰਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਆਦਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਦਾ ਸਾਥੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਗੁਲਾਬੀ ਗਾਊਨ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਕੇ, ਲੂਸੀ ਮੈਨਸੀਨੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਝੂਠੀ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਹੋਈ, ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵੱਲ ਭੱਜੀ। ਉਹ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰਹੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਈ ਤਾਂ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਉੱਪਰ ਲੈਂਡਿੰਗ 'ਤੇ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ "ਦਫ਼ਤਰ" ਦੀ ਬੰਦ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਇੱਕ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉੱਚਾ ਕਮਰਾ, ਥਾਮਸ ਹੇਗਨ ਸਜਾਵਟੀ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਹੇਗਨ ਡੌਨ ਦਾ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲਰ, ਜਾਂ ਸਲਾਹਕਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਧੀਨ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਡੌਨ ਨੇ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ

ਸਾਰੀਆਂ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੂੰ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ, ਵਿਆਹ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਇਸ ਦਿਨ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਡੌਨ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਲੂਸੀ ਮੈਨਸੀਨੀ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕਾਮੇਡੀ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਕੀਤੀ, ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਡੌਨ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ। ਉਹ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਸੂਚੀ ਚੁੱਕੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚੀ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੂੰ ਅੰਤ ਤੱਕ ਛੱਡ ਦਿਓ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਬੈਰਲ ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਬੇਕਰ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਸਤ ਸੀ, ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਬੇਕਰ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਕੇ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਇਕੱਠੇ ਖੇਡੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੋਸਤੀ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਹਰ ਈਸਟਰ 'ਤੇ ਤਾਜ਼ੇ ਪੱਕੇ ਹੋਏ ਪਨੀਰ ਅਤੇ ਕਣਕ ਦੇ ਕੀਟਾਣੂ ਵਾਲੇ ਪਾਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛਾਲੇ ਯੋਕ-ਸੋਨੇ ਦੇ, ਟਰੱਕ ਦੇ ਪਹੀਏ ਵਾਂਗ ਵੱਡੇ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਦੇ ਸਨ। ਕ੍ਰਿਸਮਸ 'ਤੇ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਜਨਮਦਿਨਾਂ 'ਤੇ, ਅਮੀਰ ਕਰੀਮੀ ਪੇਸਟਰੀਆਂ ਨੇ ਨਾਜ਼ੋਰੀਨਾਂ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਪਤਲੇ ਅਤੇ ਮੋਟੇ, ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਡੌਨ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਸਲਾਦ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਬੇਕਰੀ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਕਾਇਆ ਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਕਾਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਾਲੇ OPA ਖੰਡ ਕੂਪਨ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਅਹਿਸਾਨ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ। ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੇਕਰ ਇੱਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਦੋਸਤ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਬੇਕਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡੀ ਨੋਬੀਲੀ ਸਿਗਾਰ ਅਤੇ ਪੀਲੇ ਸਟ੍ਰੇਗਾ ਦਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਡੌਨ ਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੀ। ਉਹ ਕੌੜੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਾਥੀ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਬੇਕਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਅਤੇ ਐਂਜ਼ੋ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ। ਸਿਸਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਇਤਾਲਵੀ ਮੁੰਡਾ; ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜ ਦੁਆਰਾ ਫੜਿਆ ਗਿਆ; ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਨੂੰ ਜੰਗੀ ਕੈਦੀ ਵਜੋਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ; ਸਾਡੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਰੋਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ! ਇਮਾਨਦਾਰ

ਐਂਜ਼ੋ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਸਰਾ ਕੈਥਰੀਨ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪਿਆਰ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਯੁੱਧ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਗਰੀਬ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਇਟਲੀ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਦੀ ਧੀ ਜ਼ਰੂਰ ਟੁੱਟੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਮਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਿਰਫ਼ ਗੌਡਫਾਦਰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਹੀ ਇਸ ਦੁਖੀ ਜੋੜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਉਮੀਦ ਸੀ।
ਡੌਨ ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਘੁੰਮਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਬੇਕਰ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ, ਆਦਮੀ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਹਿਲਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਬੇਕਰ ਨੇ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤ, ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿਓ।" ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕਾਂਗਰਸਮੈਨ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਾਂਗਰਸਮੈਨ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਿੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖੇਗਾ ਜੋ ਐਂਜ਼ੋ ਨੂੰ ਨਾਗਰਿਕ ਬਣਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇਗਾ। ਬਿੱਲ ਜ਼ਰੂਰ ਕਾਂਗਰਸ ਨੂੰ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਹੋਣਗੇ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੀਮਤ ਹੁਣ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਸੀ। ਉਹ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇਗਾ। ਕੀ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਸਹਿਮਤ ਸੀ?
ਬੇਕਰ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਮਝ ਆ ਗਿਆ। ਕਾਂਗਰਸ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਐਕਟ ਸਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਗਭਗ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਲੈ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ, ਸਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਕਰੀ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੇਕਰ ਨੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ। ਹੇਗਨ ਡੌਨ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਇਹ ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਨਿਵੇਸ਼ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਵਾਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬੇਕਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਸਤਾ ਜੀਵਨ ਭਰ ਸਹਾਇਕ, ਇਹ ਸਭ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਵਿੱਚ।" ਉਹ ਰੁਕਿਆ। "ਮੈਂ ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ?"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰਮਾਇਆ। "ਸਾਡੇ ਪੈਸੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਅਗਲੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਯਹੂਦੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ। ਘਰ ਦੇ ਪਤੇ ਬਦਲ ਦਿਓ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਜੰਗ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਲੋਕ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਓਵਰਫਲੋ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਸਕਣ ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਨਾ ਵਧਾ ਸਕਣ।" ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਲਿਖਿਆ। "ਕਾਂਗਰਸਮੈਨ ਲੂਟੇਕੋ ਨਹੀਂ। ਫਿਸ਼ਰ ਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਓ।"

ਅਗਲਾ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੇਗਨ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਧਾਰਨ ਕੇਸ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਐਂਥਨੀ ਕੋਪੋਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਯਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕੋਪੋਲਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੀਜ਼ੇਰੀਆ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਪੰਜ ਸੌ ਡਾਲਰ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ; ਫਿਕਸਚਰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਓਵਨ 'ਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਲਈ। ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਬਿੱਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਲ ਕੱਢਿਆ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਸੌ ਡਾਲਰ ਉਧਾਰ ਦਿਓ, 'ਮੈਂ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਜਾਣ 'ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ।" ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਕਿ ਚਾਰ ਸੌ ਡਾਲਰ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ, "ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਆਹ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਕਦੀ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਮੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ।" ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪੈਸੇ ਲੈ ਲਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿੱਲਾਂ ਦੇ ਰੋਲ ਨਾਲ ਐਂਥਨੀ ਕੋਪੋਲਾ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ।
ਹੇਗਨ ਚੁੱਪਚਾਪ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਡੌਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਉਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਦਾਰਤਾ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਂਥਨੀ ਕੋਪੋਲਾ ਲਈ ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਡੌਨ ਵਰਗਾ ਆਦਮੀ ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਉਧਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਉਧਾਰ ਲਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੋਪੋਲਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਇੱਕ ਕਰੋੜਪਤੀ ਸੀ ਪਰ ਕਿੰਨੇ ਕਰੋੜਪਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਦੋਸਤ ਦੁਆਰਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵੀ ਅਸੁਵਿਧਾ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?
ਡੌਨ ਨੇ ਪੁੱਛ-ਗਿੱਛ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਨਤਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਪਰ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧਾਈ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਡੌਨ ਨਾਰਾਜ਼ ਜਾਪਿਆ। ਜਵਾਬ ਚਲਾਕ ਸੀ। "ਕੀ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਧੰਨਵਾਦ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇ।
ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਛਪੇ ਹੋਏ ਜਾਮਨੀ ਗੁੱਸੇ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਮਾਈਕਲ ਕੇ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਲਿਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਟਕੇ ਦੇ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਬਾਰੇ ਸੱਚਾਈ

ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਸਕੇ। ਪਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਹ ਡੌਨ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਅਨੈਤਿਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸਮਝਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਪੂਰਬੀ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਡਰਾਉਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਕਤਲ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੰਘ ਦੇ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹੈ।"
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੇਅ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ?" "ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਬੁਰਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਿੱਧਾ ਕਿਹਾ, "ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਤੇਲ ਆਯਾਤ ਕਾਰੋਬਾਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਕੀਤਾ ਹੀ ਸੀ। ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਕਹਾਣੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਛੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਜੰਗ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ।" ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਕੋਈ ਮਜ਼ਾਕ ਹੋਵੇ।
ਕੇਅ ਕੰਬ ਗਿਆ। "ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਗੈਂਗਸਟਰਾਂ ਨੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ?"
“ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ,” ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਹੈ।” ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।
"ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਬਸ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਾਂ।" ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕੂਹਣੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਨੂੰ ਠੋਕਰ ਮਾਰੀ। "ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ।"
ਮਾਈਕਲ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਛੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ?" ਕੇਅ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਅਖਬਾਰਾਂ ਨੇ ਇਹੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ," ਮਾਈਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਦੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ। ਇਹ ਇੰਨੀ ਭਿਆਨਕ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਕਹਾਣੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇਗਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਲੂਕਾ ਬਾਰੇ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕਦੋਂ ਵੱਡਾ ਹੋਵਾਂਗਾ?' ਅਤੇ ਟੌਮ ਨੇ

ਕਿਹਾ, 'ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੌ ਹੋ ਜਾਓਗੇ।' "ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਾਈਨ ਦਾ ਗਲਾਸ ਘੁੱਟਿਆ...ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਕਹਾਣੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਲੂਕਾ ਹੋਵੇਗੀ।"
ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਛੋਟਾ, ਬੈਠਾ, ਵੱਡੀ ਖੋਪੜੀ ਵਾਲਾ, ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੇ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀਆਂ ਘੰਟੀਆਂ ਵਜਾਈਆਂ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਮਖੌਟੇ ਵਿੱਚ ਮੋਹਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅੱਖਾਂ ਭੂਰੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਉਸ ਰੰਗ ਦੀ ਗਰਮੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਟੈਨ ਤੋਂ ਵੱਧ। ਮੂੰਹ ਬੇਜਾਨ ਜਿੰਨਾ ਬੇਰਹਿਮ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਪਤਲਾ, ਰਬੜ ਵਰਗਾ ਅਤੇ ਵੀਲ ਦਾ ਰੰਗ।
ਹਿੰਸਾ ਲਈ ਬ੍ਰਾਸੀ ਦੀ ਸਾਖ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਮਹਾਨ ਸੀ।
ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਡੌਨ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀ ਢਾਂਚੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਬਲਾਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਕਿਸਮ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ।
ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਰੱਬ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਨਰਕ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਡੌਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਕੇ, ਭਿਆਨਕ ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਅੜਿਆ ਰੱਖਿਆ। ਉਹ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਵਧਾਈਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਰਸਮੀ ਉਮੀਦ 'ਤੇ ਅੜ ਗਿਆ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਪੋਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਜੋੜੇ ਲਈ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਨਕਦੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਲਿਫਾਫਾ ਦਿੱਤਾ।
ਤਾਂ ਉਹ ਇਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਦੇਖਿਆ। ਡੌਨ ਨੇ ਬ੍ਰਾਸੀ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸੇਵਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਕਦੇ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸ਼ਾਹੀ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ। ਹਰ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ, ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ।
ਲਿਫਾਫੇ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਦਿੱਤੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸਨ। ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੇ ਰਕਮ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਏ ਸਨ, ਇਸਦੀ ਤੁਲਨਾ ਦੂਜੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਦਾਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਤਿਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਲਿਫਾਫਾ ਡੌਨ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਗੌਚਰੀ ਜਿਸਨੂੰ ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੁੱਲਦਾਰ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇ ਵਾਕ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ

ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਮਖੌਟਾ ਗੁਆਚਿਆ ਦੇਖਿਆ, ਮਾਣ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁੱਜ ਗਿਆ। ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡੌਨ ਦਾ ਹੱਥ ਚੁੰਮਿਆ ਜੋ ਹੇਗਨ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸਕੁਐਟ ਆਦਮੀ ਨੇ ਰਬੜੀ, ਵੀਲ-ਰੰਗ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਖਿੱਚ ਕੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ।
ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਬ੍ਰਾਸੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਘਬਰਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਂਗ ਸੀ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਡਾਇਨਾਮਾਈਟ ਵਾਂਗ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਣਾ ਪਿਆ। ਡੌਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। ਜੇਕਰ ਲੋੜ ਪਈ ਤਾਂ ਡਾਇਨਾਮਾਈਟ ਨੂੰ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਫਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਵੱਲ ਸਵਾਲੀਆ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਕੀ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਬਚਿਆ ਹੈ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ, ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੈਂਟੀਨੋ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਲਈ ਕਹੋ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਿੱਖਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।"
ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਲੱਭਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੂੰ ਸਬਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਕੋਲ ਗਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਵਾਹ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਜੇ ਸੋਨੀ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੇਡ ਆਫ਼ ਆਨਰ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮੁਸੀਬਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ; ਇਹ ਇੱਕ ਆਫ਼ਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਉਹ ਉਸ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਗਾਇਬ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਤਾਲਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।"
"ਟੌਮ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਬੁਰੀ ਅੱਖ ਦੀ ਲਾਗ ਨਾਲ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਬਸ ਰਿਹਾ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਆਹ ਹੋਣ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ।"

ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। "ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਨਿੱਘੇ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਸਨ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਇਟਾਲੀਅਨ ਚਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿਹਾ, "ਟੌਮ ਨੂੰ ਗੋਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।"
“ਓਹ,” ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਫਿਰ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, “ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਗੋਦ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ?”
ਮਾਈਕਲ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਟੌਮ ਲਈ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬਦਲਣਾ ਨਿਰਾਦਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਹੇਗਨ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਫ੍ਰੈਂਚ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਡੌਨ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਧੱਕਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਵੱਲ ਉਂਗਲੀ ਚੁੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਨ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਕਿਉਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ?" ਕੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਫਿਰ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰੰਪਰਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਹੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੰਦਾ।"
ਲੂਸੀ ਮੈਨਸੀਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਗੁਲਾਬੀ ਗਾਊਨ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਈ। ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦਾ ਭਾਰੀ ਕਾਮਦੇਵ ਚਿਹਰਾ, ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਨਾਲ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਅਸ਼ਲੀਲ, ਉਸਨੂੰ ਡਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਛੇੜਦੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਦੋ ਕਾਲਜ ਪ੍ਰੇਮ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਚੱਲਿਆ। ਝਗੜਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਕੁਝ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ "ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈ"। ਲੂਸੀ ਸਮਝ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਡੇਟ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਗਰਮੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਸਹੇਲੀ, ਕੌਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਲੂਸੀ ਨੇ ਸੋਨੀ ਬਾਰੇ ਫੁਸਫੁਸਾਈਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ, ਸੋਨੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੈਂਡਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸੈਂਡਰਾ ਇੱਕ ਰੁੱਖੀ, ਨੇਕ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਜਨਮ ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵਜੋਂ ਅਮਰੀਕਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਛਾਤੀਆਂ ਵਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਸੈਂਡਰਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਔਰਤਾਂ ਕੌਨੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਡਰ ਬਾਰੇ ਛੇੜਦੀਆਂ ਸਨ। "ਮੇਰੇ ਰੱਬ,"

ਸੈਂਡਰਾ ਹੱਸ ਪਈ ਸੀ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੋਨੀ ਦੇ ਉਸ ਖੰਭੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਚਿਪਕਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੂਨੀ ਕਤਲ ਚੀਕਿਆ। ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰਾ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਲਈ ਉਬਲਿਆ ਮੈਕਰੋਨੀ ਵਾਂਗ ਗਿੱਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਰਚ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੋਮਬੱਤੀ ਜਗਾਈ।"
ਉਹ ਸਾਰੇ ਹੱਸ ਪਏ ਸਨ ਪਰ ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਣਾ ਮਾਸ ਹਿੱਲਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਸੋਨੀ ਵੱਲ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਹੋਈ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਛਾ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਲਹਿਰ ਦੌੜ ਗਈ। ਉਤਰਨ 'ਤੇ ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਦਾ ਮੂੰਹ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਸੜੇ ਹੋਏ ਤੰਬਾਕੂ ਦਾ ਸੁਆਦ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੌੜੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਉਸੇ ਪਲ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਲਾੜੀ ਦੇ ਗਾਊਨ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ, ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਖਹਿਬੜ ਸੁਣੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸਦਾ ਵੱਡਾ ਗਰਮ ਹੱਥ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਸਾਟਿਨ ਪੈਂਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਪਾੜ ਕੇ ਉਸਦੀ ਯੋਨੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਰੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਲਟਕ ਗਈ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਖੋਲ੍ਹੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਨੰਗੇ ਕੁੱਲ੍ਹੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪੈਰ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਪੱਟਾਂ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟ ਲਏ ਜਾਣ। ਉਸਦੀ ਜੀਭ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੂਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਝਟਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੱਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਗੂੰਜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ, ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਖੰਭੇ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ ਵਾਂਗ ਧੜਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਿੱਲੇ, ਤਿੱਖੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਇਸਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨੇ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਖੁਸ਼ੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਾਫ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਉੱਪਰ ਲਿਆ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ ਵਾਂਗ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੇ ਉਸਦੇ ਬਿਜਲੀ ਵਰਗੇ ਜ਼ੋਰਾਂ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਤੀਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ; ਅਣਗਿਣਤ, ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ; ਆਪਣੀ ਪੇਡੂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉੱਚਾ ਅਤੇ ਉੱਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਉਹ ਇੱਕ ਚਕਨਾਚੂਰ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਸਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਟੁੱਟਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਪੱਟਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀਰਜ ਦਾ ਰੇਂਗਦਾ ਹੜ੍ਹ। ਹੌਲੀ-

ਹੌਲੀ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਤੋਂ ਢਿੱਲੇ ਪੈ ਗਏ, ਹੇਠਾਂ ਖਿਸਕ ਗਏ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਝੁਕ ਗਏ, ਸਾਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ।
ਇਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦਸਤਕ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੈਂਟ ਦੇ ਬਟਨ ਲਗਾਏ, ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਨਾ ਸਕੇ। ਲੂਸੀ ਨੇ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਗੁਲਾਬੀ ਗਾਊਨ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਝਪਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਅਨੰਦ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੀਵੀਂ, "ਸੋਨੀ, ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਹੋ?"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਲੂਸੀ ਵੱਲ ਅੱਖ ਮਾਰੀ। "ਹਾਂ, ਟੌਮ, ਇਹ ਕੀ ਹੈ?" ਹੇਗਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਅਜੇ ਵੀ ਧੀਮੀ ਸੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਡੌਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ।" ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਕੁਝ ਪਲ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਲੂਸੀ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਚੁੰਮਣ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੇਗਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ।
ਲੂਸੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਘੀ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਚੈੱਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗਾਰਟਰ ਸਟ੍ਰੈਪ ਖਿੱਚੇ। ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਡੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਨਰਮ ਅਤੇ ਨਰਮ ਸਨ। ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਟਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਚਿਪਚਿਪੀ ਗਿੱਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਉਹ ਧੋਣ ਲਈ ਬਾਥਰੂਮ ਨਹੀਂ ਗਈ ਪਰ ਸਿੱਧੀ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰ ਕੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ। ਉਹ ਕੌਨੀ ਦੇ ਕੋਲ ਵਾਲੀ ਦੁਲਹਨ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਲੈ ਲਈ, ਜਿਸਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਲੂਸੀ, ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਸੀ? ਤੂੰ ਸ਼ਰਾਬੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈਂ। ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰਹਿ।"
ਸੁਨਹਿਰੀ ਲਾੜੇ ਨੇ ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਵਾਈਨ ਦਾ ਗਲਾਸ ਡੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੰਗੂਰ ਵਰਗਾ, ਗੂੜ੍ਹਾ ਲਾਲ ਜੂਸ ਆਪਣੇ ਸੁੱਕੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਪੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਟਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਚਿਪਚਿਪੀ ਗਿੱਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਦਬਾਇਆ। ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਉੱਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪੀ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਭਾਲਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਕੌਨੀ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, "ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਹੋਰ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਹੈ।" ਕੌਨੀ ਹੱਸ ਪਈ। ਲੂਸੀ ਨੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਲਏ, ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਜੇਤੂ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਦੁਲਹਨ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖਜ਼ਾਨਾ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ।

ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਹੇਗਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਘਰ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਾ ਪਾਇਆ। ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਡੌਨ ਨੇ ਠੰਡਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਗਲੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ। ਸਲੋਅ-ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਅੰਡਰਟੇਕਰ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਡੌਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਖੁਦ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਨਫ਼ਰਤ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਤਿੱਖੀ ਅਤੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੀ ਧੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਧਰਮ-ਧੀ, ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਆਉਣ ਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਅਤੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਡੌਨ ਬੇਰਹਿਮ ਸੀ।
"ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਬੋਲਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਉਸਦੀ ਧਰਮ-ਮਦਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਿਆ।" ਇਹ ਇੱਕ ਝਿੜਕ ਸੀ। ਅੰਡਰਟੇਕਰ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ "ਗੌਡਫਾਦਰ" ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿਵਾਜ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੈ।
ਬੋਨਾਸੇਰਾ, ਸੁਆਹ-ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ, ਨੇ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇਕੱਲੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਦੋਵੇਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਭੇਜ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
ਅੰਡਰਟੇਕਰ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਜੋ ਉਹ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾਲਿਆ। ਮੈਂ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਮਰੀਕਾ ਨੇ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਨਾ ਕਰੇ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ 'ਮੁੰਡਾ ਦੋਸਤ' ਮਿਲਿਆ, ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇਖਣ ਗਈ। ਉਹ ਦੇਰ ਤੱਕ ਬਾਹਰ ਰਹੀ। ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਇਹ ਸਭ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਕਸੂਰ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਈਵ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਮਰਦਾਨਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ

ਪੁਜਾਰੀ ਵਾਂਗ ਸੁਣਿਆ, ਦੂਰੀ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਭਾਵੁਕ, ਦੂਰ। ਉਹ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਪਲ ਲਈ ਇੰਨੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਫੁਸਫੁਸਾਉਣਾ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਡੌਨ ਨੇ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਵੱਲ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਬੋਨਾਸੇਰਾ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਸੀ, ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕੇ ਘੂਰ ਕੇ ਵਾਪਸ ਦੇਖਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਬੋਲਿਆ। "ਇਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਤੈਨੂੰ ਵਹਾ ਕੇ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਮੰਗੋਗਾ, ਦੇਵਾਂਗਾ।" ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਹੇਗਨ ਘਬਰਾ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਬਰਾਹਟ ਜਿਹੀ ਝਟਕੇ। ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਜੋੜੀਆਂ, ਵਿਅੰਗਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਣ ਲਈ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਮੁੜਿਆ।
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅਜੇ ਵੀ ਬੇਚੈਨ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੌਤ ਵਾਂਗ ਠੰਡੀ ਸੀ। "ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ," ਉਸਨੇ ਅੰਡਰਟੇਕਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਲਾਹਕਾਰ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਕੌਫੀ ਲਈ ਕਦੋਂ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਤੁਹਾਡੇ ਇਕਲੌਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਗੌਡਮਦਰ ਹੈ। ਆਓ ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰੀਏ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਦੋਸਤੀ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸੀ।"
ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਮੈਂ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।"
ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ। "ਨਹੀਂ। ਨਾ ਬੋਲੋ। ਤੁਸੀਂ ਅਮਰੀਕਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਵਰਗ ਪਾਇਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਵਪਾਰ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ, ਤੁਸੀਂ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੁਕਸਾਨ ਰਹਿਤ ਜਗ੍ਹਾ ਸਮਝਿਆ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਪੁਲਿਸ ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਸਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ। ਮੇਰੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜੋ ਆਪਣੀ ਦੋਸਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਥੋਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ - 0 ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਘੱਟ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।" ਡੌਨ ਰੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਡਰਟੇਕਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਮਰ, ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ। "ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, 'ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਮੈਨੂੰ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੇਵੋ।' ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਧੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਨ

ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ--" ਇੱਥੇ ਡੌਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਘਿਣਾਉਣੀ ਨਕਲ ਬਣ ਗਈ-" 'ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਵਾਂਗਾ।' ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕੀਤਾ ਹੈ?" ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਡਰ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ, "ਅਮਰੀਕਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਨਾਗਰਿਕ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਅਮਰੀਕੀ ਹੋਵੇ।"
ਡੌਨ ਨੇ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਫੈਸਲਾਕੁੰਨ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ। "ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਿਹਾ। ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੱਜ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ। ਅਮਰੀਕਾ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਮਿਲਣ ਜਾਓ ਤਾਂ ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਕੈਂਡੀ ਦਾ ਡੱਬਾ ਲੈ ਕੇ ਆਓ। ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੁੰਡੇ ਜਵਾਨ ਸਨ, ਉੱਚ-ਉੱਚੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਅਮੇਰੀਗੋ, ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਮਾਨਦਾਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਦੋਸਤੀ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕਿ ਮੈਂ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਬਦ ਦਿਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪਾਗਲਪਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੋਗੇ। ਇਹ ਅਮਰੀਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ।" ਜਿਸ ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣੀ ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਸਭ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਡੌਨ ਦੇ ਕਾਬੂ ਕੀਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨੇ, ਗਰੀਬ ਅੰਡਰਟੇਕਰ ਨੂੰ ਕੰਬਦੀ ਜੈਲੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇਨਸਾਫ਼ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨਸਾਫ਼ ਦਿੱਤਾ।" ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਨਸਾਫ਼ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਨਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।"
ਡੌਨ ਨੇ ਇਸ ਵਧੀਆ ਫ਼ਰਕ ਨੂੰ ਸਹਿਮਤੀ ਭਰੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡਾ ਇਨਸਾਫ਼ ਕੀ ਹੈ?"
"ਅੱਖ ਦੇ ਬਦਲੇ ਅੱਖ," ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਮੰਗਿਆ," ਡੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ।"
ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਦਿਓ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੀ ਹੈ।" ਡੌਨ ਨੇ ਉਸਦੇ ਹੋਰ ਬੋਲਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ ਦਾ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸਾ ਤੋੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਾਂ?" ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਵਿਰਲਾਪ ਸੀ।

ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਸੀ। ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਹਉਕਾ ਭਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਨੇਕ ਦਿਲ ਆਦਮੀ ਜੋ ਇੱਕ ਗਲਤ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਅੰਡਰਟੇਕਰ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਮੁੜਿਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਵਾਂਗ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕੋਮਲ, ਧੀਰਜਵਾਨ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਡਰਦੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਵਕੀਲਾਂ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜੱਜ ਤੋਂ ਫੈਸਲਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਵੇਸ਼ਵਾ ਵਾਂਗ ਵੇਚਦਾ ਹੈ। ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਬੈਂਕਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਬਰਬਾਦੀ ਵਾਲਾ ਵਿਆਜ ਅਦਾ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਭਿਖਾਰੀ ਵਾਂਗ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਟੋਪੀ ਫੜੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੁੰਘਦੇ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਨੱਕ ਤੁਹਾਡੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।" ਡੌਨ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਰ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਗਈ।
"ਪਰ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪਰਸ ਤੇਰਾ ਹੁੰਦਾ। ਜੇ ਤੂੰ ਇਨਸਾਫ਼ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੂੜ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅੱਜ ਕੌੜੇ ਹੰਝੂ ਰੋ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਇਮਾਨਦਾਰ ਆਦਮੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਜਾਂਦੇ" - ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ, ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਵੱਲ ਉਂਗਲੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ - "ਅਤੇ ਫਿਰ, ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਉਹ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਡਰਨਗੇ।"
ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ ਅਤੇ ਘੁੱਟੀ ਹੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਬਣ ਜਾ। ਮੈਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ... ਚੰਗਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਇਨਸਾਫ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਦਿਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਿਨ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਵਾਂਗਾ। ਉਸ ਦਿਨ ਤੱਕ, ਇਸ ਇਨਸਾਫ਼ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਦੀ ਧਰਮ-ਮਦਰ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸਮਝੋ।"
ਜਦੋਂ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਅੰਡਰਟੇਕਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਹੇਗਨ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿਓ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਏ, ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਖੂਨ ਦੀ ਬਦਬੂ ਨਾਲ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਅਸੀਂ ਕਾਤਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਲਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਮੂਰਖ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਦਾ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਜੇਠਾ, ਮਰਦ ਪੁੱਤਰ ਬਾਗ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸੀ, ਡੌਨ

ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਹਦਾਇਤਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਸੈਂਟੀਨੋ ਕਦੇ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਸਕਦਾ, ਕਦੇ ਵੀ ਡੌਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਅਮਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ, ਤਿੰਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਗਰਜਦੀ ਹੋਈ ਚੀਕ ਆਈ। ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੀ। "ਇਹ ਜੌਨੀ ਹੈ, ਉਹ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ?" ਹੇਗਨ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। "ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲਿਆਵਾਂ?"
“ਨਹੀਂ,” ਡੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਦਿਓ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਦਿਓ।” ਉਹ ਹੇਗਨ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। “ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ? ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈ।”
ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਈਰਖਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਸੁੱਕੇ ਜਿਹੇ ਕਿਹਾ, "ਦੋ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਫਿਰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਦਦ ਕਰੋ।"
"ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਸ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੌਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸ਼ਾਨ ਭੁੱਲ ਗਈ ਅਤੇ ਚੀਕ ਪਈ, "ਜੋਨੀ।" ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਚੁੰਮਿਆ, ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰੱਖੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਸਨ, ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਵੈਸਟ ਸਾਈਡ 'ਤੇ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਕੌਨੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਪਤੀ ਕੋਲ ਖਿੱਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸੁਨਹਿਰੀ ਨੌਜਵਾਨ ਹੁਣ ਦਿਨ ਦਾ ਸਟਾਰ ਨਾ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਖੱਟਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸੁਹਜ ਜਗਾਇਆ, ਲਾੜੇ ਦਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਵਾਈਨ ਦਾ ਗਲਾਸ ਦਿੱਤਾ।
ਬੈਂਡਸਟੈਂਡ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, "ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਗੀਤ ਸੁਣਾਓ, ਜੌਨੀ?" ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਬੈਂਡਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਨੀਨੋ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਪਾਈਆਂ। ਉਹ ਅਟੁੱਟ ਸਨ, ਇਕੱਠੇ ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜੌਨੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਫਿਲਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੌਨੀ ਨੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ

ਸਿਰਫ਼ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਵਾਰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਲੱਬ ਗਾਉਣ ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਹੁਣ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ਮਿਜ਼ਾਜ, ਮਜ਼ਾਕੀਆ, ਸ਼ਰਾਬੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ, ਸਾਰਾ ਪਿਆਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।
ਨੀਨੋ ਮੈਂਡੋਲਿਨ 'ਤੇ ਥਰਥਰਾਹਟ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਨੀਨੋ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ।
"ਇਹ ਦੁਲਹਨ ਲਈ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਂਦਿਆਂ, ਇੱਕ ਅਸ਼ਲੀਲ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਪ੍ਰੇਮ ਗੀਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਗਾਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਗਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਨੀਨੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਸੰਕੇਤਕ ਹਰਕਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਦੁਲਹਨ ਮਾਣ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋ ਗਈ, ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਨੇ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਗਰਜ ਕੀਤੀ। ਗਾਣਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਮੋਹਰ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹਰ ਪਉੜੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚਲਾਕ, ਦੋਹਰੇ ਅਰਥ ਵਾਲੀ ਟੈਗ ਲਾਈਨ ਨੂੰ ਗਰਜ ਰਹੇ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਉਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜੌਨੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਸ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਾਇਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸੁੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਲਈ ਸਹੀ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਵਰਗੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਜੌਨੀ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਗਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੁੰਡੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਵੱਡੇ ਹੋ ਕੇ ਪੰਜਾਹ ਮਿਲੀਅਨ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜੇਗਾ।
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਦੁਲਹਨ ਨੂੰ ਬੈਂਡਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਕੌਨੀ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਝੁਕ ਗਏ, ਨੀਨੋ ਕੁਝ ਸਖ਼ਤ ਤਾਰਾਂ ਲਈ ਮੈਂਡੋਲਿਨ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਰੁਟੀਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਖੌਲੀ ਲੜਾਈ ਅਤੇ ਲੁਭਾਉਣਾ, ਆਪਣੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤਲਵਾਰਾਂ ਵਾਂਗ ਵਰਤਦੇ ਹੋਏ, ਹਰ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੋਰਸ ਚੀਕਦਾ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ, ਜੌਨੀ ਨੇ ਨੀਨੋ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ 'ਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ, ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਦੁਲਹਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਖੋਹਣ ਦਿੱਤਾ, ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਜੇਤੂ ਪਉੜੀ ਵਿੱਚ ਝੂਲਣ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਮਰ ਗਈ। ਵਿਆਹ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪਾਰਟੀ ਤਾੜੀਆਂ ਦੀ ਗੂੰਜ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਉੱਠੀ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ। ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੀਤ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।

ਸਿਰਫ਼ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਜੋ ਘਰ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਕੁਝ ਗਲਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ, ਧੁੰਦਲੇ ਚੰਗੇ ਹਾਸੇ-ਮਜ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰਾ ਰੱਬ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸਾਡਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦਾ ਗਲਾ ਗਿੱਲਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ?" ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਭਰੇ ਵਾਈਨ ਗਲਾਸ ਸੁੱਟੇ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘੁੱਟ ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਉਸਨੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਿਹਾ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ।
ਜਦੋਂ ਜੌਨੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਤਾਂ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ,
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ, ਟੌਮ?" ਪਰ ਉਸਦੇ ਆਮ ਸੁਹਜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਨਿੱਘ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਇਸ ਠੰਢਕ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੁਖੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਡੌਨ ਦੇ ਕੁੱਤਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦਾ ਸੱਦਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਮੇਰਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।' ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਤਲਾਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੰਜ ਵਾਰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਟੌਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਜਾਂ ਰੁੱਝੇ ਹੋ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੁਖੀ ਹੋ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸਟ੍ਰੇਗਾ ਦੀ ਪੀਲੀ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚੋਂ ਗਲਾਸ ਭਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਇਹ ਸਭ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ। ਕੀ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਨਾ ਕਰ ਸਕਾਂ?"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਅੱਗ ਵਾਲੇ ਤਰਲ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾਸ ਦੁਬਾਰਾ ਭਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ਦਿਲ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਮੈਂ ਅਮੀਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਗੌਡਫਾਦਰ। ਮੈਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਬਦਮਾਸ਼ ਲਈ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਹੋਣ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ।"
ਡੌਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਰੱਬ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈਂ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ।"
ਜੌਨੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਸ ਕੁੱਤੀ ਲਈ ਪਾਗਲ ਸੀ। ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸਟਾਰ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਤ ਵਰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਜੇ ਮੇਕਅੱਪ ਮੈਨ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਵਧੀਆ

ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੈਮਰਾਮੈਨ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੇਚ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਏ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਟਿਪ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਲਈ ਬਣੀ ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਝੱਟ ਅੰਦਰ ਆਇਆ। "ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਕਿਵੇਂ ਹੈ?"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ। ਤਲਾਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਗਿੰਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਰਿੰਕ ਪੀਤੀ। "ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਹੱਸਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਈਰਖਾਲੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀ ਗਿੰਨੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਗਾਉਣ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਮਾਰਿਆ ਪਰ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੜਵੱਲ ਦਿੱਤੇ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਬਾਹਾਂ ਅਤੇ ਲੱਤਾਂ 'ਤੇ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਹੱਸਦੀ ਰਹੀ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ। "ਤਾਂ, ਗੌਡਫਾਦਰ, ਇਸ ਸਮੇਂ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ।" ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸਾਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਉਹ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।" ਉਹ ਰੁਕਿਆ, ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ?"
ਸਾਰਾ ਭਰੋਸਾ, ਸਵੈ-ਮਜ਼ਾਕ, ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਗੌਡਫਾਦਰ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕੀ ਹੈ।" ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਡੌਨ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੌਨੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੀਆਂ ਦੋ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪੈਸਾ ਕਮਾਇਆ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਟਾਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਟੂਡੀਓ ਦਾ ਮੁਖੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੀ ਹਿੰਮਤ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੇ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਆਦਮੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ?"
"ਮੈਂ ਉਹ ਗੀਤ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਸੰਗਠਨਾਂ ਲਈ ਗਾਉਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਖੈਰ, ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖ

ਸਕਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬਚਾ ਕੇ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰਾਤ ਦਾ ਸਟੈਂਡ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਈ। ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਵੇਸ਼ਵਾ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਗਿੰਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਗੋਡਿਆਂ 'ਤੇ ਰੀਂਗਦੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੋਰ ਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਗੌਡਫਾਦਰ, ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਠੰਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ। ਉਸਨੇ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।" ਅਚਾਨਕ ਗੁੱਸੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਵਿਗੜ ਗਈ। ਉਹ ਚੀਕਿਆ। "ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ!" ਉਹ ਡੈਸਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ, ਇੱਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਵਿੱਚ। "ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇ? ਇੱਕ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਫਿਨੋਚਿਓ ਜੋ ਰੋਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਰਸ ਦੀ ਭੀਖ ਮੰਗਦਾ ਹੈ? ਜੋ ਇੱਕ ਔਰਤ ਵਾਂਗ ਚੀਕਦਾ ਹੈ - 'ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਓ, ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ?'"
ਡੌਨ ਦੀ ਨਕਲ ਇੰਨੀ ਅਸਾਧਾਰਨ, ਇੰਨੀ ਅਚਾਨਕ ਸੀ ਕਿ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਹੱਸਣ ਲਈ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੇਵਤੇ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ੁਬਾਨ-ਕੁੱਟ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਸੈਂਟੀਨੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਉਦਾਸ ਰਹਿੰਦਾ ਅਤੇ ਬੁਰਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ। ਫਰੈਡੋ ਡਰ ਜਾਂਦਾ। ਮਾਈਕਲ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ, ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਦਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ। ਪਰ ਜੌਨੀ, ਆਹ, ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਬੰਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ, ਤਾਕਤ ਇਕੱਠੀ ਕਰਦਾ, ਆਪਣੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਦੇ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੌਸ ਦੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਕੀ ਬਕਵਾਸ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਪਿਤਾ ਦੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਵੇਸ਼ਵਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਰੋਂਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਵੇਸ਼ਵਾ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਹੱਸਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਵਾਂਗ ਜੀਉਂਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹੋ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਰੁਕ ਕੇ ਧੀਰਜ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਾਰ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ?"

ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਮੈਂ ਗਿੰਨੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜੂਆ ਖੇਡਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸੁੰਦਰ ਮੁੰਡੇ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗਿੰਨੀ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅੱਡੀ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਈਸ਼ਵਰ, ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹ ਸਾਰਾ ਬਕਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।"
ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਗੁੱਸਾ ਦਿਖਾਇਆ ਹੋਵੇ। “ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ।
ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਰੋ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਜੋ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਅਸਲੀ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਫਿਰ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੌਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ? ਕੌਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ? ਕੌਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜੀ ਸਕਦੇ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਜੀਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਗੌਡਫਾਦਰ, ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਇਤਾਲਵੀ ਪਤਨੀਆਂ ਵਰਗੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਗਿੰਨੀ ਇਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।"
ਹੁਣ ਡੌਨ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਫਿਨੋਚਿਓ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸੰਤ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਰਦ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਸੜ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" ਡੌਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਗਈ। "ਤੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਰੱਬ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰਾ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਤੇਰੇ ਹੋਰ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦਾ ਕੀ? ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੂੰ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮਦਾ ਫਿਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ। ਉਹ ਇਤਾਲਵੀ ਮੁੰਡਾ ਜੋ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਮਾੜੀ ਸੀ ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪੁਰਾਣੇ, ਪੁਰਾਣੇ ਸਾਥੀ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੂੰ ਸਕੂਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਤੇਰਾ ਸਾਥੀ ਕਿਸਨੂੰ ਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਨੀਨੋ। ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਬੱਜਰੀ ਦਾ ਟਰੱਕ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਡਾਲਰਾਂ ਲਈ ਵੀਕਐਂਡ ਗਾਉਂਦਾ

ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਤੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ। ਤੂੰ ਉਸਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ? ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਉਹ ਚੰਗਾ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ।"
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਥਕਾਵਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਗੌਡਫਾਦਰ, ਉਸ ਕੋਲ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਵੱਡਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਲਗਭਗ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਤੂੰ, ਰੱਬ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਹੁਣ, ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨੀਨੋ ਨਾਲ ਬੱਜਰੀ ਵਾਲੇ ਟਰੱਕ 'ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਦਿਵਾਵਾਂ?" ਜਦੋਂ ਜੌਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਡੌਨ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। "ਦੋਸਤੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਦੋਸਤੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਭੁੱਲੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਕੰਧ ਬਣਾਈ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਲਈ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਣਾ ਪੈਂਦਾ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਾ ਸਕਦੇ? ਤੁਸੀਂ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਵਧੀਆ ਗਾਇਆ। ਨੀਨੋ ਵਾਂਗ।" ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਇਸ ਨਾਜ਼ੁਕ ਜ਼ੋਰ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਏ। ਹੁਣ ਜੌਨੀ ਦੀ ਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਬਰ ਕਰੇ। "ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਗਾਣੇ ਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਘੰਟਿਆਂ ਜਾਂ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਗਾ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਰਿਹਰਸਲਾਂ ਜਾਂ ਰੀਟੇਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ।"
"ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਵਪਾਰੀ ਨਾਲ ਕੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇਵੇਗਾ।" ਡੌਨ ਕੰਮ 'ਤੇ ਉਤਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਕ ਪੇਜ਼ੋਨੋਵੈਂਟ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਸਟੂਡੀਓ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਲਈ ਫਿਲਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਾਰੇ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਸਾਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਨਾਵਲ ਦੇ ਫਿਲਮ ਅਧਿਕਾਰ ਖਰੀਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਬੈਸਟ ਸੇਲਰ। ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਪਾਤਰ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਦਾਕਾਰੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਣਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਗਾਉਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਅਕੈਡਮੀ ਅਵਾਰਡ ਵੀ ਜਿੱਤ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਵੱਡਾ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰ ਵਜੋਂ। ਪਰ ਉਹ ਬਦਮਾਸ਼ ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੀਮਤ ਦੇ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਨਾਂਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਸਟੂਡੀਓ ਕਮਿਸਰੀ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਉਸਦੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਚੁੰਮਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚੇਗਾ।"

ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਹੱਥ ਹਿਲਾ ਕੇ ਇਸ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬਕਵਾਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੱਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ। ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਭਾਰ ਘਟਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪੀਂਦੇ ਹੋ, ਹੈਂ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਗੋਲੀਆਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਹੁਣ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ," ਡੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਰਹੋ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗਾ ਖਾਓ, ਆਰਾਮ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸੌਂਵੋ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਬਣੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਗਤ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਤੋਂ ਦੁਨੀਆ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸਿੱਖ ਸਕੋ ਜੋ ਮਹਾਨ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਨਾ ਗਾਉਣਾ, ਨਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਔਰਤਾਂ। ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਹ ਪੇਜ਼ੋਨੋਵੈਂਟ, ਇਹ.90 ਕੈਲੀਬਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਨੌਕਰੀ ਦੇਵੇਗਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਹੋ ਗਿਆ?"
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਕੋਲ ਇੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। "ਇਹ ਮੁੰਡਾ ਜੇ. ਐਡਗਰ ਹੂਵਰ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਦੋਸਤ ਹੈ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ।"
"ਉਹ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਹੈ," ਡੌਨ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
"ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਾਰੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਾਓ, ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਓ। ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤ ਤੁਹਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਭ ਕੁਝ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ।" ਉਸਨੇ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇ ਕੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ।
ਹੇਗਨ ਡੈਸਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਾ, ਅਤੇ ਨੋਟਸ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਨੇ ਇੱਕ ਹਉਂਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ?"
"ਸਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਹੋਰ ਟਾਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਹਫ਼ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਪਵੇਗਾ।" ਹੇਗਨ ਨੇ ਕੈਲੰਡਰ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਕਲਮ ਫੜੀ।
ਡੌਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ।"

ਇਸ ਜਵਾਬ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਕਿ ਵਰਜਿਲ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਜਾ, ਕਿ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨਾਂਹ ਮੁਸੀਬਤ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗੀ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਮੈਂ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਉਣ?"
ਡੌਨ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਕਿਸ ਲਈ? ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਿਨ ਕੋਈ ਬੱਦਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਨਾਲ ਹੀ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਪਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇਵੇਗਾ ਉਹ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣਤਾ ਹੈ।" ਹੇਗਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰੋਗੇ?" ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਤਾਂ ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ - ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬ ਦਿਓ।"
ਡੌਨ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ? ਚੰਗਾ, ਅਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਓਗੇ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਉੱਥੇ ਉਡਾਣ ਭਰੋ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਲਈ ਇਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਿਪਟਾਓ। ਉਹ ਫਿਲਮ ਪੇਜ਼ੋਨੋਵੈਂਟ ਦੇਖੋ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਓਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗਾ। ਕੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹਸਪਤਾਲ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ ਅਬੈਂਡੈਂਡੋ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਰਾਤ ਭਰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆ ਕੇ ਉਡੀਕ ਕਰੇ।"
ਹੇਗਨ ਪਿਛਲੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਕੌਂਸਲਿਗਲੀਅਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਕੈਂਸਰ ਨੇ ਗੇਂਕੋ ਅਬਾਂਡਾਂਡੋ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਹੁਦਾ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਹੈ। ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਨ। ਇੰਨਾ ਉੱਚਾ ਅਹੁਦਾ ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਦੋ ਇਤਾਲਵੀ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਦੀ ਅਸਥਾਈ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਫਲ ਕੌਂਸਲਿਗਲੀਅਰ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਤਜਰਬਾ ਅਤੇ ਚਲਾਕੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਇੰਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪਰ ਡੌਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਹੌਸਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮੇਰੀ ਧੀ ਆਪਣੇ ਲਾੜੇ ਨਾਲ ਕਦੋਂ ਜਾਵੇਗੀ?"

ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੁੱਟ ਵਾਲੀ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੇਕ ਕੱਟਣਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਤੋਂ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਬਾਅਦ।" ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ। "ਤੁਹਾਡਾ ਨਵਾਂ ਜਵਾਈ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ?"
ਉਹ ਡੌਨ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਜੋਸ਼ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। "ਕਦੇ ਨਹੀਂ।" ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਦੇ ਫਲੈਟ ਨਾਲ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। "ਕਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਦਿਓ, ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਰੋਜ਼ੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਨਾ ਦੱਸੋ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਸੋਨੀ, ਫਰੈਡੋ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ।"
ਡੌਨ ਰੁਕ ਗਿਆ। "ਮੇਰੇ ਤਿੰਨੋਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾ ਕੇ ਗਰੀਬ ਜੇਨਕੋ ਨੂੰ ਮਿਲਣ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਨ। ਫਰੈਡੀ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਵੱਡੀ ਕਾਰ ਚਲਾਵੇ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਵੇਗਾ, ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਅਹਿਸਾਨ ਵਜੋਂ।" ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਸਵਾਲੀਆ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਜਾਓ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਜੇਨਕੋ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਾ ਜਾਓ। ਸਮਝਿਆ?" "ਸਮਝ ਗਿਆ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਫਰੈੱਡ ਨੂੰ ਕਾਰ ਕਿੰਨੇ ਵਜੇ ਉਡੀਕਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ?" "ਜਦੋਂ ਮਹਿਮਾਨ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ," ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇਨਕੋ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੇਗਾ।"
“ਸੈਨੇਟਰ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾ ਆਉਣ ਲਈ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਜਾਓਗੇ। ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸ਼ਾਇਦ ਸੜਕ ਦੇ ਪਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਐਫਬੀਆਈ ਬੰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਹੈ ਜੋ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੰਬਰ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੈਸੇਂਜਰ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜਿਆ।”
ਡੌਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਸੈਨੇਟਰ ਨੂੰ ਨਾ ਆਉਣ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। "ਕੀ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਤੋਹਫ਼ਾ ਭੇਜਿਆ ਸੀ?" ਹੇਗਨ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਜਰਮਨ-ਆਇਰਿਸ਼ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਇਤਾਲਵੀ ਸੀ।" ਪੁਰਾਣੀ ਚਾਂਦੀ, ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ। ਬੱਚੇ ਇਸਨੂੰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਵੇਚ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੈਨੇਟਰ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਚੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾਈ ਕਿ ਸੈਨੇਟਰ ਵਰਗੇ ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸੈਨੇਟਰ, ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਵਾਂਗ, ਡੌਨ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀ

ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਮਹਾਨ ਪੱਥਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵੀ, ਇਸ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨਾਲ, ਆਪਣੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੀ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਾਂਗੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਹੁਣ ਨਹੀਂ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਕੈਪੀਟਲ ਵਿੱਚ ਗਾਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਚੀਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ।"
“ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਂਗੇ,” ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਜਦੋਂ ਜੌਨੀ ਗਾਉਣਾ ਖਤਮ ਕਰ ਕੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਕੇਅ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਬੜੇ ਚਾਅ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਦੱਸੋ ਕਿ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਵਰਗੇ ਵੱਡੇ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੱਖ ਮੰਗਣਾ ਪਵੇਗਾ?"
"ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਧਰਮ ਪੁੱਤਰ ਹੈ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਅੱਜ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਨਾ ਹੁੰਦਾ।"
ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਹੱਸ ਪਈ। "ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਧੀਆ ਕਹਾਣੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। “ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇ ਕਿਹਾ ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਅੱਠ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਮਲਾ ਉਸਦੇ ਦੇਵਤੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਡੌਨ ਇਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਸਨਮਾਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ।
ਕਹਾਣੀ ਜਲਦੀ ਦੱਸੀ ਗਈ। ਅੱਠ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਡਾਂਸ ਬੈਂਡ ਨਾਲ ਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਰੇਡੀਓ ਆਕਰਸ਼ਣ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਬੈਂਡ ਲੀਡਰ, ਲੇਸ ਹੈਲੀ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ੋਅ ਬਿਜ਼ਨਸ ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਨੇ ਜੌਨੀ ਨਾਲ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਸ਼ੋਅ ਬਿਜ਼ਨਸ ਅਭਿਆਸ ਸੀ। ਲੇਸ ਹੈਲੀ ਹੁਣ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਉਧਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੈਸਾ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲੇਸ ਹੈਲੀ ਨੂੰ ਵੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ

ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਹੈਲੀ ਨੇ ਜੌਨੀ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜਾਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਲੈਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਵੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਬੈਂਡ ਲੀਡਰ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਸ਼ੋਅ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਘੱਟ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁੰਝ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਬੈਂਡ ਲੀਡਰ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤਾਂ, ਜੇਨਕੋ ਅਬੈਂਡੈਂਡੋ, ਜੋ ਉਸਦਾ ਕੌਂਸਲੀਅਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਗਵਾਹ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਲੇਸ ਹੈਲੀ ਨੂੰ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਚੈੱਕ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਤੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਛੱਡਣ ਵਾਲੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਬੈਂਡ ਲੀਡਰ ਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਪਿਸਤੌਲ ਰੱਖ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਸਤਖਤ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਦਿਮਾਗ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 'ਤੇ ਟਿਕ ਜਾਵੇਗਾ। ਲੇਸ ਹੈਲੀ ਨੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿਸਤੌਲ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਚੈੱਕ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ।
ਬਾਕੀ ਸਭ ਇਤਿਹਾਸ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਗਾਇਕੀ ਦਾ ਸਨਸਨੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਸੰਗੀਤਕ ਫ਼ਿਲਮਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਟੂਡੀਓ ਲਈ ਪੈਸਾ ਕਮਾਇਆ। ਉਸਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨੇ ਲੱਖਾਂ ਡਾਲਰ ਕਮਾਏ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬਚਪਨ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਮੋਸ਼ਨ ਪਿਕਚਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਗਲੈਮਰਸ ਗੋਰੇ ਸਟਾਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ। ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ "ਵੇਸ਼ਵਾ" ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੀ, ਉਹ ਜੂਆ ਖੇਡਦਾ, ਉਹ ਦੂਜੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗਾਇਕੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਕਣੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ। ਸਟੂਡੀਓ ਨੇ ਉਸਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਰੀਨਿਊ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਕੇਅ ਨੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਜੋ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਨੇਕਦਿਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਉਹ ਵਿਅੰਗਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਈ। "ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਸਦੇ ਤਰੀਕੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨਹੀਂ ਹਨ।" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਰਕਟਿਕ ਖੋਜੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੋ ਉੱਤਰੀ ਧਰੁਵ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਭੋਜਨ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਨ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।"
ਵਿਆਹ ਦਾ ਕੇਕ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਖਾਧਾ ਗਿਆ, ਲਗਭਗ ਸ਼ਾਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਦੁਆਰਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਬੜੀ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਕਰੀਮ ਦੇ ਗੋਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੰਨਾ ਸੁਆਦੀ ਕਿ ਦੁਲਹਨ ਨੇ ਲਾਲਚ ਨਾਲ ਕੇਕ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਲਾੜੇ ਨਾਲ ਹਨੀਮੂਨ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੱਢ ਲਿਆ। ਡੌਨ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਐਫਬੀਆਈ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵਾਲੀ ਕਾਲੀ ਸੇਡਾਨ ਹੁਣ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
ਅਖੀਰ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਰ ਬਚੀ ਸੀ, ਉਹ ਲੰਬੀ ਕਾਲੀ ਕੈਡੀਲੈਕ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਫਰੈਡੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤਾਲਮੇਲ ਬਣਾ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੋਇਆ, ਅਗਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਸੋਨੀ, ਮਾਈਕਲ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ, ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਆ ਜਾਵੇਗੀ, ਠੀਕ ਹੈ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। “ਟੌਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੇਗਾ।” ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਹੇਗਨ ਦੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਗੈਸ ਰਾਸ਼ਨਿੰਗ ਅਜੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਬੈਲਟ ਪਾਰਕਵੇਅ ਤੋਂ ਮੈਨਹਟਨ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਆਵਾਜਾਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੈਡਿਲੈਕ ਫ੍ਰੈਂਚ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਗਈ। ਸਵਾਰੀ ਦੌਰਾਨ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਫਿਰ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਜੌਨੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਮਦਦ ਕਰਾਂ?"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬੋਲਿਆ। "ਟੌਮ ਅੱਜ ਰਾਤ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਮਾਮਲਾ ਹੈ।"
ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਹੱਸ ਪਈ। "ਜੌਨੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜਾਵਾਂ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਫੇਰਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਰੇਗਾ? ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਮੂਰਖ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਹੈ?"

ਜੌਨੀ ਨੇ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ। "ਗੌਡਫਾਦਰ, ਜੋ ਆਦਮੀ ਇਸਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ.90 ਕੈਲੀਬਰ ਦਾ ਪੈਜ਼ੋਨੋਵੈਂਟ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਸੰਪਰਕ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
ਡੌਨ ਨੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਮਿਲੇਗਾ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕੂਹਣੀ ਨਾਲ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ। "ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੇਵਤੇ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਹਾਂ, ਮਾਈਕਲ?"
ਮਾਈਕਲ, ਜਿਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੇ ਸਨ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਣ। "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਓ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ," ਡੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਉਣਗੀਆਂ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਘੂਰਿਆ। “ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ।
ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗਾ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਚੱਲੋ, ਤੁਸੀਂ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੋ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਵਾਂਗ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਓ।" ਜੈਨਕੋ ਅਬਾਂਡਾਂਡੋ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਧੀਆਂ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਦੇ ਚਿੱਟੇ ਟਾਈਲ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਮੋਟੇ ਕਾਂਵਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਵਾਂਗ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਲਿਫਟ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਉਸ ਵੱਲ ਇੱਕ ਸਹਿਜ ਲਹਿਰ ਵਿੱਚ ਚਿੱਟੇ ਟਾਈਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਮਾਂ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੋਟੀ ਸੀ, ਧੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਦੀਆਂ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਬਾਂਡਾਂਡੋ ਨੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਗਲ੍ਹ 'ਤੇ ਚੁੰਝ ਮਾਰੀ, ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, "ਓਹ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸੰਤ ਹੋ, ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਲਈ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧੰਨਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਦੋਸਤ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਜੋ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਲਦੀ ਹੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇਸ ਰਾਤ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਨਕੋ ਅਬਾਂਡੈਂਡੋ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਇਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੈਂਸਰ ਨਾਲ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਉਸਦੀ ਘਾਤਕ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਆਮ ਹਿੱਸਾ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਅੱਜ ਰਾਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਕਟ ਸੀ। ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। "ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਮੇਰੇ ਗਰੀਬ ਪਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ। ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਓਗੇ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਆਹ, ਮਰਦ ਦੋਸਤੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਅੰਦਰ ਜਾਓ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰੋਗੇ।"
ਇੱਕ ਨਰਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਜੇਨਕੋ ਅਬਾਂਡਾਡੋ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ। ਡਾਕਟਰ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ, ਗੰਭੀਰ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਰਗਾ ਜੋ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਰਗਾ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਧੀ ਨੇ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ, "ਡਾ. ਕੈਨੇਡੀ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"
ਡਾ. ਕੈਨੇਡੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਵੱਡੇ ਸਮੂਹ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅੰਦਰਲਾ ਆਦਮੀ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਦਰਦ ਨਾਲ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਸਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਮਰਨ ਦੇਣ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਪਰਿਵਾਰ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਿਮਰਤਾ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਫਿੱਟ ਟਕਸੀਡੋ ਪਹਿਨੇ ਛੋਟੇ, ਭਾਰੀ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਮੁੜੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਨ ਲਈ।
ਭਾਰਾ ਆਦਮੀ ਬੋਲਿਆ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇਤਾਲਵੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਅੰਦਾਜ਼ ਸੀ। "ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਡਾਕਟਰ," ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
“ਹਾਂ,” ਡਾ. ਕੈਨੇਡੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
“ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ,” ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਅਸੀਂ ਭਾਰ ਚੁੱਕਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ 'ਤੇ ਰੋਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਾਂਗੇ।” ਇੰਨੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਿਆਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਬਾਂਡੈਂਡੋ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ।
ਡਾਕਟਰ ਕੈਨੇਡੀ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੱਚੇ ਇਨਸਾਫ਼ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ

ਡੌਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਗੌਡਫਾਦਰ, ਗੌਡਫਾਦਰ," ਉਸਨੇ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਪੁਕਾਰਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚਾਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਮਾਸ ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਸੜ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੀੜੇ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਖਾ ਰਹੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਗੌਡਫਾਦਰ, ਮੈਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਗਰੀਬ ਪਤਨੀ ਦੇ ਹੰਝੂ ਸੁਕਾ ਦਿਓ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਜੋਂ ਇਕੱਠੇ ਖੇਡਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮਰਨ ਦਿਓਗੇ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਨਰਕ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?"
ਡੌਨ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ। ਅਬਾਂਡੈਂਡੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅੱਜ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।"
ਡੌਨ ਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ, ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਨਿੰਦਿਆ ਭਰੇ ਭਰਮ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। "ਪੁਰਾਣਾ ਦੋਸਤ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਦਿਆਲੂ ਹੁੰਦਾ, ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ। ਪਰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ ਅਤੇ ਨਰਕ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ। ਮੈਂ ਹਰ ਰਾਤ ਅਤੇ ਹਰ ਸਵੇਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨਗੇ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਹਿਮ ਦੀਆਂ ਇੰਨੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
ਪਿੰਜਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੇ ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ ਜੋ ਅਸ਼ਲੀਲ ਸੀ। ਅਬਾਂਦੋਂ ਨੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਫਿਰ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ?"
ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਠੰਡੀ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਿਲਾਸੇ ਦੇ। "ਤੂੰ ਕੁਫ਼ਰ ਬੋਲਦਾ ਹੈਂ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਸਤੀਫ਼ਾ ਦੇ ਦੇ।"
ਅਬਾਂਦੰਡੋ ਵਾਪਸ ਸਿਰਹਾਣੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਉਮੀਦ ਦੀ ਚਮਕ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਨਰਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਾਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲੱਗੀ। ਡੌਨ ਉੱਠਿਆ ਪਰ ਅਬਾਂਦੰਡੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। "ਗੌਡਫਾਦਰ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੋ। ਸ਼ਾਇਦ ਜੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਡਰ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕੁਝ ਤਾਰਾਂ ਖਿੱਚੋ, ਹੈਂ?" ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਅੱਖ ਮਾਰੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਡੌਨ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਹੁਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। "ਤੁਸੀਂ ਖੂਨ ਦੇ ਭਰਾ ਹੋ, ਆਖ਼ਰਕਾਰ।" ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੌਨ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। "ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਹੱਥ ਫੜਨ ਦਿਓ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਬਦਮਾਸ਼ ਨੂੰ ਚਕਮਾ ਦੇਵਾਂਗੇ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਚਕਮਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਗੌਡਫਾਦਰ, ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਾ ਦਿਓ।"

ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰਦੇਸੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਆਪਣੀ ਘਰਘਰਾਹਟ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ "ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ" ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਈਕ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੀ, ਉਹ ਜੋ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਵਾਰਸ ਹੋਵੇਗਾ।
"ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ?" ਕੇਅ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਭਾਵਿਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਨੇ ਗੱਡੀ ਘੁੰਮਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਉਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਝਾਤ ਮਾਰੀ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਮਾਈਕ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ? ਮਿਸਟਰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਇਤਾਲਵੀ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਆਯਾਤਕ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਜੰਗ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਮੀਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਮਾਈਕ ਵਰਗੇ ਸਮਝਦਾਰ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।"
ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਆਉਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਸ ਕਿਹਾ, "ਬੌਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਠੀਕ ਠਾਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਓ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਚਾਬੀ ਮਿਲੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲਿਫਟ ਤੱਕ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੱਥ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਸੱਚੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਇਹ ਠੀਕ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਟਲ ਦੇ ਕਲਰਕ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, "ਉਸਨੇ ਕਿਸ ਨਾਮ ਹੇਠ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ?"
ਹੋਟਲ ਦੇ ਕਲਰਕ ਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਵੱਲ ਠੰਡੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜੀ ਹੋਈ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਗੇਂਦ ਨੂੰ ਕਲਰਕ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ।" ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਿਆਂ, ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਵਧੀਆ ਡੈਮ।"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਮਾਈਕ ਉਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਜਦੋਂ ਤੱਕ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। "ਮੈਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਚੁੱਕੋ," ਉਸਨੇ ਪੌਲੀ ਗੈਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਸੌਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਦੇਰ ਰਾਤ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਚੁੰਮ ਕੇ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿ ਕੇ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਵੱਲ ਨਿਕਲ ਸਕਿਆ। ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੰਬਰ ਇੱਕ ਤਰਜੀਹ (ਪੈਂਟਾਗਨ ਸਟਾਫ ਜਨਰਲ ਅਫਸਰ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਤੋਹਫ਼ਾ) ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਲਈ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਈ।

ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਪਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਦਿਨ ਸੀ। ਜੇਨਕੋ ਅਬੈਂਡੈਂਡੋ ਦੀ ਮੌਤ ਸਵੇਰੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਨਵਾਂ ਕੌਂਸਲਰ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਹੇਗਨ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਬਣਨਾ ਯਕੀਨੀ ਸੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿਓ।
ਡੌਨ ਨੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚੱਲੀ ਆ ਰਹੀ ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਖੂਨ ਵਾਲਾ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਹੇਗਨ ਡੌਨ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਪਰੰਪਰਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਇਹ ਖੂਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਓਮੇਰਟਾ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ, ਚੁੱਪ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸਿਸੀਲੀਅਨ 'ਤੇ ਹੀ ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੁਖੀ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਜੋ ਨੀਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਪੱਧਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਤਿੰਨ ਪਰਤਾਂ, ਜਾਂ ਬਫਰ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ ਗੱਦਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ। ਉਸ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਦੋ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਹ ਆਦੇਸ਼ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਹੇਗਨ ਨੇ, ਬਿਨਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਹੁਣ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰੇਗੀ। ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਖਾਸ ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਲੜੀ ਦੀ ਹਰੇਕ ਕੜੀ ਨੂੰ ਗੱਦਾਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਉਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਾ ਇਲਾਜ ਵੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕੜੀ ਗਾਇਬ ਹੋਣੀ ਸੀ।
ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਭਾਵ ਸੀ। ਉਹ ਡੌਨ ਦਾ ਸਲਾਹਕਾਰ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਆਦਮੀ, ਉਸਦਾ ਸਹਾਇਕ ਦਿਮਾਗ। ਉਹ ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਵੀ ਸੀ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਯਾਤਰਾਵਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਡੌਨ ਦੀ ਕਾਰ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਡੌਨ ਲਈ ਰਿਫਰੈਸ਼ਮੈਂਟ, ਕੌਫੀ ਅਤੇ ਸੈਂਡਵਿਚ, ਤਾਜ਼ੇ ਸਿਗਾਰ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜੋ ਡੌਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਲਗਭਗ ਹਰ ਚੀਜ਼, ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੈੱਲ। ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਡੌਨ

ਨੂੰ ਤਬਾਹੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਡੌਨ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭਵਿੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਹਰ ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਮੀਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ, ਸ਼ਕਤੀ ਵਰਤੇਗਾ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ। ਜੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਨਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਜਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।
ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੌਂਸਲਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਡੌਨ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਹੇਗਨ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੌਂਸਲਰ ਵਜੋਂ ਉਸਦਾ ਕੈਰੀਅਰ ਇਸ ਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਜਾਂ ਅਸਫਲਤਾ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਮਨਪਸੰਦ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲਿਆ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਹ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸੀ ਜੋ ਹੇਗਨ ਨੇ ਅਗਲੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਵਰਜਿਲ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨਾਲ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਪਰ ਹੇਗਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਲਈ, ਦੋਵੇਂ ਬਰਾਬਰ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਸਨ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੰਗੇ ਕੌਂਸਲਰ ਲਈ ਮਾਮਲਾ ਸੁਲਝਾ ਦਿੱਤਾ।
ਪਿਸਟਨ ਜਹਾਜ਼ ਨੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਘਬਰਾਏ ਹੋਏ ਅੰਦਰ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਸਟੇਸ ਤੋਂ ਮਾਰਟੀਨੀ ਮੰਗਵਾਈ। ਡੌਨ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ, ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਦੇ ਕਿਰਦਾਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ, ਉਸ ਤੋਂ, ਹੇਗਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਜੌਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸੀ।
ਆਪਣੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਲੇਟ ਕੇ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਸਟੂਡੀਓ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਦਰਜਨਾਂ ਸਿਤਾਰੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਅਧੀਨ ਸਨ। ਉਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ 'ਤੇ ਸੀ।
ਸਲਾਹਕਾਰ ਕੌਂਸਲ ਫਾਰ ਵਾਰ ਇਨਫਰਮੇਸ਼ਨ, ਸਿਨੇਮੈਟਿਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ, ਜਿਸਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਫਿਲਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜੇ. ਐਡਗਰ ਹੂਵਰ ਦਾ ਆਪਣੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ

ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਓਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਿਸ਼ਤੇ ਸਨ। ਵੋਲਟਜ਼ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਤਿ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਸੀ, ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮੈਗਾਲੋਮੈਨੀਆਕ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀਆਂ ਸਨ, ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ "ਸੰਭਾਲਣ" ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬ੍ਰੀਫਕੇਸ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਰਟੀਨੀ ਆਰਡਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਛਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ। ਕਾਰਨ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਜੋ ਰਸਤਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਫਲ ਰਿਹਾ, ਉਹ ਓਨਾ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗੀ। ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਮ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬਾਰ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦਾ ਖੇਡਣ ਦਾ ਸਾਥੀ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਦੀ ਮਾਂ ਅੰਨ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਹੇਗਨ ਦਾ ਪਿਤਾ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬੀ, ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ ਸ਼ਰਾਬੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਮਿਹਨਤੀ ਤਰਖਾਣ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਨਾਥ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ 1920 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜਿਕ ਏਜੰਸੀਆਂ ਨੇ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜੋ ਇੰਨੇ ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ ਸਨ ਕਿ ਆਪਣੀ ਦਾਨ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਏ ਸਨ। ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਵੀ ਅੱਖ ਦੀ ਲਾਗ ਸੀ। ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਘੁਸਰ-ਮੁਸਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਫੜਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਫੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਨਿੱਘਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਬੱਚਾ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਤੇਲਯੁਕਤ ਟਮਾਟਰ ਦੀ ਚਟਣੀ ਵਾਲੀ

ਸਪੈਗੇਟੀ ਦੀ ਇੱਕ ਗਰਮ ਡਿਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜਿਸਦਾ ਸੁਆਦ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੌਣ ਲਈ ਇੱਕ ਧਾਤ ਦਾ ਫੋਲਡਿੰਗ ਬਿਸਤਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੁਦਰਤੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੇ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਖੁਦ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅੱਖ ਦੀ ਲਾਗ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਸਕੂਲ ਭੇਜਿਆ। ਇਸ ਸਭ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਨੇ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਪਿਆਰ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਡੌਨ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ, ਉਸ ਉੱਤੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਥੋਪੀ। ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਨੂੰਨ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਦਾ ਇਹ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ/ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, "ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਜਿਸ ਕੋਲ ਆਪਣਾ ਬ੍ਰੀਫਕੇਸ ਹੈ, ਉਹ ਬੰਦੂਕਾਂ ਨਾਲ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਦਮੀ ਚੋਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਲਈ, ਸੋਨੀ ਅਤੇ ਫਰੈਡੀ ਨੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਿਰਫ਼ ਮਾਈਕਲ ਕਾਲਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਲ ਹਾਰਬਰ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮਰੀਨ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਬਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ। ਦੁਲਹਨ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੀ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਇਤਾਲਵੀ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਲਜ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੋ ਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਡੌਨ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਗਾਹਕ ਭੇਜਣ ਲਈ; ਉਸਦਾ ਦਫਤਰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ।
ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਡੌਨ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਖੁਸ਼ ਵੀ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਡੌਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਹੱਦ ਬਾਰੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਜੇਨਕੋ ਅਬੈਂਡੈਂਡੋ ਦੇ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਡੌਨ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮਿਲੀਆਂ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਾਂਗ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗਾ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਪੂਰੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ, ਡੌਨ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵੀਕਾਰ

ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ। ਡੌਨ, ਉਸ ਸਮਝ ਨਾਲ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਉਸਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਦੀ ਕਥਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਪੁੱਤਰ ਵਾਂਗ ਸਮਝਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, "ਟੌਮ, ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਭੁੱਲੋ," ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਲਗਭਗ ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਬਦਚਲਣ ਸੀ, ਐਨੀ ਅਨੀਮੀਆ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਦੀ ਲਾਗ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਦੌਰਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਦਾ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ ਵਾਂਗ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਭਿਆਨਕ ਦਿਨ ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਆਇਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਹ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਸੀ। ਪਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਆਏ ਸਨ, ਸੁਪਨੇ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਥਪਥਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਸਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਬੱਚੇ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭੀਖ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚਿੱਟੀਆਂ ਸੋਟੀਆਂ ਨਾਲ ਥਪਥਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਸਵੇਰੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗਿਆ ਤਾਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸ ਪਹਿਲੇ ਚੇਤੰਨ ਪਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ 'ਤੇ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇਗਾ।
ਪਰ ਡੌਨ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਜਨਰਲ ਲਾਅ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੇ। ਇਹ ਤਜਰਬਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਨਮੋਲ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਹੇਗਨ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੰਕੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਚ ਫਰਮ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਾਲ ਸਿਖਲਾਈ ਬਿਤਾਏ ਸਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਦਾ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਸ ਸ਼ਾਖਾ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਭਾਅ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਅਗਲੇ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ "ਆਇਰਿਸ਼ ਗੈਂਗ" ਕਿਹਾ। ਇਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਮੁਖੀ

ਵਜੋਂ ਡੌਨ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਟੀਚਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਜਿਹੀ ਇੱਛਾ ਉਸਦੇ ਦਾਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਾਨੀ ਦੇ ਖੂਨ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ "ਨਿੰਦਾ" ਹੁੰਦੀ।
ਜਦੋਂ ਜਹਾਜ਼ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਉਤਰਿਆ ਤਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਆਪਣੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਚੈੱਕ ਇਨ ਕੀਤਾ, ਨਹਾਇਆ ਅਤੇ ਸ਼ੇਵ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸਵੇਰ ਹੁੰਦੀ ਦੇਖੀ। ਉਸਨੇ ਨਾਸ਼ਤਾ ਅਤੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਸਵੇਰੇ ਦਸ ਵਜੇ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋਣ ਤੱਕ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ। ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਨਾ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਸਾਨ ਸੀ।
ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਫਿਲਮ ਮਜ਼ਦੂਰ ਯੂਨੀਅਨਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਦਮੀ, ਬਿਲੀ ਗੋਫ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਗੋਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਹੇਗਨ ਲਈ ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੇ, ਕਿ ਉਹ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਸੰਕੇਤ ਦੇਵੇ ਕਿ ਜੇਕਰ ਹੇਗਨ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਫਿਲਮ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰ ਹੜਤਾਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਗੋਫ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ। ਮੁਲਾਕਾਤ ਸਵੇਰੇ ਦਸ ਵਜੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਿਤ ਮਜ਼ਦੂਰ ਹੜਤਾਲ ਬਾਰੇ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਗੌਫ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਗੱਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸ ਤੱਕ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਡੌਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।"
"ਜੇਕਰ ਗੱਲ ਆਈ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇਗਾ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਕਿ ਗੌਫ ਡੌਨ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਇੰਨਾ ਸਹਿਮਤ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਾਮਰਾਜ, ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਫੈਲਿਆ ਸੀ ਪਰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਹਿਲਾਂ ਮਜ਼ਦੂਰ ਨੇਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਕੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ 'ਤੇ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਸਨ।
ਪਰ ਸਵੇਰੇ ਦਸ ਵਜੇ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਇੱਕ ਬੁਰਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਵੋਲਟਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਘੱਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਗੌਫ ਕਾਫ਼ੀ ਧਮਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਵੋਲਟਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਡੌਨ ਦੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਈਮਲਾਈਟ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਸਰਕਲਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਅੱਗੇ ਉਡੀਕਦੇ ਰੱਖਿਆ। ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਰੂਮ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਲੀਸ਼ਾਨ, ਬਹੁਤ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਆਲੂਬੁਖਾਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਬੱਚਾ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜੋ ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਗਿਆਰਾਂ ਜਾਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹਿੰਗੀ ਪਰ ਸਾਦੀ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਵਾਲ ਸਨ, ਵੱਡੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਰਸਬੇਰੀ-ਲਾਲ ਮੂੰਹ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਰਾਖੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਠੰਡੇ ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਘੂਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦੂਤ ਬੱਚਾ ਅਤੇ ਅਜਗਰ ਮਾਂ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਮਾਂ ਦੀ ਠੰਡੀ ਨਜ਼ਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲੀ ਪਰ ਮੋਟੀ ਦਰਮਿਆਨੀ ਉਮਰ ਦੀ ਔਰਤ ਉਸਨੂੰ ਦਫਤਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੇ ਦਫਤਰ-ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ। ਹੇਗਨ ਦਫਤਰਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਚਲਾਕ ਸਨ, ਦਫਤਰ ਦੀਆਂ ਨੌਕਰੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਫਿਲਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਹਾਰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਫਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।
ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਭਾਰਾ ਸਰੀਰ ਲਗਭਗ ਉਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸੂਟ ਦੁਆਰਾ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਆਪਣੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵੋਲਟਜ਼ ਪੂਰਬ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਖਾਲੀ ਬੀਅਰ ਦੇ ਡੱਬੇ ਅਤੇ ਧੱਕੇਸ਼ਾਹੀਆਂ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਸੀਨੇ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਕਾਮਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਛੱਡ ਕੇ ਪੱਛਮ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਿੱਕੇਲੋਡੀਅਨ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੋਸ਼ਨ ਪਿਕਚਰਜ਼ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। ਅਠਤਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਫਿਲਮ ਮੈਗਨੇਟ ਸੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਰੁੱਖਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਇੱਕ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਬਘਿਆੜ ਜੋ ਨੌਜਵਾਨ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਬੇਸਹਾਰਾ ਝੁੰਡਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਦਲ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਸਬਕ ਲਏ, ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵੈਲੇਟ ਤੋਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣੇ ਸਿੱਖੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬਟਲਰ ਤੋਂ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵ-ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਅਦਾਕਾਰਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ

ਅਦਾਕਾਰੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਸੱਠ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਮਾਸਟਰ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੋਸ਼ਨ ਪਿਕਚਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਲਾ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਰੋੜਾਂ ਡਾਲਰ ਦੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੇ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨਾਲ।
ਉਸਦਾ ਨਵੀਨਤਮ ਜਨੂੰਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਹਰ ਫਿਲਮ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਦੁਆਰਾ ਡਿਊਟੀ ਨਾਲ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਰੇਸਿੰਗ ਸਟੇਬਲ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦਸ ਮਿਲੀਅਨ ਡਾਲਰ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰੇਸਿੰਗ ਘੋੜਾ ਖਾਰਟੂਮ ਨੂੰ ਛੇ ਲੱਖ ਡਾਲਰ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਖਰੀਦ ਕੇ ਸੁਰਖੀਆਂ ਬਟੋਰੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜੇਤੂ ਰੇਸਰ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੋਲਟਜ਼ ਸਟੇਬਲ ਲਈ ਸਟੱਡ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।
ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਦਾ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ, ਉਸਦਾ ਸੁੰਦਰ, ਬਰਾਬਰ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਾਈ ਵਾਲਾ ਚਿਹਰਾ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ। ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣਕਾਰ ਤਕਨੀਸ਼ੀਅਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ; ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਮਾਸ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਸਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਸੀਵ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਜੋਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕੋਲ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਹਵਾ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਸਿੱਧੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਆ ਗਿਆ। ਕਿ ਉਹ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦਾ ਦੂਤ ਸੀ। ਕਿ ਇਹ ਦੋਸਤ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਮਿਸਟਰ ਵੋਲਟਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਦੋਸਤੀ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮਿਸਟਰ ਵੋਲਟਜ਼ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਨ ਦੇਣਗੇ। ਛੋਟਾ ਅਹਿਸਾਨ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਜੰਗੀ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਕਾਸਟ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਦੀ ਸਟੂਡੀਓ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਸੀਵਿਆ ਹੋਇਆ ਚਿਹਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਨਿਮਰ ਸੀ। "ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਕੀ ਉਪਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?" ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਮਰਤਾ ਦੀ ਝਲਕ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਜਣੇਪੇ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਰੰਟੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਮੱਸਿਆ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਚੋਟੀ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ ਸਟਾਰ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸਟੂਡੀਓ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਮਾਰਿਜੁਆਨਾ ਤੋਂ ਹੈਰੋਇਨ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਗਰੰਟੀ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਰਸ਼ ਸਟਾਰ ਹੋਰ ਹੈਰੋਇਨ ਨਹੀਂ ਲੈ

ਸਕੇਗਾ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਹੋਰ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਫ਼ੋਨ ਕਾਲ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।"
ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਸ਼ੇਖੀ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਪੂਰੇ ਪੂਰਬ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ, "ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਤਾਕਤ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਠੰਡੇ ਜਿਹੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਲਈ ਸੇਵਾ ਮੰਗਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗੁਆਓਗੇ।"
ਲਗਭਗ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਮਾਸਕ ਬਣਾਇਆ। ਮੂੰਹ ਮੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਭਾਰੀ ਭਰਵੱਟੇ, ਕਾਲੇ ਰੰਗੇ ਹੋਏ, ਸੁੰਗੜ ਕੇ ਉਸਦੀਆਂ ਚਮਕਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਮੋਟੀ ਲਕੀਰ ਬਣ ਗਏ। ਉਹ ਡੈਸਕ ਉੱਤੇ ਹੇਗਨ ਵੱਲ ਝੁਕਿਆ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਤੂੰ ਇੱਕ ਨਰਮ ਕੁੱਤੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਬੌਸ ਲਈ ਲਾਈਨ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦਿਓ, ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਹੈ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਉਹ ਫਿਲਮ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਲੱਕੜ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਗਿੰਨੀ ਮਾਫੀਆ ਗੁੰਬੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ।" ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕਿਆ। "ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਲਾਹ ਦਾ ਸ਼ਬਦ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ। ਜੇ. ਐਡਗਰ ਹੂਵਰ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ"--ਵੋਲਟਜ਼ ਵਿਅੰਗਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ--"ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਦੋਸਤ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕੋਗੇ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਮਾਰਿਆ ਹੈ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਵੋਲਟਜ਼ ਵਰਗੇ ਕੱਦ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਸੈਂਕੜੇ ਕਰੋੜਾਂ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਮੁਖੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਸੋਚਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਡੌਨ ਪੈਸਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਨਵੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਚੋਟੀ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਇੰਨੇ ਮੂਰਖ ਸਨ, ਤਾਂ ਫਿਲਮਾਂ ਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਖੁਦ ਡੌਨ ਤੋਂ ਗੱਲਬਾਤ ਦੀ ਕਲਾ ਸਿੱਖੀ ਸੀ। "ਕਦੇ ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਕਰੋ," ਡੌਨ ਨੇ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। "ਕਦੇ ਧਮਕੀ ਨਾ ਦਿਓ। ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਤਰਕ ਕਰੋ।" ਇਤਾਲਵੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ "ਤਰਕ" ਸ਼ਬਦ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਰੈਜੀਓਨ, ਦੁਬਾਰਾ ਜੁੜਨਾ। ਇਸਦੀ ਕਲਾ ਸਾਰੇ ਅਪਮਾਨਾਂ, ਸਾਰੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ; ਦੂਜਾ ਗਲ੍ਹ ਮੋੜਨਾ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਅੱਠ ਘੰਟੇ ਗੱਲਬਾਤ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਪਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਦਨਾਮ ਅਤੇ ਮੇਗਾਲੋਮੈਨੀਆਕ ਮਜ਼ਬੂਤ-ਹੱਥ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ

ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੱਠ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਇੱਕ ਬੇਵੱਸ ਇਸ਼ਾਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ," ਅਤੇ ਮੀਟਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਤਾਕਤਵਰ ਆਦਮੀ ਡਰ ਨਾਲ ਚਿੱਟਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੌਨ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਦੂਤ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ ਪਰ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਤਾਕਤਵਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਨਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਤਾਂ ਹੇਗਨ ਨੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਆਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਮੇਰਾ ਕਾਰਡ ਦੇਖੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਹਾਂ। ਕੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਬਾਹਰ ਕੱਢਾਂਗਾ? ਕੀ ਮੈਂ ਇੱਕ ਧਮਕੀ ਭਰਿਆ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਿਆ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਿਓ ਕਿ ਮੈਂ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਉਸ ਫਿਲਮ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮਦਦ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਦਦ ਜੋ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਦੇਣਾ ਤੁਹਾਡੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੌਨੀ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਿਓ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਮਦਦ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ ਜਾਂਦੀ। ਦਰਅਸਲ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮੁਵੱਕਿਲ ਤਸਵੀਰ ਲਈ ਵਿੱਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਿਓ। ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਨਾਂਹ ਨਾਂਹ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਹੂਵਰ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਦੋਸਤੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਬੌਸ ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
ਵੋਲਟਜ਼ ਇੱਕ ਵੱਡੇ, ਲਾਲ-ਖੰਭਾਂ ਵਾਲੇ ਪੈੱਨ ਨਾਲ ਡੂਡਲ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਗ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਡੂਡਲ ਬਣਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਤਸਵੀਰ ਦਾ ਬਜਟ ਪੰਜ ਮਿਲੀਅਨ ਹੈ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਸੀਟੀ ਵਜਾਈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਬੌਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ ਹਨ ਜੋ ਉਸਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਪੂਰੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਦੇ ਕਾਰਡ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵੱਡੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?"

“ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਣਮੱਤੇ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਅਭਿਆਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੁੱਕੇ ਜਿਹੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਬੱਸ ਇਹ ਇੱਕ ਖਾਤਾ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹਾਂ।” ਉਹ ਉੱਠਿਆ। “ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲਵਾਂਗਾ।” ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ, ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ। ਹੇਗਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਕੁਝ ਕਦਮ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵੋਲਟਜ਼ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। “ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਿਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਲਟ ਸੱਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸਾਡੇ ਆਪਸੀ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾਉਂਦੇ? ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਕਾਲ ਕਰੋ।” ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ। “ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਮੁਵੱਕਿਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਿਸਟਰ ਹੂਵਰ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਹਨ।” ਉਸਨੇ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੰਗ ਹੁੰਦੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ। ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। “ਵੈਸੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭੜਕੀਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜੋ ਉਹ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। “ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕੋਗੇ। ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ; “
ਉਸੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇਰ ਨਾਲ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੇ ਸੈਕਟਰੀ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਵੋਲਟਜ਼ ਦੇ ਦੇਸੀ ਘਰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਦੀ ਡਰਾਈਵ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰਸ ਡੀ'ਓਵਰੇਸ ਸਨ। ਹੇਗਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵੋਲਟਜ਼ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਵਾਈ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਸੈਕਟਰੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜ ਰਹੀ ਸੀ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਤ ਦਾ ਬੈਗ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ।"
"ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਾਂਗਾ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਸੋਚਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਸੀ। ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਵੇਰ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਤ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਸਾਰੀ ਸੰਭਵ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਜਾਸੂਸਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਡੌਨ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਡੌਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੋਲਟਜ਼ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੀ।

ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਦਾ ਘਰ ਇੱਕ ਅਸੰਭਵ ਫਿਲਮ ਸੈੱਟ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬਾਗ਼- ਕਿਸਮ ਦਾ ਮਹਿਲ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਕਾਲੇ-ਮਿੱਟੀ ਵਾਲੇ ਲਗਾਮ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੈਦਾਨ, ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਲਈ ਤਬੇਲੇ ਅਤੇ ਚਰਾਗਾਹ। ਬਾੜਿਆਂ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਅਤੇ ਘਾਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਦੇ ਨਹੁੰਆਂ ਵਾਂਗ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਪੈਨਲ ਵਾਲੇ ਏਅਰ-ਕੰਡੀਸ਼ਨਡ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਹੇਗਨ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਨਿਰਮਾਤਾ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੀਲੇ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਮੀਜ਼, ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸਰ੍ਹੋਂ ਦੇ ਰੰਗ ਦੀ ਸਲੈਕਸ, ਨਰਮ ਚਮੜੇ ਦੇ ਸੈਂਡਲ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਰੰਗ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਫੈਬਰਿਕ ਵਿੱਚ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਉਸਦਾ ਸੀਮ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਸਖ਼ਤ ਚਿਹਰਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਮਾਰਟੀਨੀ ਗਲਾਸ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਟਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਲਈ ਲਿਆ। ਉਹ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੋਸਤਾਨਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਆਓ ਮੇਰੇ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ।" ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਬੇਲੇ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ, ਟੌਮ; ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਬੌਸ ਕੋਰਲੀਓਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤੀਜੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਹਸਲਪਰ ਸੀ ਜੋ ਜੌਨੀ ਮੈਨੂੰ ਬੁੜਬੁੜਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਆਓ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣੀਏ। ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"
ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਵੋਲਟਜ਼ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਤਰੀਕਿਆਂ, ਨਵੀਨਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਤਬੇਲੇ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸਫਲ ਬਣਾ ਦੇਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਤਬੇਲੇ ਅੱਗ-ਰੋਧਕ ਸਨ, ਉੱਚਤਮ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਰੋਗਾਣੂ-ਮੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਜਾਸੂਸਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵੇਰਵੇ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੋਲਟਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਟਾਲ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿਸਦੀ ਬਾਹਰੀ ਕੰਧ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕਾਂਸੀ ਦੀ ਤਖ਼ਤੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਤਖ਼ਤੀ 'ਤੇ "ਖਾਰਟੂਮ" ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਸਟਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰਲਾ ਘੋੜਾ, ਹੇਗਨ ਦੀਆਂ ਭੋਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਲਈ ਵੀ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਜਾਨਵਰ ਸੀ। ਖਾਰਟੂਮ ਦੀ ਚਮੜੀ ਬਿਲਕੁਲ ਕਾਲੀ ਸੀ ਸਿਵਾਏ ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਹੀਰੇ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਚਿੱਟੇ ਪੈਚ ਦੇ। ਵੱਡੀਆਂ ਭੂਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸੇਬਾਂ ਵਾਂਗ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਤੰਗ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਕਾਲੀ ਚਮੜੀ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ ਸੀ। ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਬਚਕਾਨਾ ਮਾਣ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਘੋੜਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਛੇ ਸੌ ਪੌਂਡ ਵਿੱਚ

ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਰੂਸੀ ਜ਼ਾਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕਦੇ ਇੱਕ ਘੋੜੇ ਲਈ ਇੰਨਾ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੌੜਾਉਣ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਟੱਡ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਰੇਸਿੰਗ ਤਬੇਲਾ ਬਣਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਮੇਨ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁਕਾਰਿਆ, "ਖਾਰਟੂਮ, ਖਾਰਟੂਮ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਨਵਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਘੋੜਸਵਾਰ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਵਾਰੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ।" ਉਹ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਸ਼ਾਇਦ ਰੂਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਕੋਸੈਕ ਨੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਖੂਨ ਮਿਲ ਜਾਵੇ।" ਉਸਨੇ ਖਾਰਟੂਮ ਦੇ ਢਿੱਡ ਨੂੰ ਗੁਦਗੁਦਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਉੱਤੇ ਉਸ ਮੁਰਗੇ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਮੁਰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਉਹ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲਈ ਹਵੇਲੀ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਟਲਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਤਿੰਨ ਵੇਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਰੋਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਟੇਬਲ ਲਿਨਨ ਅਤੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਰੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਧਾਗੇ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਔਸਤ ਲੱਗਿਆ। ਵੋਲਟਜ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੋਜਨ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਵੱਡੇ ਹਵਾਨਾ ਸਿਗਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਇਹ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?"
"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ," ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਚਾਹ ਕੇ ਵੀ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਉਸ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਕੈਮਰੇ ਅਗਲੇ ਹਫਤੇ ਰੋਲ ਹੋਣਗੇ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਵੋਲਟਜ਼, ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਵੱਡਾ ਫਾਇਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਬਹਾਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਗਾਰ ਫੁਲਾਇਆ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮੁਵੱਕਿਲ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦੇ ਪੂਰੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਸੁੱਕੇ ਜਿਹੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਜਣੇਪੇ ਦੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਗੌਫ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਕੁੱਤੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸੌ ਗ੍ਰੈਂਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਉਸ ਫੈਗ ਹੀ-ਮੈਨ ਸਟਾਰ ਨੂੰ ਹੈਰੋਇਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲਈ ਵਿੱਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਬਦਮਾਸ਼ ਫੋਂਟੇਨ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਬੌਸ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਨ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਤੂੰ ਡਰਪੋਕ ਬਦਮਾਸ਼, ਫਿਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇੰਨਾ ਬਾਹਰ ਕਿਉਂ ਲਿਆਂਦਾ? ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਠੰਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੂੰ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈਂ। ਮਿਸਟਰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੇੜਲਾ, ਬਹੁਤ ਪਵਿੱਤਰ ਧਾਰਮਿਕ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ।" ਧਰਮ ਦੇ ਇਸ ਹਵਾਲੇ 'ਤੇ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਸਤਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਇਟਾਲੀਅਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮਜ਼ਾਕ ਹੈ, ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਇੰਨੀ ਔਖੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਦੋ ਪਿਤਾ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਜੌਨੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਮਿਸਟਰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਮਿਸਟਰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਦੂਜਾ ਅਹਿਸਾਨ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਅਹਿਸਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਜਵਾਬ ਅਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੋ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਜਣੇਪੇ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਆਵੇਗਾ? ਨਕਦੀ ਵਿੱਚ। ਹੁਣੇ।"
ਇਸਨੇ ਹੇਗਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬੁਝਾਰਤ ਹੱਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਵੋਲਟਜ਼ ਉਸ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਕਿਉਂ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਭੂਮਿਕਾ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਵੋਲਟਜ਼ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਹ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਵੋਲਟਜ਼ ਆਪਣੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਬੰਧਾਂ, ਐਫਬੀਆਈ ਮੁਖੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ, ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਨਿੱਜੀ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਉਦਯੋਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਆਦਮੀ ਲਈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹੇਗਨ ਲਈ ਵੀ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਡੌਨ ਲਈ ਅਜਿੱਤ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ। ਪੂਰੇ ਸਮੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਗਲਤ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਭੂਮਿਕਾ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ, ਹੇਗਨ ਦੇ ਗਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਤੋੜਿਆ।

ਹੇਗਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਜਬਰਦਸਤੀ ਦਾ ਸਾਥੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਮਿਸਟਰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਵੱਲੋਂ ਬੋਲਣ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੇ ਮਸਲੇ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਗੇ। ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਵਟਾਂਦਰਾ। ਪ੍ਰਭਾਵ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਹੈ।"
ਵੋਲਟਜ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਪਲ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਿਓ। "ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਝ ਗਿਆ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਮਾਫੀਆ ਸਟਾਈਲ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ? ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਜੈਤੂਨ ਦਾ ਤੇਲ ਅਤੇ ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਲਾਈਨ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦਿਓ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦੇ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸਟਾਰ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਪਿੰਕੋ ਪੰਕ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਸਮਰਥਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਈ, ਗਾਉਣ, ਨੱਚਣ, ਅਦਾਕਾਰੀ ਦੇ ਸਬਕ ਸਿਖਾਏ, ਮੈਂ ਲੱਖਾਂ ਡਾਲਰ ਖਰਚ ਕੀਤੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਟਾਰ ਬਣਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਠੋਰ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਡਾਲਰ ਅਤੇ ਸੈਂਟ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਕੁੜੀ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖੋਤੇ ਦੀ ਟੁਕੜੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਪੰਪ ਵਾਂਗ ਚੂਸ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਜੌਨੀ ਉਸ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਗਿੰਨੀ ਸੁਹਜ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਭੱਜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਸਭ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਮਿਸਟਰ ਹੇਗਨ, ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।" ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਵੋਲਟਜ਼ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਵੀ ਔਖਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਰਣੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਦੇਵੇਗਾ। ਹੇਗਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ, ਕੋਰਲੀਓਨਸ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ, ਸਰੀਰਕ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਬਦਨਾਮੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

"ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੋ, ਸ਼੍ਰੀ ਵੋਲਟਜ਼," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਕੀ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਹਨ? ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਨ ਮੇਰੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਵੇਲੇ ਨਵਜੰਮੇ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਜੌਨੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਸੰਭਾਲੇ, ਦਰਅਸਲ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ 'ਗੌਡਫਾਦਰ' ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ.
ਕੋਰਲੀਓਨ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।
ਵੋਲਟਜ਼ ਅਚਾਨਕ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। "ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਣ ਲਿਆ ਹੈ। ਠੱਗ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਰਾਤ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਓਗੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਮਾਫੀਆ ਗੁੰਡੇ ਕੋਈ ਵੀ ਘਟੀਆ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਬੈਂਡ ਲੀਡਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਹਾਂ, ਮੈਂ ਵੀ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਸੁਣੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਮਿਸਟਰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਮਾਰਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਰਤਣਾ ਪਵੇ।"
ਮੂਰਖ, ਮੂਰਖ ਕੁੱਤੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਇੱਕ ਪੇਜ਼ੋਨੋਵੈਂਟ ਬਣ ਗਿਆ, ਹੇਗਨ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ ਸਲਾਹਕਾਰ, ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਫਿਲਮ ਸਟੂਡੀਓ ਦਾ ਮੁਖੀ। ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਫਿਲਮ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣੀ ਸ਼ਾਮ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਤੱਕ ਆਵਾਜਾਈ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਰਾਤ ਬਿਤਾਵਾਂਗਾ।" ਉਹ ਵੋਲਟਜ਼ ਵੱਲ ਠੰਡਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਸ਼੍ਰੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
ਹਵੇਲੀ ਦੇ ਹੜ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਕੋਲੋਨੇਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਖੜੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕੁੜੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸ ਸਵੇਰੇ ਵੋਲਟਜ਼ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਵੇਖੀ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਕੁੜੀ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਮੂੰਹ ਇੱਕ ਸੰਘਣੇ, ਗੁਲਾਬੀ ਪੁੰਜ ਵਿੱਚ ਲਿਬੜ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਫਿਲਮਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਾਰ ਵੱਲ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਇੱਕ ਅਪਾਹਜ ਬਛੜੇ ਵਾਂਗ ਥਿੜਕ

ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਉਸਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ। ਮਾਂ ਦਾ ਸਿਰ ਹੇਗਨ ਵੱਲ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਗੁਪਤ ਨਜ਼ਰ ਲਈ ਘੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਲਦੀ, ਬਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਜਿੱਤ ਵੇਖੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਵੀ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ।
ਤਾਂ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਤੋਂ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਕੁੜੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ? ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ।
ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਅਤੇ ਅੱਜ ਰਾਤ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਪੰਕ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਗੰਭੀਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ, ਆਪਣੀ ਬੀਅਰ ਦੀ ਘੁੱਟ ਭਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ, ਇਹ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਦੋ ਨੌਜਵਾਨ ਪੰਕ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਛੋਟੇ ਟ੍ਰੈਂਪਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ।
ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨਾਂ ਪੰਕਾਂ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਜੈਰੀ ਵੈਗਨਰ ਅਤੇ ਕੇਵਿਨ ਮੂਨਨ ਸਨ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ, ਸੋਹਣੇ-ਸੁਨੱਖੇ, ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ, ਲੰਬੇ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਾਲਜ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਾਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਲਜ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਫਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਦੀ ਧੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਅੱਤਲ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੀ ਸਨ। ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਘਟੀਆ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦੇ। ਡਰਾਫਟ ਨੂੰ ਚਕਮਾ ਦੇਣਾ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਕੇ, ਫਲੂਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੋਬੇਸ਼ਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨਾ। ਨੌਜਵਾਨ ਪੰਕ। ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਨੂੰ ਖੁਦ ਡਰਾਫਟ ਤੋਂ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਡਰਾਫਟ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਮਰੀਜ਼, ਮਰਦ, ਗੋਰਾ, ਛੱਬੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ, ਅਣਵਿਆਹਿਆ, ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਝਟਕੇ ਦੇ ਇਲਾਜ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਭ ਝੂਠੇ, ਪਰ ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਡਰਾਫਟ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਗੈਟੋ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ "ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਬਣਾਉਣ" ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਜਲਦੀ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਕਾਲਜ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਗੈਟੋ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੰਮ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਾਧੂ ਆਰਡਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਉਹ ਦੋ ਛੋਟੇ ਟ੍ਰੈਂਪ ਪੰਕਾਂ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਾਤ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।
ਉਹ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਕੀ ਤੂੰ ਪਾਗਲ ਹੈਂ, ਜੈਰੀ? ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੂਜੀ ਗਰੀਬ ਕੁੜੀ ਵਾਂਗ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸੀ। ਗੈਟ ਟੂ ਲਈ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬੀਅਰ ਖਤਮ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹਨੇਰੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸੰਪੂਰਨ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਸਟੋਰ ਬੰਦ ਸਨ। ਪ੍ਰੀਸਿੰਕਟ ਪੈਟਰੋਲ ਕਾਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੇਡੀਓ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ। ਉਹ ਚਾਰ-ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਾਲੀ ਚੇਵੀ ਸੇਡਾਨ ਵੱਲ ਝੁਕਿਆ। ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਦੋ ਆਦਮੀ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਲਗਭਗ ਅਦਿੱਖ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਸਨ। ਪੌਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ।"
ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਸੈੱਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਪੰਕ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਮੱਗ ਸ਼ਾਟ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਡੋਪ ਜਿੱਥੇ ਪੰਕ ਹਰ ਰਾਤ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਕੇ ਬਾਰ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਪੌਲੀ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦੋ ਮਜ਼ਬੂਤ-ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਭਰਤੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪੰਕ ਨੂੰ ਉਂਗਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵੀ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਾ ਲੱਗਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਕੋਈ ਦੁਰਘਟਨਾਤਮਕ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ ਜਿੰਨਾ ਮਰਜ਼ੀ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ: "ਜੇਕਰ ਉਹ ਪੰਕ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਟਰੱਕ ਚਲਾਉਣ ਲੱਗ ਜਾਓ।"
ਦੋਵੇਂ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਾਬਕਾ ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ ਸਨ ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਛੋਟੇ ਕਲੱਬਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਲੋਨਸ਼ਾਰਕ ਐਕਸ਼ਨ ਨਾਲ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰ ਸਕਣ। ਉਹ, ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਆਪਣਾ ਧੰਨਵਾਦ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਜੈਰੀ ਵੈਗਨਰ ਅਤੇ ਕੇਵਿਨ ਮੂਨਨ ਬਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੈੱਟਅੱਪ ਸਨ। ਬਾਰ ਗਰਲ ਦੇ ਤਾਅਨਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ

ਕੰਬਣੀ ਛੇੜ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪੌਲੀ ਗੈਟ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਦੇ ਫੈਂਡਰ ਨਾਲ ਝੁਕ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਖੌਲ ਭਰੇ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ, "ਹੇ, ਕੈਸਾਨੋਵਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰੌਡਜ਼ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ।"
ਦੋਵੇਂ ਨੌਜਵਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜੇ। ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਰਸਤਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਫੈਰੇਟ-ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ, ਛੋਟਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬਣਿਆ ਅਤੇ ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਆਣਾ ਮੁੰਡਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਗੰਢਾਂ ਦਾ ਸੈੱਟ ਖਿਸਕਾਇਆ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇੱਕ-ਸੋਲ੍ਹਵੇਂ ਇੰਚ ਦੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਸਪਾਈਕਸ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਸਮਾਂ ਵਧੀਆ ਸੀ, ਉਹ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਜਿਮ ਵਿੱਚ ਕਸਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵੈਗਨਰ ਨਾਮਕ ਪੰਕ ਨੂੰ ਨੱਕ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ। ਵੈਗਨਰ ਨੂੰ ਫੜਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਪੌਲੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਨੂੰ ਘੁਮਾਇਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਮਰ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਕੱਟਿਆ। ਵੈਗਨਰ ਲੰਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਛੇ ਸਕਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਹੁਣ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਕੇਵਿਨ ਮੂਨਨ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ, ਜੋ ਚੀਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਫੜੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ ਵਾਲੀ ਬਾਂਹ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਦੂਜਾ ਹੱਥ ਉਸਨੇ ਮੂਨਨ ਦੇ ਗਲੇ ਦੁਆਲੇ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੱਟ ਸਕੇ।
ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਮੋਟਰ ਚਾਲੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਦੋਵੇਂ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਮੂਨਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਰਾਉਣੀ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਵਿੱਚ ਮੁੱਕੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰੇ, ਸਗੋਂ ਸਮੇਂ ਸਿਰ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪੂਰਾ ਭਾਰ ਚੁੱਕਦੇ ਸਨ। ਹਰ ਵਾਰ ਮਾਸ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਨਾਲ ਟੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ। ਗੈਟੋ ਨੇ ਮੂਨਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਝਲਕ ਵੇਖੀ। ਇਹ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਮੂਨਨ ਨੂੰ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਪਿਆ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਵੈਗਨਰ ਵੱਲ ਮੋੜ ਲਿਆ। ਵੈਗਨਰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮਦਦ ਲਈ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਬਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੈਗਨਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ। ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮਰੋੜਿਆ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਵਿੱਚ ਲੱਤ ਮਾਰੀ। ਇੱਕ ਫਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਅਤੇ ਵੈਗਨਰ ਦੀ ਦਰਦ ਦੀ ਚੀਕ ਨੇ ਸਾਰੀ ਗਲੀ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਦੋਵਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ

ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਵੈਗਨਰ ਦੇ ਸਿਰ ਦੁਆਲੇ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਵੈਗਨਰ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਮੁੱਠੀ ਨਿਸ਼ਚਤ ਨਿਸ਼ਾਨੇ 'ਤੇ ਮਾਰੀ। ਬਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਲੋਕ ਬਾਹਰ ਆ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਚੀਕਿਆ, "ਆਓ, ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਿਆ।" ਦੋ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਏ ਅਤੇ ਪੌਲੀ ਨੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ, ਕੋਈ ਕਾਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪਲੇਟਾਂ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਪਲੇਟ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੱਖ ਕਾਲੀ ਚੇਵੀ ਸੇਡਾਨ ਸਨ।

ਅਧਿਆਇ 2

ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਵੀਰਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਫ਼ਤਰ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਤਾਂ ਜੋ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਵਰਜਿਲ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮੀਟਿੰਗ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਸਕੇ। ਇਹ ਇੰਨੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੀਟਿੰਗ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਸ਼ਾਮ ਗੱਲਬਾਤ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਹੇਗਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇੱਕ ਬੇਲੋੜੇ ਮਨ ਨਾਲ ਉਸ ਤਿਆਰੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕੇ।
ਜਦੋਂ ਹੇਗਨ ਮੰਗਲਵਾਰ ਦੇਰ ਸ਼ਾਮ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵੋਲਟਜ਼ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੱਸੇ ਤਾਂ ਡੌਨ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਹਰ ਵੇਰਵੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੁੰਦਰ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ "ਬਦਨਾਮ" ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ। ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ। "ਕੀ ਇਸ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਅਸਲੀ ਗੇਂਦਾਂ ਹਨ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਡੌਨ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸੋਚਿਆ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਦੀਆਂ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਇੰਨੀਆਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਵੋਲਟਜ਼ ਕੋਲ ਚਰਿੱਤਰ ਸੀ? ਕੀ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ? ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਡੌਨ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਕੋਲ ਹਿੰਮਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਝੂਠ ਨਾ ਬੋਲੇ? ਕੀ ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ 'ਤੇ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਭਾਰੀ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਝੱਲਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ, ਹੀਰੋਇਨ ਦੇ ਉਪਭੋਗਤਾ ਵਜੋਂ ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਸਟਾਰ ਦੇ ਘੁਟਾਲੇ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਹੋਣਾ? ਫਿਰ ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਡੌਨ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਹੀ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਕੀ ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਕੋਲ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ, ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ; ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਸੀ?
ਹੇਗਨ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਡੌਨ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਹੈ।" ਡੌਨ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਚਾਪਲੂਸੀ ਵਾਲੀ ਮਜ਼ਾਕਬਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। "ਨਹੀਂ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਸੀ। ਡੌਨ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੁੱਧਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੇ ਹੇਗਨ ਦੇ ਬਾਕੀ ਕੰਮਕਾਜੀ ਦਿਨ ਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਨੇ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਵੋਲਟਜ਼ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਖ਼ਬਰ ਨਾਲ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਉਸਦੀ ਨਵੀਂ ਜੰਗੀ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਉਸੇ ਪਲ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ ਪਰ ਇਹ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਸੀ। ਅੰਡਰਟੇਕਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੇਗਨ ਡੌਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਮਿੱਟ ਦੋਸਤੀ ਦੱਸ ਦੇਵੇ। ਡੌਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਹੀ ਸੀ। ਉਹ, ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ, ਧੰਨ ਗੌਡਫਾਦਰ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਦੇਵੇਗਾ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਡੌਨ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।
ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਨੇ ਜੈਰੀ ਵੈਗਨਰ ਅਤੇ ਕੇਵਿਨ ਮੂਨਨ ਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹੋਏ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫੋਟੋਆਂ ਮਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਿਆਨਕ ਸਨ, ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮਿੱਝ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ। ਨਿਊਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਨ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਲਾਸਟਿਕ ਸਰਜਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨੋਟ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਪੌਲੀ ਗੈਟ ਲਈ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਜਾਣਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਅਗਲੇ ਤਿੰਨ ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ ਤੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਡੌਨ ਦੀ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਕੰਪਨੀ, ਉਸਦੇ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਦੇ ਆਯਾਤ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਸਾਰੀ ਫਰਮ ਤੋਂ ਕਮਾਈ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਜੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅਮੀਰ ਉਤਪਾਦਕ ਬਣ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਸੈਕਟਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਫੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹੇਗਨ ਇੱਥੇ ਹੈ।"
ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਆਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਜਨੂੰਨ ਨਾਲ ਅਣਪਛਾਤੀ ਸੀ। "ਤੂੰ ਘਟੀਆ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਾ," ਵੋਲਟਜ਼ ਚੀਕਿਆ। "ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੌ ਸਾਲ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਹਰ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦੀਆਂ ਗੇਂਦਾਂ ਕੱਟ ਦਿਆਂਗਾ, ਕੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਗਿੰਨੀ ਟੱਕ?"

ਹੇਗਨ ਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਜਰਮਨ-ਆਇਰਿਸ਼ ਹਾਂ।" ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਵਿਰਾਮ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਫ਼ੋਨ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਕ ਕਲਿੱਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਹੇਗਨ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੀ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਫਲ ਸਨ।
ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਕੱਲਾ ਸੌਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਦਸ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬਿਸਤਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਫਿਲਮ ਦੇ ਬਾਲਰੂਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਕੱਲਾ ਸੌਂਦਾ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜੋਸ਼ੀਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਹੀ ਜਗਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਹੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਵਾਨੀ ਸਨ ਜੋ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਧੀਰਜ ਸਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਇਸ ਵੀਰਵਾਰ ਸਵੇਰੇ, ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਉੱਠਿਆ। ਸਵੇਰ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲੇ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਾਂਗ ਧੁੰਦਲਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਇੱਕ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਸ਼ਕਲ ਸੀ ਅਤੇ ਵੋਲਟਜ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਕੂਹਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਉੱਠ ਕੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਆਕਾਰ ਘੋੜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਅਜੇ ਵੀ ਸੁਸਤ, ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਟੇਬਲ ਲੈਂਪ 'ਤੇ ਝਾਤ ਮਾਰੀ।
ਜੋ ਕੁਝ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਉਸ ਦੇ ਝਟਕੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਹਥੌੜੇ ਨੇ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਉਸਦੀ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਅਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਤਲੀ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਉਸਦੀ ਉਲਟੀ ਰਿੱਛ ਦੇ ਸੰਘਣੇ ਗਲੀਚੇ 'ਤੇ ਫੈਲ ਗਈ।
ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਕੇ, ਮਹਾਨ ਘੋੜੇ ਖਾਰਟੂਮ ਦਾ ਕਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਸਿਰ ਖੂਨ ਦੇ ਸੰਘਣੇ ਕੇਕ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਚਿੱਟੇ, ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੇ ਨਸਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਝੱਗ ਨੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸੇਬ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਜੋ ਸੋਨੇ ਵਾਂਗ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਸੜੇ ਹੋਏ ਫਲ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ਹੋਏ, ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਡਰ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਡਰ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਡਰ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬੇਕਾਬੂ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਸਦੀ ਪਾਗਲਪਨ ਭਰੀ ਚੀਕ ਨੇ ਬਟਲਰ ਨੂੰ ਘਬਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਵੋਲਟਜ਼ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਕਮਾਂਡਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਪਰ ਵੋਲਟਜ਼ ਦੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।

ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਛੇ ਲੱਖ ਡਾਲਰ! ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਓਪਨਰਾਂ ਲਈ ਸੀ। ਵੋਲਟਜ਼ ਕੰਬ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਉਹ ਅਮੀਰ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਮੋੜ ਕੇ ਅਤੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਕੇ ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਰਾਜਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਣੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਪੈਸਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿੰਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਇੱਛਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸਭ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਾ ਪਾਗਲਪਨ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੋਰਲੀਓਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ। ਦੌੜ ਦੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਜ਼ਾ ਕੀ ਸੀ? ਉਹ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਉਸਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਵਾਲੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਰਹੇ। ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ। ਉਹ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦਾ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਹੰਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਨਗੇ। ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਚਲਾਕ ਅਤੇ ਦਰਦਨਾਕ ਸੀ।
ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ। ਉਸਦਾ ਨਿੱਜੀ ਗੁਪਤ ਸਟਾਫ਼ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਨੌਕਰਾਂ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਸਟੂਡੀਓ ਅਤੇ ਵੋਲਟਜ਼ ਦੀ ਅਮਿੱਟ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੇ ਦਰਦ 'ਤੇ ਗੁਪਤਤਾ ਦੀ ਸਹੁੰ ਚੁਕਾਈ ਗਈ। ਪ੍ਰੈਸ ਨੂੰ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਘੋੜੇ ਖਾਰਟੂਮ ਦੀ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੋਂ ਸ਼ਿਪਮੈਂਟ ਦੌਰਾਨ ਹੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਸਟੇਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ।
ਛੇ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਫਿਲਮ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਗਲੇ ਸੋਮਵਾਰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ।
ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਹੇਗਨ ਡੌਨ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਵਰਜਿਲ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੀਟਿੰਗ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਉਸਦਾ ਭਾਰੀ ਕਾਮਦੇਵ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਥਕਾਵਟ ਨਾਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕੁੱਬਾ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਚਿੰਤਾ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣਾ ਡੀ ਨੋਬੀਲੀ ਸਿਗਾਰ ਫੂਕਦਾ ਹੋਇਆ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਡੱਬਾ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਹਵਾਨਾਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਡੌਨ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ।
"ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ?" ਡੌਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਹ ਫੋਲਡਰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨੋਟ ਸਨ। ਨੋਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਗੁਪਤ ਯਾਦ-ਦਹਾਨੀਆਂ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸਨੇ

ਹਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਹੈ। "ਸਲੋਜ਼ੋ ਮਦਦ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਮਿਲੀਅਨ ਡਾਲਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਛੋਟ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੇਗਾ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਕਿੰਨਾ। ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਵਾਈ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥ ਹਨ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੇ ਤੁਰਕੀ ਵਿੱਚ ਸੰਪਰਕ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਭੁੱਕੀ ਉਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੋਂ ਉਹ ਸਿਸਲੀ ਭੇਜਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ। ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹੈਰੋਇਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਸੈਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪਲਾਂਟ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਮੋਰਫਿਨ ਤੱਕ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਹੈਰੋਇਨ ਤੱਕ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸੇਫਟੀ-ਵਾਲਵ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਹਨ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਪਲਾਂਟ ਹਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੰਡਣਾ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੂੰਜੀ। ਇੱਕ ਮਿਲੀਅਨ ਡਾਲਰ ਦੀ ਨਕਦੀ ਰੁੱਖਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਉੱਗਦੀ।" ਹੇਗਨ ਨੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੀ ਤਰੱਕੀ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ।
"ਉਹ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਤੁਰਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੋ ਕਾਰਨ। ਉਸਨੇ ਤੁਰਕੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਤੁਰਕੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਦੂਜਾ। ਉਸਨੂੰ ਚਾਕੂ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਵਾਨ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਿਰਫ਼ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਵਾਜਬ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਨਾਲ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਯੋਗ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਬੌਸ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਦੋ ਵਾਰ ਜੇਲ੍ਹ ਕੱਟੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਲੱਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਦੇ ਵੀ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਚੋਟੀ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕਾਰਨ। ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੈਪ ਲਈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੇ ਪੈਸੇ ਲਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਗਾਰ ਫੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸੈਂਟੀਨੋ, ਤੇਰਾ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ?"
ਹੇਗਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੋਨੀ ਕੀ ਕਹੇਗਾ। ਸੋਨੀ ਡੌਨ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਹੇਠ ਹੋਣ 'ਤੇ ਘਬਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸੋਨੀ ਨੇ ਸਕਾਚ ਦਾ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਘੁੱਟ ਭਰਿਆ। "ਉਸ ਚਿੱਟੇ ਪਾਊਡਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਇਹ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਐਂਡ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹੇ, ਸਿਰਫ਼ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਵਿੱਤ ਤੱਕ ਹੀ ਜੁੜੇ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਵਿਚਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਨੀ ਵੱਲ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੇਡੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਡਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਗਾਰ ਫੂਕਿਆ। "ਅਤੇ ਤੂੰ, ਟੌਮ, ਤੇਰਾ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਤਜਰਬੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਾਰ, ਡੌਨ ਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਅੱਗੇ ਵਧੋ, ਟੌਮ," ਡੌਨ ਨੇ ਹੌਸਲਾ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਇੱਕ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਕੌਂਸਲਰ ਵੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੌਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।" ਉਹ ਸਾਰੇ ਹੱਸ ਪਏ।
“ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਾਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ। ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸੇ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੈਦੇ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਰੇਗਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਮਾਏ ਗਏ ਮਾਲੀਏ ਨਾਲ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਕੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਜੋ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਣਗੇ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜੇ ਉਹ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਜੂਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਯੂਨੀਅਨਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਸ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਹੁਣ ਤੋਂ ਦਸ ਸਾਲ ਬਾਅਦ।”
ਡੌਨ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਗਾਰ ਫੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਇਸ ਕਾਫ਼ਰ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਵਜੇ ਮਿਲਣਾ ਹੈ?"

ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਦਸ ਵਜੇ ਇੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ।" ਸ਼ਾਇਦ ਡੌਨ ਇਸ ਲਈ ਜਾਵੇਗਾ।
"ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੋ," ਡੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਉੱਠਿਆ, ਖਿੱਚਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ। "ਸੈਂਟੀਨੋ, ਅੱਜ ਰਾਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਲੈ, ਤੂੰ ਖੁਦ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈਂ। ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖ, ਤੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਵਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇਂਗਾ।"
ਪਿਤਾ ਵਰਗੀ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਇਸ ਸੰਕੇਤ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਹੇਗਨ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਪੌਪ, ਤੁਹਾਡਾ ਜਵਾਬ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?" ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ, ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ? ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅੱਜ ਰਾਤ ਇੱਥੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਸੋਚਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜੋ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨੋਟਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਤੁਰਕ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਸਵਾਗਮਨੀ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ? ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਹੁਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭੁੱਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖ ਲਓ।" ਡੌਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਮਜ਼ਾਕ ਦਾ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ। ਉਸਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਡੌਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੈਕਸ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਨਾਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਗ ਸੀ।
ਵਰਜਿਲ "ਦ ਤੁਰਕ" ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ, ਦਰਮਿਆਨੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਗੂੜ੍ਹਾ ਰੰਗ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਤੁਰਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨੱਕ ਵਰਗਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਾਨ ਵੀ ਸੀ।
ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਇਆ ਜਿੱਥੇ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਡੌਨ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜੇ ਡੌਨ ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਗੇਂਦਾਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਸੀ, ਡੌਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਦਰਅਸਲ ਡੌਨ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਵਾਗਤ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਦਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਸਾਨ ਵਰਗਾ ਸੀ।

ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਤੁਰੰਤ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਆ ਗਿਆ। ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਸਥਾਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਤੁਰਕੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਭੁੱਕੀ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਸਾਲ ਕੁਝ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਲਾਂਟ ਸੀ ਜੋ ਮੋਰਫਿਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਲਾਂਟ ਸੀ ਜੋ ਹੈਰੋਇਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਤਸਕਰੀ ਓਨੀ ਹੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਨਾਲ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਐਫਬੀਆਈ ਖੁਦ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਮੁਨਾਫਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋਖਮ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।
"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ?" ਡੌਨ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਉਦਾਰਤਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ?"
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹ ਰਿਹਾ। “ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਮਿਲੀਅਨ ਡਾਲਰ ਨਕਦ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਇੰਨਾ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੋਸਤ ਹੋਣ। ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਕੋਰੀਅਰ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਫੜੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਅਟੱਲ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਫ਼ ਰਿਕਾਰਡ ਹੋਣਗੇ, ਇਹ ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਜੱਜਾਂ ਲਈ ਹਲਕੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੇਣਾ ਤਰਕਸੰਗਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਗਰੰਟੀ ਦੇ ਸਕੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈਣਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਪਰ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਸ ਅਤੇ ਵੀਹ ਸਾਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ। ਉਹ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਓਨੇ ਹੀ ਜੱਜ ਹਨ ਜਿੰਨੇ ਇੱਕ ਬਲੈਕ ਕੋਲ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।”
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। "ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕ ਉੱਠੀਆਂ। "ਪੰਜਾਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ।" ਉਹ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜੋ ਲਗਭਗ ਪਿਆਰ ਵਰਗੀ ਸੀ, "ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਹਿੱਸਾ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਮਿਲੀਅਨ ਡਾਲਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਇਹ ਵੱਧ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕਿੰਨਾ ਹੈ?" ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮਿਲੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"

"ਤਾਂ," ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵਿੱਤ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਪੰਜਾਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਓਪਰੇਸ਼ਨਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹੋ?"
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਦੋ ਮਿਲੀਅਨ ਡਾਲਰ ਨਕਦ 'ਸਿਰਫ਼ ਵਿੱਤ' ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ।"
ਡੌਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਸਤਿਕਾਰ ਕਾਰਨ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਆਦਮੀ ਹੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਂਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ ਪਰ ਜੋਖਮ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ, ਜੇ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਹੋਰ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਇੰਨੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜੇਕਰ ਮੇਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜੂਏ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੂਆ ਸ਼ਰਾਬ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਨੁਕਸਾਨ ਰਹਿਤ ਬੁਰਾਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੰਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਵਿਰੋਧ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਵੇਂ ਗੁਜ਼ਾਰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਮੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਹੁਤ ਜੋਖਮ ਭਰਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰ ਪਿਛਲੇ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖ਼ਤਰੇ ਦੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਲਾਲਚ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ।"
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਝਪਕਣਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਹੇਗਨ ਜਾਂ ਸੋਨੀ ਉਸਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਗੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵੀਹ ਲੱਖ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੋ?" ਡੌਨ ਠੰਡਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। “ਨਹੀਂ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਟੈਟਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਦੀ ਵੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇਵੇਗਾ।"
ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਨਿਰਣੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨ ਯੋਗ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਟੈਟਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਡੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੇ?"

ਕੀਤਾ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਐਨੀਸੈੱਟ ਦਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਡੌਨ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਭੇਜੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਹੇਗਨ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕੰਮ ਜਲਦੀ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜਲਦੀ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦੇ ਇੱਕ ਫੋਨ ਕਾਲ ਨੇ ਰੋਕਿਆ ਜੋ ਬਹੁਤ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤਸਵੀਰ ਸ਼ੂਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ, ਜੋ ਵੀ ਹੋਣ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਨ। ਉਹ ਡੌਨ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਲਈ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦੇਵੇਗਾ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਖੁਦ ਲਿਆਵੇਗਾ ਪਰ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਤੱਟ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦਾ ਸੁਹਜ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਤੋਂ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਗ ਗਈ। "ਇਹ ਕੀ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ, ਇਹ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।" ਹੇਗਨ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸਾਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ, ਫੋਨ ਕੱਟਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਦਸ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਸੈਕਟਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੌਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਕੌਨੀ ਚੰਗੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਿਆਹੀ ਔਰਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਘਰ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ। ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਇੱਕ ਅਸਲ ਹਾਰਨ ਵਾਲਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਛੋਟੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਰਾਬ ਵੀ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਵੇਸਵਾਗਮਨੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੂਆ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਲਈ ਦੁੱਖ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਨਵੀਂ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।
ਪਰ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਹੇਗਨ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਸੋਨੀ, ਫਰੈੱਡ ਅਤੇ ਮਾਈਕ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਕੀ ਦੇਵੇਗੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਕੁਝ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਕਹਿ ਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ।
ਜਦੋਂ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਦੁਬਾਰਾ ਵੱਜੀ, ਤਾਂ ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਾਗਜ਼ ਵਾਪਸ ਟੋਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ।

ਉਹ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਫੋਨ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਸੈਕਟਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਫੋਨ ਚੁੱਕਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਈਕ ਪਸੰਦ ਸੀ।
“ਟੌਮ,” ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਕੇਅ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਕੀ ਉਹ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਘਰ ਆਵੇਗਾ?”
“ਬਿਲਕੁਲ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਹ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?”
ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਹੀ ਬਹੁਤ ਕਰੀਬੀ ਸੀ। "ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸਮਸ 'ਤੇ ਮਿਲਾਂਗਾ,
"ਹਰ ਕੋਈ ਲੌਂਗ ਬੀਚ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਠੀਕ?"
“ਠੀਕ ਹੈ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਮਾਈਕ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਦੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੇ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਵੇਗਾ ਪਰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇ। ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਬਾਹਰ ਉਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਸੀ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਉਸਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਸੀ।
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਡਰ ਨਾ। ਮੈਂ ਬੱਸ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।" ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਖੜੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਚਾਨਕ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ, "ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਘਬਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਸ ਚਿੜਚਿੜਾ ਸੀ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸੇ ਪਲ ਦੋ ਆਦਮੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਏ। ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਓ। ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹੁੰਦੇ। ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ।"
ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਹੇਗਨ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹੋਟਲ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਦਸ ਬਲਾਕ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟਿਆ, ਤਾਂ ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਗਰਟ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮਾਈਕ, ਤੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਚੀਕਣਾ ਹੈਂ।"

ਮਾਈਕਲ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ।" ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ, ਪਿਆਰੇ; ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਉੱਥੇ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ, ਅਸੀਂ ਥੀਏਟਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਸੌਂ ਸਕਦੇ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵਿਆਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਉਸਦੇ ਦੁਆਲੇ ਰੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚੁੰਮਿਆ। ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਮਿੱਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ, ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਦੇ ਸਾਲ ਬਿਤਾਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੂਨੀ ਟਾਪੂਆਂ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਵਰਗੀ ਕੁੜੀ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਰਗੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵਾਲੀ। ਇੱਕ ਗੋਰਾ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸਰੀਰ, ਦੁੱਧ ਵਰਗੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਜਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਬਿਜਲੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹੇਠਾਂ ਖਿੱਚਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਅਤੇ ਥੀਏਟਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋਣ ਤੱਕ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ।
ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਚਮਕਦਾਰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਾਲੇ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸਟੋਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੇ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਲਈ ਕੀ ਲੈ ਕੇ ਦੇਵਾਂ?"
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਬਾਇਆ। "ਬਸ ਤੂੰ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨਗੇ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪੇ ਮੈਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨਗੇ?"
ਕੇਅ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। “ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬਦਲਣ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜੇ ਕੁਝ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਰਲੀਓਨ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਧੇ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
“ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁਸਕਰਾਏ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਹਫ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਿਟੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਸਿਵਲ ਸਮਾਰੋਹ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਦੋਸਤ ਗਵਾਹ ਸਨ। ਪਰ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਕੇਅ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਆਪਣੇ

ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ। “ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਹ ਸੋਚਣਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਗਰਭਵਤੀ ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਮਾਈਕਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। “ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਗੇ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨੇੜਲੇ ਸਬੰਧ ਤੋੜਨੇ ਪੈਣਗੇ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਸ ਤੱਥ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਲਜ ਖਤਮ ਕਰਨ, ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਇਹ ਨਾਟਕ ਕੈਰੋਜ਼ਲ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸੰਗੀਤਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ੇਖ਼ੀਬਾਜ਼ ਚੋਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਕਹਾਣੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਥੀਏਟਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਠੰਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਅ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਟੋਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਲਈ ਇੱਕ ਤਾਰਾ ਚੋਰੀ ਕਰੋਗੇ?"
ਮਾਈਕਲ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਮੈਂ ਗਣਿਤ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਬਣਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋਟਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
ਕੇਅ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਅਰਥਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਠੰਡੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਚੁੰਮਿਆ। ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸੈਂਡਵਿਚ ਆਰਡਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਹੋਟਲ ਦੀ ਲਾਬੀ ਵਿੱਚ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਨਿਊਜ਼ਸਟੈਂਡ ਵੱਲ ਧੱਕਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਚਾਬੀ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂ, ਕਾਗਜ਼ ਲੈ ਲਓ।" ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ; ਯੁੱਧ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਹੋਟਲ ਅਜੇ ਵੀ ਮਦਦ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਚਾਬੀ ਲਈ ਅਤੇ ਕੇਅ ਲਈ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਨਿਊਜ਼ਸਟੈਂਡ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜੇ ਇੱਕ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। "ਓ, ਮਾਈਕ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਓ, ਮਾਈਕ।" ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਕਾਗਜ਼ ਲੈ ਲਿਆ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਵੇਖੀ ਜੋ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਪਈ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਸੀ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠਾ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਫਰੈਡੀ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਠੰਡਾ ਗੁੱਸਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਓ।" ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਲਿਫਟ

ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਇਕੱਠੇ ਸਵਾਰ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਮਾਈਕਲ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਸੁਰਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਕਥਿਤ ਰੈਕੇਟ ਮੁਖੀ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਭਾਰੀ ਪੁਲਿਸ ਗਾਰਡ ਹੇਠ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਖੂਨੀ ਭੀੜ ਦਾ ਡਰ।
ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ।" ਉਸਨੇ ਕਹਾਣੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਪੰਜ ਵਜੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੇਅ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਥੀਏਟਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਨ। ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਹਸਪਤਾਲ ਚੱਲੀਏ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਦਿਓ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਪਾਗਲ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਅਜੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕੱਢਣਗੇ।"
ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਫ਼ੋਨ ਵਿਅਸਤ ਸਨ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਲੱਗੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, "ਹਾਂ।"
“ਸੋਨੀ, ਇਹ ਮੈਂ ਹਾਂ,” ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਸਨੂੰ ਸੋਨੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, "ਯਿਸੂ, ਬੱਚੇ, ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਚਿੰਤਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਹੈਂ? ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਉਸ ਘਟੀਆ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
"ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਕਿਵੇਂ ਹੈ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ?" "ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜ ਵਾਰ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ। ਪਰ ਉਹ ਤਕੜਾ ਹੈ।" ਸੋਨੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਮਾਣ ਸੀ। "ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੁਣੋ, ਬੱਚੇ, ਮੈਂ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਹੈਂ?"
"ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ... ਕੀ ਟੌਮ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?"
ਸੋਨੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮੱਧਮ ਪੈ ਗਈ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟੌਮ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣ ਲੈਣ। ਇਹ ਸਭ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਦਮਾਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਪਾਗਲ ਹੋਣਗੇ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਇੱਥੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਓ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਰੱਖੋ। ਠੀਕ ਹੈ?"

“ਠੀਕ ਹੈ,” ਮਾਈਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤਾ?” "ਬਿਲਕੁਲ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ...ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਚੈੱਕ ਇਨ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਮਰੇ ਹੋਏ ਮਾਸ ਵਾਂਗ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਰੇ ਘੋੜੇ ਹਨ।"
“ਮੈਂ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਆਵਾਂਗਾ,” ਮਾਈਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਇੱਕ ਟੈਕਸੀ ਵਿੱਚ।” ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਖ਼ਬਾਰ ਤਿੰਨ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਸਨ। ਰੇਡੀਓ ਖ਼ਬਰਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਆਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਲੂਕਾ ਨੇ ਖ਼ਬਰਾਂ ਨਾ ਸੁਣੀਆਂ ਹੋਣ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਕਿੱਥੇ ਸੀ? ਇਹ ਉਹੀ ਸਵਾਲ ਸੀ ਜੋ ਹੇਗਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹੀ ਸਵਾਲ ਸੀ ਜੋ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਿੱਚ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਚਿੰਤਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਪੌਣੇ ਪੰਜ ਵਜੇ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੈਤੂਨ ਦੀ ਤੇਲ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਮੈਨੇਜਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਖਤਮ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੈਕੇਟ ਪਹਿਨੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਫਰੈਡੀ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਗੂਠੇ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣੀ ਨੱਕ ਕੱਢ ਸਕੇ। "ਗੈਟੋ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਲਾਟ ਤੋਂ ਕਾਰ ਲੈ ਆਵੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵਾਂਗਾ।"
ਫਰੈਡੀ ਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਆਪ ਲੈਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਪੌਲੀ ਨੇ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣ 'ਤੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਜ਼ੁਕਾਮ ਹੋ ਗਿਆ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। "ਇਸ ਮਹੀਨੇ ਇਹ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੌਕਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਲਓ। ਟੌਮ ਨੂੰ ਦੱਸੋ।"
ਫਰੈੱਡ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। "ਪੌਲੀ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕਾਰ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਛੱਡ ਗਿਆ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਨੌਂਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਪਾਰਕਿੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੇਗਨ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕਿਆ ਪਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲੌਂਗ ਬੀਚ 'ਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਚਿੜਚਿੜੇ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਉਸਦੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਰਬ 'ਤੇ ਖੜੀ ਸੀ। ਫਰੈਡੀ ਫੈਂਡਰ ਨਾਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਬਾਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ, ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੈਕਟ ਪਾਈ। ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਉਸਦਾ ਓਵਰਕੋਟ ਪਹਿਨਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਫਲਾਈਟਾਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਲੱਗਾ।

ਬਾਹਰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬੰਦ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਰੈਡੀ ਭਾਰੀ ਬੁਇਕ ਦੇ ਫੈਂਡਰ ਨਾਲ ਬੇਝਿਜਕ ਝੁਕਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਫਰੈਡੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਕਾਰ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕਾਰ ਦੇ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਝਿਜਕਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੋਨੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੰਬੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਫਲਾਂ ਦੇ ਸਟੈਂਡ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਦਤ ਸੀ। ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਵੱਡੇ ਬੇਮੌਸਮੀ ਫਲ, ਪੀਲੇ ਆੜੂ ਅਤੇ ਸੰਤਰੇ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸਨ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਰੇ ਡੱਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੇ ਸਨ। ਮਾਲਕ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੌੜਿਆ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਫਲ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਫਲਾਂ ਵਾਲੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਪਸੰਦ ਦਾ ਹੇਠਾਂ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਥੈਲਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੰਜ ਡਾਲਰ ਦਾ ਬਿੱਲ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪੈਸਾ ਲਿਆ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਕਾਰ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਮੁੜਿਆ, ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਦੋ ਆਦਮੀ ਆਏ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ।
ਦੋਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਕਾਲੇ ਓਵਰਕੋਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕਾਲੀਆਂ ਟੋਪੀਆਂ ਹੇਠਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਸੁਚੇਤ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫਲਾਂ ਦਾ ਬੈਗ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਾਰ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਲਈ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪਾਰਕ ਕੀਤੀ ਕਾਰ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ, "ਫਰੈਡੋ, ਫਰੈਡੋ।" ਉਦੋਂ ਹੀ ਦੋਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਅਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ।
ਪਹਿਲੀ ਗੋਲੀ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵੱਜੀ। ਉਸਨੇ ਹਥੌੜੇ ਦੇ ਝਟਕੇ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਾਰ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ। ਅਗਲੀਆਂ ਦੋ ਗੋਲੀਆਂ ਉਸਦੇ ਕੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗਲੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫੈਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਦੋ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਲਟਕਦੇ ਫਲ 'ਤੇ ਨਾ ਡਿੱਗਣ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਸੇ ਪਲ, ਡੌਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਫਰੈਡਰਿਕੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੰਦੂਕਧਾਰੀਆਂ ਨੇ ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਪਏ ਡੌਨ 'ਤੇ ਦੋ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਈਆਂ। ਇੱਕ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਦੇ ਮਾਸ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਉਸਦੀ ਸੱਜੀ ਲੱਤ ਦੇ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਗੰਭੀਰ ਸਨ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕੋਲ ਖੂਨ ਦੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਪੂਲ ਬਣ ਗਏ। ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਹੋਸ਼ ਗੁਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਫਰੈਡੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀਆਂ ਦੋ ਉੱਚੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਹ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੱਢੀ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਕਾਤਲ ਉਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਘਬਰਾ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁੱਤਰ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕੋਨੇ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ, ਫਰੈਡੀ ਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ ਸਨ, ਬਾਕੀ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।
ਫਰੈਡੀ ਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਟਾਰ ਵਾਲੀ ਗਲੀ 'ਤੇ ਮੂੰਹ ਪਰਨੇ ਪਏ ਵੇਖਿਆ, ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਖੂਨ ਦੀ ਕਾਲੀ ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਰੈਡੀ ਸਰੀਰਕ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਲੋਕ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਝੁਕਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ, ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਪੁਲਿਸ ਕਾਰ ਦੇ ਸਾਇਰਨ ਵਜਾਉਣ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਰੇਡੀਓ ਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਰੁਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲਥਪਥ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਆ ਗਈ। ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਫਰੈਡੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਸਖ਼ਤ, ਕਾਮਦੇਵ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਿਹਰਾ, ਭਾਰੀ ਨੱਕ ਅਤੇ ਮੋਟਾ ਮੂੰਹ ਧੱਬਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਾਸੂਸ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਕਾਰਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਜਾਸੂਸ ਫਰੈਡੀ ਦੇ ਕੋਲ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਰੈਡੀ ਇੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ। ਜਾਸੂਸ ਫਰੈਡੀ ਦੇ ਕੋਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬਟੂਆ ਚੁੱਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਅੰਦਰਲੀ ਪਛਾਣ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਸੀਟੀ ਵਜਾਈ। ਕੁਝ ਹੀ ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਫਰੈਡੀ ਨੂੰ ਸਾਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਨੇ ਭੀੜ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲੇ ਜਾਸੂਸ ਨੂੰ ਫਰੈਡੀ ਦੀ ਬੰਦੂਕ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਦੇ ਹੋਲਸਟਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਰੈਡੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਨਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਕਾਰ ਦੂਰ ਗਈ, ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਰੇਡੀਓ ਕਾਰ ਆਈ। ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਅਜੇ ਵੀ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਤੋਂ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਪੰਜ ਫ਼ੋਨ ਕਾਲ ਆਏ। ਪਹਿਲਾ ਫ਼ੋਨ ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਜੌਨ ਫਿਲਿਪਸ ਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰਕ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸਾਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਕਹੀ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋ?"
“ਹਾਂ,” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਝਪਕੀ ਤੋਂ ਤਾਜ਼ਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਫਿਲਿਪਸ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, “ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਬਾਹਰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।
ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ। ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਫ੍ਰੈਂਚ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਭਰਾ ਫਰੈਡੀ ਨੂੰ ਚੇਲਸੀ ਪ੍ਰੀਸਿੰਕਟ 'ਤੇ ਲੈ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਓ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰ ਸਕਾਂ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਰੱਖਾਂਗਾ।"
ਮੇਜ਼ ਦੇ ਪਾਰ, ਸੋਨੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੈਂਡਰਾ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਈ, "ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ, ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿਲਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਉਸ ਵੱਲ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਫ਼ੋਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ," ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਖੂਨ ਵਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਓਨਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਦਿਖਦਾ ਹੈ।"
“ਧੰਨਵਾਦ,” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਅੱਠ ਵਜੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਆਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ।”
ਸੋਨੀ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਬੈਠਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਗੁੱਸਾ ਘਾਤਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ, ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਫ਼ੋਨ ਉਸ ਬੁੱਕਮੇਕਰ ਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਡੌਨ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੁੱਕਮੇਕਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਬੁੱਕਮੇਕਰ ਦਾ ਮੁਖਬਰ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੁਝ ਸਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੋਨੀ ਨੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਦੱਸ ਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਲਿਪਸ ਦਾ ਡੋਪ ਵਧੇਰੇ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਫ਼ੋਨ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਵੱਜਿਆ। ਇਹ ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸੀ, ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਦੇ ਘਰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਟੌਮ ਅਜੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ," ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀਹ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਉਸਦੇ ਘਰ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। "ਉਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਦਿਓ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਸਨੇ ਸੋਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨਗੇ। ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਮਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਕਦੇ ਵੀ ਡੌਨ ਵਰਗੇ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਦੇ ਨੇਤਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਾ ਮਿਲਦਾ। ਚੌਥੀ ਵਾਰ ਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਨਰਮ, ਬਹੁਤ ਕੋਮਲ ਸੀ। "ਸੈਂਟੀਨੋ ਕੋਰਲੀਓਨ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਹਾਂ,” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਹੈ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੱਕ ਕੁਝ ਵੀ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੋ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾਰ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਆਪਣਾ ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਗੁਆਓ।" ਆਵਾਜ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਇਹ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ, ਉਦਾਸ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਰਿਸੀਵਰ ਦੇ ਕਲਿੱਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਭਾਰੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਪੱਟੀ ਵਾਲੀ ਗੁੱਟ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਾਲ ਦਾ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਕੱਪੜੇ 'ਤੇ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ।
ਉਹ ਰਸੋਈ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਭਰਵੱਟੇ ਲੈ ਕੇ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਸੋਨੀ, ਇਹ ਕੀ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ।" ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਦਮਾ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਉਹ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੇਗਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੰਜਵੀਂ ਵਾਰ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ।
ਇਹ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਸੀ। ਮੋਟੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਘੂਰ-ਘੂਰ ਕੇ ਹੱਸਦੀ ਹੋਈ ਆਈ।
"ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

“ਹਾਂ।” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਪਰ ਉਹ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।” ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਵਿਰਾਮ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, “ਰੱਬ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ, ਰੱਬ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ।” ਫਿਰ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ, “ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਹ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ।”
"ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਹਰ ਸੁਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭਾਵਨਾ ਸੱਚੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਅਦਾਕਾਰ ਬਣਨਾ ਮੋਟੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।
"ਤੈਨੂੰ ਗੇਂਦ ਚੁੱਕਣੀ ਪਵੇਗੀ, ਸੋਨੀ," ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੂੰ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਰਾਂ?"
"ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਚੱਲੋ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪੌਲੀ ਗੈਟ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਓ।"
"ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ?" ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਭੇਜਾਂ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਬੱਸ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਪੌਲੀ ਗੈਟ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਵਿਰਾਮ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਸੁਨੇਹਾ ਸਮਝ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਕੁਦਰਤੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਸੋਨੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਪੌਲੀ ਕਿੱਥੇ ਸੀ? ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
ਲਾਈਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਹੁਣ ਕੋਈ ਘਰਘਰਾਹਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। "ਪੌਲੀ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਜ਼ੁਕਾਮ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਘਰ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਸਾਰੀ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਿਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਸੋਨੀ ਤੁਰੰਤ ਚੌਕਸ ਹੋ ਗਿਆ। "ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਘਰ ਰਿਹਾ?" "ਸ਼ਾਇਦ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਵਾਰ," ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਫਰੈਡੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੁੰਡਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਿਛਲੇ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਚਾਰੂ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।"
“ਹਾਂ,” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਮਿਲਾਂਗਾ। ਪੌਲੀ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ?” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਫ਼ੋਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਚੁੱਪਚਾਪ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਫਿਰ ਸਖ਼ਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਉਸਦੇ ਖਾਸ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਬੁਲਾਉਣ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਜੇ ਟੌਮ ਦੀ ਪਤਨੀ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਟੌਮ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ, ਉਹ ਕੰਮ 'ਤੇ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ, "ਸਾਡੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਉਣਗੇ।" ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਰੂਪ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਂ ਬੱਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਉਹ ਕਰੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੌਪ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫੋਨ 'ਤੇ ਬੁਲਾਓ ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਨਾ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ।" ਉਹ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਹਨੇਰਾ ਛਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦਸੰਬਰ ਦੀ ਹਵਾ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਵਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਅੱਠ ਘਰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਸਨ। ਮਾਲ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦੋ ਘਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਏ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਸਟਾਰ ਬੋਰਡਰ ਸਨ, ਇਕੱਲੇ ਆਦਮੀ ਜੋ ਬੇਸਮੈਂਟ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਬਾਕੀ ਛੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਬਾਕੀ ਅੱਧੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਘੱਟ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਖੁਦ ਡੌਨ ਦੁਆਰਾ। ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਘਰ ਡੌਨ ਦੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ-ਮੁਕਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਇਸ ਸਮਝ ਨਾਲ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਨੁਕਸਾਨ ਰਹਿਤ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਮਾਲ ਇੱਕ ਅਜਿੱਤ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਅੱਠ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਲੱਡ ਲਾਈਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਜੋ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਲੁਕਣਾ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਸੋਨੀ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਚਾਬੀ ਲੈ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ, "ਮਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹੋ?" ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਮਿਰਚਾਂ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਬੋਲਦੀ, ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹੁਣ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਪੌਪ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਕੱਪੜੇ ਪਾਓ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਓ। ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਰਾਈਵਰ ਲੈ ਆਵਾਂਗਾ। ਠੀਕ ਹੈ?"
ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕਦਮ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਤਾਲਵੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ?"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ। ਸੋਨੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਰਚਾਂ ਦੇ ਪੈਨ ਹੇਠੋਂ ਗੈਸ ਬੰਦ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਪਈ ਟੋਕਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਨ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਰਚਾਂ ਅਤੇ ਰੋਟੀਆਂ ਕੱਢੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗਰਮ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਇੱਕ ਢਿੱਲਾ ਸੈਂਡਵਿਚ ਬਣਾਇਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ

ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਾਲੇ ਵੱਡੇ ਕੋਨੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੰਦ ਕੈਬਿਨੇਟ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫ਼ੋਨ ਲਿਆ। ਫ਼ੋਨ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਨਾਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਪਤੇ ਹੇਠ ਸੂਚੀਬੱਧ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਉਹ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਬਰੁਕਲਿਨ ਵਿੱਚ ਸੇਫਟੀ-ਵਾਲਵ ਕੈਪੋਰਜੀਮ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਡੌਨ ਪ੍ਰਤੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਟੈਸੀਓ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਪੰਜਾਹ ਬਿਲਕੁਲ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਭਰਤੀ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਗਾਰਡ ਭੇਜਣੇ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਲੌਂਗ ਬੀਚ 'ਤੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜਣੇ ਸਨ। ਟੇਸੀਓ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਵੀ ਮਿਲ ਗਿਆ?” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।” ਟੇਸੀਓ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਵਿਰਾਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਸੋਨੀ, ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਨਾ ਚੱਲੋ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਕਿ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਸਾਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਵੇਗੀ।”
“ਧੰਨਵਾਦ,” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਠੀਕ ਹੈ?”
“ਠੀਕ ਹੈ,” ਟੈਸੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਮਾਈਕ ਹੈਨੋਵਰ, ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਕਾਲਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ ਕਿ ਉਹ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੈਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਘਰ ਲੈ ਆਉਣ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਫਟ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰੇ। ਦੁਬਾਰਾ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ।"
“ਠੀਕ ਹੈ,” ਟੈਸੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਠੀਕ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਠੀਕ ਹੈ?”
“ਹਾਂ,” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਫ਼ੋਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕੰਧ ਵਾਲੀ ਸੇਫ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸਨੇ ਨੀਲੇ ਚਮੜੇ ਵਿੱਚ ਬੱਝੀ ਇੱਕ ਇੰਡੈਕਸਡ ਕਿਤਾਬ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਟੀ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਐਂਟਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਗਈ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, “ਰੇ ਫੈਰਲ $5,000 ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਈਵ।” ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਟੈਲੀਫੋਨ ਨੰਬਰ ਆਇਆ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਨੰਬਰ ਡਾਇਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਫੈਰਲ?” ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਹਾਂ।” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਸੈਂਟੀਨੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ

ਅਹਿਸਾਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੋ ਫ਼ੋਨ ਨੰਬਰ ਚੈੱਕ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਲਾਂ ਦਿਓ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਲਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ।” ਉਸਨੇ ਫੈਰਲ ਨੂੰ ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਦੇ ਘਰ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿਓ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਮਿਲੇਗਾ।”
ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਬੈਠ ਜਾਵੇ, ਉਸਨੇ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਦੇ ਨੰਬਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਫਿਰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਖ਼ਬਰ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਲੂਕਾ ਘਰ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੋਨੀ ਘੁੰਮਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਘਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੋਚਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮਿਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਥਿਤੀ ਕਿੰਨੀ ਗੰਭੀਰ ਹੈ। ਇਹ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਚੁਣੌਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਪੰਜ ਮਹਾਨ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਰਥਨ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਪੈਮਾਨੇ ਦੀ ਜੰਗ ਜਾਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝੌਤਾ। ਸੋਨੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਚਲਾਕ ਤੁਰਕ ਨੇ ਚੰਗੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਬਦਕਿਸਮਤ ਸੀ। ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਜੰਗ ਸੀ। ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਅਤੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਰੋਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਨਤੀਜਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਚਿੰਤਾ। ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਕਿੱਥੇ ਸੀ?

ਅਧਿਆਇ 3

ਡਰਾਈਵਰ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਹੇਗਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਆਦਮੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ, ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਏ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਅੱਗੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਦੀ ਟੋਪੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਝੁਕਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦੇਖ ਨਾ ਸਕੇ। "ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾ ਹਿਲਾਓ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਇਹ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਫ਼ਰ ਸੀ, ਵੀਹ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਹੇਗਨ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੇਸਮੈਂਟ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਪਿੱਠ ਵਾਲੀ ਰਸੋਈ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਸੋਈ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕਾਲੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਗਿਰਝ ਵਰਗਾ ਅੰਦਾਜ਼ ਸੀ। "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਡਰੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਤਾਕਤਵਰ ਸਿਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੋਰਲੀਓਨਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।"
ਜਦੋਂ ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸਿਗਰਟ ਪਾਈ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰਾਈ ਦੀ ਬੋਤਲ ਲੈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚਾਈਨਾ ਕੌਫੀ ਕੱਪ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਦਿੱਤਾ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਅੱਗ ਵਾਲਾ ਤਰਲ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਾਲ ਪੀ ਲਿਆ। ਇਸਨੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੂਰ ਕੀਤੀ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਬੌਸ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ," ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਹੇਗਨ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। "ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਡਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਜਾੜ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵੀ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਫਿਰ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਸੋਨੀ ਮੇਰੇ ਸੌਦੇ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਠੀਕ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਕਰਨਾ ਵੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਨਾਰਕੋਟਿਕਸ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਪੈਸਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਮੀਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਡੌਨ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ 'ਮੁੱਛਾਂ ਵਾਲਾ ਪੀਟ' ਸੀ, ਉਸਦਾ ਦਿਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੁਝ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸੌਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੋਨੀ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਗੱਲ ਕਰੋ।"

ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੋਨੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਸਭ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇਗਾ।"
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇਣਗੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਪੈਮਾਨੇ ਦੀ ਜੰਗ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦੇਵੇਗੀ। ਸਾਡੀ ਜੰਗ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੋਨੀ ਇਸ ਸੌਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਡੌਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਵੀ।"
ਹੇਗਨ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦੇ ਰਿਹਾ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਡੌਨ ਫਿਸਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੌਂਸਲਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਤਾਲਵੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ। ਜੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਜੰਗ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਹਾਰ ਜਾਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰਿਵਾਰਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸੰਪਰਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸੋਨੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ, ਕੈਪੋਰੈਗਿਮਜ਼ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ; ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਖੂਨ-ਖਰਾਬਾ ਬਚਾਓਗੇ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਚਾਈਨਾ ਕੱਪ ਹੋਰ ਵਿਸਕੀ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। "ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਸੋਨੀ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਵੀ ਲੂਕਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੂਕਾ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸੌਦੇ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੂਕਾ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।"
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਲੂਕਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਤੂੰ ਸੋਨੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖ। ਸੁਣ, ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਫਰੈਡੀ ਅੱਜ ਆਪਣੇ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਪਰ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਹੁਕਮ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਨਾ ਮਾਰੋ। ਮੈਂ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਖ਼ਤ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈਂ ਕਿ, ਫਰੈਡੀ ਮੇਰੇ ਕਾਰਨ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ।"
ਅਖੀਰ ਹੇਗਨ ਦਾ ਦਿਮਾਗ਼ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਜਾਂ ਬੰਧਕ ਬਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਡਰ ਭਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਅਚਾਨਕ ਰਾਹਤ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਉਹ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਸਮਝ ਵਾਲੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਉਹ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ

ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਉਸ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਇਸਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਕੌਂਸਲਰ ਵਜੋਂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਹੁਣ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਸਹੀ ਸੀ। ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਅਤੇ ਕੋਰਲੀਓਨਜ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਬੇਅੰਤ ਜੰਗ ਨੂੰ ਹਰ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਟਾਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਰਲੀਓਨਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਸਹੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਦਮ ਚੁੱਕ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਪਰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਤੁਰਕ ਮੁਸਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ। ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਇੰਨਾ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੀ? ਕੀ ਲੂਕਾ ਨੇ ਕੋਈ ਸੌਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਜਿਸ ਰਾਤ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਰਾਤ ਲੂਕਾ ਨੂੰ ਡੌਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਕਾਨਫਰੰਸ ਲਈ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਿੱਚ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ, ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਡੌਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਰੀਏ।"
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। “ਠੀਕ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਨੂੰ ਖੂਨ-ਖਰਾਬਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਖੂਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਰਚ ਕਰਦਾ ਹੈ।” ਉਸੇ ਪਲ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, “ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ।” ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਡਰ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਮਾਂਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਉਸ ਵੱਲ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਰਿਹਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਚਮੜੀ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਗੋਲੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ।” ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਮੋਢੇ ਉਛਾਲੇ। “ਬਦਕਿਸਮਤ,” ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। “ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤ। ਤੇਰੇ ਲਈ ਬਦਕਿਸਮਤ।”

ਅਧਿਆਇ 4

ਜਦੋਂ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮਾਲ ਦੇ ਤੰਗ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਿੰਕ ਚੇਨ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ। ਮਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਅੱਠ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਫਲੱਡ ਲਾਈਟਾਂ ਨਾਲ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਰਵਿੰਗ ਸੀਮਿੰਟ ਵਾਕ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦਸ ਕਾਰਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ।
ਦੋ ਆਦਮੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਚੇਨ ਨਾਲ ਝੁਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਬਰੁਕਲਿਨ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?"
ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨੇੜਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ। "ਇਹ ਡੌਨ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਆਵਾਂਗਾ।" ਮਾਈਕ ਇਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ।
ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਥੇਰੇਸਾ, ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਅੜਿੱਕੇ ਨਾਲ ਬੈਠੀ, ਸਿਗਰਟ ਪੀਂਦੀ ਦੇਖੀ।
ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੌਫੀ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਵਿਸਕੀ ਦਾ ਗਲਾਸ ਸੀ। ਸੋਫੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਭਾਰੀ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਕੈਪੋਰਗਾਈਮ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਦਾਸ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸਿਗਾਰ ਉਸਦੀ ਥੁੱਕ ਨਾਲ ਚਮਕਦਾਰ ਕਾਲਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਮਰੋੜਨ ਲਈ ਆਇਆ, ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, "ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।" ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਣ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੌਲੀ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪੌਲੀ ਉਸ ਦਿਨ ਘਰ ਬਿਮਾਰ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਪਤਲੇ ਹਨੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਤਣਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਗੈਟੋ ਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਭਰਦੇ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤੇਜ਼ ਆਦਮੀ ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੇਚੀਦਗੀ ਦੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਉਹ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਈ ਹੋਰ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਉਹ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਮਝ ਲਿਆ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਗੈਟੋ ਸ਼ੱਕੀ ਸਨ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਪੌਲੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਫੈਰੇਟ-ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਫਰੈਡੀ ਕਿਵੇਂ ਹੈ? ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ?"
"ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ," ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਮਾਈਕਲ ਹੇਗਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਚੁੰਮਣ ਲਈ ਝੁਕਿਆ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਟੌਮ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸੋਨੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ?"
ਥੈਰੇਸਾ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਬੜੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਨਾਜ਼ੁਕ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਸੀ, ਇਤਾਲਵੀ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਅਮਰੀਕੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੋਫੇ ਤੋਂ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ।
ਸੋਨੀ ਡੈਸਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਪੀਲਾ ਪੈਡ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਪੈਨਸਿਲ ਫੜੀ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਕੈਪੋਰੇਜਾਈਮ ਟੈਸੀਓ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਆਦਮੀ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਮਹਿਲ ਦੇ ਗਾਰਡ ਨੂੰ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਵੀ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੈਨਸਿਲ ਅਤੇ ਪੈਡ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। "ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਥੈਰੇਸਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਟੌਮ ਠੀਕ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਉਹ ਓਪਰੇਟਿੰਗ ਐਂਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡਾ ਵਕੀਲ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਉਸਨੇ ਥੈਰੇਸਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੀ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਅਤੇ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਚੁੰਮਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੁੱਟਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਸਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ?" ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੋਟੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਅਕਸਰ ਲੜਦੇ ਸਨ।
ਸੋਨੀ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਸੁਣੋ, ਬੱਚੇ, ਮੈਂ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਹਿੱਕ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਿਆ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬੁਰਾ ਮੰਨਦਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਤੱਕ ਖ਼ਬਰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪੌਪ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਪਿਆ।"
"ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਚੰਗਾ,” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੀ। ਤੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਚਾਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ।” ਉਹ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।”
"ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਵਾਂਗੇ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਸੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਸੁੱਕੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।" ਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮਾਈਕਲ ਡੈਸਕ ਵੱਲ ਝੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਪੀਲੇ ਪੈਡ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੋਨੀ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੱਤ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਸੋਲੋਜ਼ੋ, ਫਿਲਿਪ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਅਤੇ ਜੌਨ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਸਨ। ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਇਹ ਗੱਲ ਯਾਦ ਆਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਸੋਨੀ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਥੈਰੇਸਾ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਬਾਹਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਮੇਰਾ ਟੈਸੀਓ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਹੇਗਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਉਹ ਫੋਨ ਟੌਮ ਬਾਰੇ ਸੀ?" ਉਸਨੇ ਇਹ ਲਗਭਗ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਪਰ ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਉਸਦੇ ਦੁਆਲੇ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ। "ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਬੈਠਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੁਕੋ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇਗਾ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਵਾਂਗਾ।" ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਈਕਲ ਚਮੜੇ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਤਿੱਖੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਡੈਸਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ।
"ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿ, ਮਾਈਕ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੇਂਗਾ ਜੋ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ। “ਮੈਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਲਝਣ ਦੇਵਾਂ।"
ਮਾਈਕਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚੀਕਿਆ। "ਤੂੰ ਘਟੀਆ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਾ, ਉਹ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ? ਮੈਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਵਾਂਗ ਸਲੂਕ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ। ਮੈਂ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਗੋਲੀ ਲੱਗੀ, ਯਾਦ ਹੈ? ਮੈਂ ਕੁਝ ਜਪਾਨੀ ਮਾਰੇ ਸਨ। ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਠੋਕ ਦੇਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ? ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ?"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਡਿਊਕ ਰੱਖਾਂ। ਠੀਕ ਹੈ, ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਫ਼ੋਨ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦੇ ਹੋ।" ਉਹ ਟੈਸੀਓ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਜੋ ਫ਼ੋਨ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਸ਼ਾ ਦਿੱਤਾ।" ਉਹ

ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ 'ਤੇ ਉਂਗਲ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਇਹ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਪੌਲੀ ਗੈਟ ਟੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਜਵਾਬ ਪਤਾ ਹੈ, ਆਓ ਦੇਖੀਏ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋ, ਮਾਈਕ, ਤੁਸੀਂ ਕਾਲਜ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਹੋ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਕੌਣ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ?"
ਮਾਈਕਲ ਦੁਬਾਰਾ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚਮੜੇ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਰੋੜਪਤੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਹੁਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਡੌਨ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੀ ਲਾਭ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਹੋਰ ਪੈਸਾ? ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਅਮੀਰ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਆਦਮੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਾਲਚੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀ? ਕਿਸੇ ਮਨਘੜਤ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਜਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਦਾ ਬਦਲਾ? ਕਿ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕੌਂਸਲਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਜਿੱਤ ਜਾਵੇਗਾ? ਨਹੀਂ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਲਈ ਗੱਦਾਰ ਹੋਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਮਰ ਜਾਵੇ। ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਧੋਖੇ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਪਰ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲੋਂ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਾਹੇਗਾ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪੌਲੀ ਗੈਟ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਪੌਲੀ ਅਜੇ ਅਮੀਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚਿਆ-ਸਮਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਵਾਧਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਵਾਂਗ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨੇ ਹੋਣਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੌਜਵਾਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੌਲੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਛੇਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਤੇ ਪੌਲੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪੌਲੀ ਵੀ ਹੋਵੇ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਜਵਾਬ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਵੋਟ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੌਲੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ।
ਸੋਨੀ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਇਹ ਪੌਲੀ ਹੈ।"

ਮਾਈਕਲ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਕੈਪੋਰਗਾਈਮ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਸਦੀ ਹਮਦਰਦੀ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਾਲ ਹੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਇੰਨੀ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੇਕਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਇੰਨੀ ਉੱਚਾਈ 'ਤੇ ਨਾ ਪਹੁੰਚਦਾ। ਟੈਸੀਓ ਨੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰਸੋਂ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਤਾ ਲੱਗੇ। ਸੁਣੋ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ, ਨਿੱਜੀ। ਬਾਹਰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੋ, ਹੈ ਨਾ? ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸੂਚੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਇਸ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰੋਗੇ।" “ਬਿਲਕੁਲ,” ਟੈਸੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਪੌਲੀ ਹੈ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੌਲੀ ਦੇ ਆਉਣ-ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਫੋਨ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਟਰੈਕ ਕੀਤਾ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਵੀ। ਇਸ ਮਹੀਨੇ ਪੌਲੀ ਦੇ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਗਲੀ ਦੇ ਬੂਥ ਤੋਂ ਇੱਕ ਫੋਨ ਆਇਆ। ਅੱਜ ਵੀ। ਉਹ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਪੌਲੀ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।" ਸੋਨੀ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੌਲੀ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੀ ਬਹੁਤ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ।" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਜੰਗ ਹੋਣ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ?"
ਸੋਨੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਖ਼ਤ ਸਨ। "ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਟੌਮ ਆਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਖੇਡਾਂਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ?"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਤੂੰ ਇਹ ਲੜਾਈ ਦੇ ਤਗਮੇ ਕਿਵੇਂ ਜਿੱਤੇ? ਅਸੀਂ ਬੰਦੂਕ ਹੇਠ ਹਾਂ, ਯਾਰ, ਸਾਨੂੰ ਲੜਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਟੌਮ ਨੂੰ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ।"
ਮਾਈਕਲ ਇਸ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। "ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?"
ਸੋਨੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਧੀਰਜ ਵਾਲੀ ਸੀ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟੌਮ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੌਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਟੌਮ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਜਿਉਂਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਸੌਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਇਸ ਲਈ ਟੌਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਸੁੱਟ

ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਸਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਕੀ ਸੋਚਣ ਤੇ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੌਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
ਸੋਨੀ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਡੀ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਈ ਸੀ, ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਮੀਟਿੰਗ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸੌਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਜੋ ਕਿ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਹੈ; ਜੇਕਰ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੱਲ ਪਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਰਾਏ ਦੀ ਵੰਡ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਨਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਨਾਲ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਸ਼ਕਤੀ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅੱਧੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਲੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ। ਨਸ਼ੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਿੱਜੀ ਨਹੀਂ। ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਵੇਗਾ, ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਏਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ 'ਤੇ ਸਾਫ਼ ਸ਼ਾਟ ਨਾ ਪਾਵਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਇਹ ਸਮਝੌਤਾ ਕਿ ਦੂਜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਕੁਝ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਵੀ ਜੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇਣਗੇ। ਨਾਲ ਹੀ, ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ।"
"ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਸੋਨੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਰਲਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਸਲੋਜ਼ੋ ਮੁਰਦਾ ਮਾਸ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ਪਵੇ। ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਫਾਇਆ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਈਏ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਪੌਪ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਖੇਡਦਾ।"

ਸੋਨੀ ਨੇ ਹਿੰਸਕ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਦੱਸੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਅਸਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਛੋਟੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ 'ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ' ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਜੰਗ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮਦਦ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਹੁਣ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੌਦੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਘੋੜੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਬਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਲੂਕਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰ ਸਕੀਏ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਲੂਕਾ ਇੰਨਾ ਸਖ਼ਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਉਹ ਇੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ?"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਉਹ ਇੱਕਲਾ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭੇਜਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਲੈ ਆਵਾਂਗਾ।"
ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਹਿੱਲ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਸੋਨੀ ਕਈ ਵਾਰ ਬੇਰਹਿਮ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿੱਘੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਮੁੰਡਾ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੁਣਨਾ ਅਸੁਭਾਵਿਕ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਲਿਖੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਤਾਜਪੋਸ਼ੀ ਵਾਲਾ ਰੋਮਨ ਸਮਰਾਟ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਜਿਉਂਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ। ਉਹ ਮਦਦ ਕਰਦਾ, ਫ਼ੋਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ, ਕੰਮ ਅਤੇ ਸੁਨੇਹੇ ਭੇਜਦਾ। ਸੋਨੀ ਅਤੇ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਲੂਕਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ।
ਉਸੇ ਪਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਚੀਕ ਸੁਣੀ। ਓ, ਮਸੀਹ, ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਇਹ ਟੌਮ ਦੀ ਪਤਨੀ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਭੱਜ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਸੋਫੇ ਕੋਲ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੇ ਥੈਰੇਸਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ। ਥੈਰੇਸਾ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਚੀਕ ਸੁਣੀ ਸੀ ਉਹ ਥੇਰੇਸਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ, ਮਾਈਕ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਖੁਸ਼।" ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਜੇ ਵੀ ਰੋਂਦੀ ਪਤਨੀ ਵੱਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੇ ਬਿਨਾਂ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਦਸ ਸਾਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ

ਦੇ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਲਹਿਰ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ। ਕੁਝ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਮਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੋਨੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਵੀ ਸੋਚਿਆ।

ਅਧਿਆਇ 5

ਸਵੇਰ ਦੇ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਵਜੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਕੋਨੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸਨ--ਸੋਨੀ, ਮਾਈਕਲ, ਟੌਮ ਹੇਗਨ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ। ਥੈਰੇਸਾ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਅਜੇ ਵੀ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਟੇਸੀਓ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਣ ਦੇਣ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਾ ਜਾਣ ਦੇਣ।
ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੌਦੇ ਨੂੰ ਰੀਲੇਅ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਡੌਨ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਜੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਉਸ ਬਦਮਾਸ਼ ਤੁਰਕ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਦਲੀਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸੌਦੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ ਭਾਵੇਂ ਡੌਨ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਸੋਨੀ। ਅਸੀਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਦੋਸਤ ਸੀ; ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਨਾ ਹੋਵੋ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਤੈਨੂੰ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਅਫ਼ਸੋਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਰੱਬ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰੇ।" ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਵੱਲ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ, ਆਪਣੀ ਆਰਾਮ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਫ਼ੋਨ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਦੋਵਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਹੇਗਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸੋਨੀ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜਿਆ ਆਇਆ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਈਰਖਾ ਦੇ ਹਲਕੇ ਜਿਹੇ ਝੁਰੜੀਆਂ ਨਾਲ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸੋਨੀ ਅਤੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੇੜੇ ਸਨ।
"ਚਲੋ ਕੰਮ 'ਤੇ ਲੱਗਦੇ ਹਾਂ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਾਨੂੰ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਸੂਚੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੋ ਜੋ ਮੈਂ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ ਨੇ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਟੇਸੀਓ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਪੀ ਦੇ ਦਿਓ।"
"ਜੇ ਅਸੀਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਫਰੈਡੀ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਫਰੈਡੀ ਸਾਡੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਫਰੈਡੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ

ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਉਸ ਲਈ ਔਖਾ ਸੀ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਡੌਨ ਨੂੰ ਰੱਬ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮਾਈਕ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਫਰੈਡੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓ। ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖੋ, ਬਿਲਕੁਲ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ। ਹੁਣ, ਸੋਨੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਛੱਡੋ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਾ ਸਮਝੋ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੇਜ਼ੋਨੋਵੈਂਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਸਲੀ.90 ਕੈਲੀਬਰ। ਕੀ ਹਸਪਤਾਲ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ?"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਪੌਪ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਟੌਮ, ਇਸ ਸੂਚੀ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਹੈ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੇਖ ਕੇ ਝੁਕ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ, ਸੋਨੀ, ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਡੌਨ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਵਿਵਾਦ ਸਮਝੇਗਾ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਹੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਓ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਕੈਪੋਰੈਗਿਮ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਟੈਸੀਓ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਗੱਲ ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਚਰਚਾ ਕੀਤੇ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੌਲੀ ਨੂੰ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ। ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖੋ।" ਮੋਟੇ ਕੈਪੋਰੇਗਾਈਮ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਲੂਕਾ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਲੂਕਾ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਲੂਕਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਇਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਕੋਈ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਕੁਚਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
“ਨਹੀਂ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਬ੍ਰੈਡ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੌਂਦਾ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਈਕ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਉਸਦਾ ਨੰਬਰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋ।” ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਫ਼ਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਡਾਇਲ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜਦੀ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਰ

ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। “ਹਰ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹੋ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਸੋਨੀ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਟੌਮ, ਤੂੰ ਕੌਂਸਲਰ ਹੈਂ, ਕੁਝ ਸਲਾਹ ਕਿਵੇਂ ਦੇਵੇਂ? ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਪਈ ਵਿਸਕੀ ਦੀ ਬੋਤਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। "ਅਸੀਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨਾਲ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸੌਦਾ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਣਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝੰਜਟ ਦੇ ਸਾਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਿਪਟਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਗੇ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਬੰਦੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦਾ?"
ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। "ਸੋਨੀ, ਯਕੀਨਨ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਹਰਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪੂਰੀ ਜੰਗ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਆਦਮੀ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਪੂਰਬੀ ਤੱਟ 'ਤੇ ਤਬਾਹੀ ਮਚ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
ਮਾਈਕਲ, ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਸੋਨੀ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਮਰ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨਾਲ ਨਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਸਲ ਸੌਦਾ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸੰਪਰਕਾਂ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੀ ਅੱਧੀ ਤਾਕਤ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਅਤੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਜੰਗ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੌਦਾ ਕਰੋ। ਫਿਰ ਉਡੀਕ ਕਰੋ ਅਤੇ ਦੇਖੋ।"
ਸੋਨੀ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਚਿੱਟਾ ਚਿਹਰਾ ਸੀ। "ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਆਸਾਨ ਹੈ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ।"

ਹੇਗਨ ਨੇ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਂ ਮਾਈਕ ਵਾਂਗ ਹੀ ਚੰਗਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਬਿਹਤਰ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਰਾਏ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਓ, ਮਸੀਹ, ਟੌਮ, ਮੇਰਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।" ਪਰ ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਮਤਲਬ ਸੀ। ਖੂਨ ਹੀ ਖੂਨ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਇਸਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸੋਨੀ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਬੋਲਿਆ। “ਠੀਕ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਬੈਠੇ ਰਹਾਂਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਸਾਨੂੰ ਅਗਵਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਦਿੰਦਾ। ਪਰ, ਟੌਮ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਜੋਖਮ ਨਾ ਲਓ। ਮਾਈਕ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਵੀ ਨਿੱਜੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਲਿਆਏਗਾ। ਫਿਰ ਹਰ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ। ਟੈਸੀਓ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ਰਵ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਅਤੇ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਟੈਸੀਓ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਭੇਜਦੇ ਹੋ। ਟੈਸੀਓ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋ। ਟੌਮ, ਸਵੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਅਤੇ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨਾਲ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਜਾਂ ਮੈਸੇਂਜਰ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲਬਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ। ਮਾਈਕ, ਕੱਲ੍ਹ ਤੁਸੀਂ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਲੂਕਾ ਦੇ ਘਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਜਾਂ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਉਹ ਪਾਗਲ ਬਦਮਾਸ਼ ਸ਼ਾਇਦ ਹੁਣੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣ ਲਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਡੌਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਰਕ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰੇ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਇਦ ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਉਲਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਓ, ਮਾਈਕ। ਖੈਰ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਨਫ਼ਰਤ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਦਾ ਨੰਬਰ ਡਾਇਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰਿਸੀਵਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲਗਾਤਾਰ ਘੰਟੀ ਵਜਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ।

ਅਧਿਆਇ 6

ਪੀਟਰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਉਸ ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਤਾ। ਸਵੇਰੇ ਉਹ ਜਲਦੀ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਗ੍ਰੇਪਾ, ਜੇਨੋਆ ਸਲਾਮੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਟੁਕੜਾ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ੀ ਇਤਾਲਵੀ ਰੋਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਦਿਨਾਂ ਵਾਂਗ ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਧੀਆ, ਸਾਦਾ ਚੀਨੀ ਮੱਗ ਪੀਤਾ ਜੋ ਗਰਮ ਕੌਫੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਐਨੀਸੈੱਟ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬਾਥਰੋਬ ਅਤੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਚੱਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਦਿਨ ਦੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ। ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਦਾ ਤੁਰੰਤ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਜ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਗੈਟੋ ਉਸਦਾ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਗੱਦਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕੈਪੋਰਜੀਮ ਦੇ ਨਿਰਣੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਪੌਲੀ ਦਾ ਪਿਛੋਕੜ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਕੋਰਲੀਓਨ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਸਕੂਲ ਵੀ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਰਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ "ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਬਣਾਉਣ" ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਈਸਟ ਸਾਈਡ "ਕਿਤਾਬ" ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਯੂਨੀਅਨ ਪੇਰੋਲ ਸਲਾਟ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਆਪਣੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਫ੍ਰੀ-ਲੈਂਸ ਸਟਿੱਕਅੱਪ ਨਾਲ ਵਧਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਉੱਚ-ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਦੌੜਾਕ ਘੋੜੇ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਮ ਨਾਲ ਲੜਦੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਤੇ ਪੌਲੀ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਟਿੱਕਅੱਪ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਹੰਗਾਮੇ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ: ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਦਾ ਮੈਨਹਟਨ ਗਾਰਮੈਂਟ ਸੈਂਟਰ ਪੇਰੋਲ, ਬਰੁਕਲਿਨ ਦੀਆਂ ਝੁੱਗੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਚਾਈਨਾਵੇਅਰ ਫੈਕਟਰੀ ਪੇਰੋਲ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਵਾਧੂ ਜੇਬ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਪੈਟਰਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕੌਣ ਕਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਗੱਦਾਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ?

ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਪੀਟਰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਜੋ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ। ਗੈਟੋ ਦੀ ਅਸਲ ਫਾਂਸੀ ਇੱਕ ਕੱਟਿਆ-ਸੁੱਕਿਆ ਕੰਮ ਸੀ। ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਗੈਟੋ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਕੈਪੋਰੇਜਾਈਮ ਨੂੰ ਰੈਂਕ ਤੋਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ? ਇਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਰੱਕੀ ਸੀ, ਉਹ ਸੀ "ਬਟਨ" ਆਦਮੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚਲਾਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈਣ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਸਿਸੀਲੀਅਨਾਂ ਦੇ ਓਮੇਰਟਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਚੁੱਪ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਫਰਜ਼ਾਂ ਲਈ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਿਲੇਗੀ? ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਡੌਨ ਨਾਲ ਉਸ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਟਨ ਆਦਮੀ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਇਨਾਮਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਮੁਸੀਬਤ ਆਉਣ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਡੌਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਪੌਲੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸਾ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਲਾਕ ਤੁਰਕ, ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੀਆਂ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਆਦਮੀਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲਾ ਇੱਕ ਇਨਫੋਰਸਰ ਸੀ ਜੋ ਹਾਰਲੇਮ ਵਿੱਚ ਰੰਗੀਨ ਨੀਤੀ ਬੈਂਕਰਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਦਲੇਰ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਰੀਰਕ ਤਾਕਤ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿੱਜੀ ਸੁਹਜ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਕੇ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਲਈ ਉਸਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਕਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਮੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਜਿਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਹੈ, ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਬਦਲਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ।
ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਮਿਹਨਤੀ ਬੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਮੈਨਹਟਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰਕ-ਲਾਇਸੰਸਸ਼ੁਦਾ ਸ਼ਾਈਲੌਕਸ ਲਈ ਬਕਾਇਆ ਖਾਤਿਆਂ ਦਾ ਕੁਲੈਕਟਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੁੱਕਮੇਕਰ ਦੇ ਦੌੜਾਕ ਵਜੋਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਇੰਨੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ 'ਤੇ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਲੈਂਪੋਨ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਪਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਅਫਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 1943 ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਲੈਂਪੋਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਕਾਰਨ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ

'ਤੇ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਲੰਗੜਾ ਕੇ ਤੁਰਦਾ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੱਪੜਾ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਓਪੀ ਏ ਫੂਡ ਸਟੈਂਪਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ, ਲੈਂਪੋਨ ਪੂਰੇ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਮੁਸੀਬਤ-ਸ਼ੂਟਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਜੋ ਪਸੰਦ ਆਇਆ ਉਹ ਉਸਦਾ ਚੰਗਾ ਨਿਰਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਸਖ਼ਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਕੀਮਤ ਸਿਰਫ ਭਾਰੀ ਜੁਰਮਾਨਾ ਜਾਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਕੈਦ, ਕਮਾਏ ਗਏ ਭਾਰੀ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਲਈ ਛੋਟੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਹੋਣ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਚੰਗੀ ਸਮਝ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਭਾਰੀ ਧਮਕੀਆਂ ਲਈ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਲਕਿ ਹਲਕੇ ਧਮਕੀਆਂ ਲਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੂਰੇ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਕੁੰਜੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੀ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਇਹ ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਖੁਦ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨਵੇਂ, ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ "ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਬਣਾਉਣ" ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਬਲਕਿ ਪੌਲੀ ਗੈਟ ਟੂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸਕੋਰ ਸੈਟਲ ਕਰਨ ਲਈ। ਪੌਲੀ ਉਸਦਾ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਪੌਲੀ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਯੋਗ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਪੌਲੀ ਨੂੰ "ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਬਣਾਉਣ" ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕਰੀਅਰ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਸੀ। ਪੌਲੀ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਡਰੋਨ, ਪੀਟਰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਘਾਟ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।
ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਕੁਝ ਵੀ ਗਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਦਾ ਨੰਬਰ ਡਾਇਲ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਸ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਓ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕੰਮ ਹੈ।" ਉਹ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਵੇਰੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਲੈਂਪੋਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈਰਾਨ ਜਾਂ ਨੀਂਦ ਨਾਲ ਘਬਰਾਹਟ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਸ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ।" ਅੱਛਾ ਯਾਰ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ, ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਓ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੋ। ਪਰ ਦੁਪਹਿਰ ਦੋ ਵਜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ।"
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਓਕੇ ਸੀ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਕੈਪੋਰਜੀਮ ਟੈਸੀਓ ਦੇ ਲੋਕਾਂ

ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਬਾਰੇ ਸੁਚੇਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸਮਰੱਥ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਕੈਨੀਕਲ ਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਕੈਡੀਲੈਕ ਧੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਕਾਰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤ, ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਸਵਾਰੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸਜਾਵਟ ਇੰਨੀ ਅਮੀਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਮੌਸਮ ਚੰਗਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਾਰ ਨੂੰ ਸਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਗਧਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਗਰਮ ਗੈਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਠੰਡ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੌਲੀ ਨਾਲ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਚੂਹੇ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਗੰਧ ਆ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇੰਨਾ ਸਖ਼ਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਵਿੱਚ ਗੰਦਗੀ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਗਧੇ ਵਾਂਗ ਘਬਰਾਹਟ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਦੇ ਗਧੇ ਉੱਤੇ ਕੀੜੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਕੋਲ ਰੋਕੋ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਬਹਾਨਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਦੂਜਾ, ਉਸ ਕੋਲ ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵਿਤ ਮਿਸ਼ਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਟੀਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹੀਏ ਤਾਂ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਝਿਜਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬੰਦ ਸੀ, ਉਹ ਭੱਜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਚੰਗੀਆਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਨਾ ਦੇਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਮਲੇ, ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਸਵਾਲ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੇਬੀ-ਨੀਲੇ ਕੈਡਿਲੈਕ ਨੂੰ ਧੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪੀਟਰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵਾਂ ਦੀ ਰੀਹਰਸਲ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਪੌਲੀ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਵੇ। ਗੈਟੋ ਵਰਗੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਟਰੈਕ ਤੋਂ ਸੁੱਟ ਦੇਵੇਗਾ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸਨੂੰ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ। ਬੇਲੋੜੀ ਦੋਸਤੀ ਉਸਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਸਖ਼ਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਮਨੁੱਖੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਲਣ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਲੈਂਪੋਨ ਕਿਉਂ? ਪੌਲੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਲੱਗੇਗਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਲੈਂਪੋਨ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ

ਸੀ। ਪੌਲੀ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੈਂਪੋਨ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹੀਏ 'ਤੇ ਬੇਵੱਸ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੈਡਿਲੈਕ ਦੀ ਧਾਤ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਰਗੜਿਆ ਅਤੇ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਨੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਭਰਤੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ। ਇੱਥੇ ਉਸਨੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤਰਕ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਲਈ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਦੂਜੇ ਸਾਥੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੰਤੁਲਨ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਉਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਗੇ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਜੋ ਗੱਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਫਾਂਸੀ "ਜਨਤਕ" ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਯਾਨੀ ਕਿ, ਲਾਸ਼ ਲੱਭੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਗਾਇਬ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ। (ਆਮ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ ਨੇੜਲੇ ਸਮੁੰਦਰ ਜਾਂ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਦਲਦਲ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਸਨ ਜੋ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ।) ਪਰ ਇਹ ਜਨਤਕ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਭਰੂਣ ਗੱਦਾਰ ਡਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਵੇ ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੂਰਖ ਜਾਂ ਨਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਆਪਣੇ ਜਾਸੂਸ ਦੀ ਇਸ ਤੇਜ਼ ਖੋਜ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੀ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਵਾਪਸ ਜਿੱਤ ਲਵੇਗਾ। ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। ਕੈਡਿਲੈਕ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਨੀਲੇ ਸਟੀਲ ਦੇ ਅੰਡੇ ਵਾਂਗ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦੇ ਹੱਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਹੱਲ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਰਕਪੂਰਨ ਅਤੇ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ। ਇਹ ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ, ਖੁਦ ਅਤੇ ਪੌਲੀ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਗੁਪਤਤਾ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇਵੇਗਾ।
ਉਹ ਪੌਲੀ ਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਅੱਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਲੱਭਣਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਪਰਿਵਾਰ "ਗਿੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਜਾਣ" ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜੰਗ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਵਿਰੋਧੀ ਗੁਪਤ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ "ਸਿਪਾਹੀ" ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਗੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਸੌਂ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਗੈਰ-ਲੜਾਕੂਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਹਮਲਾ ਅਣਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਸਾਰੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਨ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਗੁਪਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਿਆਣਾ

ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੁਝ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਚਾਰਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ।
ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਕੈਪੋਰਗਾਈਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਗੱਦਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸੈਲੀ ਪੋਰਟ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ। ਉਸ ਲਈ ਗੈਟੋ ਅਤੇ ਲੈਂਪੋਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦਾ ਫਰਨੀਚਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ, ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਨੇ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲਾਲਚੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਕੀਮਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਜਲਦੀ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਕੀ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਲੈਂਪੋਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਾਲ ਚਮਕ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਲੈਂਪੋਨ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਤਾੜੀ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਅੱਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਕੁਝ ਬਿਹਤਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਹੁਣ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ, ਕਰਨ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।" ਲੈਂਪੋਨ ਨੇ ਇੱਕ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਬਰ ਰੱਖੇਗਾ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇਨਾਮ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਆਪਣੀ ਗੁਫ਼ਾ ਦੀ ਤਿਜੋਰੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੰਦੂਕ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਲੈਂਪੋਨ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।
“ਇਸਨੂੰ ਵਰਤੋ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦੇ। ਇਸਨੂੰ ਪੌਲੀ ਕੋਲ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿਓ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਲੋਰੀਡਾ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਓ। ਹੁਣੇ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਵਰਤੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਆਰਾਮ ਕਰੋ, ਧੁੱਪ ਸੇਕੋ। ਮਿਆਮੀ ਬੀਚ ਦੇ ਫੈਮਿਲੀ ਹੋਟਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਦੋਂ ਚਾਹਾਂ ਕਿੱਥੋਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।”

ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਗੁਫ਼ਾ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ ਕਿ ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਆ ਗਈ ਹੈ।
ਉਹ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਗੈਰਾਜ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲੈਂਪੋਨ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਗੈਟੋ ਨਾਲ ਅਗਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੁੱਸੇ ਭਰੀ ਝਲਕ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਵੱਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੋਵੇ ਕਿ ਗੈਟੋ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਵੇਗਾ।
ਫੇਰੇਟ-ਫੇਸ ਵਾਲਾ ਬਟਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਝਿਜਕਿਆ ਜਦੋਂ ਲੈਂਪੋਨ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਰੋਕੋ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠ। ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਵੱਡਾ ਬੰਦਾ ਮੇਰੇ ਰੀਅਰ-ਵਿਊ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ।" ਲੈਂਪੋਨ ਨੇ ਫਰਜ਼ ਨਾਲ ਹਿਲਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਬੇਨਤੀ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਕੁਦਰਤੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਗੈਟ ਟੂ ਨੂੰ ਕੌੜੇ ਜਿਹੇ ਕਿਹਾ, "ਲਾਹਨਤ ਹੈ ਸੋਨੀ, ਉਹ ਡਰ ਕੇ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਵੈਸਟ ਸਾਈਡ 'ਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਭਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਪੌਲੀ, ਤੈਨੂੰ ਅਤੇ ਰੋਕੋ ਨੂੰ ਸਟਾਫ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਪਲਾਈ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਕੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦੀ। ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਜਗ੍ਹਾ ਪਤਾ ਹੈ?"
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਗੈਟੋ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਲਾਲਚੀ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਪੌਲੀ ਨੇ ਚਾਰਾ ਨਿਗਲ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਕੀਮਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਭੁੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ, ਲੈਂਪੋਨ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਉਦਾਸੀਨ, ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਚੋਣ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦਿੱਤੀ।
ਗੈਟੋ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। “ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਪਵੇਗਾ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਗੱਡੀ ਚਲਾਓ, ਮੈਂ ਅੱਜ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ।"
ਪੌਲੀ ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਡਰਾਈਵਰ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜਾਈ ਘੱਟ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਸਰਦੀਆਂ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਪੌਲੀ ਨੂੰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਹਾਈਟਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਤੱਕ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਬਿਲਡਿੰਗਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਰਥਰ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਾਰਕ

ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਨੂੰ ਵੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਵੇਰਾ ਮਾਰੀਓ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵੀਲ ਅਤੇ ਸਲਾਦ ਦਾ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਡਿਨਰ ਕੀਤਾ, ਕੁਝ ਜਾਣੂਆਂ ਨੂੰ ਹੈਲੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ। ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕਈ ਬਲਾਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਜਿੱਥੇ ਕਾਰ ਪਾਰਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਗੈਟੋ ਅਤੇ ਲੈਂਪੋਨ ਅਜੇ ਵੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। "ਸ਼ੱਟ," ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਾਪਸ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੰਮ ਲਿਆ ਹੈ। ਸੋਨੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਜਾਣ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਰੋਕੋ, ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"
ਰੋਕੋ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਬਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
"ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ," ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ।"
ਦੁਬਾਰਾ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਦੇ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ, "ਪੌਲੀ, ਰੁਕੋ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਲੀਕ ਲੈਣੀ ਪਵੇਗੀ।" ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਗੈਟੋ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੋਟੇ ਕੈਪੋਰਜੀਮ ਦਾ ਬਲੈਡਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਗੈਟੋ ਨੇ ਕਾਰ ਨੂੰ ਹਾਈਵੇਅ ਤੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਨਰਮ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਖਿੱਚ ਲਿਆ ਜੋ ਦਲਦਲ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਦਮ ਚੁੱਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਉਸਨੇ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਇੱਕ ਝੱਟ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ। ਕੋਈ ਲਾਈਟਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸੜਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। "ਅੱਗੇ ਵਧੋ," ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਬਾਅਦ ਕਾਰ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਗੂੰਜ ਉੱਠਿਆ। ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਅੱਗੇ ਛਾਲ ਮਾਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਸਟੀਅਰਿੰਗ ਵ੍ਹੀਲ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੀਟ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਖੋਪੜੀ ਦੀ ਹੱਡੀ ਅਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਸੀ।
ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਭੱਜਿਆ। ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਬੰਦੂਕ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਲੈਂਪੋਨ ਸੀਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਛੱਡੀ ਗਈ ਚਾਬੀ ਲੱਭੀ। ਉਸਨੇ ਕਾਰ ਸਟਾਰਟ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਜੋਨਸ ਬੀਚ ਕਾਜ਼ਵੇਅ ਨੂੰ ਮੈਰਿਕ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਮੀਡੋਬਰੂਕ ਪਾਰਕਵੇਅ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਲਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉੱਤਰੀ ਸਟੇਟ ਪਾਰਕਵੇਅ 'ਤੇ ਨਹੀਂ

ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸਵੇਅ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵ੍ਹਾਈਟਸਟੋਨ ਬ੍ਰਿਜ ਅਤੇ ਬ੍ਰੌਂਕਸ ਰਾਹੀਂ ਮੈਨਹਟਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।

ਅਧਿਆਇ 7

ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਡਰਾਉਣਾ ਰੱਖਿਅਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੇ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਜਾ ਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਚੋਟੀ ਦੀ ਕਾਲ ਗਰਲ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਲ ਗਰਲ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਕੀਮਤ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਲ ਗਰਲ ਨਾਲ ਇਸ ਸਬੰਧ ਦੇ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਲੂਕਾ ਨੂੰ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਬਰੂਨੋ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਬਰੂਨੋ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਸਵਾਗਮਨੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਲੰਬੇ-ਤਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਸੁੰਦਰੀਆਂ ਦੀ ਡਾਂਸਿੰਗ ਲਾਈਨ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੁੱਕਰਾਂ ਲਈ ਫਿਨਿਸ਼ਿੰਗ ਸਕੂਲ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ, ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਨਫੋਰਸਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਫਲਰਟ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਚੱਲਿਆ। ਲੂਕਾ ਨੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀ, ਬਰੂਨੋ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨਾਲ ਮੋਹਿਤ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ, ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਜੋ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਯੋਗ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨੂੰ ਭਰਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਲੂਕਾ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਮਝ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਗੌਡਫਾਦਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਬਰੂਨੋ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵਰਗੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮੁੱਛਾਂ ਵਾਲੇ ਪੀਟਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਨਫ਼ਰਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਕਿਉਂ ਕਰੇ? ਹੁਣ ਹਰ ਕੋਈ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਦਿਨਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਨੌਕਰੀ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀ

ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਔਖਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ।"
ਲੂਕਾ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਇੰਨਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।
ਆਮ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਇਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਵਾਲੇ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਫ੍ਰੀਲੈਂਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਤੁਰਕ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਲੂਕਾ ਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਆਪਣੀ ਹਾਰ ਨੂੰ ਦਿਆਲਤਾ ਨਾਲ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ।
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਲੂਕਾ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਬਰੂਨੋ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਉਸਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਆ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। "ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਆਓ," ਲੂਕਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ।" “ਨਹੀਂ,” ਬਰੂਨੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕੱਲਿਆਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।”
"ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?" ਲੂਕਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਬਸ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ," ਬਰੂਨੋ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹੋ?" “ਬਿਲਕੁਲ,” ਲੂਕਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ?”
ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਕਲੱਬ ਸਵੇਰੇ ਚਾਰ ਵਜੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ ਜਦੋਂ ਵੇਟਰ ਸਫਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ?"
ਉਹ ਉਸਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਲੂਕਾ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਵਜੇ ਉੱਠਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਜੂਆ ਖੇਡ ਕੇ ਆਪਣਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਪੀਣ ਲਈ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸੌਂਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਵੇਰੇ ਚਾਰ ਵਜੇ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਓਨਾ ਅਜੀਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ।

“ਬਿਲਕੁਲ, ਬਿਲਕੁਲ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਚਾਰ ਵਜੇ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ।” ਉਹ ਕਲੱਬ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਟੈਂਥ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਕਮਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਟੈਕਸੀ ਫੜੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਦੂਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦੋ ਕਮਰੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਕੀ ਰੇਲਵੇ ਫਲੈਟ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਪਸੰਦ ਆਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜੀਵਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈਰਾਨੀ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ। ਲੂਕਾ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਚਲਾਕ ਤੁਰਕੀ ਲੂੰਬੜੀ ਆਪਣੀ ਝਾੜੀਦਾਰ ਪੂਛ ਦਿਖਾਉਣ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੇ ਗੱਲ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਧ ਗਈ, ਜੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਅੱਜ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਡੌਨ ਲਈ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਸਮੇਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਲੂਕਾ ਨੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਟਰੰਕ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੁਲੇਟਪਰੂਫ ਵੈਸਟ ਕੱਢੀ। ਇਹ ਭਾਰੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਨੀ ਅੰਡਰਵੀਅਰ ਉੱਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਜੈਕੇਟ ਇਸ ਉੱਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਿਖੇ ਡੌਨ ਦੇ ਘਰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਨਵੇਂ ਵਿਕਾਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਕਦੇ ਵੀ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕੰਮ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹੇਗਨ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗੇ।
ਲੂਕਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੰਦੂਕ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਬੰਦੂਕ ਰੱਖਣ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਿਤੇ ਵੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਿੰਗਾ ਬੰਦੂਕ ਲਾਇਸੈਂਸ। ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਸੀ ਪਰ ਜੇਕਰ ਪੁਲਿਸ ਉਸਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਂਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦਾ। ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਉੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸੰਚਾਲਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਸਨੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਅੱਜ ਰਾਤ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ "ਸੁਰੱਖਿਅਤ" ਬੰਦੂਕ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਜਿਸਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਸੁਣੇਗਾ ਅਤੇ ਗੌਡਫਾਦਰ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰੇਗਾ।
ਉਹ ਕਲੱਬ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਪਰ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੀਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹ 48 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਵੱਲ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਇਤਾਲਵੀ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਪੈਟਸੀ'ਜ਼ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਕਲੱਬ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦਰਬਾਨ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੈਚੈਕ ਕੁੜੀ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਬਰੂਨੋ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਸੁੰਨਸਾਨ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ

ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਛੋਟੀਆਂ ਮੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਉਜਾੜ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪੀਲੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਡਾਂਸ ਫਲੋਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਹੀਰੇ ਵਾਂਗ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਬੈਂਡਸਟੈਂਡ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫੋਨ ਦਾ ਪਿੰਜਰ ਧਾਤ ਦਾ ਡੰਡਾ ਉੱਗਿਆ।
ਲੂਕਾ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਰੂਨੋ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਲੂਕਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡਰਿੰਕ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾ ਲਈ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਿਕਲੇ, ਤੁਰਕ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਰ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਦੇਖਿਆ।
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਬਾਰ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨੇ ਤੁਰਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ?" ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਲੂਕਾ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਚੂਹਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੇਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਦਾਰ ਸਿਸਿਲੀਅਨ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੀ ਪੁੱਛਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?" ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਲੂਕਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ," ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉੱਚ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹਰੇਕ ਲਈ ਲੱਖਾਂ। ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਿਪਮੈਂਟ 'ਤੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਨਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ।"
ਲੂਕਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਉਂ ਆਇਆ? ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਡੌਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂ?"
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਡੌਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹੋ।" ਲੂਕਾ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਜੇ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੀ ਹੈ।"
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ। "ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਮੇਰੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਪਰ ਲੂਕਾ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਨਾ

ਦੇਖਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝ ਗਿਆ। ਬਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਬਰੂਨੋ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨੇ ਜਾਦੂਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲਾਈਟਰ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲੂਕਾ ਦੀ ਸਿਗਰਟ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਲਾਈਟਰ ਨੂੰ ਬਾਰ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਲੂਕਾ ਦਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜ ਲਿਆ।
ਲੂਕਾ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਬਾਰ ਸਟੂਲ ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਰੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਉਸਦਾ ਦੂਜਾ ਹੱਥ ਗੁੱਟ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਲੂਕਾ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤਵਰ ਸੀ ਅਤੇ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਰੱਸੀ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ। ਰੱਸੀ ਕੱਸੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਲੂਕਾ ਦਾ ਸਾਹ ਘੁੱਟ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਜਾਮਨੀ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਅਤੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਹੁਣ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਫੜ ਲਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਲੂਕਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਲੂਕਾ ਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਕੱਸ ਕੇ ਖਿੱਚਿਆ। ਅਚਾਨਕ ਫਰਸ਼ ਗਿੱਲਾ ਅਤੇ ਤਿਲਕਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਲੂਕਾ ਦਾ ਸਪਿੰਕਟਰ, ਹੁਣ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਮਲ-ਮੂਤਰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਮੁੜ ਗਏ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਅਤੇ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਲੂਕਾ ਦੇ ਡਿੱਗਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੱਕ ਡੁੱਬ ਗਿਆ, ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਕੱਸ ਕੇ ਖਿੱਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਗਰਦਨ ਦੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚ ਕੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਲੂਕਾ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖਤਾ ਬਚੀ ਸੀ। ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ।
“ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਜਾਵੇ,” ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਨਾ ਲੱਭਿਆ ਜਾਵੇ।” ਉਹ ਆਪਣੀ ਅੱਡੀ ਮੋੜ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।

ਅਧਿਆਇ 8

ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਦਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਫ਼ੋਨ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹੇ ਭੇਜਦਾ ਰਿਹਾ। ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਵਿਚੋਲਾ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਾਨਫਰੰਸ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਤੁਰਕ ਅਚਾਨਕ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਬਟਨ ਆਦਮੀ ਉਸਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਉਸਦੇ ਲੁਕਣ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚੋਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਨ। ਸੋਨੀ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੁੱਢਲੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਜੋ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਪੌਲੀ ਗੈਟ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਦੇ ਠਿਕਾਣੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਲੂਕਾ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇੱਕ ਬੁਰਾ ਸੰਕੇਤ। ਪਰ ਸੋਨੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬ੍ਰਾਸੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗੱਦਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮਾਮਾ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿ ਸਕੇ। ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ, ਜਵਾਈ, ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੰਭਾਲੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮੈਨਹਟਨ ਦੇ ਇਤਾਲਵੀ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਵਾਲਾ ਬੁੱਕਮੇਕਿੰਗ ਖੇਤਰ। ਕੌਨੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਵੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕੇ।
ਫਰੈਡੀ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਦਵਾਈ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੀਲੇਪਣ, ਉਸਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਮਾਰੀ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸਨ। "ਮਸੀਹ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਫਰੈਡੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ, "ਉਹ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। ਉਸਨੇ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਫਰੈਡੀ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਸੀ ਕਿ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਭਰਾ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ

ਅਸਫਲ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਕਾਫ਼ੀ ਬੇਰਹਿਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਲੋੜੀਂਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ। "ਨਹੀਂ, ਜੌਨੀ, ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਮਿਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਭੇਜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਓ। ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।" ਸੋਨੀ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਇਸ ਨਾਲ ਪੌਪ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿ ਜੌਨੀ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਤੋਂ ਉੱਡ ਕੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ।"
ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇਰ ਨਾਲ, ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਕੇ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਠੀਕ ਹਨ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸੀ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ। ਮਾਈਕਲ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਖਬਾਰਾਂ ਇੱਕ ਗੈਂਗਸਟਰ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ।
“ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ,” ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਆ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਮਿਲਣ ਜਾਓਗੇ?" ਕੇਅ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਹੱਸ ਪਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਇਟਾਲੀਅਨਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। "ਇਹ ਇੱਕ ਖਾਸ ਮਾਮਲਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇਕਰ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਾਲੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਿਛੋਕੜ ਬਾਰੇ ਜਾਣ ਲੈਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਦੇ ਤੀਜੇ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਪੁਰਾਣੇ ਯੈਂਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਕੁੜੀ ਵੱਡੇ ਮਾਫੀਆ ਮੁਖੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਰਲ ਗਈ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੇ?"
ਕੇਅ ਨੇ ਸੁੱਕੇ ਜਿਹੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਕਦੇ ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੀ।" ਫਿਰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਵਿਰਾਮ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋ, ਹੈ ਨਾ, ਮਾਈਕ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ?"
ਮਾਈਕ ਫਿਰ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਭੈਣ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।

ਨਹੀਂ, ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੇ, ਹੁਣ ਕੋਈ ਮੁਸੀਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਾਦਸਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ।"
"ਇਹ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। "ਅੱਜ ਦੇਰ ਰਾਤ ਕਿਵੇਂ? ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਫ਼ੋਨਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ-ਦੇਖਦੇ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਠੀਕ ਹੈ? ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੋ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਸਾਡੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚਣ। ਕੋਈ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ, ਕੇ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗੀ। ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀ ਕੋਈ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ? ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ?"
“ਨਹੀਂ,” ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਬਸ ਤਿਆਰ ਰਹੋ।”
ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉਤੇਜਿਤ ਹਾਸਾ ਮਾਰੀ। "ਮੈਂ ਤਿਆਰ ਰਹਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ?"
"ਹਾਂ, ਤੂੰ ਹੈਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਕੁੜੀ ਹੈਂ।" "ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈਂ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਚਾਰ ਹੁੱਡਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅੱਜ ਰਾਤ, ਠੀਕ ਹੈ?"
“ਠੀਕ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਆਖਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਟਮਾਟਰ ਦੀ ਚਟਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ਪਕਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕੋਨੇ ਵਾਲੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। "ਕੀ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਬਾਹਰ ਹੈ?" ਸੋਨੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। “ਉਹ ਫੌਜੀਆਂ ਲਈ ਸਪੈਗੇਟੀ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਫੌਜ ਵਾਂਗ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਬਕਵਾਸ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਆ ਜਾਵੇ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਹਨ। ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਲੈ ਆਓ।"
ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੀ ਹੈਂ?"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਦੇਖੋਗੇ।"

ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਹਲਕੇ ਝਟਕੇ ਨਾਲ, ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੌਲੀ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਕਤਲ ਉਸ ਖੁਸ਼ਮਿਜ਼ਾਦ ਵਿਆਹ ਵਾਲੀ ਡਾਂਸਰ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਸੋਨੀ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਿਸਮਤ ਮਿਲੀ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਠੰਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਬਟਨ ਵਾਲੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਫੜ ਲੈਣ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਪੱਧਰੀ ਵਿਚੋਲਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਭਰੋਸਾ ਕਰੇ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮੌਕਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਮੁੰਡਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਚਲਾਕ ਸਾਹਮਣਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੁਕ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਬਿਲਕੁਲ, ਉਹ ਇਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਸੈੱਟ ਕਰ ਲਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਹੈ।"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੰਦਰ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਹੁਣੇ ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਆਇਆ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਪੌਲੀ ਗੈਟ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਇਆ।"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ।" ਬਟਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੈਪੋਰਗਾਈਮ ਵੱਲ ਹੈਰਾਨ ਜਿਹੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਝ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਆਈ।
ਕਾਨਫਰੰਸ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾ ਆਈ ਹੋਵੇ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਡੌਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਆਇਆ ਹੈ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜੇ ਵੀ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਦਿਨ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਬਿਤਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਕੌਨੀ ਵੀ। ਸਾਰੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਹੈ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਦੇ ਆਦਮੀ ਵੀ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੀ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਸਾਨੂੰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਕਰਨ

ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਹਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੋਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਹੱਲ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ।"
"ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਲੋਜ਼ੋ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ ਹੈ।" ਹੇਗਨ ਰੁਕ ਗਿਆ। "ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਾਡੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਰੁਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਸਾਨੂੰ ਗੱਲ ਦੱਸੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਾ ਕਰੀਏ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਭਰਵੱਟੇ ਲਏ। "ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰਨ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਜੰਗ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਲਈ ਜੋ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ, ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਨਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਆਟਾ ਹੈ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਜੂਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ। ਪਰ ਦੂਜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਭੁੱਖੇ ਹਨ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਇੱਕ ਸਾਬਤ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਸਾ ਹੈ, ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ।" ਸੋਨੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਭਾਰੀ ਕਾਮਦੇਵ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਚਮੜੀ ਸਲੇਟੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਸ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਉਲਝਣਾ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਹੈ।"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਤੇ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਬਦਲ ਗਏ, ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਨੇਤਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿੱਤ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੀਮਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਚਲੋ, ਸੋਨੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, 'ਇਹ ਬਰਬਾਦੀ ਹੈ।' ਯਕੀਨਨ, ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਰੋਕਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗੇ ਜੇਕਰ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਤੁਰਕ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਜੇਕਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ

ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਣਗੇ। ਡੌਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਆਇਤਾਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਪਾਗਲ ਨਾ ਬਣੋ। ਇਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨਾ ਵੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੀ, ਨਿੱਜੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਸੋਨੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਸਨ। "ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਡੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।"
ਸੋਨੀ ਟੈਸੀਓ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਲੂਕਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ?"
ਟੇਸੀਓ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਫੜ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਸਲੋਜ਼ੋ ਲੂਕਾ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਲੱਗਿਆ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਚਲਾਕ ਹੈ ਕਿ ਲੂਕਾ ਵਰਗੇ ਮੁੰਡੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੇ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਸਵੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।"
ਸੋਨੀ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਲੂਕਾ ਸਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਲੜ ਰਿਹਾ। ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਡਰਾਂਗਾ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਟੈਸੀਓ, ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਜਣੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ?"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਕੋਈ ਵੀ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪੌਲੀ ਵੱਲ ਦੇਖੋ। ਪਰ ਲੂਕਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਪਾਸੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਗੌਡਫਾਦਰ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਡਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸੋਨੀ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਸਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਸਤਿਕਾਰ ਕਮਾਇਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਲੂਕਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਵਰਗਾ ਆਦਮੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਚਲਾਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਲੂਕਾ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਹਰ ਕਿਸੇ ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਕਿਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਸੁਣਾਂਗੇ।"
ਸੋਨੀ ਟੈਸੀਓ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ਬਰੁਕਲਿਨ ਦੇ ਕੈਪੋਰੇਗਾਈਮ ਨੇ ਮੋਢੇ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ।" ਕੋਈ ਵੀ ਆਦਮੀ ਗੱਦਾਰ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲੂਕਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਾਵੁਕ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੌਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੈਰਾਨੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਕੌਂਸਲਰ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਪੌਲੀ ਗੈਟ ਟੂ ਬਾਰੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕੀ ਅਸਰ ਪਵੇਗਾ?"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕੱਲ੍ਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਰੁਟੀਨ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੌਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਲੂਕਾ ਨੂੰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਟਨ 'ਤੇ ਹੀ ਟੌਮ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਬਦਕਿਸਮਤ ਸਨ, ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਬਟਨ ਮੈਨ ਰੱਖੇ ਸਨ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਅਤੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਜਿੱਤ ਜਾਂਦਾ। ਹੁਣ ਲਈ। ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਤੋਂ ਪੰਜ, ਦਸ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਨਾ ਕਹੋ, ਪੀਟ, ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਘੱਟ ਸਮਝ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਇੱਕ ਬਟਨ ਵਾਲੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਸਪੈਗੇਟੀ ਦਾ ਕਟੋਰਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਪਲੇਟਾਂ, ਕਾਂਟੇ ਅਤੇ ਵਾਈਨ। ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਖਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਾਈਕਲ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਨਾ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਟੌਮ, ਪਰ ਸੋਨੀ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ ਅੰਦਰ ਆ ਗਏ, ਰੋਟੀ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਸ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਚਰਚਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ।
ਟੈਸੀਓ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੌਲੀ ਗੈਟੋ ਦੀ ਹਾਰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰੇਗੀ, ਦਰਅਸਲ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਰਕ ਨੇ ਇਸਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਨਖਾਹ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬੇਕਾਰ ਮੂੰਹ। ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਡਰੇਗਾ ਨਹੀਂ; ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਕੀ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ?
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸੰਕੋਚ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੌਕੀਆ ਹਾਂ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਟੌਮ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਏਸ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਸਿਖਰ 'ਤੇ

ਲਿਆਵੇਗਾ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕੀਏ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਡਰਾਈਵਰ ਦੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਲੂਕਾ ਬਾਰੇ ਹੀ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਗੱਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਜੋ ਮੈਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸੌਦਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਤੁਰਕ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਸੌਦਾ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਠੀਕ ਹੈ, ਟੌਮ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੋਲ ਉਹ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸੰਬੰਧ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਪਾਰ ਲਈ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੰਕਾਰੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਉਸ ਆਦਮੀ ਲਈ ਜਿਸਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਬਟਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, "ਸਲੋਜ਼ੋ ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ, ਬੌਸ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ?"
ਕਾਨਫਰੰਸ ਦੌਰਾਨ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ।
"ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਅੰਦਰ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਚੌਵੀ ਘੰਟੇ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਜਾਸੂਸ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਡੌਨ ਅਜੇ ਵੀ ਟਿਊਬਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਮਾਨ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਰਸੋਈ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੁਰਕਾਂ ਲਈ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਹ ਜ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਡੌਨ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ।" ਸੋਨੀ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕਿਆ। "ਇਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਸ਼ੀਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੋ? ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੜਨ ਅਤੇ ਸੌਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੰਧਕ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।"

ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ, ਕੇਅ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਡੇਟ ਹੈ। ਸੋਨੀ ਉਸਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੇਗਨ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਬੀਮਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਖੋਹ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਈਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਵਲੀਅਨ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਉਸਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸਧਾਰਨ ਹੈ। ਕੱਲ੍ਹ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਲਵਾਂਗੇ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਤੁਰਕ ਨਾਲ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਉਸਦਾ ਏਕਾ ਹੈ ਜੋ ਮੋਰੀ ਵਿੱਚ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। "ਚੰਗਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
“ਕਿਉਂ?” ਸੋਨੀ ਨੇ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗਾ, ਮੰਮੀ ਅਤੇ ਕੌਨੀ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕੰਮ ਹਨ।" ਡੌਨ ਵਾਂਗ, ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਅਸਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਦਤ ਸੀ।
ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਦੀ ਬੁਲੇਟਪਰੂਫ ਵੈਸਟ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਵੈਸਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮਰੀ ਹੋਈ ਮੱਛੀ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਸੁੱਕੇ ਜਿਹੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਰਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਸੂਸੀ ਪੌਲੀ ਗੈਟ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।"
ਟੇਸੀਓ ਨੇ ਵੀ ਓਨੇ ਹੀ ਸੁੱਕੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਸਿਗਾਰ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਵਿਸਕੀ ਦਾ ਇੱਕ ਗੋਲਾ ਪੀਤਾ। ਮਾਈਕਲ, ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਬੋਲਿਆ। "ਉਸ ਮੱਛੀ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?" ਇਹ ਹੇਗਨ ਦ ਆਇਰਿਸ਼ਰ, ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੱਛੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਤਲ 'ਤੇ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਸੁਨੇਹਾ ਹੈ।"

ਅਧਿਆਇ 9

ਜਦੋਂ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਉਸ ਰਾਤ ਸ਼ਹਿਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਉਦਾਸ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਫਸਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਨੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤਣ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕੌਂਸਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਹਿਜ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਤਲ ਵਰਗੇ ਭੇਦਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੁਣ, ਕੇਅ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਛੋਟੇ ਚੁਟਕਲੇ ਅਤੇ ਰੰਗੀਨ ਕਿੱਸਿਆਂ ਨਾਲ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਟੈਕਨੀਕਲਰ ਫਿਲਮ ਦੇ ਸਾਹਸੀ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਕਤਲ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਰਲ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕੇਅ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨਾ ਇੱਕ "ਹਾਦਸੇ" ਵਰਗਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਮੁਸੀਬਤ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਨਰਕ, ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੁਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਅਤੇ ਟੌਮ ਇਸ ਬੰਦੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਘੱਟ ਸਮਝ ਰਹੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਸੋਨੀ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸੋਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਤੁਰਕ ਕੋਲ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦਲੇਰ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤਾਕਤ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਪਿਆ। ਪਰ ਫਿਰ ਸੋਨੀ ਅਤੇ ਟੌਮ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ ਸਾਰੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਤਜਰਬਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ "ਸਿਵਿਲੀਅਨ" ਸੀ, ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਤਗਮਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਧੀਆ ਤਗਮੇ ਦੇਣੇ ਪੈਣਗੇ।
ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹੀਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਾਈਕਲ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ, ਸਮਝ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਟੌਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ, ਨਿੱਜੀ ਨਹੀਂ। ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਲਈ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਰਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਸਤਿਕਾਰ ਲਈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਮਾਈਕਲ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਸੀ, ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣਾ। ਪਰ ਉਹ ਸੰਕਟ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿਵਲੀਅਨ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਅਚਾਨਕ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਭੂਮਿਕਾ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗੈਰ-ਲੜਾਈ ਵਾਲੇ, ਮੁਆਫ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜ਼ਮੀਰ ਵਾਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ "ਸਿਵਲੀਅਨ" ਸ਼ਬਦ ਉਸਦੀ ਖੋਪੜੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੋਟਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਕੇਅ ਲਾਬੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। (ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਨੇੜੇ ਦੇ ਇੱਕ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।)
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਪੀਤੇ। "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਕਿੰਨੇ ਵਜੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?" ਕੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ... ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅੱਠ-ਤੀਹ ਵਜੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਣਗੇ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਕਮਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਰਸਾਂ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬੈਠ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।" ਕੇਅ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ, ਉਹ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਆਦਮੀ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਕਿ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਛਾਪ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ।" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।" ਉਹ ਕੇਅ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਗੁਪਤ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਸੀ।
"ਤੇਰਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ?" ਕੇਅ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਤੂੰ ਇਸ ਗੈਂਗ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ?"
ਮਾਈਕਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਆਪਣੀ ਜੈਕਟ ਦੇ ਬਟਨ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। "ਦੇਖੋ, ਕੋਈ ਬੰਦੂਕਾਂ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਕੇਅ ਹੱਸ ਪਿਆ।
ਦੇਰ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਮਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਪੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੇਸ਼ਮੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਪੱਟ ਦੀ ਚਮਕਦਾਰ ਚਮੜੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ

ਛੂਹਿਆ। ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਇਕੱਠੇ ਚਿਪਕ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਪਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਗਰਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੜ ਰਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਕੇ ਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਕੀ ਇਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਿਪਾਹੀ ਕੁਇੱਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ?" “ਹਾਂ,” ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਕੇਅ ਨੇ ਸਮਝਦਾਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਸੌਂ ਗਏ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਈਕਲ ਅਚਾਨਕ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ। "ਹਾਏ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਦਸ ਵੱਜ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ।" ਉਹ ਨਹਾਉਣ ਅਤੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਘੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਥਰੂਮ ਗਿਆ। ਕੇਅ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅੰਦਰ ਆਈ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਦੁਆਲੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਰੱਖ ਲਈਆਂ। "ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਕਦੋਂ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਜਦੋਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਾਮਲਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਓਗੇ।"
"ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਕੇਅ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਘੀ ਕੀਤੀ... ਬਸ ਇਹ ਕਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਤਾਲਵੀ ਮੂਲ ਦੇ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ, ਸੁੰਦਰ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੋ। ਡਾਰਟਮਾਊਥ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅੰਕ। ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਕਰਾਸ ਅਤੇ ਪਰਪਲ ਹਾਰਟ। ਇਮਾਨਦਾਰ। ਮਿਹਨਤੀ। ਪਰ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਮਾਫੀਆ ਮੁਖੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਬੁਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਕਈ ਵਾਰ ਉੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਉਸਦੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਮਿਹਨਤੀ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ?" ਕੇਅ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਝੁਕ ਗਈ। "ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈ?" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ। "ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰੋ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕੰਘੀ ਕਰਨਾ ਖਤਮ ਕੀਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ... ਕੋਈ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।
ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।
ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੋਂ ਮਿਲਾਂਗੀ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ। "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਘਰ ਜਾਵੇਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ਹਿਰ ਬਾਰੇ ਸੋਚੇਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੂੰ ਇਸ ਕੰਮ

ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਝੇਂ। ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਸਕੂਲ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੈਨੋਵਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਠੀਕ ਹੈ?"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਲਿਫਟ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹੱਥ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਇੰਨਾ ਨੇੜੇ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਦੇ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬੀਤਣ ਤੱਕ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇਗੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦਾ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮਾਈਕਲ ਫ੍ਰੈਂਚ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੈਬ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਗਲੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੰਨਸਾਨ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਲਾਬੀ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਦੇਖ ਕੇ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਵਾਹ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ? ਯਕੀਨਨ, ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ ਨਹੀਂ ਗਏ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੌਕੀਆਂ ਰੱਖਣ ਦੀਆਂ ਰਣਨੀਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕਾਫ਼ੀ ਪਤਾ ਸੀ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਲਾਬੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ।
ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਨਵੇਂ ਮਹਿਮਾਨ ਵੀ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ, ਰਾਤ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸਾਢੇ ਦਸ ਵਜੇ ਸਨ। ਮਾਈਕਲ ਹੁਣ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੁਚੇਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ "ਇਨਫਰਮੇਸ਼ਨ ਡੈਸਕ" ਤੇ ਰੁਕਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਨੰਬਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਵੈ-ਸੇਵਾ ਲਿਫਟ ਫੜੀ। ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਨਰਸਾਂ ਦੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਦੋ ਜਾਸੂਸ ਕਿੱਥੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਲਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ? ਟੈਸੀਓ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਲੋਕ ਕਿੱਥੇ ਸਨ? ਕੀ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਪਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਦਸੰਬਰ ਦੀ ਚਾਂਦਨੀ ਦੁਆਰਾ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਖਿੱਚਦੇ ਹੋਏ ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਇਹ ਬੇਚੈਨ ਸੀ, ਛਾਤੀ ਉਸਦੇ ਅਸਮਾਨ ਸਾਹ ਨਾਲ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਉੱਚੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਸਟੀਲ ਦੇ ਫਾਂਸੀ ਤੋਂ ਟਿਊਬਾਂ ਲਟਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈਆਂ। ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੱਚ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪੇਟ ਤੋਂ ਦੂਜੀਆਂ ਟਿਊਬਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਾਲੀ ਕੀਤੇ ਜ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ। ਕਮਰੇ ਦਾ।

ਉਸਨੇ ਨਰਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਹੈ, ਮੈਂ ਬਸ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਸੂਸਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ?"
ਨਰਸ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਭਰੋਸਾ ਸੀ। "ਓਹ, ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਹਿਮਾਨ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਇਸ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਿਆ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪੁਲਿਸ ਆਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦਸ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਸੂਸਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਤੋਂ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਅਲਾਰਮ ਲਈ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਵੀ ਚਲੇ ਗਏ। ਪਰ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।"
"ਧੰਨਵਾਦ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠਾਂਗਾ। ਠੀਕ ਹੈ?" ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਈ। "ਬਸ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।"
ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਫੋਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੰਘੂੜੇ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸੰਚਾਲਕ ਨੂੰ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਾਲਾ ਘਰ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਫੋਨ ਕੋਨੇ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, "ਸੋਨੀ, ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਇਆ। ਸੋਨੀ, ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੈਸੀਓ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜਾਸੂਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਚੁੱਪ ਰਹੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੋਨੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਧੀਮੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ, "ਇਹ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੀ ਚਾਲ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਟੈਸੀਓ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ, ਕੀ ਉਸ ਬਦਮਾਸ਼ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ?"
"ਆਰਾਮ ਕਰ ਬੱਚਿਓ।" ਸੋਨੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। "ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਰਹੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਓ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਕੁਝ ਫ਼ੋਨ ਕਰਾਂਗਾ, ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਉੱਥੇ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਬਸ ਚੁੱਪ ਕਰਕੇ ਬੈਠੋ ਅਤੇ ਘਬਰਾਓ ਨਾ। ਠੀਕ ਹੈ ਬੱਚਿਓ?"

“ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਘਬਰਾਵਾਂਗਾ,” ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਸਭ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਗੁੱਸਾ ਉੱਠਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਠੰਢੀ ਨਫ਼ਰਤ।
ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨਰਸ ਲਈ ਬਜ਼ਰ ਵਜਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਰਤਣ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਨਰਸ ਅੰਦਰ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਡਰ ਜਾਓ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਮਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਟਿਊਬਾਂ ਨੂੰ ਡਿਸਕਨੈਕਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਬਿਸਤਰੇ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਸਕੀਏ?"
ਨਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਤਾਂ ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣੀ ਪਵੇਗੀ।"
ਮਾਈਕਲ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਬੋਲਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਬਾਰੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅੱਜ ਰਾਤ ਇੱਥੇ ਉਸਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।" ਉਹ ਜਦੋਂ ਵੀ ਚਾਹੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਨਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਨੂੰ ਟਿਊਬਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਬੈੱਡ ਨਾਲ ਜੋੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਖਾਲੀ ਕਮਰਾ ਹੈ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, "ਹਾਲ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ," ਨਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਇਹ ਕੁਝ ਹੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਨਰਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮਦਦ ਆਉਣ ਤੱਕ ਇੱਥੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ।"
ਉਸੇ ਪਲ ਉਸਨੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜੋ ਕਿ ਉੱਚੀ ਪਰ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, "ਮਾਈਕਲ, ਕੀ ਇਹ ਤੂੰ ਹੈਂ? ਕੀ ਹੋਇਆ, ਕੀ ਹੈ?"
ਮਾਈਕਲ ਬਿਸਤਰੇ ਉੱਤੇ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। "ਇਹ ਮਾਈਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਡਰ ਨਾ। ਹੁਣ ਸੁਣੋ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਰੌਲਾ ਨਾ ਪਾਓ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਪੁਕਾਰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਿਆ? ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਡਰੋ ਨਾ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਅਜੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਚੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਭਿਆਨਕ ਦਰਦ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ 'ਤੇ ਦਿਆਲੂ

ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸੀ, "ਮੈਂ ਹੁਣ ਕਿਉਂ ਡਰਾਂ? ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਅਜੀਬ ਆਦਮੀ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਆਏ ਹਨ।"

ਅਧਿਆਇ 10

ਹਸਪਤਾਲ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਖਿੜਕੀ ਰਾਹੀਂ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਵਿੰਗਾ ਵਿਹੜਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਗਲੀ ਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਪਰ ਜੋ ਵੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਰਾਹੀਂ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਚਾਰ ਫਲਾਈਟਾਂ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਚੌੜੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਉਸਨੇ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਯਾਰਡ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਕੋਟ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੈਂਪਪੋਸਟ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਲੱਛਣ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਣ। ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੌਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਪੈਕੇਜ ਸੀ। ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਇੱਕ ਜੰਗੀ ਜੈਕਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਝਟਕਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੈਂਪ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੇਠ ਆਇਆ ਪਰ ਮਾਈਕਲ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਿਆ। ਪਰ ਨੌਜਵਾਨ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ, ਭਾਰੀ ਇਤਾਲਵੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਡੌਨ ਮਾਈਕਲ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ? ਐਂਜ਼ੋ, ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਦ ਪੈਨੀਟੇਰਾ ਦਾ ਬੇਕਰ ਦਾ ਸਹਾਇਕ; ਉਸਦਾ ਜਵਾਈ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਕੇ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਉਹ ਯਾਦ ਆ ਗਿਆ।
ਐਂਜ਼ੋ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਕੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇਣਗੇ?"
ਮਾਈਕਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਨਹੀਂ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਧੰਨਵਾਦ। ਮੈਂ ਡੌਨ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ।" ਇੱਕ ਕਾਰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਗਰਜਦੀ ਹੋਈ ਆਈ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਤੁਰੰਤ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਐਂਜ਼ੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੋਂ ਜਲਦੀ ਚਲੇ ਜਾਓ। ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਉਲਝਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ।"
ਉਸਨੇ ਨੌਜਵਾਨ ਇਤਾਲਵੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡਰ ਦੀ ਝਲਕ ਦੇਖੀ। ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਮਤਲਬ ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਜਾਂ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਨੌਜਵਾਨ ਡਟਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਇਤਾਲਵੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਦਦ ਲਈ ਰਹਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਗੌਡਫਾਦਰ ਦਾ ਰਿਣੀ ਹਾਂ।"

ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਕਿਉਂ ਨਾ ਉਸਨੂੰ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ? ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋ ਆਦਮੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਮਲੇ ਨੂੰ ਡਰਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਲਗਭਗ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਐਂਜ਼ੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਦਸੰਬਰ ਦੀ ਠੰਡੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਲੈਂਪਪੋਸਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਝਰਨੇ, ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਸਜਾਵਟ ਦੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਨਾਲ ਦੋ-ਭਾਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿਗਰਟਾਂ ਲਗਭਗ ਖਤਮ ਕਰ ਲਈਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਨੀਵੀਂ ਕਾਲੀ ਕਾਰ ਨੌਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਤੋਂ 30 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਵਿੱਚ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਵਧੀ, ਕਰਬ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਰੁਕ ਗਈ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਝਪਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਾਰ ਰੁਕਣ ਵਾਲੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਐਂਜ਼ੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਿਗਰਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬੇਕਰ ਦੇ ਹੱਥ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਲਈ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਸਥਿਰ ਸਨ।
ਉਹ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਸਿਗਰਟ ਪੀਂਦੇ ਹੋਏ ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਰਾਤ ਦੀ ਹਵਾ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਾਇਰਨ ਨਾਲ ਵੰਡੀ ਗਈ। ਇੱਕ ਗਸ਼ਤੀ ਕਾਰ ਨੌਂਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਤੋਂ ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ ਮੋੜ ਲੈ ਕੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਈ। ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੋ ਹੋਰ ਸਕੁਐਡ ਕਾਰਾਂ ਆਈਆਂ। ਅਚਾਨਕ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਵਰਦੀਧਾਰੀ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਜਾਸੂਸਾਂ ਦਾ ਹੜ੍ਹ ਆ ਗਿਆ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਚੰਗਾ ਬੁੱਢਾ ਸੋਨੀ ਜ਼ਰੂਰ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਲੰਘ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ।
ਦੋ ਵੱਡੇ, ਭਾਰੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਫੜ ਲਈਆਂ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਾਰਾ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ, ਜਿਸਦੀ ਟੋਪੀ 'ਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਗੁੱਤ ਸੀ, ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਉਸਦੇ ਆਦਮੀ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਰਸਤਾ ਛੱਡਣ ਲਈ ਵੱਖ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਘੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਜੋਸ਼ੀਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਟੋਪੀ ਵਿੱਚੋਂ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਝਲਕਦੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਸੀ। ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਗਿੰਨੀ ਹੁੱਡਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਸਾਫ਼ ਹੈ, ਕੈਪਟਨ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇਸ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਠੰਡੇ ਮਨ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ, ਧਾਤੂ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਹੈ, ਡੌਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ।"

ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਸੂਸਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਵੇਰਵਾ ਕਿਸਨੇ ਹਟਾਇਆ?"
ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਹੈਜ਼ੇ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। "ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ? ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਡਾਗੋ ਗੈਂਗਸਟਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਇਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਉਂਗਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਦਾ। ਹੁਣ ਇੱਥੋਂ ਭੱਜ ਜਾ। ਇਸ ਗਲੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾ, ਗੁੰਡੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਸ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹੋ।"
ਮਾਈਕਲ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਦਿਮਾਗ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਦੌੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਫਿਰ ਇਸ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਤਾਂ ਕੋਰਲੀਓਨਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਿਵੇਂ ਹਨ?" ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ? ਸਭ ਕੁਝ ਫਿੱਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਠੰਡਾ, ਉਸਨੇ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਸ ਹਸਪਤਾਲ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਗਾਰਡ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ।"
ਕਪਤਾਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਜਾਸੂਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਫਿਲ, ਇਸ ਪੰਕ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇ।"
ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮੁੰਡਾ ਸਾਫ਼ ਹੈ, ਕੈਪਟਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਜੰਗੀ ਨਾਇਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਰੈਕੇਟਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਲਝਿਆ। ਕਾਗਜ਼ ਬਦਬੂ ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।"
ਕਪਤਾਨ ਨੇ ਜਾਸੂਸ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਲਾਲ ਸੀ। ਉਹ ਗਰਜਿਆ, "ਲਾਹਨਤ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਓ।"
ਮਾਈਕਲ, ਅਜੇ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਬਦਤਮੀਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ, "ਕੈਪਟਨ, ਤੁਰਕ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬਿਠਾਉਣ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਪੈਸੇ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਭਾਰੇ ਗਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੂੰ ਫੜੋ।" ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਪਾਸਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਏ। ਉਸਨੇ ਕੈਪਟਨ ਦੀ ਵੱਡੀ ਮੁੱਠੀ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਵਧਦੀ ਦੇਖੀ। ਉਸਨੇ ਦੂਰ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਮੁੱਠੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੱਲ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ 'ਤੇ ਉੱਚਾ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸਦੀ ਖੋਪੜੀ ਵਿੱਚ

ਇੱਕ ਗ੍ਰਨੇਡ ਫਟ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਸਖ਼ਤ ਹੱਡੀਆਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੰਦ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹਵਾ ਨਾਲ ਭਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਭਾਰਹੀਣ ਸਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਦੋ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਫੜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ। ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਾਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਾਲਾ ਜਾਸੂਸ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ, ਕੈਪਟਨ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ।"
ਕਪਤਾਨ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਉਸਨੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ।"
ਲਾਲ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚੋਂ ਮਾਈਕਲ ਹੋਰ ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਵੱਲ ਵਧਦੀਆਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਆਦਮੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਨਾਲ ਨਰਮਾਈ ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਜਾਸੂਸਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਫਰਮ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਕੋਲ ਹਥਿਆਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਹੈ, ਕੈਪਟਨ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਉਂ।" ਵਕੀਲ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਜਬਾੜੇ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਮੈਂ ਫਿਸਲ ਗਿਆ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਫਿਸਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।" ਉਸਨੇ ਕੈਪਟਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜੇਤੂ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਉਸ ਨਜ਼ਰ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਹਰ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਉਹ ਉਸ ਸੁਆਦੀ ਬਰਫੀਲੀ ਠੰਢ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਠੰਡੀ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀ ਲਹਿਰ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਪਲ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੌਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਸ਼ ਗੁਆ ਬੈਠਾ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਜਬਾੜਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਚਾਰ ਦੰਦ ਗਾਇਬ ਸਨ। ਹੇਗਨ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਦਿੱਤਾ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਮਸੂੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹੱਡੀਆਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਕੱਢਣੇ ਪਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਰਦਨਾਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਤੁਸੀਂ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਸੀ।"
"ਕੀ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਹੈ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਨਹੀਂ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਸਨੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?”
“ਬਿਲਕੁਲ,” ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਕੀ ਡੌਨ ਠੀਕ ਹੈ?”
ਹੇਗਨ ਘਬਰਾ ਗਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮੱਸਿਆ ਹੱਲ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਜਾਸੂਸਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਫਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪੂਰੇ ਇਲਾਕੇ ਨੂੰ ਲੋਡ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾਂਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਦੱਸਾਂਗਾ।"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਮਾਈਕਲ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਮਾਈਕਲ ਦਾ ਸਿਰ ਧੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?"
ਹੇਗਨ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਬੋਲਿਆ। “ਸੋਨੀ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅੰਦਰਲਾ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਉਹ ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਫਿਲਿਪਸ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ, ਮੈਕਕਲਸਕੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਗਸ਼ਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਲਾਲਚੀ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਟੈਸੀਓ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਬੰਦੂਕਾਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੇ ਡੌਨ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਗਾਰਡ ਡਿਟੈਕਟਿਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਿਕਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬੈਲੋਨੀ। ਉਸਨੂੰ ਡੌਨ ਨੂੰ ਸੈੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਤੇ ਫਿਲਿਪਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ

ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਓਪਨਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਸਮਤ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੰਦਰਮਾ ਆਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਪੇਪਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ?"
“ਨਹੀਂ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਅਸੀਂ ਚੁੱਪ ਰਹੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਨਾ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ। ਨਾ ਅਸੀਂ।”
"ਚੰਗਾ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਐਂਜ਼ੋ ਭੱਜ ਗਿਆ?"
“ਹਾਂ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਸਿਆਣਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਆਈ ਤਾਂ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੀ ਕਾਰ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਫਸਿਆ ਰਿਹਾ। ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ?”
"ਹਾਂ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਬੱਚਾ ਹੈ।"
"ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਭੈੜੇ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹੋ।"
"ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?"
"ਮੈਕਕਲਸਕੀ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਵੈਸੇ, ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਆਖਰਕਾਰ ਸਕੋਰਬੋਰਡ 'ਤੇ ਆ ਗਿਆ। ਬਰੂਨੋ ਟੈਟਾਗਲੀਆ, ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਚਾਰ ਵਜੇ।"
ਮਾਈਕਲ ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। "ਕਿਵੇਂ? ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਹੇਗਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ।" ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੋਨੀ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਟਨ ਵਾਲੇ ਪੂਰੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਅਤੇ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਸੂਚੀ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮਾਈਕ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਅਜੇ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੱਡੀ ਜੰਗ ਦੇ ਸੁਲਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਕੋਈ ਕਾਨਫਰੰਸ ਹੈ?", “ਹਾਂ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਆਖਰਕਾਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰਤਾਕਾਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਿੱਤ ਗਏ ਹਾਂ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।” ਹੇਗਨ ਰੁਕ ਗਿਆ। “ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਰਮ ਸੀ, ਫੜੇ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਵਾਬੀ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹੁਣ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਮਤਲਬ ਕੰਮ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਲਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਜੂਆ ਖੇਡਿਆ। ਵੈਸੇ, ਸਾਨੂੰ

ਲੂਕਾ ਬਾਰੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮਿਲ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬਰੂਨੋ ਦੇ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਫੜ ਲਿਆ।"
ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਮਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਕਾਲੀ ਕਾਰ ਨੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਦੋ ਆਦਮੀ ਕਾਰ ਦੇ ਹੁੱਡ ਨਾਲ ਝੁਕ ਗਏ ਸਨ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਦੋ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਈਸਾ ਮਸੀਹ, ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਾਰ ਮਾਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਦੋਵੇਂ ਗਾਰਡ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦਮੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਵੁਕ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿ ਸਲਾਮੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਧੰਨਵਾਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਏ। ਕੋਈ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਨਮਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ।
ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘੰਟੀ ਵਜਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਾਰਡ ਨੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦਫ਼ਤਰ ਗਏ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਸੋਨੀ ਮਾਈਕਲ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦਾ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਸੁੰਦਰ। ਸੁੰਦਰ।" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚੇ, ਅਤੇ ਡੈਸਕ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਕਾਚ ਡੋਲ੍ਹਿਆ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਤਾਰ ਵਾਲੇ ਜਬਾੜੇ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਹ ਪੰਜੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠੇ ਸਨ ਪਰ ਮਾਹੌਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਵਚਨਬੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਆਖਰੀ ਤੂੜੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਜੰਗਬੰਦੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਵਾਰਤਾਕਾਰ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਤੁਰਕ ਹੁਣੇ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਸੋਨੀ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਉਸ ਕੁੱਤੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ 'ਤੇ ਗੇਂਦਾਂ," ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਕਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਅੱਜ ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਭਾਂਡੇ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਉਹ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਬੇਰਹਿਮ ਘਬਰਾਹਟ ਹੈ।"

ਟੌਮ ਨੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ?"
ਸੋਨੀ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਬਿਲਕੁਲ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਚੌਵੀ ਘੰਟੇ ਸੜਕ 'ਤੇ ਸੌ ਬਟਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਜੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਆਪਣੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਾਲ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਲੈਣ ਦਿਓ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਕੋਈ ਪੱਕਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਸੀ?"
“ਹਾਂ,” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਭੇਜੀਏ। ਵਾਰਤਾਕਾਰ ਮਾਈਕ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਮੰਗ ਸਕਦਾ। ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਮੀਟਿੰਗ ਉਸਦੇ ਪਾਸੇ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਸਦੇ ਲੋਕ ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣਗੇ ਅਤੇ ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਮੀਟਿੰਗ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਮਾਈਕ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਪਰ ਮੀਟਿੰਗ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਵਾਅਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੌਦਾ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।”
ਹੇਗਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਟੈਟਗਲੀਆ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਉਹ ਬਰੂਨੋ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ?"
"ਇਹ ਸੌਦੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਵਾਰਤਾਕਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਬਰੂਨੋ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਜੋ ਕੀਤਾ ਉਸਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।" ਸੋਨੀ ਫਿਰ ਹੱਸਿਆ। "ਘਬਰਾਏ ਹੋਏ ਬਦਮਾਸ਼।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹਿਲਾਇਆ। "ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ, ਇਸ ਵਾਰ ਨਹੀਂ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇਤਾਲਵੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਘੁੰਮ ਸਕੇ। "ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਚਾਲਾਂ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਵਾਰਤਾਕਾਰ ਸਾਡੇ ਜਵਾਬ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿਓ। ਮੈਨੂੰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੰਗ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਗੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਟਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਕੱਢ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਨੁਕਸਾਨ ਝੱਲਣਾ ਪਵੇਗਾ।" "ਦੂਜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਪੂਰੀ ਜੰਗ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਸਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਰਮੀ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।"

ਸੋਨੀ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸੌਖਾ ਹੱਲ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦਿਓ। ਜਾਂ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਲੜੋ।" ਸੋਨੀ ਰੁਕਿਆ, ਫਿਰ ਮੋਟੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ, ਟੌਮ। ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਮੈਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਮਝਿਆ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਡੂੰਘੀ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਪਰਕ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੈਪਟਨ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੇ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਪੈਸਿਆਂ ਲਈ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੂੰ ਡਰੱਗ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦਾ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਬਣਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਰਕ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੀ ਨੱਕ ਆਪਣੇ ਮੋਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਾਨਫਰੰਸ ਲਈ ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਿਵਲੀਅਨ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਰ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਲੈ ਕੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਸਮਝਣਾ ਹੈ, ਸੋਨੀ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜਿੱਤ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਕਦੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚ ਨਿਕਲਿਆ। ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਗਰਮੀ ਅਸਹਿ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ, ਪੂਰੇ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ, ਚਰਚਾਂ, ਸਭ ਕੁਝ। ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰਿਵਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋਣਗੇ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਹਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵੀ ਛੁਪਣ ਲਈ ਭੱਜੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਰਕ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਅਸੀਂ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗੇ।"
ਟੇਸੀਓ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਿਗਾਰਾਂ 'ਤੇ ਫੁੱਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਬੋਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚਮੜੀਆਂ ਹੀ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜੋ ਲਾਈਨ 'ਤੇ ਜਾਣਗੀਆਂ।
ਮਾਈਕਲ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬੋਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇੱਥੇ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਇਹੀ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਪੁੱਛੀ ਸੀ। ਅਸੰਭਵ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਰਜਰੀ। ਅਸੰਭਵ।"
"ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਫੜਨਾ ਪਵੇਗਾ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਬਹੁਤ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਉਹ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਵਿਚਾਰ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇਗਾ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਕੁੰਜੀ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਲਵੇ।

ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇ, ਪਰ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭੋ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹਥਿਆਰ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ।"
ਚਾਰੇ ਸਿਰ ਘੁੰਮ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਸਨ। ਹੇਗਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉਦਾਸ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਿਹਤਰ ਸੋਚਿਆ। ਪਰ ਸੋਨੀ। ਉਸਦਾ ਭਾਰੀ ਕਾਮਦੇਵ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮਰੋੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਚਾਨਕ ਹਾਸੇ ਦੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਗਰਜਾਂ ਵਿੱਚ ਫੁੱਟ ਪਿਆ। ਇਹ ਡੂੰਘੀ ਢਿੱਡ ਵਾਲੀ ਹਾਸੀ ਸੀ, ਦਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਟੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਉਂਗਲੀ ਉਠਾਈ, ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਹਾਸੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ। "ਤੂੰ, ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਕਾਲਜ ਦਾ ਮੁੰਡਾ, ਤੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਲਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੂੰ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਭੰਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਤੂੰ ਇਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਇਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੈਨੂੰ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਬਕਵਾਸ ਸੀ। ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਬਹੁਤ ਬਕਵਾਸ ਸੀ।"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਸੋਨੀ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ 'ਤੇ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਚੌੜਾ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਮਰਥਨ ਭਰਿਆ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਉਦਾਸ ਰੱਖਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਫਿਰ ਸੋਨੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਹਾਸਾ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਿਆ। "ਤੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇਂਗਾ?" ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹੇ ਬੱਚੇ, ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਮੈਡਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ, ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ? ਇਹ ਕੋਈ ਹੀਰੋ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬੱਚੇ, ਤੂੰ ਇੱਕ ਮੀਲ ਦੂਰ ਤੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦਾ। ਤੂੰ ਉਦੋਂ ਗੋਲੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੇਖਦਾ ਹੈਂ ਜਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਯਾਦ ਹੈ? ਤੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਉਡਾਉਣੇ ਪੈਣਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ਼ ਤੇਰੇ ਚੰਗੇ ਆਈਵੀ ਲੀਗ ਸੂਟ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਬੱਚੇ, ਤੂੰ ਅਜਿਹਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਮੂਰਖ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਸੀ?" ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮਾਈਕਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੱਸਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਦਲਾਅ ਇੰਨਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਤੋਂ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਮਾਈਕਲ ਲੰਬਾ ਜਾਂ ਭਾਰੀ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਪਲ ਉਹ ਖੁਦ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦਾ ਪੁਨਰਜਨਮ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪੀਲੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਰੰਗ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਲ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਤਾਕਤਵਰ ਭਰਾ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸੋਨੀ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਂਦਾ। ਸੋਨੀ ਹੱਸਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਠੰਡੀ ਮਾਰੂ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਕੁੱਤੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ?"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਾਸੇ ਦੇ ਰੁਝਾਨ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਹੱਸ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਵੇਂ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਡੌਨ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਸਖ਼ਤ। ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਸੀ ਜੋ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਗੁੱਸਾ ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਸੀ। ਹੇਕ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵੀ ਲੜਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਰੈਡੀ ਨੂੰ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਵਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਗੰਦਗੀ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਨਰਮ ਛੋਹ ਲਈ ਸੋਚ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਲੜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਲਝੋਗੇ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪੀਲੀ ਗਿੰਨੀ ਲਈ ਸੋਚ ਲਿਆ ਹੈ।" ਸੋਨੀ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਤੂੰ ਤਾਂ ਕੋਰਲੀਓਨ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਕੁੱਤੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਇੱਕਲਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਗਈ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਉਸ ਆਈਵੀ ਲੀਗ, ਯੁੱਧ ਦੇ ਨਾਇਕ ਦੇ ਬਕਵਾਸ ਕਿਰਦਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਵੇਂ ਜੋ ਤੂੰ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈਂ। ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ ਬਣ ਜਾਵੇਂ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੁਦਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਕੀਏ ਜੋ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਜਬਾੜੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜੁਰਾਬ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਤੈਨੂੰ

ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਸੰਦ ਆਇਆ?" ਸੋਨੀ ਨੇ ਇੱਕ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ, ਅਤੇ ਦੁਹਰਾਇਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਸੰਦ ਆਇਆ?"
ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਤਣਾਅ ਘੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਈਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਸੋਨੀ, ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਹਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝ ਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰੋਗੇ, ਸੋਨੀ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਚਲਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਫਰੈਡੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਰੈਡੀ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਤਰਕ ਹੈ। ਜਬਾੜੇ 'ਤੇ ਜੁਰਾਬ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਆ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ। "ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਤੇਰੇ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹਨ, ਬਸ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੂੰ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਤੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈਂ। ਟੌਮ, ਤੇਰਾ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਤਰਕ ਠੋਸ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੁਰਕ ਕਿਸੇ ਸੌਦੇ ਬਾਰੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਡੌਨ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਵੈਸੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਭਾਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੈਣਾ ਪਵੇ। ਪਰ ਜੋ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਰਮੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਕੀ ਇਹ ਮਾਈਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮੀਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਸ ਕੋਲ ਦਸ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਹੁੰਦੇ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਤੁਸੀਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਮੁਖੀ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।" ਹੇਗਨ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਟਾਪ ਬਟਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖਾਸ, ਜੋ ਇਹ ਕੰਮ ਸੰਭਾਲੇਗਾ? ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।" ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲਿਆ। "ਕੋਈ ਵੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਫੜ ਲਵੇਗਾ। ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਂ ਟੈਸੀਓ ਵੀ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਫੜ ਲਵੇਗਾ।"

ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਖ਼ਤ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ, ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਰੂਕੀ?"
ਦੋਵੇਂ ਕੈਪੋਰਗਾਈਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਏ। ਟੈਸੀਓ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਨਾਬਾਲਗਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਸੀਰੀਜ਼ ਪਿਚ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਆਉਣ ਵਰਗਾ ਹੈ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਝੱਟ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਮਾਈਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੱਗੀ ਵਜੋਂ ਮਾਰਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸ਼ਾਟ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਡਰਾਉਣੇ ਬਦਮਾਸ਼ ਤੁਰਕ 'ਤੇ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਟੌਮ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਟੇਸੀਓ, ਪਤਾ ਲਗਾਓ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਉਸਨੂੰ ਕਾਨਫਰੰਸ ਲਈ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰ ਕਿਵੇਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ 'ਸੁਰੱਖਿਅਤ' ਬੰਦੂਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ, 'ਸਭ ਤੋਂ ਠੰਡੀ' ਬੰਦੂਕ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਟਰੇਸ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਮਾਕੇ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਛੋਟਾ ਬੈਰਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। ਇਹ ਸਹੀ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਾਈਕ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਇਸਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿਓ। ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਨਾ ਫਸੋ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਟੇਪ ਕਰੋ ਬੈਰਲ ਅਤੇ ਟਰਿੱਗਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਖਾਸ ਸਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾ ਛੱਡੇ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਮਾਈਕ, ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਗਵਾਹ, ਅਤੇ ਹੋਰ, ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੰਦੂਕ ਨਾਲ ਫੜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਵਾਜਾਈ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਰਮੀ ਘੱਟ ਹੋਣ ਤੱਕ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਲੰਬੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਗਾਇਬ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ, ਮਾਈਕ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹੋ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਵੀ ਕਰੋ। ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਜਾਓ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਾਂਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਹਨ।" ਸੋਨੀ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਹੁਣ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਉਸ ਬੰਦੂਕ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾਓ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਚੁਣਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਭਿਆਸ ਵੀ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਭਾਲ ਲਵਾਂਗੇ। ਸਭ ਕੁਝ। ਠੀਕ ਹੈ, ਬੱਚਾ?"

ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੁਆਦੀ ਤਾਜ਼ਗੀ ਭਰੀ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੈਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬੁਰਾ-ਭਲਾ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂ। ਤੂੰ ਕੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਾਂ?"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਤੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਹੈਂ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਦੀ ਹਾਂ। ਭੁੱਲ ਜਾ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੇਰਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਵਾਂ? ਮੈਂ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਗੱਲ ਓਨੀ ਹੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣੀ ਜਿੰਨੀ ਤੂੰ ਸੁਣੀ। ਤੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਚਲਾਕ ਹੋ ਗਿਆ?" ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੱਸ ਪਏ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਡਰਿੰਕਸ ਡੋਲ੍ਹਿਆ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉਦਾਸ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਾਜਨੇਤਾ ਨੂੰ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। "ਖੈਰ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਅਧਿਆਇ 11

ਕੈਪਟਨ ਮਾਰਕ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਦੀਆਂ ਸਲਿੱਪਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਤਿੰਨ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਝੁਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਲਿੱਪਾਂ 'ਤੇ ਨੋਟੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਡੀਕੋਡ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰੇ। ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਉਹ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਸਲਿੱਪਾਂ ਸਨ ਜੋ ਉਸਦੀਆਂ ਛਾਪਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਉਦੋਂ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਲਿੱਪਾਂ ਵਾਪਸ ਖਰੀਦਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਜੋ ਖਿਡਾਰੀ ਜੇਤੂਆਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖਤਮ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ।
ਕੈਪਟਨ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਲਈ ਸਲਿੱਪਾਂ ਨੂੰ ਡੀਕੋਡ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਲਿੱਪਾਂ ਵਾਪਸ ਵੇਚਣ 'ਤੇ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਪੰਜਾਹ ਗ੍ਰੈਂਡ ਦੀ ਕੀਮਤ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪੰਜ ਗ੍ਰੈਂਡ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਰੀ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਸਲਿੱਪਾਂ ਸੌ ਗ੍ਰੈਂਡ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਸੌ ਗ੍ਰੈਂਡ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਕੀਮਤ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੇ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾਉਣ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਕੀਮਤ ਕੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲੱਗੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸ ਲਈ ਉਸ ਚਿਕਨਾਈ ਵਾਲੇ ਤੁਰਕ, ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਦੇ ਲਾਕਰ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਵਲੀਅਨ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿ ਉਹ ਕੰਮ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਦੀ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨਾਲ ਘੂਰਿਆ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੱਸੀਆਂ ਦਿਖਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ।,
ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਸਾਰਜੈਂਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਪ੍ਰਿਸਿੰਕਟ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਸੀਨੀਅਰ ਆਪਣੇ ਛੇ ਸਾਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸਟੋਰਕੀਪਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, "ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਹੈ।"

ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਪੰਜ ਜਾਂ ਦਸ ਡਾਲਰ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੈਸ਼ ਰਜਿਸਟਰ ਖੋਲ੍ਹਦੇ। ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਛੋਟੇ ਮਾਰਕ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਦੇ ਸੂਟ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਇੰਨਾ ਮਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦੋਸਤ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਸਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ, ਉਸਦੀ ਕਾਲਜ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਲਈ ਪੈਸੇ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਮਾਰਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੰਜਾਹ ਸੈਂਟ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ।
ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਮਾਰਕ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਚਾਚੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਕੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਬਚਕਾਨਾ ਜਿਹਾ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, "ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ," ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੱਸਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਲਜ ਜਾਵੇ, ਉਹ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਹੀ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ।
ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸਿਪਾਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਸਿਪਾਹੀ। ਗਲੀਆਂ ਦੇ ਕੋਨਿਆਂ 'ਤੇ ਡਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਖ਼ਤ ਨੌਜਵਾਨ ਗੁੰਡੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਏ ਤਾਂ ਭੱਜ ਗਏ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਬੀਟ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਖ਼ਤ ਸਿਪਾਹੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਰਪੱਖ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕੂੜੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਅਤੇ ਪਾਰਕਿੰਗ ਉਲੰਘਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਲੈਣ ਲਈ ਸਟੋਰਕੀਪਰਾਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਗਿਆ; ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਸਿੱਧੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਮਾਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੈਦਲ ਗਸ਼ਤ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਫਿਲਮ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਜਾਂ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਟੋਰਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਵਿਨੋ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਉਸਦੀ ਬੀਟ 'ਤੇ ਹੱਥੋਪਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਵੇਰੀ ਤੋਂ ਫਿਲਟਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਉਸਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਵਪਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸਦੀ ਕਦਰ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਦਰ ਦਿਖਾਈ।
ਉਹ ਸਿਸਟਮ ਦੀ ਵੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵਾਧੂ ਤਨਖਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਕਿ ਉਹ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਬੈਗ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਵਾਧੂ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ

ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਰਿਸ਼ਵਤ ਲਈ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਵਾਧਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਥਿਰ ਸੀ।
ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਚਾਰ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਪਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਫੋਰਡਹੈਮ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮਾਰਕ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਸਾਰਜੈਂਟ ਤੋਂ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਪਤਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਮਿਲੀ। ਉਸਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਚਾਰ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਖਰਚੇ ਕਾਰਨ ਸੀ।
ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਖੁਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ CCNY ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਸਤੇ ਦੱਖਣੀ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਜਾਣ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਟਿੱਕਅੱਪ ਆਦਮੀਆਂ, ਮਜ਼ਬੂਤ-ਬਾਂਹ ਵਾਲੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡਿਆਂ, ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦਲਾਲਾਂ ਨਾਲ ਬੰਦੂਕ ਲੜਾਈਆਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕੋਨੇ ਨੂੰ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਟੀਆ ਇੱਕ C ਨੋਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਘੱਟ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ।
ਬਰੂਨੋ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਉਸਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਬਰੂਨੋ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਫੋਰਡਹੈਮ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਰੂਨੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੈਬਰੇ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਮਹਿਮਾਨ ਬਣਨ ਲਈ ਉੱਕਰੇ ਹੋਏ ਸੱਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਬਰੂਨੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਸਤੀਆਂ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਾਇਕ ਅਤੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਸਟਾਰ ਸਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪੱਖ ਮੰਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕੈਬਰੇ ਵਰਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਕਲੀਅਰੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਆਮ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਡੋਜ਼ੀਅਰ ਇੱਕ ਹਸਲਰ ਜਾਂ ਰੋਲਰ ਵਜੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਮੰਨ ਜਾਵੇਗਾ।
ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੇ ਇਹ ਨੀਤੀ ਬਣਾਈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਨਾ ਦਿਖਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਉਸ ਕੋਲ ਬਜ਼ੁਰਗ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਨੰਗੇ ਛੱਡਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੀਮਤ ਪੁੱਛੀ। ਜਦੋਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਦਸ ਗ੍ਰੈਂਡ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਉਹ ਝਿਜਕਿਆ ਨਹੀਂ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਮਾਫੀਆ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਕੈਪੋਨ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਬੰਧ ਸਨ। ਜਿਸਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਅਹਿਸਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੈਸੇ ਲੈ ਲਏ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ ਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਦੋ ਆਦਮੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਟੈਸੀਓ ਦੇ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਜਾਸੂਸ ਗਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਲਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ, ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਦਸ ਗ੍ਰੈਂਡ ਵਾਪਸ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੋਤੇ- ਪੋਤੀਆਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਬੀਮਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੱਖੇ ਸਨ। ਇਸੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।
ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੀਆ ਸੌਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਵਾਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਕਿਸੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚੇਗਾ, ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ। ਮਾਫੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਹੁੱਡ ਨੂੰ ਵੀ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਸਭ ਤੋਂ ਨੀਵੇਂ ਗਸ਼ਤੀ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੁੱਡ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੌਣ ਕੁਝ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ?
ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ। ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਭੈਣ ਕੈਂਸਰ ਨਾਲ ਲੜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਮਰ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੈਂਸਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਮਹਿੰਗਾ ਪੈਣਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਚਾਚਿਆਂ ਅਤੇ ਮਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੂ ਦੇ ਫਾਰਮਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਕਦੇ-ਕਦੇ

ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਭੇਜੇ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਲਈ ਝਿਜਕਿਆ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਪੁਰਾਣੇ ਦੇਸ਼ ਗਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਵਰਗਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਣ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਯੁੱਧ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰਾ ਵਾਧੂ ਪੈਸਾ ਆਉਣ ਦੇ ਨਾਲ। ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਸ਼ਤੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਕਲਰਕ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਲੋੜ ਪਈ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਇੱਕ ਮੁਖਬਰ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਦੇ ਬਾਹਰ ਉਹ ਕੁਝ ਬਲਾਕ ਤੁਰਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਘਰ ਲਈ ਇੱਕ ਕੈਬ ਫੜੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨਾਲ ਮਿਲੇਗਾ।
ਇਹ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਛੱਡਣ, ਉਸਦੇ ਜਾਅਲੀ ਪਾਸਪੋਰਟ, ਉਸਦੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਕਾਰਡ, ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਮਾਲਵਾਹਕ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਬਰਥ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨੇ ਪਏ ਜੋ ਸਿਸੀਲੀ ਬੰਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਡੌਕ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਸਿਸਲੀ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਪਹਾੜੀ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਮਾਫੀਆ ਮੁਖੀ ਨਾਲ ਲੁਕਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।
ਸੋਨੀ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਡਰਾਈਵਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨਾਲ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਡਰਾਈਵਰ ਖੁਦ ਟੈਸੀਓ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਮੋਟਰ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਕਲੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪਲੇਟਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰ ਖੁਦ ਹੀ ਅਣਪਛਾਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕੰਮ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨਾਲ ਦਿਨ ਬਿਤਾਇਆ, ਉਸ ਛੋਟੀ ਬੰਦੂਕ ਨਾਲ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ.22 ਸੀ ਜੋ ਨਰਮ-ਨੱਕ ਵਾਲੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਪਿੰਪ੍ਰਿਕਸ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ 'ਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਖਾਲੀ ਛੇਕ ਛੱਡਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਪੰਜ ਕਦਮ ਦੂਰ ਤੱਕ ਸਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗੋਲੀਆਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਟਰਿੱਗਰ ਤੰਗ ਸੀ ਪਰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕੁਝ ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਨਾਲ ਇਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੋਈ ਮਾਸੂਮ ਰਾਹਗੀਰ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝੇ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਹਿੰਮਤ ਕਾਰਨ ਦਖਲ ਦੇਵੇ। ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਈਕਲ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖੇਗੀ।

ਸਿਖਲਾਈ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। “ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਖਤਮ ਕਰ ਲਓ, ਉਸਨੂੰ ਸੁੱਟ ਦਿਓ। ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਛੱਡ ਦਿਓ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇਗਾ। ਹਰ ਕੋਈ ਸੋਚੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਹੋ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਜਾਓ ਪਰ ਭੱਜੋ ਨਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਦੇਖੋ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਾ ਦੇਖੋ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਡਰਨਗੇ, ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਡਰਨਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਹੋਵੋਗੇ, ਟੈਸੀਓ ਤੁਹਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੰਦਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਉਸ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ। ਹਾਦਸਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਕਿੰਨੇ ਵਧੀਆ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਟੋਪੀ ਪਾਓ ਅਤੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹੋ।” ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਫੇਡੋਰਾ ਤਾੜੀ ਮਾਰੀ। ਮਾਈਕਲ, ਜਿਸਨੇ ਕਦੇ ਟੋਪੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ, ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ। "ਇਹ ਪਛਾਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇਹ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਬਦਲਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਮਾਈਕ, ਪ੍ਰਿੰਟਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਬੱਟ ਅਤੇ ਟਰਿੱਗਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟੇਪ ਨਾਲ ਫਿਕਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਛੂਹੋ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖੋ।",
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਮੈਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਅਜੇ ਨਹੀਂ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇਗਾ।"
"ਉਹ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਕਿਉਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਸਨੂੰ ਵੱਡੀ ਫੀਸ ਮਿਲਦੀ ਹੈ," ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ। ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਨ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਲਈ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਜਾਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਰਲ। ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੋਗੇ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਉਹ ਹਾਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਰਕ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।"
"ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਮਾੜਾ ਹੋਵੇਗਾ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

“ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ,” ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਜੰਗ। ਬਾਕੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ। ਸੈਨੀਟੇਸ਼ਨ ਵਿਭਾਗ ਇਸ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰੇਗਾ।” ਉਸਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। “ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਰ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਮਾੜੇ ਖੂਨ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਧੱਕਣ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰੋਕਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਊਨਿਖ ਵਿੱਚ ਹਿਟਲਰ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਵੱਡੀ ਮੁਸੀਬਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।” ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਹੀ ਗੱਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ 1939 ਵਿੱਚ ਯੁੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿਭਾਗ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਕਦੇ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ।
ਉਹ ਵਾਪਸ ਮਾਲ ਅਤੇ ਡੌਨ ਦੇ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਸੋਨੀ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸੋਨੀ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮਾਲ ਦੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਝਪਕੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ। ਕੌਫੀ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਦੇਰ ਨਾਲ ਖਾਣੇ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ, ਸਟੀਕ ਅਤੇ ਬਰੈੱਡ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਅਤੇ ਵਿਸਕੀ ਦੀ ਅੱਧੀ ਖਾਲੀ ਬੋਤਲ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਦਫ਼ਤਰ ਇੱਕ ਮਾੜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਕਮਰੇ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਮੂਰਖਾਂ ਵਾਂਗ ਰਹਿਣਾ ਬੰਦ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ?"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਬਾਸੀ ਲਈ। "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਬੈਰਕਾਂ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਮਾਈਕ, ਸਾਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਅਤੇ ਮੈਕਕਲਸਕੀ। ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬੰਦੂਕ ਕਿਵੇਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵਾਂਗੇ?"
"ਕੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਮੇਰੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਲੈਣਗੇ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਕਰਨਗੇ ਵੀ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਗੁਆ ਦੇਣਗੇ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲੈਣ - ਤਾਂ ਕੀ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਸੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਬਦਮਾਸ਼ ਸੋਲੋਜ਼ੋ 'ਤੇ ਪੱਕਾ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਫੜੋ। ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੰਦੂਕ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ?"
"ਲੱਖਾਂ ਵਾਰ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਸੋਨੀ ਸੋਫੇ ਤੋਂ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਖਿੱਚ ਪਈ। "ਤੇਰਾ ਜਬਾੜਾ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਬੱਚੇ?" "ਬਦਕਿਸਮਤੀ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਖੱਬਾ ਪਾਸਾ ਦਰਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਸਿਵਾਏ ਉਹਨਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੇ ਜੋ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਾਲੀ ਤਾਰ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸੁੰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਵਿਸਕੀ ਦੀ ਬੋਤਲ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਉਸ ਤੋਂ ਘੁੱਟ ਲਿਆ। ਦਰਦ ਘੱਟ ਗਿਆ।
ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬਸ, ਮਾਈਕ, ਹੁਣ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਓ, ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਸੋਨੀ, ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ। ਮੈਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਾਕਤਵਰ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਦਤਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਮੋਰਟਾਰ ਕਿੱਥੇ ਹਨ? ਕੀ ਉਸ ਕੋਲ ਹਵਾਈ ਕਵਰ ਹੈ? ਭਾਰੀ ਤੋਪਖਾਨਾ? ਬਾਰੂਦੀ ਸੁਰੰਗਾਂ? ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਿਆਣਾ ਕੁੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪਹੀਏ ਵਾਲਾ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਸਾਥੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹੀ ਔਖਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਮਾਰਿਆ।"
ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਝੂਠੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੂਚੀਬੱਧ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਵਾਰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੋਨੀ ਵੱਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਕੋਈ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਲੋਜ਼ੋ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹੋ ਸਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਜਿਵੇਂ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਬੋਲਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪੈਡ 'ਤੇ ਕੁਝ ਨੋਟ ਲਿਖੇ, ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ," ਅਤੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਸੋਨੀ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਉਹ ਕੁੱਤੀ ਸੋਲੋਜ਼ੋ, ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਹੈ। ਇਹੀ ਸੌਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਰਾਤ ਅੱਠ ਵਜੇ ਉਹ ਅਤੇ ਕੈਪਟਨ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਬ੍ਰੌਡਵੇ 'ਤੇ ਜੈਕ ਡੈਂਪਸੀ ਦੇ ਬਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਈਕ ਅਤੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਇਤਾਲਵੀ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਆਇਰਿਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ

ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਇਤਾਲਵੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ 'ਸੋਲਡੀ' ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੈੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਮਾਈਕ, ਅਤੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਬੋਲੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਜੰਗਾਲਦਾਰ ਹਾਂ ਪਰ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ।"
ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੰਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਾਰਤਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕੀ ਇਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੈ?"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। “ਵਾਰਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੇਰੇ ਘਰ ਮੇਰੇ ਤਿੰਨ ਬੰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਪਿਨੋਕਲ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਸੋਨੀ ਵਾਪਸ ਚਮੜੇ ਦੀ ਆਰਾਮ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਡੁੱਬ ਗਿਆ। "ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਮੀਟਿੰਗ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾਵਾਂਗੇ? ਟੌਮ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੁਖਬਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਸਲੋਜ਼ੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ ਹੈ। ਉਹ ਵੈਸਟ ਦੇ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੰਨਾ ਨੇੜੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਵਰ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਪਤਾਨ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬੰਦੂਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਸਹੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਮਾਈਕ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਜਦੋਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੂਛ ਗੁਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਦੇਖਣਗੇ।"
ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਪੰਜ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਭਰੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਡਾਉਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ।" ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਜੇਕਰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਵਾਹ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਰਾਜ਼ ਕਿਉਂ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਕਿਉਂ ਦੱਸੇ? ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਗੰਧ

ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਲਈ ਉਸ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਨਰਕ ਵਰਗਾ ਬੇਚੈਨ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਫੜਕਾਈਆਂ। "ਉਹ ਜਾਸੂਸ, ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਫਿਲਿਪਸ। ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅੰਗੂਠੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਸੋਨੀ? ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕਪਤਾਨ ਤੱਕ ਕਿੱਥੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੰਬਰ ਡਾਇਲ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਫ਼ੋਨ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਫਿਰ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। “ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇਗਾ,” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਮਿੰਟ ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਇਹ ਫਿਲਿਪਸ ਦਾ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਡ 'ਤੇ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੈਪਟਨ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿੱਥੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਰਾਤ ਅੱਠ ਤੋਂ ਦਸ ਵਜੇ ਤੱਕ ਉਹ ਬ੍ਰੌਂਕਸ ਦੇ ਲੂਨਾ ਅਜ਼ੁਰ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ?"
ਟੇਸੀਓ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ। "ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਬੂਥਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਥਾਨ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਇਕੱਲੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਧੀਆ ਭੋਜਨ। ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ।" ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਦੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਨਕਸ਼ੇ ਦੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਠੋਕੀਆਂ ਸਿਗਰਟਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ। "ਇਹ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਹੈ। ਮਾਈਕ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰ ਲਓ, ਬਸ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਓ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਮੁੜੋ, ਫਿਰ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਮੁੜੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਲਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਡਦੇ ਹੀ ਫੜ ਲਵਾਂਗਾ। ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਚੀਕੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਆ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਬੰਦੂਕ ਰੱਖਣ ਲਈ ਭੇਜੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਪਾਣੀ ਦੇ ਡੱਬੇ ਅਤੇ ਕੰਧ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲਾ ਟਾਇਲਟ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਿੱਛੇ ਬੰਦੂਕ ਟੇਪ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੋ। ਮਾਈਕ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਲੈਣਗੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੋ। ਨਹੀਂ, ਬਿਹਤਰ ਅਜੇ ਵੀ, ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰੋ, ਬਹੁਤ ਕੁਦਰਤੀ। ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਨਾ ਬੈਠੋ, ਧਮਾਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਜੋਖਮ ਨਾ

ਲਓ। ਸਿਰ ਵਿੱਚ, ਦੋ-ਦੋ ਗੋਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋ।"
ਸੋਨੀ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਬਹੁਤ ਸੁਰੱਖਿਅਤ, ਉਸ ਬੰਦੂਕ ਨੂੰ ਰੱਖੇ," ਉਸਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਉਸ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਡਿੱਕ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਵੇ।"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਬੰਦੂਕ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ।"
“ਠੀਕ ਹੈ,” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਸਾਰੇ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪੈਣ।”
ਟੈਸੀਓ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਚਲੇ ਗਏ। ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸੋਨੀ, ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
“ਨਹੀਂ,” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮਾਈਕ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ?”
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਠੀਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਵਾਂਗਾ।"
ਸੋਨੀ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਬੱਚੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਮੈਂ ਮੰਮੀ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਲਵਾਂਗਾ ਕਿ ਤੂੰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਹੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਸਮਾਂ ਸਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਾਂਗਾ। ਠੀਕ ਹੈ?"
“ਠੀਕ ਹੈ,” ਮਾਈਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਾਂਗਾ?”
"ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਸਾਲ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਡੌਨ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮਾਈਕ, ਪਰ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਸਮੇਂ ਦਾ ਤੱਤ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਜੋੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਛੁਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕਿੰਨੀ ਹਿੰਸਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਰਮੀ ਅਤੇ ਮੁਸੀਬਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੇਗਨ ਦਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ। "ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।"

ਹੇਗਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਮਾਈਕ, ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਕਲਪਾਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਹੀ ਸੋਚ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਗ੍ਰੇਵੀ ਟ੍ਰੇਨ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਬਕਾਇਆ ਅਦਾ ਕਰਾਂ।" "ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਜਬਾੜੇ ਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪੈਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿੱਜੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸੀ।"
ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਸਕ ਵਿੱਚ ਜੰਮਿਆ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਕਿ ਡੌਨ ਦੇ ਮਾਸਕ ਵਰਗਾ ਸੀ। "ਟੌਮ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਨਾ ਉਡਾਉਣ ਦਿਓ। ਇਹ ਸਭ ਨਿੱਜੀ ਹੈ, ਹਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ। ਹਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਰ ਦਿਨ ਖਾਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹਰ ਗੰਦਗੀ ਨਿੱਜੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਠੀਕ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਨਰਕ ਵਾਂਗ ਨਿੱਜੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਸਿੱਖਿਆ? ਡੌਨ। ਮੇਰਾ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ। ਗੌਡਫਾਦਰ। ਜੇ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਝਟਕਾ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਵੱਜਦਾ ਤਾਂ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਇਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਲੈਂਦਾ। ਉਸਨੇ ਮਰੀਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਲਿਆ। ਇਹੀ ਉਸਨੂੰ ਮਹਾਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਹਾਨ ਡੌਨ। ਉਹ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਰੱਬ ਵਾਂਗ। ਉਹ ਚਿੜੀ ਦੀ ਪੂਛ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਖੰਭ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਠੀਕ ਹੈ? ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਹਾਦਸੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਹਾਦਸਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਅਪਮਾਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਇਆ, ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਜਬਾੜੇ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ; ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ।" ਉਹ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੱਸ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਉਸ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਉਸਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਪਿਤਾ ਸੀ।" ਉਹ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੋਵੇ। ਜਾਂ ਸੋਨੀ। ਜਾਂ ਫਰੈਡੀ। ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕੌਨੀ, ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਚੀਕਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸ, ਟੌਮ, ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੌਨ ਨੇ ਕਿੰਨੇ ਆਦਮੀ ਮਾਰੇ ਹਨ ਜਾਂ ਮਾਰੇ ਹਨ।"
ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲਿਆ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦੱਸਾਂਗਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖੀ: ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਣਾ। ਕੁਝ

ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਕਰਨੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।"
ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਝੁਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਤੁਸੀਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਕਿ ਡੌਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਜਿਉਣ ਦੇਣਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ?"
“ਹਾਂ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਠੀਕ ਹੈ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਬ੍ਰੌਡਵੇ 'ਤੇ ਜੈਕ ਡੈਂਪਸੀ ਦੇ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਕਅੱਪ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਠ ਵੱਜ ਕੇ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਨ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪਾਬੰਦ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਤੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਤੱਕ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸਵਾਰੀ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਅਟੱਲ ਰਾਹ 'ਤੇ ਤੁਰ ਪਈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਕੀ ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਹੋਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਜੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਾਰਾ ਬਕਵਾਸ ਬੰਦ ਨਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਕੰਮ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ ਪਿਆ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਕੋਈ ਡੌਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਖ਼ਤ ਅੰਡਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਤਾਰ ਵਾਲੇ ਜਬਾੜੇ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਰਦ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਰੱਖੇਗਾ।
ਇਸ ਠੰਡੀ ਸਰਦੀ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬ੍ਰੌਡਵੇ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਭੀੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਥੀਏਟਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਝਿਜਕਿਆ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਕਾਲੀ ਕਾਰ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਝੁਕ ਕੇ, ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਅੰਦਰ ਜਾਓ, ਮਾਈਕ।" ਉਹ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਪੰਕ ਜਿਸਦੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਮੀਜ਼ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਕੈਪਟਨ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਅਤੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਸਨ।
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਸੀਟ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ। ਹੱਥ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਗਰਮ ਅਤੇ ਸੁੱਕਾ ਸੀ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ, ਮਾਈਕ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ

ਭਿਆਨਕ ਹੈ, ਇਹ ਉਹ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹੋਣ। ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।"
ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੁਲਝਾ ਲਵਾਂਗੇ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਹੋਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣ।" "ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ," ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਦਿਲੋਂ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਦਿਮਾਗ ਰੱਖੋ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਸੋਨੀ ਵਾਂਗ ਗਰਮ ਖਿਆਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਉਸ ਨਾਲ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।"
ਕੈਪਟਨ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੇ ਘੂਰ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਬੱਚਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ।" ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਥਪਥਪਾਉਣ ਲਈ ਝੁਕਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਦੂਜੀ ਰਾਤ ਲਈ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਮਾਈਕ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਦਾਸ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ।" ਫਿਰ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਸਾਹ ਲੈ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝਿੜਕਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਡਰਾਈਵਰ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦੇਖੀ। ਕਾਰ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਟ੍ਰੇਲਰ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਵੈਸਟ ਸਾਈਡ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਈ, ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀ-ਜਾਂਦੀ। ਜੋ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ। ਫਿਰ ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਲਈ ਇਹ ਜਾਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਬ੍ਰਿਜ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਸਨੇ ਵੀ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਮੀਟਿੰਗ ਕਿੱਥੇ ਹੋਣੀ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗਲਤ ਨਸ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਕਾਰ ਪੁਲ ਤੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੋਈ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਲਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਉਦਾਸ ਰੱਖਿਆ। ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜਾਂ ਇਹ ਚਲਾਕ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਸੀ? ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਰਸਤੇ ਪਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਪਹੀਏ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਭਾਰੀ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਡਿਵਾਈਡਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਈ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਲੇਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਛਲ ਗਈ। ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਅਤੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੋਵੇਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਡਰਾਈਵਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਪੁਲ ਤੋਂ ਉਤਰ ਕੇ

ਕੈਪਟਨ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ। "ਬਿਲਕੁਲ, ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਅੱਗੇ ਵਧੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵੀਲ ਅਤੇ ਸਪੈਗੇਟੀ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਾਂਗਾ।"
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨਾਲ ਤੇਜ਼ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦੀ ਭੀਖ ਮੰਗਾਂਗਾ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਿਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਲਹਿਰ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਅਣਗਿਣਤ ਲੱਖਾਂ ਡਾਲਰ ਬਣਾਉਣੇ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਕੁਝ ਗੈਰ-ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਥੋਪਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਅੱਗੇ ਵਧੋ, ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ,' ਪਰ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਗੈਰ-ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮੱਕਿਆਂ 'ਤੇ ਤੁਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ 'ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਥੋਪਣ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਜੋ ਹੋਣਾ ਸੀ ਉਹ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦਾ ਚੁੱਪ ਸਮਰਥਨ। ਅਤੇ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਮੇਰਾ ਭਾਈਵਾਲ ਬਣ ਗਿਆ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਝਗੜਾ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਕੱਲਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਠੀਕ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਵੱਡਾ ਪੁੱਤਰ ਉਹ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਨਿਰਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਕੌਂਸਲਰ, ਹੇਗਨ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਜੇਨਕੋ ਅਬੈਂਡੈਂਡੋ ਸੀ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਇੱਕ ਜੰਗਬੰਦੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਆਓ ਆਪਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਸ਼ਮਣੀਆਂ ਬੰਦ ਕਰੀਏ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਦੁਬਾਰਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ। ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ, ਮੇਰੇ ਸਮਝਾਉਣ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ 'ਤੇ, ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਬਰੂਨੋ ਲਈ ਇਨਸਾਫ਼ ਛੱਡਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵਪਾਰ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਹਿਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ, ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ, ਦਖਲ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੇਰੇ

ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਹਨ। ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੌਦਾ ਕਰਨ ਲਈ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"
"ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪੱਕੀ ਗਰੰਟੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਹੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਮੌਕਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚਦਾ ਹੈਂ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ। ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਚਲਾਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।" ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਹੁਣ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਨਫਰੰਸ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਡੌਨ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਜੋ ਗੱਲ ਸੋਹਣੀ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਤੁਰਕ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੰਕ ਬੱਚਾ ਸਮਝ ਕੇ ਘੱਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਉਹ ਅਜੀਬ ਸੁਆਦੀ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਭਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਉਦਾਸ ਦਿਖਾਇਆ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕੀ ਹੈ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਭਰੇ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਵਾਈਨ ਮੇਰੇ ਬਲੈਡਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਹੀ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਜੇ ਮੈਂ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾਵਾਂ?" ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਬੜੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਕਰੌਚ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ, ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਪਾਇਆ। ਮਾਈਕਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ। ਮੈਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੌਜਵਾਨ ਪੰਕਾਂ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਫ਼ ਹੈ।"
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਆਪਣੀਆਂ ਭਰਵੀਆਂ ਚੁੱਕੀਆਂ। ਆਦਮੀ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੈੱਕ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਨਾ ਕਰੋ।" ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਐਂਟੀਨਾ ਸੀ, ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮਾਈਕਲ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਿਸ਼ਾਬ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਦਾ ਸਾਬਣ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਾਰ ਦੇ ਜਾਲ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਬੂਥ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਜਾਣਾ ਹੀ ਪਿਆ, ਉਸਦੇ ਪੇਟ ਢਿੱਲੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਐਨਾਮਲ ਵਾਟਰ ਕੈਬਿਨੇਟ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਟੇਪ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੀ ਛੋਟੀ, ਧੁੰਦਲੀ ਨੱਕ ਵਾਲੀ ਬੰਦੂਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੂਹ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਬੰਦੂਕ ਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਟੇਪ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬੰਦੂਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਮਰਬੰਦ ਵਿੱਚ ਘੁਮਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਜੈਕਟ ਦਾ ਬਟਨ ਲਗਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਧੋਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਗਿੱਲੇ ਕੀਤੇ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਰੁਮਾਲ ਨਾਲ ਨਲ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪੂੰਝੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਟਾਇਲਟ ਛੱਡ ਗਿਆ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਟਾਇਲਟ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਸਿੱਧਾ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੌਕਸੀ ਨਾਲ ਭੜਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ। "ਹੁਣ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲੈ ਕੇ ਕਿਹਾ।
ਕੈਪਟਨ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਆਇਆ ਵੀਲ ਅਤੇ ਸਪੈਗੇਟੀ ਦੀ ਪਲੇਟ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਰ ਦੀਵਾਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਆਦਮੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਫਿਰ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਟਾਇਲਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਅੱਗ ਨਾਲ ਭੜਕ ਉੱਠਣਾ। ਪਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੰਕੇ ਕਾਰਨ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਚਾਲ ਚਲਾਈ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਹੁਣ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਡਰ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਉਸ ਵੱਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ, ਜਿਸਦਾ ਢਿੱਡ ਮੇਜ਼ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੈਕਟ ਦੇ ਬਟਨ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਹੇ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਕਵਾਸ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮਨ ਖੂਨ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਜ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਸਦਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਕਮਰਬੰਦ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ ਬੰਦੂਕ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਵੇਟਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਰਡਰ ਲੈਣ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਵੇਟਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨੇ 'ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਬੰਦੂਕ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਆਦਮੀ ਦਾ ਤਾਲਮੇਲ ਇੰਨਾ ਤੇਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਹਰਕਤ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਰ ਭੱਜਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਮਾਈਕਲ, ਛੋਟਾ, ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਤਿੱਖੇ ਸਨ, ਨੇ ਟਰਿੱਗਰ ਖਿੱਚ

ਲਿਆ। ਗੋਲੀ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੀ ਅੱਖ ਅਤੇ ਕੰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਫਸ ਗਈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਨਿਕਲੀ ਤਾਂ ਖੂਨ ਅਤੇ ਖੋਪੜੀ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਗਠੀਆ ਪੇਟ ਵਾਲੇ ਵੇਟਰ ਦੀ ਜੈਕਟ 'ਤੇ ਵੱਜ ਗਿਆ। ਸਹਿਜ ਮਾਈਕਲ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਗੋਲੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਉਸ ਆਖਰੀ ਪਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਮਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੋਮਬੱਤੀ ਬੁਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਹੀ ਬੀਤਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਮੈਕਕਲਸਕੀ 'ਤੇ ਬੰਦੂਕ ਤਾਣਨ ਲਈ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਵੱਲ ਬਲਗਮ ਭਰੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਇਸਦਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਵੀਲ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਕਾਂਟਾ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਸਿਰਫ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੰਨਾ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੁਣ ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਜਾਂ ਭੱਜਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਟਰਿੱਗਰ ਖਿੱਚਦੇ ਹੀ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਇਹ ਗੋਲੀ ਬੁਰੀ ਸੀ, ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ। ਇਸਨੇ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੋਟੇ ਬਲਦ ਵਰਗੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਘੁੱਟਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਵੀਲ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਡੰਗ ਨਿਗਲ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਹਵਾ ਛਿੜਕੇ ਹੋਏ ਖੂਨ ਦੀ ਇੱਕ ਬਰੀਕ ਧੁੰਦ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਫੇਫੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖੰਘਦੇ ਹੋਏ ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਠੰਡੇ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਬਹੁਤ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ, ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਖੋਪੜੀ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਅਗਲਾ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ।
ਹਵਾ ਗੁਲਾਬੀ ਧੁੰਦ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਝੁਕਿਆ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕੋਈ ਚਾਲ ਨਹੀਂ ਚਲਾਈ ਸੀ: ਉਹ ਅਧਰੰਗੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਉੱਪਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਦਿਖਾਏ ਅਤੇ ਦੂਰ ਦੇਖਿਆ। ਵੇਟਰ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਲੜਖੜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡਰ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪਾਸਾ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਮੈਕਕਲਸਕੀ, ਉਸਦਾ ਭਾਰੀ ਸਰੀਰ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਬੰਦੂਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਿਸਕਣ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਉਛਲ ਗਈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵੇਟਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦੂਕ ਸੁੱਟਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਕੁਝ ਕਦਮ ਵਧੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੀ ਕਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਕਰਬ 'ਤੇ ਖੜੀ ਸੀ, ਪਰ ਡਰਾਈਵਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਕੋਨੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮੁੜਿਆ। ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਜਗ ਪਈਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ

ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਸੇਡਾਨ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਗਈ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਉਹ ਅੰਦਰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਾਰ ਗਰਜਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪਹੀਏ 'ਤੇ ਟੈਸੀਓ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਛਾਂ ਸੰਗਮਰਮਰ ਵਰਗੀ ਸਖ਼ਤ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ?" ਟੈਸੀਓ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਉਸ ਪਲ ਲਈ ਮਾਈਕਲ ਟੈਸੀਓ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਮੁਹਾਵਰੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਿਨਸੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਔਰਤ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਸਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਤਸੁਕਤਾ ਸੀ ਕਿ ਟੈਸੀਓ ਨੇ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਵਰਤਿਆ। "ਦੋਵੇਂ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਠੀਕ ਹੈ?" ਟੈਸੀਓ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ਼ ਦੇਖੇ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮਾਈਕਲ ਲਈ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸਿਸਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਮਾਲਵਾਹਕ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੋ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਮਾਲਵਾਹਕ ਜਹਾਜ਼ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੈਬਿਨ ਤੋਂ ਮਾਈਕਲ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਨਰਕ ਦੀ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦੀਆਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਹ ਹੁਣ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਜਾਣੂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਟਾਪੂ ਦੇ ਬੀਚ ਤੋਂ ਉਤਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਸਦੀ ਮਰੀਨ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਲੜਾਈ ਅਜੇ ਵੀ ਜਾਰੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਦੋਂ ਵੀ ਉਹੀ ਭਾਰੀ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਨਰਕ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।
ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਅਤੇ ਕੈਪਟਨ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਦੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਦੇ ਹਰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨਾਂ ਅਤੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ: ਕੈਪਟਨ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਦੇ ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਫੜੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਕੋਈ ਜੂਆ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇਗਾ, ਕੋਈ ਵੇਸਵਾਗਮਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੌਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਸਾਰੀਆਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਪਾਰਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਠੱਪ ਹੋ ਗਈਆਂ।
ਉਸ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਰਾਤ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਦੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਫੈਮਿਲੀ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੰਬ ਫਟਿਆ, ਇੱਕ ਕਾਰ ਤੋਂ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਜੋ ਚੇਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ, ਫਿਰ ਗਰਜ ਕੇ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਰਾਤ ਵੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦੋ ਬਟਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਮਾਰੇ ਗਏ ਜਦੋਂ ਉਹ ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ

ਪਿੰਡ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਇਤਾਲਵੀ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਹੇ ਸਨ। 1946 ਦਾ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦਾ ਯੁੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

□□□□□ II

ਅਧਿਆਇ 12

ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸਵੇਰੇ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ, ਬਿਲੀ।" ਰੰਗੀਨ ਬਟਲਰ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਤ ਮਹਾਸਾਗਰ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ-ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਝੁਕਾਇਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ-ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਸਮ ਦਾ ਧਨੁਸ਼ ਸੀ, ਨੌਕਰ ਦਾ ਧਨੁਸ਼ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਜੌਨੀ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਰਨ ਮੂਰ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਜੋ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਪਿੰਡ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਜੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਬਹੁਤ ਧਮਾਲ ਮਚਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਜੌਨੀ ਵੋਲਟਜ਼ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸੈੱਟ 'ਤੇ ਗਈ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ਾ, ਮਨਮੋਹਕ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਉਸਦੇ ਸੱਦੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਹੀ ਤਾਕਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਸਨੇ ਹਾਂ ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ।
ਸ਼ੈਰਨ ਮੂਰ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਆਵੇਗਾ, ਪਰ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਹਾਲੀਵੁੱਡ "ਮਾਸ ਦੇ ਟੁਕੜੇ" ਵਾਲੇ ਤਰੀਕੇ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੁੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲਣਾ ਜਾਂ ਦੇਖਿਆ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਤਲਾਕਸ਼ੁਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਪਿਊਬਿਕ ਖੋਪੜੀ ਉਸਦੀ ਪੇਟੀ ਤੋਂ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਸ ਇੰਨਾ ਉਤਸੁਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼ੈਰਨ ਮੂਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਪਿਆਰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਨ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਕੱਪੜਿਆਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੁੱਖੀਆਂ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡੇਟ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਖਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਰਾਬ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੀ; ਇੱਕ ਬਾਲਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਂਪੇਨ, ਸਕਾਚ, ਰਾਈ, ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਅਤੇ ਲਿਕਰਸ ਸਾਈਡਬੋਰਡ 'ਤੇ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਭੋਜਨ ਦੀਆਂ ਪਲੇਟਾਂ ਪਰੋਸੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਖਾਣਾ ਖਤਮ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ

ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿਸਦੀ ਕੱਚ ਦੀ ਕੰਧ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਤ ਵੱਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹਾਈਫਾਈ 'ਤੇ ਐਲਾ ਫਿਟਜ਼ਗੇਰਾਲਡ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਢੇਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ੈਰਨ ਨਾਲ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ, ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਸੀ, ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਟੌਮਬੌਏ ਸੀ ਜਾਂ ਮੁੰਡਾ ਪਾਗਲ ਸੀ, ਕੀ ਉਹ ਘਰੇਲੂ ਸੀ ਜਾਂ ਸੁੰਦਰ, ਇਕੱਲੀ ਸੀ ਜਾਂ ਸਮਲਿੰਗੀ। ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਵੇਰਵੇ ਛੂਹਣ ਵਾਲੇ ਲੱਗਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕੋਮਲਤਾ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਬਹੁਤ ਦੋਸਤਾਨਾ, ਬਹੁਤ ਆਰਾਮਦਾਇਕ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚੁੰਮਿਆ, ਇੱਕ ਠੰਡਾ ਦੋਸਤਾਨਾ ਚੁੰਮਣ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ ਵਾਲੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਤ ਦੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਲੀ ਚਾਦਰ ਨੂੰ ਚੰਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸਿੱਧਾ ਪਿਆ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਰਹੇ?" ਸ਼ੈਰਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਛੇੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਛੇੜਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। "ਮੈਂ ਉਹ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਨਹੀਂ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਗਾਓ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਗਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਫਿਲਮਾਂ ਵਾਂਗ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਬੁਲਬੁਲਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੀ ਅਤੇ ਪਿਘਲ ਜਾਵਾਂਗੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੁੜੀਆਂ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।"
ਜੌਨੀ ਸਿੱਧਾ ਹੱਸ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਸਥਿਰ ਰਿਹਾ, ਕੁੜੀਆਂ ਸੈਕਸੀ ਅਤੇ ਪਿਘਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਲਪਨਾ ਕੈਮਰੇ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਤੈਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਹੁਣ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਗਾਉਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇਗਾ; ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੌਕੀਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪੇਸ਼ੇਵਰਾਂ ਨੂੰ ਤਕਨੀਕੀ ਮਦਦ 'ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਵਧੀਆ ਆਵਾਜ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਦੀ ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ, ਗੰਜਾ ਆਦਮੀ ਮੋਟੇ ਹੋਣ ਲਈ ਭੱਜਦਾ ਹੋਇਆ ਜਵਾਨੀ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।
"ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਖਰਾਬ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਾਉਂਦੇ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਪੀਤੇ। "ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਰਚੇ ਕੀਤਾ?"
"ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਟੋਕਨ ਪੇਮੈਂਟ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਗਲਾਸ 'ਤੇ ਰਿਫਿਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਦੀ ਮੋਨੋਗ੍ਰਾਮ ਵਾਲੀ ਸਿਗਰਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਲਾਈਟ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਲਾਈਟਰ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਿਗਰਟ ਫੁਲਾਈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਡਰਿੰਕ ਪੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਨ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ। ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਉਲਟ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੁੜੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਕੁੜੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਿਆਰ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸਾਲ ਉਸਦੇ ਹੰਕਾਰ ਲਈ ਨਰਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਇੱਕ ਰਾਤ ਲਈ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਤਾਜ਼ੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਸੌਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵਾਰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹਿੰਗਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬੁਰਸ਼ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਠੇਸ ਨਾ ਪਹੁੰਚੇ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਹਾਨ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖੜਕਾ ਸਕਦੇ ਜੇਕਰ ਕੁੜੀ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੰਗੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਖ਼ਤ, ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਭੱਜ ਗਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਹਾਨ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨਾਲ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਵੀ ਜੋੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਕਰੀਅਰ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਉਹ ਸਨ ਜੋ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਤੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਗਭਗ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇਕ ਮੈਟਰਨ ਨੂੰ ਵੀ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਵਰਗੇ ਮਹਾਨ ਗਾਇਕ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਨਾਲ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡਾਂ 'ਤੇ ਐਲਾ ਫਿਟਜ਼ਗੇਰਾਲਡ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਗਾਇਕੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਵਾਕੰਸ਼ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਗਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਸੰਗੀਤ

ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨਾਲ ਵਾਕੰਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ੈਰਨ ਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ, ਉਸਦੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਪਦਾਰਥ ਪੀਤਾ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚਲਾਕੀ ਦੇ ਪਰ ਨਿੱਘ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਾਮੁਕਤਾ ਨਾਲ, ਉਸਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੇ ਰੇਸ਼ਮ ਨੂੰ ਖਿੱਚਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਟੋਕਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਜਾਲ ਵਾਲੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੁੱਧ ਵਰਗਾ ਚਿੱਟਾ ਪੱਟ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ, ਸਾਰੇ ਸਾਲਾਂ, ਸਾਰੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਤਰਲ ਚਿਪਚਿਪਾ ਨਿੱਘ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਚਮਤਕਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਂਗ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ?
ਉਹ ਹੁਣ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਲੰਬੇ ਜੜੇ ਹੋਏ ਕਾਕਟੇਲ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਉਸ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਰੋਸੇਮੰਦ, ਬਹੁਤ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਮਲ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਚਲਾਕ ਜਾਂ ਕਾਮੁਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚੁੰਮਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਛਾਤੀਆਂ ਤੱਕ ਉੱਠੇ। ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਗਰਮ ਪੱਟਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਚਮੜੀ ਉਸਦੇ ਛੂਹਣ ਲਈ ਇੰਨੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਵਾਪਸੀ ਵਾਲਾ ਚੁੰਮਣ ਗਰਮ ਸੀ ਪਰ ਭਾਵੁਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ ਜੋ ਅਚਾਨਕ ਚਾਲੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ ਸਵਿੱਚ ਦੇ ਛੂਹਣ ਨਾਲ ਕਾਮੁਕ ਪੰਪਿੰਗ ਵਿੱਚ ਗੈਲਵੇਨਾਈਜ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਹ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਜਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਨਾਜ਼ੁਕ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਇਹ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਉਂਗਲੀ ਦੀ ਨੋਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੱਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਬੁਰਸ਼ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵੱਲ ਉਸ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਕਦਮ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਇਸ ਤੋਂ ਭਟਕ ਗਈਆਂ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਛੋਹ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਡੂੰਘਾ ਚੁੰਮਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਉਸਦੀ ਉਂਗਲੀ ਨੂੰ ਚੂਸਦੇ ਜਾਂ ਪੇਡੂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਿਗਲਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਸਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੁਝ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਤਕਨੀਕ ਸੀ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਉਸਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਸ਼ੈਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਛੂਹ, ਚੁੰਮਣ, ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ, ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਿੱਛੇ ਹਟਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਚੁੱਕਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਠੰਡਾ ਪਰ ਪੱਕਾ ਇਨਕਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਕਦੇ-

ਕਦੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ; ਪਰ ਇਹ ਹੋਇਆ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ।
ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਬਹੁਤ ਹਲਕੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। "ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ, ਜੌਨੀ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੋਚਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੰਗੀ ਹੈਂ। ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੇਰਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?"
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ।" ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਤੇਜਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ?"
ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਈ। "ਖੈਰ, ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਗਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਅਗਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੂੰ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਪੈਂਟੀਆਂ ਉਤਾਰ ਦਿੰਦਾ।"
ਉਹ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਮਿੱਠੀ ਸੀ, ਉਹ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਸੀ, ਉਹ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਧੱਕੇ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਢਾਹਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਸੰਬੰਧ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੋਅ ਬਿਜ਼ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਕੁੜੀ ਸੀ। ਪਰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਛਾਣਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਕੁੜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨਾਲ ਡੇਟ 'ਤੇ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੌਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਪਸੰਦ ਕਰੇ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਖੁਦ ਨੂੰ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਮਹਾਨ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਲਈ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਪੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਤ ਮਹਾਸਾਗਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੌਨੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਚੁੰਮਣ ਵਾਂਗ ਹੀ ਬੇਝਿਜਕ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।"

ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ੍ਹ ਥਪਥਪਾਈ। ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਸਕਰਟ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਗੋਲ ਰੇਸ਼ਮੀ ਗੋਡਿਆਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। "ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀ ਡੇਟ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ।" ਇਹ ਨਾ ਦੱਸਦਿਆਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ: ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਾਬਤ ਨਾ ਕਰਨ, ਆਪਣੀ ਪਰਦੇ ਵਾਲੀ, ਰੱਬ ਵਰਗੀ ਛਵੀ 'ਤੇ ਖਰਾ ਨਾ ਉਤਰਨ 'ਤੇ ਰਾਹਤ। ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਛਵੀ 'ਤੇ ਖਰਾ ਉਤਰਿਆ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਧਾਰਨ, ਰੁਟੀਨ ਮੂਰਖਤਾ ਤੋਂ ਅਸਲ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਰਿੰਕ ਪੀਤੀ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਚੁੰਮਣ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਬੁਲਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
"ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ...ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ਾਮ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ। ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗੀ ਕਿ ਮੈਂ ਮਹਾਨ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ।"
ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਤੂੰ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੱਸ ਪਏ। "ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੌਨੀ, ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਨਕਲੀ ਬਣ ਕੇ, ਬੋਲਿਆ, "ਮੈਂ ਇਹ ਤੈਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਵਾਂਗੀ, ਕੀ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ?" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਕੋਈ ਵੀ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੂੰਜ ਦਿਓ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਸਾਰਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ। ਠੀਕ ਹੈ?"
ਉਹ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ਾਲਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜਵਾਨ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦਰਦ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਦੁਖੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਜਿੱਤ ਦੀ ਮਿਠਾਸ ਉਸ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਜਾਂ ਆਕਰਸ਼ਕਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਰਾਤ ਜੇਤੂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਕੁੜੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮਹਾਨ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, "ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।" ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਉਸ 'ਤੇ ਤਰਸ ਖਾਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ

ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅੰਗੂਠੀ ਦਿਓ। ਠੀਕ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਉਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ।"
"ਮੈਂ ਕਰਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ।
ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਸ਼ਾਮ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਜਿਸਨੂੰ "ਮੀਟ ਫੈਕਟਰੀ" ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇੱਛੁਕ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਤਬੇਲਾ, ਪਰ ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਸਾਥ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਇਨਸਾਨ ਵਾਂਗ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤਸਵੀਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਰਜੀਨੀਆ ਬਾਰੇ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਰਪਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰ ਸਕਣ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਜੇ ਕੋਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਬਾਰੇ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ। ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ।
ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਲਈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਉਦੋਂ ਸੁਣੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ 4B ਵਿੱਚ ਸਨ। "ਹੈਲੋ, ਗਿੰਨੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਰੁੱਝੇ ਹੋ? ਕੀ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਆ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਬੱਚੇ ਸੌਂ ਰਹੇ ਹਨ; ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਬੱਸ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।"
ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਝਿਜਕੀ, ਫਿਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕਾਬੂ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਕੁਝ ਗੰਭੀਰ ਹੈ, ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ?" "ਨਹੀਂ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਅੱਜ ਤਸਵੀਰ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਗਣਗੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ।"
“ਧੰਨਵਾਦ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਂਗਾ।”
ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੇਵਰਲੀ ਹਿਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਘਰ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ

ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਮੌਕਾ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ?
ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਸੋਹਣੀ, ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਗੋਰੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਇਤਾਲਵੀ ਕੁੜੀ, ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਮੂਰਖਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ, ਸੈਕਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਹੁਣ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੌਫੀ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਕੂਕੀਜ਼ ਪਰੋਸੀਆਂ। "ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਵਿਛਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹੋ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੈਕੇਟ ਅਤੇ ਜੁੱਤੇ ਉਤਾਰੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਟਾਈ ਢਿੱਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੀ। "ਇਹ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਕੌਫੀ ਦੀ ਘੁੱਟ ਭਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ 'ਤੇ ਕੁਝ ਕੁ ਛਿੜਕਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮਹਾਨ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਬਿਨਾਂ ਡੇਟ ਦੇ ਰਿਹਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮਹਾਨ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਹੁਣ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਸਦਾ ਇੰਨਾ ਸਿੱਧਾ ਕਹਿਣਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ। ਗਿੰਨੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੈ?"
ਜੌਨੀ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੇਰੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਡੇਟ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਝਿੜਕ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ।"
ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਗਿੰਨੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਦੀ ਝਲਕ ਵੇਖੀ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸੀ।" ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਗਿੰਨੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
"ਆਹ, ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਮੈਨੂੰ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।"
ਉਸਨੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਧੀਆ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸੀ।"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਂ ਮੋਟਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਗੰਜਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੀਜ਼ਾ ਬਣਾਉਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਵਾਂਗੇ, ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈਂ।"
ਉਹ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਤਾਂ ਚੰਗੀ, ਪਰ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦੀ। ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਸੌ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਨੌਜਵਾਨ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀਆਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਲੇਮਿੰਗਾਂ ਵਾਂਗ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੱਕ, ਕੁਝ ਦੋ ਸਾਲ ਤੱਕ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਇੰਨੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਧੜਕਣਾ ਲਗਭਗ ਬੰਦ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਫਲਤਾ ਦੀਆਂ ਲਾਲਚੀ ਉਮੀਦਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਆਮ ਔਰਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸਰੀਰਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਹਜ ਬਾਰੇ, ਬੁੱਧੀ ਬਾਰੇ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਾਰੇ, ਸੰਤੁਲਨ ਬਾਰੇ ਜਿੰਨੀ ਮਰਜ਼ੀ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਕੱਚੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹਰ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਆਮ, ਸੁੰਦਰ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਲਈ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ, ਜਾਂ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਗਿੰਨੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸਦੀ ਚਾਪਲੂਸੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੰਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਵੀ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰੀਫ਼ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਗਰਟਾਂ ਲਈ ਲਾਈਟਾਂ ਫੜਦਾ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਨ-ਨਾਈਟ ਸਟੈਂਡ, ਆਈ-ਡੋਨਟ-ਨੋ-ਯੂਅਰ-ਨਾਮ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਵੀ।
ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਈ, ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਮੁਸਕਰਾਹਟ। "ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ, ਜੌਨੀ, ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ। ਤੈਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲਾਈਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਹਉਂਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਲੰਮਾ ਪੈ ਗਿਆ। "ਕੋਈ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਗਿੰਨੀ, ਤੂੰ ਚੰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈਂ। ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਲੱਗਦੀ।"

ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਦਾਸ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਸਵੀਰ ਠੀਕ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਲਾਭ ਦੇਵੇਗੀ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਜੌਨੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਹਾਂ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਅਕੈਡਮੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝ ਲਵਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖੇਡਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੱਡਾ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਆਟਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ," ਗਿੰਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਹੋਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸੈਟਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹਰ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ? ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਦੂਰ ਹਾਂ ਜਾਂ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਵਿਅਸਤ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਵੀਕਐਂਡ ਬਿਤਾਵਾਂਗਾ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਿਤਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।"
ਗਿੰਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਐਸ਼ਟ੍ਰੇ ਰੱਖੀ। "ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਕਦੇ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਬਣੇ ਰਹੋ।" ਉਸਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਕਹੀ, ਪਰ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ, ਛੱਤ ਵੱਲ ਵੇਖਦੀ ਹੋਈ, ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਵਜੋਂ ਕਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਬੇਰਹਿਮ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਕਹੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਕਰੀਅਰ ਡੁੱਬਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਵੈਸੇ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਓ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਜੌਨੀ ਉਹ ਖੇਡ ਨਹੀਂ ਖੇਡਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਖੇਡਿਆ। "ਕੌਣ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਗਿੰਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਘਟੀਆ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਤਾਂ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।” ਜੌਨੀ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। “ਤੇਰਾ ਗੌਡਫਾਦਰ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਜੌਨੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। "ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ?"
"ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂ," ਗਿੰਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਵੱਡਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਕਿ ਤੂੰ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈਂ। ਉਹ

ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਬਾਰੇ ਇੰਨੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।"
ਵਰਜੀਨੀਆ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨਾਂ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਫ਼ੋਨ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਫ਼ੋਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਕੱਢ ਲਏ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸੋਈ ਦੇ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜਦੀ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਣ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਝਲਕ ਸੀ। "ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੈ, ਜੌਨੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"
ਜੌਨੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ। “ਹਾਂ, ਟੌਮ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਠੰਡੀ ਸੀ। "ਜੌਨੀ, ਗੌਡਫਾਦਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਆਵਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਣ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤਸਵੀਰ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਵੇਰ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਫੜਾਂ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਮੈਨੂੰ ਉਸੇ ਰਾਤ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖਾਲੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇ।" "ਬਿਲਕੁਲ, ਟੌਮ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਰਾਤ ਗੁਆਉਣ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਇੱਥੇ ਰੁਕੋ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਆਰਾਮ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਫਿਲਮੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹੋ।" ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਲੋਕ ਸੋਚਣ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੈ। “ਧੰਨਵਾਦ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਵੇਰੇ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਫੜਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਠੀਕ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਸਵੇਰੇ ਗਿਆਰਾਂ-ਤੀਹ ਵਜੇ ਮਿਲੋਗੇ?”
“ਬਿਲਕੁਲ,” ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੋ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜਹਾਜ਼ ਤੋਂ ਉਤਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਭੇਜੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਲੈ ਆਵੋ।" “ਠੀਕ ਹੈ,” ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਵਾਪਸ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗਿੰਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਵਾਲੀਆ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਮੇਰੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਕੋਲ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਯੋਜਨਾ ਹੈ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਭੂਮਿਕਾ ਦਿਵਾਈ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਬਾਕੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੇ।"
ਉਹ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਗਿੰਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੌਂਦੇ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਗੱਡੀ

ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਸੋਚਣਾ ਬਹੁਤ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ?"
“ਮੈਂ ਘਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ,” ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਹੱਸ ਪਈ ਅਤੇ ਬੋਲੀ, "ਫਿਰ ਤੂੰ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ।" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੋਲੀ, "ਕੀ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਾਂ?"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੌਂ ਸਕਦਾ?"
ਉਹ ਲਾਲ ਹੋ ਗਈ। "ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਈ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਦੋਸਤ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਜੌਨੀ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉੱਠਿਆ ਤਾਂ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਉਹ ਖਿੱਚੇ ਹੋਏ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੂਰਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੁਪਹਿਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ, "ਓਏ, ਗਿੰਨੀ, ਕੀ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਨਾਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਰੇਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ?" ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, "ਬਸ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ।"
ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਰ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਓਵਨ ਵਿੱਚ ਗਰਮ, ਟ੍ਰੇ ਲੋਡ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜੌਨੀ ਨੇ ਦਿਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ, ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਦੋ ਛੋਟੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨਾਸ਼ਤੇ ਦੀ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਵ੍ਹੀਲਿੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅੰਦਰ ਆਈਆਂ।
ਉਹ ਇੰਨੇ ਸੁੰਦਰ ਸਨ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਚਮਕਦੇ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਭੱਜਣ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀਆਂ ਲੰਮੀਆਂ ਗੁੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਫਰੌਕ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਪੇਟੈਂਟ-ਚਮੜੇ ਦੇ ਜੁੱਤੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਨਾਸ਼ਤੇ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਿਗਰਟ ਕੱਢਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੁਲਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਚੌੜੀਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਭੱਜੇ ਆਏ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋ ਤਾਜ਼ੇ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਬਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾਲ ਰਗੜਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਚੀਕਣ। ਗਿੰਨੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਰਸਤਾ ਨਾਸ਼ਤੇ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਖਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਈ, ਉਸਦੀ ਕੌਫੀ ਡੋਲ੍ਹਦੀ ਰਹੀ, ਉਸਦੇ ਟੋਸਟ 'ਤੇ ਮੱਖਣ ਲਗਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਦੋਵੇਂ ਜਵਾਨ ਧੀਆਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀਆਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਹੁਣ ਸਿਰਹਾਣੇ ਨਾਲ ਲੜਨ ਜਾਂ ਸੁੱਟੇ ਜਾਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਗੰਦੇ ਵਾਲਾਂ

ਨੂੰ ਸਮਤਲ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਓ, ਮਸੀਹ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵੱਡੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਪੰਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਗੇ।
ਉਸਨੇ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣਾ ਟੋਸਟ ਅਤੇ ਬੇਕਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੌਫੀ ਦੇ ਘੁੱਟ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਦਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੈਂਡ ਨਾਲ ਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸਦਾ ਖਾਣਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਜਾਂ ਸਵੇਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਭੋਜਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ - ਸਵੇਰੇ ਸੱਤ ਵਜੇ ਸਟੀਕ ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਫਰਾਈਜ਼, ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਬੇਕਨ ਅਤੇ ਅੰਡੇ ਖਾਣਾ।
ਸਿਰਫ਼ ਗਿੰਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਤਲਾਕ ਅਤੇ ਘਰ ਛੱਡਣ ਬਾਰੇ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਲੜਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਗਿੰਨੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਈਰਖਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਈਰਖਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਨਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਵਿੱਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸਦੇ ਘਰੇਲੂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ। ਉਹ ਸੈਕਸ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮੀਲੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਗਿਗੋਲੋਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਵਿੱਤੀ ਸਮਝੌਤੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਹਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁੰਘਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੁਲ੍ਹਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਉਸ ਨਾਲ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਨਵਿਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਭੁੱਖ ਨੂੰ ਸਮਝਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੰਦਰ ਜਵਾਨ ਔਰਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਅਟੱਲ ਪ੍ਰੇਰਣਾ। ਇਹ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਫਿਲਮੀ ਸਹਿ-ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੌਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਰਗਾ ਸੁਹਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਟੱਲ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਉਸ ਲਈ ਸੀ।
“ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ,” ਗਿੰਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਟੌਮ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਅੰਦਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।” ਉਸਨੇ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ।

"ਹਾਂ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਵੈਸੇ, ਗਿੰਨੀ, ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਤਲਾਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਆਦਮੀ ਬਣਾਂਗਾ।"
ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦੇ ਦੇਖਦੀ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਧੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤਾਜ਼ੇ ਕੱਪੜੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। "ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਦੂਰ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਥੇ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਵਾਂ?"
ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਹੀ ਸੀ,
ਛੁੱਟੀਆਂ ਗਾਉਣ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਤਾਰੀਖਾਂ ਸਨ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਦੂਜੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਉਹ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਡੇਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
“ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਮਸ।” ਉਸਨੇ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਰਾਤ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਦੋਂ ਪਤਨੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਜੈਕਟ ਪਹਿਨਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਰਸ਼ ਕਰਕੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਝੁਕਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕਮੀਜ਼ ਪਾਈ ਸੀ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪਸੰਦ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਧੋਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਫ਼ ਲਿੰਕ, ਇੱਕ ਜੋੜਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਿਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉੱਚੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਹੱਸ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਟੌਮ ਨੂੰ ਫਰਕ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ।"
ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਔਰਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਲੈ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਤੱਕ ਲੈ ਗਈਆਂ।
ਦੋ ਛੋਟੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਫੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਤੁਰੀ। ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਹਰ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਲੰਬੇ-ਲੰਬੇ ਅਲਵਿਦਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਪੀਆਰ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਡਰਾਈਵਰ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਕਾਰ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੀਆਰ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਪੀਆਰ ਆਦਮੀ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਟੌਮ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਤੇ ਟੌਮ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਠੰਡਕ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਉਸ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਸੀ, ਕੌਨੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾੜੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਬਹਾਨੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਲਈ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਡੰਡੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇ ਜੋ ਲੋਕ ਡੌਨ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰਦੇ ਸਨ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਮਾਇਆ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਡੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਹੈ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।"
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਤਸਵੀਰ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਇੱਕ ਵਰਗਾਕਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਟਿੰਗ-ਰੂਮ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਛੱਡਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ਸਿਰਫ਼ ਵੋਲਟਜ਼ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇਣ ਲਈ। ਉਹ ਦਸ ਮਿਲੀਅਨ ਡਾਲਰ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਇਹ ਅਕੈਡਮੀ ਅਵਾਰਡ ਜਿੱਤਣਾ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰ ਦੇ ਕਰੀਅਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਕਵਾਸ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਰੁਕ ਕੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਬੇਸ਼ੱਕ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਹਰ ਕੋਈ ਮਹਿਮਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੇਰੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ। ਨਹੀਂ, ਟੌਮ, ਇਹ ਬਹੁਤੀ ਬਕਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਕੈਡਮੀ ਅਵਾਰਡ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰ ਨੂੰ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਨਤਾ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰ ਲਈ ਇਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਜਿੱਤਣ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ

ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਅਦਾਕਾਰ ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਾਇਕ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਭੂਮਿਕਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਵਧੀਆ ਹਾਂ, ਕੋਈ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ।"
ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਣ ਹਾਲਾਤ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜਿੱਤਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਤਸਵੀਰ ਅਜੇ ਕੱਟੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਈ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਡੌਨ ਤਾਂ ਫ਼ਿਲਮੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਕਿਉਂ ਉੱਡ ਗਏ?" ਉਹ ਇੰਨਾ ਹਿੱਲ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਲਗਭਗ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਜੌਨੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਫ਼ਿਲਮੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਮੈਂ ਡੌਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਹਾਂ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਸੁਲਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਹਾਂ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਜੌਨੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਗਾਇਕ ਜਾਂ ਅਦਾਕਾਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪ੍ਰੇਰਕ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਸੋਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾਸ ਭਰ ਲਿਆ। "ਜੇ ਮੈਂ ਉਹ ਆਸਕਰ ਨਹੀਂ ਜਿੱਤਦਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਧੀ ਜਿੰਨੀ ਤਾਕਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ; ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹ ਪਿੱਠ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਚਾਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਓਹ, ਨਰਕ। ਮੇਰੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਿੱਤਾਂਗਾ? ਠੀਕ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਇੱਕ ਪਤਲਾ ਸਿਗਾਰ ਜਗਾਇਆ। "ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਹੈ ਕਿ ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਉਮੀਦਵਾਰੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਟੂਡੀਓ ਦੇ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਦਰਅਸਲ ਉਸਨੇ ਵੋਟ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਤੋ। ਪਰ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਪੈਸੇ ਰੋਕ ਕੇ ਜੋ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੀਆਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੋਟਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਸ਼ਵਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਨੌਕਰੀਆਂ, ਪੈਸਾ, ਵੱਡੇ ਲੋਕ, ਸਭ

ਕੁਝ। ਅਤੇ ਉਹ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਘੱਟ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾਸ ਵਿਸਕੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। "ਤਾਂ ਫਿਰ ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ।"
ਹੇਗਨ ਘਿਰਣਾ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਪੀਣ ਨਾਲ ਤੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਬਕਵਾਸ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਹੇਗਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅਚਾਨਕ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਮਾਮਲਾ ਰੱਖਾਂਗਾ।"
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਟੌਮ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਲਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਬਦਮਾਸ਼ ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੂੰ ਬੁਰਾ-ਭਲਾ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਖਾਲੀ ਵਿਸਕੀ ਗਲਾਸ ਕੰਧ ਨਾਲ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਇੰਨਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਿ ਭਾਰੀ ਸ਼ਾਟ ਗਲਾਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਉਸ ਵੱਲ ਘੁੰਮਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਗਿੰਨੀ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੁਆਚ ਗਈ। ਮੇਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਕਣੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਫਿਲਮੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਸਤਾ ਰੋਕਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਡੌਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ 'ਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਰੱਬ ਨਾਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਣ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਲਾਈਨ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਲਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ, ਹੋਰ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦਾ। ਠੀਕ ਹੈ?"

ਮੁਆਫ਼ੀ ਦਿਲੋਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਇਸ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਡੌਨ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ, ਜੌਨੀ।" ਉਹ ਜੌਨੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਡਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਡਰ ਕਿ ਉਹ ਡੌਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਡੌਨ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਸਿਰਫ ਖੁਦ ਹੀ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। "ਹਾਲਾਤ ਇੰਨੇ ਮਾੜੇ ਨਹੀਂ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਡੌਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੋਲਟਜ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੋ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲਗਭਗ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜਿੱਤੋਗੇ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਿਰਮਾਤਾ ਬਣਨ, ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਗੇਂਦਾਂ ਹਨ।"
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਕਿਵੇਂ ਦਿਵਾਏਗਾ?" ਜੌਨੀ ਨੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਇੰਨਾ ਆਸਾਨ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੋਲਟਜ਼ ਇਸਨੂੰ ਫਿਨਾਗਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ? ਹੁਣ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਸੌਦੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੱਕ ਹੀ ਰੱਖੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਉਹ ਅਵਾਰਡ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਦਯੋਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਮਜ਼ਦੂਰ ਯੂਨੀਅਨਾਂ, ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਵੋਟ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਕੋਲ ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਮਾਗ ਹਨ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬੰਦੂਕ ਰੱਖ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, 'ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਵੋਟ ਦਿਓ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ।' ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤ-ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿੱਥੇ ਮਜ਼ਬੂਤ-ਹੱਥ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਖ਼ਤ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਛੱਡਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਵੋਟ ਪਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਿਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।"

"ਠੀਕ ਹੈ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਿਰਮਾਤਾ ਬਣਨ ਲਈ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਬੈਂਕ ਮੈਨੂੰ ਵਿੱਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦੇਣ ਲਈ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੁੱਕੇ ਜਿਹੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਤਿੰਨ ਫਿਲਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਓ। ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਲੋਕਾਂ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਿਤਾਰਿਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ, ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖੋ। ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਪੰਜ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਓ।" "ਤੂੰ ਪਾਗਲ ਏਂ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇੰਨੀਆਂ ਫ਼ਿਲਮਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਵੀਹ ਮਿਲੀਅਨ ਡਾਲਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
“ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਫੰਡਿੰਗ ਮੰਗੋਗੇ। ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਉਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਫਿਲਮਾਂ ਨੂੰ ਫੰਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੰਗੋ, ਸਹੀ ਤਰਕਾਂ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਵਪਾਰਕ ਸੌਦਾ। ਉਹ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦੇਣਗੇ। ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅੰਕੜੇ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੱਸਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਠੀਕ ਹੈ?”
ਜੌਨੀ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ?" ਹੇਗਨ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀਹ ਮਿਲੀਅਨ ਡਾਲਰ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕੋਈ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ? ਜ਼ਰੂਰ ਤੁਸੀਂ ਕਰੋਗੇ।" ਉਹ ਜੌਨੀ ਦੇ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ... ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜੇ ਡੌਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ।"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਡੌਨ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਪੁੱਛਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਗੱਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੇਰਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਂ ਸੋਨੀ ਦੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ।"
ਹੇਗਨ ਇਸ ਚੰਗੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਫੋਂਟੇਨ ਕੋਲ ਕੁਝ ਦਿਮਾਗ਼ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਸਮਝ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੋਨੀ ਸ਼ਾਇਦ। ਉਸਨੇ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਲ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਗਲਤੀ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ

ਗਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਜੋ ਵੀ ਅਹਿਸਾਨ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰੋਗੇ। ਠੀਕ ਹੈ?"
ਜੌਨੀ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। “ਠੀਕ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਦਿਮਾਗ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕ ਨਿਵੇਸ਼ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਕਮਾਏਗਾ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਕਮਾਏਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਸੌਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਭੁੱਲੋ। ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਨਾ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਪਸੰਦੀਦਾ ਦੇਵਤੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ ਪਰ ਵੀਹ ਮਿਲੀਅਨ ਡਾਲਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਆਟਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ।"
"ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੋ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇਕਰ ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਵਰਗਾ ਮੁੰਡਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਫਿਲਮੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ,
ਕੋਈ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
"ਇਹੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਮੈਂ ਉਹ ਸਭ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਰੱਖੋ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਠੀਕ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗਤਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਲੇਖਾਕਾਰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰੋ।"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸਹਿਮਤੀ ਲੈਣੀ ਪਵੇਗੀ, ਸਕ੍ਰਿਪਟਾਂ, ਸਿਤਾਰੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੌਨ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰੇ ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਲਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਇਹ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਚੰਗਾ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਖੁਦ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਗੌਡਫਾਦਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਾਂਗਾ ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਦਾ। ਵੈਸੇ, ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਹੈ?"

ਹੇਗਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੁਝ ਬਿਲਕੁਲ ਮਾਸੂਮ ਵੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ: ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋੜ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਹੈ। ਵੈਸੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚਿੰਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਫਸਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।"
ਉਹ ਜੌਨੀ ਦੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਅਤੇ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਹੇਗਨ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੌਨੀ ਉਸ ਦੀ ਸੋਚ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਬੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਸਿੱਖ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਬੱਸ ਉਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਖੁਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੁਆਫ਼ੀ। ਇਹ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਆਫ਼ੀ ਕਦੇ ਵੀ ਡਰ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਜੌਨੀ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਿੰਮਤ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਫਿਲਮੀ ਬੌਸਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਡੌਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੇ ਸਨ। ਫੋਂਟੇਨ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਰਫ ਦੋ ਆਦਮੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਹੇਗਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੁਆਫ਼ੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸੀ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਅਗਲਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਜੋ ਸਾਬਤ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਡੌਨ ਲਈ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਜੋ ਡੌਨ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗਾ ਜਾਂ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਹੇਗਨ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਜੌਨੀ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ (ਹੇਗਨ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੌਨੀ ਉਸ ਨਾਲ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹੇ) ਤਾਂ ਉਹ ਗਿੰਨੀ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ, ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਟਾਰ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਧੋਖਾ ਖਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਰਵੋਤਮ ਅਦਾਕਾਰ ਵਜੋਂ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜਿੱਤਦਾ, ਇਸਦਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਉਂਦੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਕੋਈ ਅਸਲ ਸ਼ਕਤੀ

ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਅਸਲ ਜੂਸ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਕੁੜੀ ਵੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਕਾਰੀ ਵਰਗੀ ਕਮਰ ਸੀ, ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਇੰਨੀ ਕੂਲ ਹੁੰਦੀ ਜੇ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ? ਹੁਣ ਡੌਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਨਾਲ ਉਹ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਨਰਕ। ਉਹ ਡੌਨ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਲਈ ਗਿੰਨੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਾ ਅਤੇ ਸਿਗਰਟਨੋਸ਼ੀ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੇਗਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਡੌਨ ਦੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਅਜੇਤੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਸਮਰਾਟ ਦੇ ਓਨਾ ਹੀ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦਾ ਜਿੰਨਾ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰ ਵਜੋਂ ਜਨਤਾ ਉਸਦੀ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਇਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਾਮਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਪੈਸੇ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਖਾਸ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਭੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਗਿੰਨੀ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਮਹਿਮਾਨ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦਾ ਕਮਰਾ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਕਿ ਉਹ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ। ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕਾਂ ਦੀ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਲਾਕ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਮੋਸ਼ਨ ਪਿਕਚਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਾਇਕ ਅਤੇ ਫ਼ਿਲਮ ਸੰਗੀਤਕ ਕਾਮੇਡੀ ਸਟਾਰ ਬਣਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਇਤਾਲਵੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਾਲਾ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਬੇਵਫ਼ਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਤਲਾ, ਨਾਜ਼ੁਕ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਮੁੰਡਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਲਾਤੀਨੀ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਅੰਗਮਈ ਸਿੰਗੀਪਨ ਸਨ। ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਆਪਣੇ ਹੈਰਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਮਿੱਠੇ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੀ ਕੁਆਰੀ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਛਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਣਚਾਹੇ ਢਲਾਣ ਅਤੇ ਅਮੀਰ, ਕੈਮਿਓ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਉਲਟ, ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਲੱਭਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਢੱਕਣ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸੈਕਸੀ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ਰਮ ਅਤੇ ਡਰਪੋਕਤਾ ਲੱਭਣਾ ਪਸੰਦ ਸੀ ਜੋ

ਸਾਰੀਆਂ ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਬਾਸਕਟਬਾਲ ਖਿਡਾਰੀ ਵਾਂਗ ਨਕਲੀ ਹਰਕਤ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਵੈਂਪਿੰਗ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੌ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਸੌਂ ਗਈਆਂ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੁਆਰੀਆਂ ਹਨ।
ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਮੁੰਡੇ ਕੁਆਰੀਆਂ ਲਈ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ 'ਤੇ ਹੱਸੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਗਿੰਨੀ ਸੁਆਦ ਕਿਹਾ, ਵਰਗ, ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕੁਆਰੀ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਾਲ ਬਲੋਜੌਬ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਟੀਆ ਗਧੇ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਨਿਕਲੇ। ਪਰ ਜੌਨੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੇ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਕੋਲ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਡਿੱਕ ਚੱਖ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ? ਆਹ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟਣਾ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੱਟ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਧੇ ਵੱਖਰੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚਮੜੀਆਂ ਸਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੰਗਾਂ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ, ਭੂਰੇ ਅਤੇ ਟੈਨ ਦੇ ਸ਼ੇਡ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਡੇਟ੍ਰੋਇਟ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਰੰਗੀਨ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਸੁੱਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਕੁੜੀ, ਹਸਲਰ ਨਹੀਂ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਦੇ ਬਿੱਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜੈਜ਼ ਗਾਇਕ ਦੀ ਛੋਟੀ ਧੀ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਕਦੇ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਿੱਠੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਗਰਮ ਸ਼ਹਿਦ ਵਾਂਗ ਸੁਆਦੀ ਸਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿਰਚ ਮਿਲਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਭੂਰੀ ਚਮੜੀ ਭਰਪੂਰ, ਮਲਾਈਦਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਓਨੀ ਹੀ ਮਿੱਠੀ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਰੱਬ ਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਆਰੀ ਸੀ।
ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਮੁੰਡੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਲੋ ਜੌਬ, ਇਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਈਆਂ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਈ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬੁੱਢੇ ਉਨ੍ਹੀਵੇਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਲੜਨਾ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਰਗ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਫੈਲ ਗਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਉਸ ਕੁੜੀ ਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਖੈਰ, ਇਸ ਨਾਲ ਨਰਕ, ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਬੋਰੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਿਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੁਦਾਈ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਨ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ

ਹੁਣ ਜੌਨੀ ਨੇ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਘਰ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਲਈ ਲਿਖੇ ਗਏ ਮਹਾਨ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਬੰਦੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਨਾਵਲ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਿਗਾਰ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਲੇਖਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਜੀ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਓਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਕਿਵੇਂ ਭੇਜਾਂ? ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸੌਦਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਵੋਲਟਜ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ।"
ਲੇਖਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਉਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਛਾਂਟਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਤਾਬ ਲਈ ਮੂੰਗਫਲੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਛੁੱਟੀਆਂ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਲੇਖਕ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲਈ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। "ਮੈਂ ਕੁਝ ਸੋਹਣੇ- ਸੁਨੱਖੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਲੇਖਕ ਹੱਸ ਪਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਠੀਕ ਹੈ।
ਅੱਗੇ ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਸ ਫਿਲਮ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਅਤੇ ਕੈਮਰਾਮੈਨ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਖਤਮ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵੋਲਟਜ਼ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਦੀ ਦੁੱਗਣੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਦੇ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ। ਉਸਨੇ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਭੂਮਿਕਾ ਲਈ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਸਿਰਫ਼ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਟਰੈਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਸਿੱਧਾ, ਬਹੁਤ ਸਿੱਧਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਚਾਲ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਗਾਰ ਫੁੱਲਣ ਲੱਗਾ। ਇੱਕ ਸਾਈਡ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਵਿਸਕੀ ਪਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਪੀਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਸਿਗਰਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੀਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਮੂਰਖਤਾ ਸੀ; ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਗਲਤ ਸੀ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਅਤੇ ਸਿਗਰਟਨੋਸ਼ੀ ਛੱਡਣ ਨਾਲ ਮਦਦ

ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਇਹ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਲੜਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ।
ਹੁਣ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਦੀ ਤਲਾਕਸ਼ੁਦਾ ਪਤਨੀ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਹੈ, ਉਸਦੀਆਂ ਪਿਆਰੀਆਂ ਧੀਆਂ ਸੁੱਤੀਆਂ ਪਈਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ ਕੁੱਤੀ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਦੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਵੀ ਉਹ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਉਹ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਔਰਤ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ ਉਹ ਦਿਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ ਜਾਂ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ, ਆਪਣੀਆਂ ਗਰਲਫ੍ਰੈਂਡ, ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਗਰਲਫ੍ਰੈਂਡਾਂ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼ੈਰਨ ਮੂਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮਹਾਨ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਲਈ ਗਲਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰ ਸਕੇ।
ਉਸਨੇ ਬੈਂਡ ਗਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਇੱਕ ਰੇਡੀਓ ਸਟਾਰ ਅਤੇ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇ ਸਟੇਜ ਸ਼ੋਅ ਦਾ ਸਟਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਲਦੀ ਹੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ, ਮਾਰਗੋਟ ਐਸ਼ਟਨ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਹ ਉਸ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਕਰੀਅਰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਦਿਨ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਦਾਰ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਣਾਈ ਹਰ ਚੀਜ਼, ਹਰ ਰਿਕਾਰਡ, ਹਰ ਫਿਲਮ, ਹਰ ਕਲੱਬ ਡੇਟ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਮਿਲੇ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਂ, ਉਹ ਸਹੇਲੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਸਕੂਲ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੇਲਿਬ੍ਰਿਟੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਛੋਟੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗਾਇਆ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ

ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾ ਕਰਨਾ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਅਤੇ ਬੇਵਫ਼ਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਦਕਿਸਮਤ ਦੁਆਰਾ ਕੁਚਲਿਆ, ਅਪਮਾਨਿਤ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਸਨ; ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨਸੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਬੇਵਫ਼ਾ ਸਨ। ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦਿੱਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਛੁਪਾਇਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਔਰਤਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿਣ ਦਾ ਬਦਲਾ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੇਵਫ਼ਾ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਗਿੰਨੀ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਪਿਤਾ ਬਣੇ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਕਦੇ ਉਸ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਿਖਰ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਚਾਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁੱਖਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਮੋਟੀ ਚਮੜੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।
ਉਹ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਪਰ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨੋਟ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਅਟਕ ਗਿਆ: ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਨਾਲ ਗਾਉਣਾ। ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੀ ਪਸੰਦ ਆਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਰੇਟਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਦਾ ਨੰਬਰ ਪੁੱਛਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਨੀਨੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਰਾਬੀ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਹੇ, ਨੀਨੋ, ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਆ ਕੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਾਂ।"
ਨੀਨੋ ਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਓਏ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਜੌਨੀ, ਮੈਨੂੰ ਟਰੱਕ 'ਤੇ ਚੰਗੀ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਬੋਨਸ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਇੱਕ ਸੌ-ਪੰਜਾਹ ਕਮਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੀ ਦੇਣ ਲਈ ਹੈ?"

"ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪੰਜ ਸੌ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਫਿਲਮੀ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਬਲਾਇੰਡ ਡੇਟ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ?" ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਾਉਣ ਦੇਵਾਂਗਾ।"
"ਹਾਂ, ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਦਿਓ।" ਨੀਨੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ, ਆਪਣੇ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ ਅਤੇ ਟਰੱਕ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਿਓ।"
"ਓਏ, ਕੋਈ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ, ਨੀਨੋ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਇੱਥੇ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਉੱਡ ਕੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕਰੇਂ। ਫਿਰ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਵੇਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦਿਆਂ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਲੈ ਲਵੇਂਗਾ। ਠੀਕ ਹੈ?"
ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਵਿਰਾਮ ਸੀ। ਨੀਨੋ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। "ਓਏ, ਜੌਨੀ, ਤੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਗੰਭੀਰ ਹਾਂ, ਬੱਚੇ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਏਜੰਟ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾਓ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਟਿਕਟ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਕਦੀ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਗੇ। ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਾਂਗਾ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜਾਓ। ਠੀਕ ਹੈ? ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਹਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਆਵਾਂਗਾ।"
ਫਿਰ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਵਿਰਾਮ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨੀਨੋ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੱਬੀ ਹੋਈ, ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ, ਬੋਲੀ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਜੌਨੀ।" ਉਹ ਹੁਣ ਸ਼ਰਾਬੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਜੌਨੀ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਉਹ ਮਾਸਟਰ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋੜਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ 13

ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਵੱਡੇ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੀਲੇ ਪੈਡ 'ਤੇ ਖਰਚ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੈਂਡਾਂ ਨਾਲ ਬਚਪਨ ਦਾ ਗਾਇਕ ਸੀ। ਕੰਡਕਟਰ, ਪੌਪ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਚੋਟੀ ਦਾ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿਗੜਨ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਦਿਆਲੂ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਹਰੇਕ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਨੂੰ ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਮੌਖਿਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬੰਡਲ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਐਡੀ ਨੀਲਸ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਨੂੰ ਜੌਨੀ ਲਈ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਨ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦਾ ਸ਼ਡਿਊਲ ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਵਾਲਾ ਸੀ।
ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਪਿਆਨੋ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਚਾਬੀਆਂ ਨਾਲ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਰਾਈ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਘੁੱਟ ਭਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨੀਨੋ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤ ਵੀ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਜ ਉਹ ਜੋ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਸ ਲਈ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਸਲੀ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।
ਐਡੀ ਨੀਲਸ ਨੇ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੇ ਇਤਾਲਵੀ ਅਤੇ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਖਾਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੌਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਨੀਨੋ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਦੁਆਰਾ ਗਾਏ ਗਏ ਡੁਅਲ-ਡੁਅਲ ਗੀਤ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਰਿਕਾਰਡ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਗੀਤ ਪਸੰਦ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸੀ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਕੇਗਾ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਮਿਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨੀਨੋ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡੌਨ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਨੀਨੋ ਡੌਨ ਦੇ ਧਰਮ-ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।
ਜੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਲਿੱਪਬੋਰਡ ਅਤੇ ਪੀਲਾ ਪੈਡ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਪਈ ਫੋਲਡਿੰਗ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਪਿਆਨੋ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੇ, ਪੈਸੇਨ," ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਨੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਿਮਾਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਦੇ ਬਲੇਡਾਂ ਨੂੰ ਰਗੜਿਆ। "ਆਰਾਮ ਕਰੋ, ਬੱਚੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅੱਜ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਧੇ ਨਾਲ ਠੀਕ ਕਰਾਂਗਾ।"
ਨੀਨੋ ਨੇ ਵਿਸਕੀ ਦਾ ਇੱਕ ਘੁੱਟ ਭਰਿਆ। "ਕੌਣ ਹੈ, ਲੈਸੀ?"
ਜੌਨੀ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਨਹੀਂ, ਡੀਨਾ ਡਨ। ਮੈਂ ਸਾਮਾਨ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।"

ਨੀਨੋ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਪਰ ਝੂਠੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕਿਆ, "ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਲੈਸੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ?"
ਆਰਕੈਸਟਰਾ ਮੇਡਲੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਝੂਮ ਉੱਠਿਆ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ। ਐਡੀ ਨੀਲਸ ਸਾਰੇ ਗੀਤ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਵਜਾਏਗਾ। ਫਿਰ ਰਿਕਾਰਡ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਟੇਕ ਆਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜੌਨੀ ਸੁਣਦਾ ਸੀ ਉਸਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੋਟਸ ਬਣਾਏ ਕਿ ਉਹ ਹਰੇਕ ਵਾਕੰਸ਼ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਾਲੇਗਾ, ਉਹ ਹਰੇਕ ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਵੇਗਾ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ, ਪਰ ਨੀਨੋ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗਾਇਨ ਕਰੇਗਾ, ਜੌਨੀ ਉਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਗਾਏਗਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਡੁਏਟ-ਡੁਏਲ ਗੀਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।
ਉਸਨੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ। ਨੀਨੋ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤਾ, "ਓਏ, ਤੂੰ ਓਵਰਟਾਈਮ ਲਈ ਰੁਕ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?"
"ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੈਂਡੋਲਿਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ," ਨੀਨੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। "ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਗਲਾਸ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਨੀਨੋ ਗਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪੀਂਦਾ ਰਿਹਾ ਪਰ ਉਹ ਠੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਗਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਦਬਾਅ ਨਹੀਂ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਿਰਫ਼ ਨੀਨੋ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸੁਰ ਦੁਆਲੇ ਨੱਚਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਾਇਕੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਤਕਨੀਕੀ ਹੁਨਰ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗਾਇਕੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੋਗਾਣਾ-ਦੋਗਾਣਾ ਗੀਤ 'ਤੇ ਆਏ ਜਿਸਨੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦੁਖਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਆਖਰੀ ਗੀਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਬੇਰਹਿਮ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਚੀਜ਼ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਜ਼ ਵਜਾਏ ਅਤੇ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ। ਢੋਲਕੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਢੋਲ ਦੀ ਇੱਕ ਗੂੰਜ ਦਿੱਤੀ।
ਰੁਕਣ ਅਤੇ ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਘੰਟੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਐਡੀ ਨੀਲਸ ਜੌਨੀ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬੱਚੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈਂ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਗਾਣਾ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ।"

ਜੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਚੱਲ ਐਡੀ, ਮੈਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਨਾ ਬਣਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਖੁਰਦਰਾ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਅੱਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ?"
ਐਡੀ ਨੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਗਲਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸੋਚਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਬਿਹਤਰ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਮੈਂ ਸਾਊਂਡ ਇੰਜੀਨੀਅਰਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰਵਾਵਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਠੀਕ ਹੈ?"
“ਠੀਕ ਹੈ,” ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਨੂੰ ਕਦੋਂ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇਗੀ?”
"ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ," ਐਡੀ ਨੀਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਡੀ ਜਗ੍ਹਾ?"
“ਹਾਂ,” ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਧੰਨਵਾਦ, ਐਡੀ। ਕੱਲ੍ਹ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ।” ਉਸਨੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਸਟੂਡੀਓ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਗਿੰਨੀ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਦੇ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ।
ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਨੀਨੋ ਅਜੇ ਵੀ ਅੱਧੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹਾਉਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੌਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਨੀਨੋ ਜਾਗਿਆ, ਤਾਂ ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਇਹ ਪਾਰਟੀ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਲੋਨਲੀ ਹਾਰਟਸ ਕਲੱਬ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਬ੍ਰੌਡਜ਼ ਅੱਜ ਰਾਤ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਗਲੈਮਰ ਕਵੀਨਜ਼ ਵਜੋਂ ਦੇਖੀਆਂ ਹਨ, ਲੱਖਾਂ ਮੁੰਡੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੱਜੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਸੁੱਟ ਦੇਣਗੇ। ਅਤੇ ਅੱਜ ਰਾਤ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਲੱਭਣਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸਦੇ ਲਈ ਭੁੱਖੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਜਿਹੀਆਂ ਬੁੱਢੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਹਰ ਔਰਤ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਕਲਾਸ ਨਾਲ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।"
"ਤੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ?" ਨੀਨੋ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਜੌਨੀ ਲਗਭਗ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਘੱਗਾਪਣ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਲਵਾਂਗਾ।"
ਨੀਨੋ ਨੇ ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਔਖਾ, ਹੈ ਨਾ?"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਸੁਣੋ, ਨੀਨੋ, ਅੱਜ ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬੀ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਬ੍ਰੌਡਜ਼ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪੈਸੇ ਵਾਲਾ ਦੋਸਤ ਮਲ-ਮੂਤਰ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ

ਰੱਖੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੰਮ ਦਿਵਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਤੋੜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਨਮੋਹਕ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"
ਨੀਨੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਡੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਨਮੋਹਕ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਗਲਾਸ ਪਾਣੀ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੋਈ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੈਨੂੰ ਡੀਨਾ ਡਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਇੰਨੇ ਚਿੰਤਤ ਨਾ ਹੋਵੋ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ।"
ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਮੂਵੀ ਸਟਾਰ ਲੋਨਲੀ ਹਾਰਟਸ ਕਲੱਬ (ਜਿਸਨੂੰ ਨੌਜਵਾਨ ਕਿਸ਼ੋਰ ਲੀਡਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ) ਹਰ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਰਾਏ ਮੈਕਐਲਰੋਏ ਦੇ ਮਹਿਲਦਾਰ, ਸਟੂਡੀਓ-ਮਾਲਕੀਅਤ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਵੋਲਟਜ਼ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਫਿਲਮ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਪ੍ਰੈਸ ਏਜੰਟ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸੰਪਰਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੈਕਐਲਰੋਏ ਦੀ ਓਪਨ ਹਾਊਸ ਪਾਰਟੀ ਸੀ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਖੁਦ ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਦੇ ਵਿਹਾਰਕ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣ ਵਾਲੇ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਹੁਣ ਬੁੱਢੇ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਈਟਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਮੇਕਅਪ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਲੱਗਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਸੰਵੇਦਨਹੀਣ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਹੁਣ "ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦੇ"। ਉਹ ਹੁਣ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਹੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਪੈਸੇ ਦੁਆਰਾ, ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੁਆਰਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੁਆਰਾ। ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਇਸ ਲਈ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣਾ ਆਸਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਇੱਕ-ਨਾਈਟ ਸਟੈਂਡ, ਜੋ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਮਾਨ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੈੱਡ ਪਾਰਟਨਰ ਬਣ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕਈ ਵਾਰ ਝਗੜੇ ਜਾਂ ਜਿਨਸੀ ਵਧੀਕੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਮੁਸੀਬਤ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਵੋਲਟਜ਼ ਨੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਸੰਪਰਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਦੇ ਘਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ, ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇਗਾ।
ਸਟੂਡੀਓ ਦੇ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਕੁ ਜਵਾਨ ਮਰਦ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਲਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸਟਾਰਡਮ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ

ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸਟੂਡੀਓ ਦੁਆਰਾ ਅਜੇ ਰਿਲੀਜ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਫਿਲਮ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਪਾਰਟੀ ਲਈ ਹੀ ਬਹਾਨਾ ਸੀ। ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, "ਆਓ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਨਵੀਂ ਫਿਲਮ ਫਲਾਣੇ ਅਤੇ ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਹੈ।" ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਨੌਜਵਾਨ ਮਾਦਾ ਸਟਾਰਲੇਟਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਵਰਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਸਮਝ ਲਿਆ।
ਨਵੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਸਕ੍ਰੀਨਿੰਗ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋਈ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਰਾਏ ਮੈਕਐਲਰੋਏ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਆਦਮੀ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਜਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਸੁੰਦਰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ। ਉਸਨੇ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਚੀਕ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। "ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਸੱਚੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
ਜੌਨੀ ਨੇ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਨਜ਼ਾਰੇ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਮਿਲੋ।"
ਮੈਕਐਲਰੋਏ ਨੇ ਨੀਨੋ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਕਦਰਦਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਖਾ ਜਾਣਗੇ," ਉਸਨੇ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਵੇਹੜੇ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ।
ਪਿਛਲਾ ਵੇਹੜਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵੱਡੇ ਕਮਰਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਅਤੇ ਪੂਲ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ। ਲਗਭਗ ਸੌ ਲੋਕ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਾਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਲੈ ਕੇ। ਵੇਹੜੇ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਕਲਾਤਮਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਸਤਰੀ ਚਿਹਰਿਆਂ ਅਤੇ ਚਮੜੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਸਨ ਜੋ ਨੀਨੋ ਨੇ ਹਨੇਰੇ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇ ਪਰਦਿਆਂ 'ਤੇ ਦੇਖੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸ਼ੋਰ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਉਸਦੇ ਕਾਮੁਕ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭਿਆਨਕ ਮੇਕਅਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਥਕਾਵਟ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਸਮੇਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਵਤੇ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਪੋਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਓਨੇ ਹੀ ਮਨਮੋਹਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਦੇ ਸਨ ਜਿੰਨਾ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਮੋਮ ਦੇ ਫਲ ਵਾਂਗ ਸਨ, ਉਹ ਉਸਦੀਆਂ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਲੁਬਰੀਕੇਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਨੀਨੋ ਦੋ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਘੁੰਮਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬੋਤਲਾਂ ਦੇ ਆਲ੍ਹਣੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ

ਸੀ। ਜੌਨੀ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਪੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਡੀਨਾ ਡਨ ਦੀ ਜਾਦੂਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਈ।
ਨੀਨੋ, ਲੱਖਾਂ ਹੋਰ ਆਦਮੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਉਸ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਦਿਮਾਗ 'ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਛਾਪ ਛੱਡੀ ਸੀ। ਡੀਨਾ ਡਨ ਨੇ ਦੋ ਅਕੈਡਮੀ ਅਵਾਰਡ ਜਿੱਤੇ ਸਨ, ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈ ਸੀ। ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਬਿੱਲੀ ਨਾਰੀ ਸੁਹਜ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ ਅਟੱਲ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਉਹ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸਿਲਵਰ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇ ਗਏ ਸਨ। "ਜੌਨੀ, ਤੂੰ ਕਮੀਨਾ, ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ-ਨਾਈਟ ਸਟੈਂਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਤੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ ਵਾਪਸ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ?"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਚੁੰਮਿਆ। "ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਥਕਾ ਦਿੱਤਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਮਿਲੇਂ। ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਤਾਕਤਵਰ ਇਤਾਲਵੀ ਮੁੰਡਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਸਕੇ।"
ਡੀਨਾ ਡਨ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਦਿੱਖ ਦੇਣ ਲਈ ਮੁੜੀ। "ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰੀਵਿਊ ਦੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ?"
ਜੌਨੀ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਫੜਾਉਂਦੇ?"
ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਡੀਨਾ ਡਨ ਨਾਲ ਇਕੱਲਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਔਖਾ ਸੀ। ਡੀਨਾ ਡਨ ਦਾ ਨੱਕ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਸੀ, ਐਂਗਲੋ-ਸੈਕਸਨ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਕਲਾਸੀਕਲ ਗੁਣ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ, ਦਿਲ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਆਪਣੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪਤੀ ਲਈ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਅਨਾਥ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਦੁਖੀ, ਅਪਮਾਨਿਤ, ਪਰ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕੈਡਿਸ਼ ਕਲਾਰਕ ਗੇਬਲ ਨੇ ਉਸਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸੈਕਸਪਾਟ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। (ਡੀਨਾ ਡਨ ਨੇ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਸੈਕਸਪਾਟ ਨਹੀਂ ਖੇਡਿਆ।) ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ, ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਝੁਲਸਦੀ ਹੋਈ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅੱਧਾ ਦਰਜਨ ਵਾਰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਮਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਕਿਹਾ ਸੀ।
"ਜੌਨੀ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੁਝ ਕੁ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਗੇਂਦਾਂ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਉੱਠ ਸਕਦੇ

ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇਹ ਔਰਤ ਉਸਦੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮਰਦਾਨਗੀ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਵ-ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਡੀਨਾ ਡਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਠੰਡੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਡਰਿੰਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਫਿਲਮ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ।"
ਉਸਨੂੰ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬੈਠੀ ਉਸਦੀ ਅਕੜਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ? ਨੀਨੋ ਨੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਨਾਲ ਛੂਹੀ ਗਈ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲੀ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਗਲਾਸ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਰਕ ਭਰੀ ਵੇਸ਼ਵਾ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ 'ਤੇ ਠੰਡਾ ਗੁੱਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖੀ। ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਝੁਕ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨਾ ਛੂਹਣ।
ਅਖੀਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਧੀਮੀ, ਸਖ਼ਤ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਇੰਨਾ ਮੂਰਖ ਨਾ ਬਣੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਆਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਘਰ ਜਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਸੀ।"
ਨੀਨੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਪੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੱਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਤਸਵੀਰ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗ ਗਈਆਂ। ਨੀਨੋ ਨੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ। ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਥੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੇਂਦ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਖ਼ਤ, ਚਮਕਦਾਰ, ਚਮਕਦਾਰ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਦਿੱਖ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਰੂਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਈਆਂ। ਡੀਨਾ ਡਨ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਛੱਡ ਕੇ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਨੀਨੋ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਗਈ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫੀਚਰਡ ਖਿਡਾਰੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਹੁਣੇ ਹੀ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਪੀਤਾ।
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਏ, ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ, ਮਜ਼ਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"

ਨੀਨੋ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਇਹ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਡੀਨਾ ਡਨ ਕੋਲ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਸੀ।"
ਜੌਨੀ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਘਰ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਉਸਨੇ?"
ਨੀਨੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋ ਗਈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਜੌਨੀ ਨਹੀਂ ਹੱਸਿਆ।
"ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਜਾ ਬੱਚਿਓ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਔਰਤ ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਯਾਰ, ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਬਦਸੂਰਤ ਬ੍ਰੌਡ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮਾਰਦੇ ਸੀ।"
ਨੀਨੋ ਨੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾਸ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਉਹ ਬਦਸੂਰਤ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਸਨ।" ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਡੀਨਾ ਡਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ। ਨੀਨੋ ਨੇ ਨਮਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਗਲਾਸ ਉਸ ਵੱਲ ਹਿਲਾਇਆ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗਿੰਨੀ ਕਿਸਾਨ ਹੋ।" "ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬਦਲਾਂਗਾ," ਨੀਨੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਨਮੋਹਕ ਸ਼ਰਾਬੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਜੌਨੀ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨੀਨੋ ਓਨਾ ਸ਼ਰਾਬੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨੀਨੋ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿ ਸਕੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਪੈਡਰੋਨ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਰੁੱਖੇ ਲੱਗਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਨੀਨੋ ਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਸਿਆਣਾ ਬੰਦਾ, ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਲੋਹੇ ਦਾ ਠੇਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਜੋ ਚਾਹੇ ਕਹਿ ਅਤੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
"ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ?" ਨੀਨੋ ਨੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋ ਕੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
“ਨਹੀਂ,” ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਫਿਰ ਤੈਨੂੰ ਚੁਦਾਈ ਕਰਾਂ," ਨੀਨੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਜੌਨੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਨੀਨੋ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਵਾਲੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦੇਖੀ। ਪਰ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸਟਾਰਡਮ ਤੋਂ ਹੋਈ ਵਿਰਾਸਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਪਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਿਆ, ਕਿਉਂ ਉਸਦਾ ਬਚਪਨ ਦਾ ਗਾਇਕ ਸਾਥੀ

ਕਦੇ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਹੁਣ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਨੀਨੋ ਸਫਲਤਾ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਅਪਮਾਨਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।
ਜੌਨੀ ਨੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਨੀਨੋ ਹੁਣ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਤੁਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਉਸ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਬੱਚੇ, ਤੂੰ ਬਸ ਮੇਰੇ ਲਈ ਗਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਆਟਾ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਤੂੰ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰ। ਠੀਕ ਹੈ, ਪੈਸੇਨ? ਤੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਲਈ ਗਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਮੈਂ ਹੋਰ ਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਆ ਗਿਆ, ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ?"
ਨੀਨੋ ਸਿੱਧਾ ਹੋਇਆ। "ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਗਾਵਾਂਗਾ, ਜੌਨੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੰਨੀ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਗਿਆ। "ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਗਾਇਕ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਗਾਇਕ ਸੀ, ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ?"
ਜੌਨੀ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ; ਤਾਂ ਇਹੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਿਹਤਮੰਦ ਸੀ ਤਾਂ ਨੀਨੋ ਉਸ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਨੀਨੋ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀ ਚਾਂਦਨੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਬਕਵਾਸ ਕਰ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਦਿਨਾਂ ਵਾਂਗ ਇਕੱਠੇ ਹੱਸੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਬਰਾਬਰ ਜਵਾਨ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਬਾਰੇ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਤਾਂ ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੀ ਫਿਲਮ ਲਈ ਵਿੱਤ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਮਾੜੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਾ ਕਰੇ, ਇਹ ਆਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਆਇਆ। ਵਿੱਤ ਅਜੇ ਵੀ ਜਾਰੀ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਲਈ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਜੌਨੀ ਨੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਅਤੇ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਨੌਜਵਾਨ ਸਟਾਰਲੈਟਸ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਜੌਨੀ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਰਾਤ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਨੀਨੋ ਨੇ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਡੌਨ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਮੰਗੀ

ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਟਰੱਕ ਚਲਾਉਂਦੇ-ਚਲਾਉਂਦੇ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਆਟਾ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ? ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਆਦਮੀ ਦੀ ਇੱਕ ਹੀ ਕਿਸਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਮਤਲਬ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਰੈਕੇਟ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ।"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ। ਗੌਡਫਾਦਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬੰਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨੀਨੋ ਕਦੇ ਵੀ ਰੈਕੇਟ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ, ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇਵੇਗਾ ਜਾਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਸਿਆਣਪ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਡੌਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਬਣੇਗਾ? ਕਿਉਂਕਿ, ਰੱਬਾ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਨੀਨੋ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸੋਚਿਆ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਦੱਸੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਧੰਨਵਾਦ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। ਹੁਣ ਗੌਡਫਾਦਰ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਕੈਡਮੀ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਚੁੰਮ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵੋਲਟਜ਼ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਡੌਨ ਕੋਲ ਨਿੱਜੀ ਸੰਪਰਕ ਸਨ ਜੋ ਦਬਾਅ ਪਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਸੋਚਣ ਲਈ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਜੌਨੀ ਆਪਣੀ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਅਭਿਨੈ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਵਾਂ ਨਾਵਲ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਦੇ ਸੱਦੇ 'ਤੇ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਆਇਆ ਸੀ, ਏਜੰਟਾਂ ਜਾਂ ਸਟੂਡੀਓ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ। ਦੂਜੀ ਕਿਤਾਬ ਜੌਨੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਗਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸੈਕਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਹਿੰਮਤ ਵਾਲੀ ਕਹਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਜੌਨੀ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਨੀਨੋ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ। ਪਾਤਰ ਨੀਨੋ ਵਾਂਗ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਉੱਠਣਾ ਅਤੇ ਖੁਦ ਬਣਨਾ ਸੀ।
ਜੌਨੀ ਨੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਤਪਾਦਨ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਪਰ ਕਾਲੀ ਸੂਚੀ ਕਾਰਨ ਕੰਮ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਪਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ

ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਠੇਕਾ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਆਟਾ ਬਚਾਓਗੇ," ਉਸਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਕਿਹਾ।
ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਰਮਾਤਾ ਉਸ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਯੂਨੀਅਨ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਓਵਰਟਾਈਮ ਅਤੇ ਭਰਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ 0[ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰਚ ਹੋਣਗੇ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਰਮਾਤਾ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਯੂਨੀਅਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਭੇਜੋ।" ਯੂਨੀਅਨ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ ਬਿਲੀ ਗੌਫ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯੂਨੀਅਨ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ।"
ਗੌਫ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਦੱਸਿਆ?"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਸ।"
ਗੌਫ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਦਲ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਹੁਣ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਪੱਛਮ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੀ।"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ। ਠੀਕ ਹੈ?"
ਗੌਫ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਬਿਲਕੁਲ, ਜੌਨੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।"
ਪਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਦਦ ਮਿਲੀ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪੈਸੇ ਨਾ ਦੇਵੇ। "ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬਦਮਾਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਦੇਵੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਇਸ ਨਾਲ ਡੌਨ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਘੱਟ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਇਹ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
"ਕੀ ਮੈਂ ਡੌਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?" ਜੌਨੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋਗੇ? ਮੈਨੂੰ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਰੋਲ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
“ਇਸ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਡੌਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੋਨੀ ਨਾਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਠੀਕ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਮੈਂ ਲਵਾਂਗਾ। ਉਸ ਚਲਾਕ ਬਦਮਾਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਨਾ ਦੇ। ਜੇ ਕੁਝ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ।”
ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਕੇ, ਜੌਨੀ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਯੂਨੀਅਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਫਿਲਮ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਾਧਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਨੇ

ਸੀ, ਉਹ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਕਲਾਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਰਾਬ, ਤੰਬਾਕੂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਡ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਹੈ।
ਕਈ ਵਾਰ ਨੀਨੋ ਪੀਣ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੁਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਉਸਨੂੰ ਘਿਣਾਉਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, "ਤੂੰ ਗਿੰਨੀ ਬਾਸਟਰਡ, ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ।" ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਮਨਮੋਹਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, "ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਾਵਾਂਗਾ," ਹਮਦਰਦੀ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜੌਨੀ ਕੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਨਵੀਂ ਤਸਵੀਰ ਦੀ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਕੈਡਮੀ ਅਵਾਰਡ ਰਾਤ ਘੁੰਮ ਗਈ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਨੀਨੋ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਦੋਸਤ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਅਹਿਸਾਨ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ, ਠੀਕ ਹੈ? ਅੱਜ ਰਾਤ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਨ ਕਰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚੱਲ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਇੱਕਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੇਰੇ ਲਈ ਤਰਸ ਖਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਿੱਤਦਾ।"
ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਨੀਨੋ ਹੈਰਾਨ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਬੁੱਢੇ ਦੋਸਤ, ਮੈਂ ਜਿੱਤ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।" ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਜਿੱਤਦਾ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋ ਜਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਹੇ ਰੱਬਾ, ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਖੁਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੀਵਾਂਗਾ। ਦੋਸਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?"
"ਯਾਰ," ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਹੈ।"
ਅਕੈਡਮੀ ਅਵਾਰਡ ਰਾਤ ਆਈ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਜੌਨੀ ਦੇ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਥੀਏਟਰ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ। ਨੀਨੋ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਜੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੁੜੀ ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਡਿਨਰ ਲਈ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਗਿੰਨੀ। ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗਿੰਨੀ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰੇਗੀ? ਨੀਨੋ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਡ੍ਰਿੰਕ ਪੀ ਸਕੇ, ਇਹ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਬੁਰੀ ਰਾਤ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।
ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਅਕੈਡਮੀ ਅਵਾਰਡ ਮਾਮਲਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬੋਰਿੰਗ ਲੱਗਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਰਵੋਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਅਦਾਕਾਰ ਦੇ ਜੇਤੂ ਦਾ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ "ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ" ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਪਰਕ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ

ਵੱਡਾ ਦੁੱਖ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੌਨੀ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਪਲ ਵਿੱਚ ਛੂਹਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਹ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨਾ ਸੀ। ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨੇ ਸਾਰੇ ਵੱਡੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜਿੱਤ ਲਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਟੂਡੀਓ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਤਿਆਰ-ਕੀਤੇ ਹਸਲਰਾਂ, ਮਰਦ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਨੀਨੋ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਨਿਭਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜੌਨੀ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਪਾਰਟੀ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲਬਾਤ ਲਈ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਜਿਸ ਔਰਤ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਦਾਕਾਰਾ ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜਿੱਤਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਉਹੀ ਕਿਸਮਤ ਝੱਲ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਨੀਨੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਕਲੌਤਾ ਆਦਮੀ।
ਅਖੀਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ। ਦੋ ਜੇਤੂਆਂ ਦਾ ਜਨਤਕ ਮੇਲ, ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸਟੈਂਡ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਕ ਬਣਨ ਲਈ। ਅਦਾਕਾਰਾ ਨੂੰ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਨੀਨੋ, ਉੱਥੇ ਇਕਲੌਤਾ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਅੱਧੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ, ਨੀਨੋ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਸਫਲਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

□□□□□ III

ਅਧਿਆਇ 14

ਡੌਨ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਛੋਟਾ, ਕਾਲਾ, ਪਤਲਾ, ਸਿਸਲੀ ਦੇ ਅਜੀਬ ਮੂਰਿਸ਼ ਦਿੱਖ ਵਾਲੇ ਪਿੰਡ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਵੀਟੋ ਐਂਡੋਲਿਨੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਜੀਬ ਲੋਕ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਆਏ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਅਮਰੀਕਾ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬਦਲ ਕੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਕੁਝ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ।
ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਮਾਫੀਆ ਦੂਜੀ ਸਰਕਾਰ ਸੀ, ਜੋ ਰੋਮ ਦੀ ਸਰਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ। ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਨਾਲ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ ਜੋ ਉਸਦਾ ਮਾਮਲਾ ਮਾਫੀਆ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਪਿਤਾ ਨੇ ਝੁਕਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਮਾਫੀਆ ਮੁਖੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਖੁਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਲੁਪਾਰਾ ਧਮਾਕਿਆਂ ਨਾਲ ਚੀਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਮਾਫੀਆ ਦੇ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ, ਵੀਟੋ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਰਦਾਨਗੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾ ਵੀਟੋ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਅਬੈਂਡੈਂਡੋਸ ਨਾਲ ਸਵਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਜੇਨਕੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਡੌਨ ਦਾ ਕੌਂਸਲੀਅਰ ਬਣ ਗਿਆ।
ਨੌਜਵਾਨ ਵੀਟੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਨਰਕ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਨੌਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਅਬੈਂਡੈਂਡੋ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਗਿਆ। ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵੀਟੋ ਨੇ ਸਿਸਲੀ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਆਈ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਸਿਰਫ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਰਸੋਈਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਸੀ। ਉਹ 35 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਟੈਂਥ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਵਸ ਗਏ, ਜਿੱਥੋਂ ਵੀਟੋ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੀ ਬਲਾਕ ਦੂਰ, ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ, ਸੈਂਟੀਨੋ ਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸ਼ਰਧਾ ਕਾਰਨ ਸੋਨੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਫਾਨੂਚੀ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਭਾਰੀ-ਤਣਾਅ ਵਾਲਾ, ਭਿਆਨਕ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਇਤਾਲਵੀ ਸੀ ਜੋ ਮਹਿੰਗੇ ਹਲਕੇ ਰੰਗ ਦੇ ਸੂਟ ਅਤੇ ਕਰੀਮ ਰੰਗ ਦਾ ਫੇਡੋਰਾ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ "ਬਲੈਕ ਹੈਂਡ" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਮਾਫੀਆ

ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਸੀ ਜੋ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਟੋਰਕੀਪਰਾਂ ਤੋਂ ਸਰੀਰਕ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਕੇ ਪੈਸੇ ਵਸੂਲਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਾਸੀ ਖੁਦ ਹਿੰਸਕ ਸਨ, ਫਾਨੂਚੀ ਦੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜੋੜਿਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮੁੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬੱਚੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਸਟੋਰਕੀਪਰਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਹੂਲਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫਾਨੂਚੀ ਸਾਥੀ ਅਪਰਾਧੀਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਇੱਕ ਮੈਲਾ-ਮੁੱਕੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਤਾਲਵੀ ਲਾਟਰੀ ਵੇਚਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਖੇਡਦੇ ਸਨ। ਅਬਾਂਡੈਂਡੋ ਕਰਿਆਨੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦਿੱਤੀ, ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਜੇਨਕੋ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਫਾਨੂਚੀ ਹੈਸ਼ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ। ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਦੇਖਿਆ।
ਇੱਕ ਦਿਨ ਫਾਨੁਚੀ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਗਲਾ ਕੰਨ ਤੋਂ ਕੰਨ ਤੱਕ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਵੀਟੋ ਨੇ ਫਾਨੁਚੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਭੱਜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ, ਗੋਲਾਕਾਰ ਕੱਟ ਲਾਲ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੋ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਿਆ ਉਹ ਸੀ ਫਾਨੁਚੀ ਨੇ ਕਰੀਮ ਰੰਗ ਦੇ ਫੇਡੋਰਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਠੋਡੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਭੱਜਦੇ ਸਮੇਂ ਟਪਕਦੇ ਖੂਨ ਨੂੰ ਫੜ ਸਕੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸੂਟ ਗੰਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੈਰਮਾਈਨ ਦਾ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾ ਛੱਡੇ।
ਪਰ ਇਹ ਹਮਲਾ ਫਾਨੂਚੀ ਲਈ ਭੇਸ ਬਦਲ ਕੇ ਇੱਕ ਵਰਦਾਨ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਤਿੰਨ ਨੌਜਵਾਨ ਕਾਤਲ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਸਖ਼ਤ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਮੈਲਾ ਢੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸਨ। ਫਾਨੂਚੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਚਾਕੂ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੋ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਫਾਨੂਚੀ ਨੂੰ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀਆਂ ਵੱਧ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਫਾਨੂਚੀ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਜੂਏ ਦੇ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਇਹ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਤੁਰੰਤ ਭੁੱਲ ਗਿਆ।
ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ, ਜਦੋਂ ਆਯਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੈਤੂਨ ਦਾ ਤੇਲ ਦੁਰਲੱਭ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਫਾਨੂਚੀ ਨੇ ਅਬਾਂਡੈਂਡੋ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੇਲ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕਰਕੇ, ਸਗੋਂ ਇਤਾਲਵੀ ਸਲਾਮੀ, ਹੈਮ ਅਤੇ ਪਨੀਰ ਵੀ ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ

ਭਤੀਜੇ ਨੂੰ ਸਟੋਰ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਦੂਜਾ ਬੱਚਾ, ਫਰੈਡਰਿਕੋ, ਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕੋਲ ਚਾਰ ਮੂੰਹ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਖੁਆਉਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਜਮੀ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਨੌਜਵਾਨ ਜੇਨਕੋ ਅਬਾਂਡਾਡੋ, ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਵੀਟੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ। ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਜੇਨਕੋ ਨੇ ਵੀਟੋ ਨੂੰ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਭੋਜਨ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਕਿ ਉਹ, ਜੇਨਕੋ, ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਭੋਜਨ ਚੋਰੀ ਕਰੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਵੀਟੋ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਨਾਕ, ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨੌਜਵਾਨ ਵੀਟੋ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣੇ ਫਾਨੂਚੀ ਲਈ ਇੱਕ ਠੰਡਾ ਗੁੱਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਗੁੱਸਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਸਗੋਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਰੇਲਵੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਯੁੱਧ ਖਤਮ ਹੋਇਆ, ਕੰਮ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਹੀ ਕਮਾ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਫੋਰਮੈਨ ਆਇਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਸਨ ਅਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਦੇ ਸਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਵੀਟੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੱਥਰ-ਮੂੰਹ ਬੋਲਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਆਵੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਜਦੋਂ ਵੀਟੋ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਹੋਈ ਜੋ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਵਾ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਫਟ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਗਲੀ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀਟੋ ਨੇ ਪਰਦਾ ਹਟਾਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਪੀਟਰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਨੂੰ ਏਅਰ ਸ਼ਾਫਟ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਝੁਕਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਚਾਦਰ ਵਾਲਾ ਬੰਡਲ ਫੈਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
“ਓਏ, ਪੈਸਨ,” ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੱਖੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਗ ਨਾ ਕਰਾਂ। ਜਲਦੀ ਕਰੋ।” ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਵੀਟੋ ਏਅਰ ਸ਼ਾਫਟ ਦੀ ਖਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬੰਡਲ ਲੈ ਲਿਆ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਵੀਟੋ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਬੰਡਲ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਰੰਗ ਰਹੀਆਂ ਪੰਜ ਤੇਲਯੁਕਤ ਬੰਦੂਕਾਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ

ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਲੈ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਏਅਰ ਸ਼ਾਫਟ ਉੱਤੇ ਸੌਂਪੀਆਂ ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ।
ਵੀਟੋ ਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਸਦੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰੋਂ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਪੀਟਰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਆਇਆ ਅਤੇ ਵੀਟੋ ਨੂੰ ਬੇਝਿਜਕ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਮੇਰੇ ਸਮਾਨ ਅਜੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ?"
ਵੀਟੋ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਘੱਟ ਬੋਲਣ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਟੈਨਮੈਂਟ ਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਈਨ ਦਾ ਗਲਾਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਵੀਟੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬੰਡਲ ਕੱਢਿਆ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਾਈਨ ਪੀਤੀ, ਉਸਦਾ ਭਾਰੀ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਚਿਹਰਾ ਚੌਕਸ ਹੋ ਕੇ ਵੀਟੋ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਦੇਖਿਆ?"
ਵੀਟੋ, ਜਿਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਦਾਸੀਨ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਮ ਇਕੱਠੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣਸਾਰ ਪਾਇਆ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਸੀ; ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕਹਾਣੀਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਮ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ।
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਗਲੀਚਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੀਟੋ ਨੂੰ ਗਲੀਚਾ ਚੁੱਕਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਵੀਟੋ ਨੂੰ ਦੋ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੇ ਸਟੋਪ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹਾਊਸ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਇੱਕ ਚਾਬੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਨ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਓ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲਪੇਟਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।" ਗਲੀਚਾ ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ਉੱਨ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੀ ਉਦਾਰਤਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ ਗਲੀਚੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਢੇਰ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਇੱਕ ਸਿਰਾ ਫੜਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਵੀਟੋ ਨੇ ਦੂਜਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਲਿਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸੇ ਪਲ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਤੁਰੰਤ ਗਲੀਚਾ ਸੁੱਟ ਕੇ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਉਸਨੇ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਾਸੇ ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੈਕਟ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦੂਕ ਕੱਢ ਲਈ। ਉਸੇ ਪਲ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਗਲੀਚਾ ਚੋਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੀ ਘੰਟੀ ਫਿਰ ਵੱਜੀ। ਵੀਟੋ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਰਦੀਧਾਰੀ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ, ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾ ਕੇ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਢੰਗ ਨਾਲ ਘੂਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਚਲੋ, ਚੱਲੀਏ।" ਉਸਨੇ ਗਲੀਚੇ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸਿਰਾ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਵੀਟੋ ਨੇ ਦੂਜਾ ਸਿਰਾ ਚੁੱਕਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੇ ਅਜੇ ਕੋਨਾ ਹੀ ਮੋੜਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭਾਰੀ ਓਕ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਗਲੀਚੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ, ਜਿਸਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਗਲੀਚਾ ਸੀ। ਤੀਹ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਉਹ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਹੋਣ ਲਈ ਗਲੀਚੇ ਨੂੰ ਕੱਟ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬੈੱਡਰੂਮ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਬਚਿਆ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਕਾਰੀਗਰ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਚੌੜੀ, ਖਰਾਬ ਫਿਟਿੰਗ ਵਾਲੀ ਜੈਕੇਟ ਦੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ (ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਢਿੱਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇੰਨਾ ਮੋਟਾ ਨਹੀਂ ਸੀ), ਉਸ ਕੋਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗਲੀਚੇ ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦ ਸਨ। ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਸੁੰਦਰ ਗਲੀਚਾ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ, ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਭੁੱਖੇ ਮਰ ਜਾਣਗੇ। ਵੀਟੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਜੇਨਕੋ ਤੋਂ ਭੋਜਨ ਦੇ ਕੁਝ ਪਾਰਸਲ ਲਏ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ, ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੌਜਵਾਨ, ਸਖ਼ਤ, ਨੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਬਾਰੇ ਚੰਗਾ ਸੋਚਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਹਤਾਸ਼ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਰੋਹ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਜਾਵੇ ਜੋ 31 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਟਰੱਕਾਂ ਨੂੰ ਲੋਡ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੇਸ਼ਮ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਟਰੱਕਾਂ ਨੂੰ ਹਾਈਜੈਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ। ਕੋਈ ਜੋਖਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟਰੱਕ ਡਰਾਈਵਰ ਸਮਝਦਾਰ ਕਾਮੇ ਸਨ ਜੋ ਬੰਦੂਕ ਦੇਖ ਕੇ ਦੂਤਾਂ ਵਾਂਗ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ ਜਦੋਂ ਕਿ ਹਾਈਜੈਕਰ ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੇ ਗੋਦਾਮ ਵਿੱਚ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਭਜਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਸਾਮਾਨ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਥੋਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਲੁੱਟ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਇਤਾਲਵੀ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਘਰ-ਘਰ ਵੇਚਿਆ ਜਾਵੇਗਾ - ਬ੍ਰੌਂਕਸ ਵਿੱਚ ਆਰਥਰ ਐਵੇਨਿਊ, ਮਲਬੇਰੀ ਸਟਰੀਟ, ਅਤੇ ਮੈਨਹਟਨ ਵਿੱਚ ਚੇਲਸੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ - ਇਹ ਸਾਰੇ ਗਰੀਬ

ਇਤਾਲਵੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਦੇ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨੇ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਵੀਟੋ ਨੂੰ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਅਬੈਂਡੈਂਡੋ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਡਿਲੀਵਰੀ ਟਰੱਕ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। 1919 ਵਿੱਚ, ਹੁਨਰਮੰਦ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਡਰਾਈਵਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ 'ਤੇ ਸਨ।
ਆਪਣੇ ਬਿਹਤਰ ਫ਼ੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ। ਠੋਸ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਹਲੀ, ਕੰਮ ਦੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਨੂੰ ਬੇਤਰਤੀਬ, ਲੁੱਟ ਦੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਦੱਸਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਤਰੀਕਾ ਉਸਦੇ ਸੁਆਦ ਲਈ ਬਹੁਤ ਲਾਪਰਵਾਹ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ, ਚੰਗੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਾਲੇ ਸਮਝਿਆ। ਪੀਟਰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਖ਼ਤ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪਤਲੇ ਸੈਟਰਾਈਨ ਟੈਸੀਓ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ।
ਕੰਮ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਹੋ ਗਿਆ। ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ, ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਦੋ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਚਲਾਈਆਂ ਅਤੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਰੇਸ਼ਮ ਦੇ ਟਰੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ ਦੀ ਠੰਡਕ ਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਪਰ ਡਰਾਈਵਰ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਮੁੰਡਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ ਭੇਜਣਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਵੀਟੋ ਨੇ ਖੁਦ ਕੱਪੜੇ ਵੇਚਣਾ ਮੂਰਖਤਾ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਟਾਕ ਵਾੜ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਸੱਤ ਸੌ ਡਾਲਰ ਕਮਾਏ। ਪਰ ਇਹ 1919 ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸਾ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸੜਕ 'ਤੇ, ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਕਰੀਮ-ਸੂਟ ਪਹਿਨੇ, ਚਿੱਟੇ-ਫੇਡੋਰਾ ਪਹਿਨੇ ਫਾਨੂਚੀ ਨੇ ਰੋਕਿਆ। ਫਾਨੂਚੀ ਇੱਕ ਬੇਰਹਿਮ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਗੋਲਾਕਾਰ ਦਾਗ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਕੰਨ ਤੋਂ ਕੰਨ ਤੱਕ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਅਰਧ-ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਠੋਡੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਘੁੰਮਦਾ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੇ ਭਰਵੱਟੇ ਭਾਰੀ ਕਾਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੋਟੇ ਚਿਹਰੇ ਸਨ ਜੋ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸਨ।
ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਘਣੇ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲਿਆ। "ਆਹ, ਨੌਜਵਾਨ," ਉਸਨੇ ਵੀਟੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੂੰ ਅਮੀਰ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਦੋ ਦੋਸਤ। ਪਰ ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਮੇਰਾ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਹੈ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚੁੰਝ ਗਿੱਲੀ ਕਰਨ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਮਾਫੀਆ ਦੇ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਵਾਕੰਸ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, "ਫਾਰੀ ਵਗਨਰੀ ਏ

ਪਿਜ਼ੂ।" ਪਿਜ਼ੂ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਛੋਟੇ ਪੰਛੀ ਦੀ ਚੁੰਝ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੈਨਰੀ। ਇਹ ਵਾਕੰਸ਼ ਖੁਦ ਲੁੱਟ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਦਤ ਸੀ, ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਭਾਵ ਸਮਝ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮੰਗ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਫਾਨੂਚੀ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਸੋਨੇ ਦੇ ਦੰਦ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਫੰਦੇ ਵਰਗੇ ਦਾਗ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਦੁਆਲੇ ਕੱਸ ਕੇ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਰੁਮਾਲ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜੈਕਟ ਦੇ ਬਟਨ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬੰਦੂਕ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਚੌੜੇ ਪੈਂਟ ਦੇ ਕਮਰਬੰਦ ਵਿੱਚ ਫਸੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਪੰਜ ਸੌ ਡਾਲਰ ਦਿਓ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਪਮਾਨ ਭੁੱਲ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਨੌਜਵਾਨ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।"
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਬੇਖਬਰ ਜਵਾਨ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਇੰਨਾ ਠੰਡਾ ਸੀ ਕਿ ਫਾਨੂਚੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਪਲ ਝਿਜਕਿਆ। "ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਣ ਆਵੇਗੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਅਤੇ ਬੇਸਹਾਰਾ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਾਭਾਂ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਗਲਤ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚੁੰਝ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਡੁਬੋ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਪਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਸੌ ਡਾਲਰ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ।"
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਬੋਲਿਆ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸੀ, ਕੋਈ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਫਾਨੂਚੀ ਵਰਗੇ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਦੋ ਦੋਸਤਾਂ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਦਾ ਮੇਰਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।"
ਫਾਨੂਚੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੋ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚੁੰਝ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿੱਲੀ ਕਰਨ ਦੇਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ," ਉਸਨੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸੇਧਿਤ ਹੋਣ ਦਿਓ। ਉਸਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਤਜਰਬਾ ਹੈ।"
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਦਿਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਬੇਸ਼ੱਕ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਵਾਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਗੌਡਫਾਦਰ ਵਜੋਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ।"

ਫਾਨੂਚੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। "ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਵੀਟੋ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜ ਲਿਆ। "ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਤਿਕਾਰ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼। ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ, ਹੈਂ? ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫਾਨੂਚੀ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਸੰਪੂਰਨ, ਰਣਨੀਤਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਗਰਮ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਮਾਫੀਆ ਨੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਰਫੀਲਾ ਗੁੱਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਪੈਸਾ ਲੁੱਟਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਅਤੇ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਡਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫਾਨੂਚੀ ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਮੂਰਖ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਬਾਰੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ, ਉਹ ਗੂੜ੍ਹਾ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਉਸਦੀ ਲੁੱਟ ਦੇ ਇੱਕ ਪੈਸੇ ਨਾਲੋਂ ਜਲਦੀ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਦੇਵੇਗਾ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗਲੀਚਾ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਪਤਲੇ ਟੈਸੀਓ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੱਪ ਵਰਗਾ ਘਾਤਕ ਸੁਭਾਅ ਸੀ।
ਪਰ ਉਸ ਰਾਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਏਅਰ ਸ਼ਾਫਟ ਦੇ ਪਾਰ ਟੈਨਮੈਂਟ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ, ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਉਸ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਬਕ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ, ਟੇਸੀਓ ਨੇ ਝਿੜਕਿਆ, ਪਰ ਫਿਰ ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਕਿ ਕੀ ਫਾਨੂਚੀ ਦੋ ਸੌ ਡਾਲਰ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਟੇਸੀਓ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਸੀ। "ਨਹੀਂ, ਉਸ ਸਕਾਰਫੇਸ ਵਾਲੇ ਬਦਮਾਸ਼ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਥੋਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਕੱਪੜੇ ਖਰੀਦੇ ਸਨ। ਫਾਨੂਚੀ ਤਿੰਨ ਸੌ ਡਾਲਰ ਤੋਂ ਘੱਟ ਇੱਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਵੀਟੋ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਪਰ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾ ਦਿਖਾਵੇ। "ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਕਿਉਂ ਦੇਣੇ ਪੈਣਗੇ? ਉਹ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬੰਦੂਕਾਂ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਪੈਸਾ ਕਿਉਂ ਸੌਂਪਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ। "ਫਾਨੂਚੀ ਦੇ ਦੋਸਤ ਹਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਹਿਸ਼ੀ। ਉਸਦੇ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹਨ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੱਸੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਮਾ ਸਕਦਾ

ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਦਾ ਅਹਿਸਾਨ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਦ ਮਾਰਨਜ਼ੱਲਾ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਹੈ।" ਮਾਰਨਜ਼ੱਲਾ ਇੱਕ ਗੈਂਗਸਟਰ ਸੀ ਜੋ ਅਕਸਰ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਛਪਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ, ਜੂਆ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਡਕੈਤੀ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਰਿੰਗ ਦਾ ਆਗੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਉਹ ਵਾਈਨ ਪਰੋਸ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸਲਾਮੀ, ਜੈਤੂਨ ਅਤੇ ਇਤਾਲਵੀ ਬਰੈੱਡ ਦੀ ਇੱਕ ਪਲੇਟ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਹਿਲਾ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਚਲੀ ਗਈ, ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਗਈ। ਉਹ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਇਤਾਲਵੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਾਲ ਹੀ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ।
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੇ ਦੋ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੁਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜੋ ਉਹ ਫਾਨੂਚੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਦਿਨ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਗਲਾ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਠੋਡੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣਾ ਫੇਡੋਰਾ ਫੜ ਕੇ ਸੜਕ 'ਤੇ ਭੱਜਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਖੂਨ ਵਗਦਾ ਫੜਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕਤਲ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜਿਸਨੇ ਚਾਕੂ ਚਲਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੋ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਫਾਨੂਚੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਮਾਫੀਓਸੋ ਮੁਖੀ ਬਾਕੀ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ। ਨਹੀਂ। ਫਾਨੂਚੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਪਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜੇ ਦੋ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਬੇਰਹਿਮ ਤਾਕਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਕਾਨਦਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕਰ ਵਸੂਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਜੂਏ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਜੋ ਟੈਨਮੈਂਟ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਜੂਏ ਦੇ ਖੇਡ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਕਦੇ ਫਾਨੁਚੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਫਾਨੁਚੀ ਸੀ। ਜਾਂ ਫਾਨੁਚੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਨਕਦੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਪਿਆ। ਉਹ ਰਾਹ ਜੋ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਟੇਸੀਓ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਿਹਾ, "ਫਾਨੂਚੀ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਨੌਂ ਵਜੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਵਾਈਨ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਘੱਟ ਰਕਮ ਲੈਣ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਟੇਸੀਓ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਬਹੁਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਫਾਨੂਚੀ ਕਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟਦਾ।"
"ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਤਰਕ ਕਰਾਂਗਾ," ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵਾਕੰਸ਼ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਡੌਨ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਤਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਝ ਗਏ ਕਿ ਇਹ ਖੂਨ-ਖਰਾਬੇ ਅਤੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਦਾ ਆਖਰੀ ਮੌਕਾ ਸੀ।
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ, ਸੋਨੀ ਅਤੇ ਫਰੈਡੋ ਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਘਰ ਨਾ ਆਉਣ ਦੇਵੇ। ਉਸਨੂੰ ਮਕਾਨ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹਿਰਾ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਫਾਨੂਚੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਿੱਜੀ ਕੰਮ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡਰ ਦੀ ਝਲਕ ਵੇਖੀ ਅਤੇ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਾਨੂਚੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ। ਉਹ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਘੰਟੇ-ਦਰ-ਘੰਟੇ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੁੱਪ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੋਮਲ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਰਕਸ਼ੀਲ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਮਰਦ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ। ਉਹ ਜੋ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਇੱਕ ਨੁਕਸਾਨ ਰਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੁਰੱਖਿਆਤਮਕ ਰੰਗ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੇਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨੀ ਸੀ।
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਫਾਨੂਚੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਬੈਂਕਰੋਲ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਸੌ ਡਾਲਰ ਵਾਧੂ ਹੋਣਗੇ। ਤਿੰਨ ਸੌ ਡਾਲਰ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਬਲੈਕ ਹੈਂਡ ਅੱਤਵਾਦੀ ਨੂੰ ਦੇਣੇ ਪੈਣਗੇ, ਟੈਸੀਓ ਤੋਂ ਦੋ ਸੌ ਡਾਲਰ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਤੋਂ ਦੋ ਸੌ ਡਾਲਰ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਫਾਨੂਚੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸੱਤ ਸੌ ਡਾਲਰ ਕੋਲਡ ਕੈਸ਼ ਦੇਣੇ ਪੈਣਗੇ। ਫਾਨੂਚੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਣਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸੱਤ ਸੌ ਡਾਲਰ ਦੇ

ਫਾਨੂਚੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਾਈਨ ਦਾ ਗਲਾਸ ਘੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਦੋ ਸੌ ਡਾਲਰ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈਂ।" ਉਸਦਾ ਭਾਰੀ-ਭਰਾ ਚਿਹਰਾ ਭਾਵਹੀਣ ਸੀ।
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਠੰਢੀ, ਸਮਝਦਾਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਛੋਟਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਸੇ ਦੇਣ ਦਿਓ।"
ਇਹ ਇੱਕ ਇਜਾਜ਼ਤਯੋਗ ਚਾਲ ਸੀ। ਫਾਨੂਚੀ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾ ਲੈਣ ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਮਨਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਾਬ 'ਤੇ ਹੱਸ ਪਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਆਹ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਨੌਜਵਾਨ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ? ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚੁੱਪ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਕੰਮ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਬਹੁਤ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਮਨੀ ਜੱਗ ਵਿੱਚੋਂ ਆਦਮੀ ਦਾ ਗਲਾਸ ਭਰ ਲਿਆ। ਪਰ ਫਾਨੂਚੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਵੀਟੋ ਦਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ। "ਸ਼ੁਭ ਰਾਤਰੀ, ਨੌਜਵਾਨ ਸਾਥੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੋਈ ਔਖਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਹੈਂ? ਜੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਵੀਟੋ ਨੇ ਫਾਨੂਚੀ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਗਲੀ ਗਵਾਹਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਆਇਆ ਹੈ। ਵੀਟੋ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫਾਨੂਚੀ ਨੂੰ ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਵੱਲ ਮੋੜਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੀ ਲੁੱਟ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਆਉਣ ਲਈ। ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਲਈ। ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਛੱਡ ਕੇ ਛੱਤ 'ਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਉਹ ਛੱਤਾਂ ਦੇ ਵਰਗ ਬਲਾਕ ਉੱਤੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਲਾਫਟ ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਪਿਛਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਗਿਆ। ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਫਾਨੂਚੀ ਦਾ ਟੈਨਮੈਂਟ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹਾਊਸ ਸੀ। ਟੈਨਮੈਂਟਾਂ ਵਾਲਾ ਪਿੰਡ ਸਿਰਫ਼ ਦਸਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਤੱਕ ਪੱਛਮ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗੋਦਾਮ ਅਤੇ ਲੌਫਟ ਸਨ ਜੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸੈਂਟਰਲ ਰੇਲਰੋਡ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਫਰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਤੋਂ ਹਡਸਨ ਨਦੀ ਤੱਕ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਘੇਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਲ ਯਾਰਡਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਫਾਨੂਚੀ ਦਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹਾਊਸ ਇਸ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਕੁਝ ਬਚੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਣਵਿਆਹੇ ਟ੍ਰੇਨਮੈਨ, ਯਾਰਡ ਵਰਕਰ

ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਸਤੀਆਂ ਵੇਸਵਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਲੋਕ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਇਟਾਲੀਅਨਾਂ ਵਾਂਗ ਗੱਪਾਂ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਖਾਂਦੇ ਬੀਅਰ ਟੈਵਰਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਉਜਾੜ ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਫਾਨੂਚੀ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਵੇਸਟਿਬੁਲ ਵਿੱਚ ਖਿਸਕਣਾ ਆਸਾਨ ਲੱਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਉਸਨੇ ਉਹ ਬੰਦੂਕ ਕੱਢੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਚਲਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਾਨੂਚੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ।
ਉਹ ਵੇਸਟਿਬੁਲ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਫਾਨੂਚੀ ਦਸਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਵੇਗਾ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿਖਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਾਲੀ ਟਰਿੱਗਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਨੌਂ ਸਾਲ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਲੂਪਾਰਾ ਨਾਮਕ ਭਾਰੀ ਬੰਦੂਕ ਨਾਲ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਲੂਪਾਰਾ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮੁਹਾਰਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਵਜੋਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਾਤਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ।
ਹੁਣ ਹਨੇਰੇ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਫਾਨੂਚੀ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਗੋਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਗਲੀ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਵੀਟੋ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ, ਅੰਦਰਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਮੋਢੇ ਦਬਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਕੱਢੀ। ਉਸਦਾ ਵਧਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੱਥ ਬਾਹਰਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਕਦਮ ਦੂਰ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਫਾਨੂਚੀ, ਚਿੱਟਾ, ਚੌੜਾ, ਬਦਬੂਦਾਰ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਵਰਗ ਨੂੰ ਭਰ ਗਿਆ। ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ।
ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੇ ਕੁਝ ਆਵਾਜ਼ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਿੱਤੀ, ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਬਾਕੀ ਧਮਾਕੇ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਫਾਨੂਚੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਾਸਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜੈਕਟ ਦੇ ਬਟਨ ਪਾੜ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਬੰਦੂਕ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦੇ ਪੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚਿੱਟੇ ਕਮੀਜ਼ 'ਤੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀ ਇੱਕ ਮੱਕੜੀ ਵਰਗੀ ਨਾੜੀ ਵੀ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸੂਈ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਗੋਲੀ ਉਸ ਲਾਲ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਚਲਾਈ।
ਫਾਨੁਚੀ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹੋਏ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਕਰਾਹ ਕੱਢਿਆ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਰਾਹ ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਰੀਰਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਕਰਾਹਾਂ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ; ਵੀਟੋ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਫਾਨੁਚੀ ਦੇ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਭਰੇ, ਸੁੱਜੇ ਹੋਏ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਬੰਦੂਕ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ। ਪੰਜ

ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਰ ਕੂੜਾ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ, ਕਿਸਮਤ ਨਾਲ, ਸਭ ਕੁਝ ਢੱਕ ਲਵੇਗਾ। ਵੀਟੋ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।
ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲੇ ਅਤੇ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਖੂਨ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਪੈ ਗਏ ਹੋਣ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਧੋਣ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਧਾਤ ਦੇ ਟੱਬ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕੱਪੜੇ ਗਿੱਲੇ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਈ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਭੂਰਾ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣ ਵਾਲਾ ਸਾਬਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਿੰਕ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਧਾਤ ਦੇ ਵਾਸ਼ ਬੋਰਡ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਲਾਈ ਅਤੇ ਸਾਬਣ ਨਾਲ ਟੱਬ ਅਤੇ ਸਿੰਕ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਧੋਤੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੰਡਲ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਏ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨਾਲ ਮਕਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਬੇਲੋੜੀਆਂ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ। ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਲਾਸ਼ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਦਰਅਸਲ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਨੂਚੀ ਦੇ ਉਸ ਰਾਤ ਉਸਦੇ ਘਰ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਜਿਸ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਯੋਗਤਾ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਫਾਨੂਚੀ ਨੇ ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਫਾਨੂਚੀ ਦੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਾਤਲਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੈਂਗ ਫਾਂਸੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੈਕੇਟ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਤਾਕਤਵਰਤਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਾਲੇ ਗੁੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਵੀਟੋ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
ਪਰ ਜੇ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਠੱਗ ਲਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਪੀਟ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ, ਅਗਲੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਰਹੇ, ਫਿਰ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਆਏ। ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਈਨ ਪਰੋਸ ਦਿੱਤੀ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਨਾਈਂਥ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਸਟੋਰ ਮਾਲਕਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਿਹਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਤਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਅਤੇ ਜੂਏ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਿਹਾ।"

ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਵੱਲ ਇਕ ਦਮ ਦੇਖਿਆ ਪਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਟੈਸੀਓ ਬੋਲਿਆ। "ਅਸੀਂ ਫਾਨੂਚੀ ਦੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇਣਗੇ।"
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਉਂ ਆਇਆ? ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਹੱਸ ਪਿਆ। ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਆਪਣਾ ਵੱਡਾ ਢਿੱਡ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੋਟੇ ਆਦਮੀ ਵਰਗਾ ਹਾਸਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਬੰਦੂਕ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਟਰੱਕ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ? ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਹੁਣ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਈਡ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਨੋਟਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਡੱਬਾ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਪੰਜ ਦਸ ਕੱਢੇ। "ਲਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਟਰੱਕ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੰਦੂਕ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।" ਉਹ ਦੋਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ।
ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਠੰਢਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਧਮਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਮਜ਼ਾਕ ਹੋਵੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਖੁਦ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਘਾਤਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮਜ਼ਾਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਬਾਹਰੀ ਚਰਿੱਤਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਅਸਲ ਸਵੈ ਦਾ ਅਚਾਨਕ ਉਜਾਗਰ ਹੋਣਾ ਡਰਾਉਣਾ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਵੀਟੋ ਨੇ ਬਿੱਲ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਏ। ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਫਾਨੂਚੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਸਾਰਾ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵੀ ਜਾਣ ਗਿਆ। ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਦੁਆਰਾ "ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਆਦਮੀ" ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਫਾਨੂਚੀ ਰੈਕੇਟ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
ਫਿਰ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਹ ਅਟੱਲ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਵੀਟੋ ਦੀ ਪਤਨੀ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ, ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ, ਨੂੰ ਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਈ। ਔਰਤ ਇਤਾਲਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨਾਥ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਘਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਦਾ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣਾ ਤਨਖਾਹ ਵਾਲਾ ਲਿਫਾਫਾ ਸੀਲਬੰਦ ਘਰ ਲਿਆਇਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਦੇਸੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ

ਸੌਂਪਿਆ ਜਾ ਸਕੇ; ਉਸਦੀ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਧੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਡ੍ਰੈਸਰ ਸੀ, ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਕੀਤਾ। ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੇ ਰੇਟ 'ਤੇ ਤਾਸ਼ ਦੇ ਬਟਨ ਸਿਲਾਈ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਔਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਗਨੋਰਾ ਕੋਲੰਬੋ ਸੀ।
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਿਗਨੋਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਹੈ।"
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਮੰਗੇ ਜਾਣਗੇ, ਜੋ ਉਹ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਲੰਬੋ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਭੌਂਕਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਲੰਬੋ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਾਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁੱਤੇ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇੰਨਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਪਿਆ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਗਰੀਬ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਇੰਨਾ ਰੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਘਰ ਗੁਆ ਦੇਣਗੇ।
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਲੰਬੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਵੱਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।"
ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਫਾਨੂਚੀ ਦੇ ਕਤਲ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਧੋਤੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ। ਹੁਣ ਵੀ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਦਾਸ ਸੀ। ਵੀਟੋ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਲੰਬੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਮਿਲ ਸਕੇ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਔਰਤ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਉਹ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।" ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ ਇੱਥੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਰਹਿਣ ਦਿਓ।"

ਵੀਟੋ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਫਿਰ ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਿੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ।"
ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਲੰਬੋ ਥੋੜੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਾਂ ਕਹੇਗਾ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਸਿਗਨਰ ਰੌਬਰਟੋ?" ਵੀਟੋ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਹ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਨੇਕ ਦਿਲ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਬਦਕਿਸਮਤੀਆਂ 'ਤੇ ਤਰਸ ਖਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿਓ। ਇੰਨੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਆਪਣੀ ਸਿਹਤ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ।"
ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ, ਮਿਸਟਰ ਰੌਬਰਟੋ, ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਮਕਾਨਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਪੈਡਰੋਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਕਿਸ਼ਤੀ ਤੋਂ ਇਤਾਲਵੀ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੀਆਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਮੁਨਾਫ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਮਕਾਨ ਖਰੀਦੇ ਸਨ। ਇਟਲੀ ਦੇ ਉੱਤਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਆਦਮੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਿਸਲੀ ਅਤੇ ਨੇਪਲਜ਼ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਨਪੜ੍ਹ ਦੱਖਣੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਨਫ਼ਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀੜੇ ਵਾਂਗ ਘੁੰਮਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਹਵਾ ਦੇ ਸ਼ਾਫਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੂੜਾ ਸੁੱਟਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਕਰੋਚਾਂ ਅਤੇ ਚੂਹਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹੱਥ ਚੁੱਕੇ। ਉਹ ਬੁਰਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਨਿਵੇਸ਼ਾਂ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਮਾਏ ਪੈਸੇ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਅਟੱਲ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਲਗਾਤਾਰ ਚਿੰਤਾ ਨੇ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਚਿੜਚਿੜੇਪਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਰੋਕਿਆ, ਤਾਂ ਮਿਸਟਰ ਰੌਬਰਟੋ ਰੁੱਖਾ ਸੀ। ਰੁੱਖਾ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੱਖਣੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਚਾਕੂ ਚਿਪਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰਗੜਿਆ ਜਾਵੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿਅਕਤੀ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
“ਸਿਗਨਰ ਰੌਬਰਟੋ,” ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਦੋਸਤ, ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਿਧਵਾ ਜਿਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚਲੇ ਉਸਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ, ਕਿ

ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀ ਹੋ ਜਿਸਨੇ ਕਿਸੇ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਕਾਰਨ ਇਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਜਾਨਵਰ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਾਰੀ ਮੁਸੀਬਤ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕਿਰਪਾ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।”
ਸਾਈਨਰ ਰੌਬਰਟੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਦਰਮਿਆਨੇ ਕੱਦ ਦਾ ਪਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਦੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਪਰ ਡਾਕੂ ਨਹੀਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਤਾਲਵੀ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ। ਰੌਬਰਟੋ ਨੇ ਮੋਢੇ ਉਛਾਲੇ। "ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੱਧ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਿੰਨਾ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਪੰਜ ਡਾਲਰ," ਸ਼੍ਰੀ ਰੌਬਰਟੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਝੂਠ ਸੀ। ਰੇਲਵੇ ਫਲੈਟ, ਚਾਰ ਹਨੇਰੇ ਕਮਰੇ, ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਬਾਰਾਂ ਡਾਲਰ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਨਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਤੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਬਿੱਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਲ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦਸ ਕੱਢੇ। "ਇਹ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਵਾਧਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਣਮੱਤੇ ਔਰਤ ਹੈ। ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲੋ। ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੁੱਤਾ ਰੱਖਣ ਦਿਓਗੇ।"
"ਨਰਕ ਵਾਂਗ," ਮਿਸਟਰ ਰੌਬਰਟੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ। ਆਪਣੇ ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਗਧੇ 'ਤੇ ਹੋਵੋਗੇ।"
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀਤੇ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਨ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਕਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੋਸਤ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਇੱਥੇ, ਇਹ ਪੈਸੇ ਮੇਰੀ ਸਦਭਾਵਨਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਵਜੋਂ ਲਓ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਖੁਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ।" ਉਸਨੇ ਪੈਸੇ ਮਿਸਟਰ ਰੌਬਰਟੋ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜਾ ਦਿੱਤੇ। "ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਨ ਕਰੋ, ਬੱਸ ਪੈਸੇ ਲਓ ਅਤੇ ਸੋਚੋ। ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੈਸੇ ਵਾਪਸ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕੁੱਤਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ

ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਜਾਨਵਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ।" ਉਸਨੇ ਮਿਸਟਰ ਰੌਬਰਟੋ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਥਪਥਪਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰੋ, ਹਾਂ? ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗਾ। ਆਪਣੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛੋ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।"
ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਮਿਸਟਰ ਰੌਬਰਟੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਰਾਤ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ, ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਸਿਗਨੋਰਾ ਕੋਰਲੀਓਨ ਤੋਂ ਵਾਈਨ ਦਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਸੀ, ਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਸਿਗਨੋਰਾ ਕੋਲੰਬੋ ਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਦੁਖੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੌਣ ਸਨ ਜੋ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਸ਼ੋਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੰਨਾ ਘੱਟ ਕਿਰਾਇਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ? ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੀਹ ਡਾਲਰ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਗਰੀਬ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਚੰਗੇ ਦਿਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵੀ ਕੁਝ ਈਸਾਈ ਦਾਨ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਉਹੀ ਰਹੇਗਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ।"
ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕਾਮੇਡੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਨਾਲ ਖੇਡਿਆ। ਵੀਟੋ ਨੇ ਵਾਈਨ ਡੋਲ੍ਹੀ, ਕੇਕ ਮੰਗਵਾਏ, ਮਿਸਟਰ ਰੌਬਰਟੋ ਦਾ ਹੱਥ ਮਰੋੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਿੱਘੇ ਦਿਲ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਮਿਸਟਰ ਰੌਬਰਟੋ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਕੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਲਿਆ। ਮਿਸਟਰ ਰੌਬਰਟੋ, ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬਚਾਅ 'ਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਉਸਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਜੈਲੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈਆਂ, ਬ੍ਰੋਂਕਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲਈ ਸਟ੍ਰੀਟਕਾਰ ਫੜੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਹੁਣ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਆਦਮੀ" ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਿਸਲੀ ਦੇ ਮਾਫੀਆ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜੋ ਇੱਕ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਤਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ "ਦੋਸਤੀ" ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਵੀਹ ਡਾਲਰ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਖੇਡ ਦੇਖਣ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੇਠ ਹਨ।

ਸਟੋਰ ਮਾਲਕਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੌਜਵਾਨ ਗੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸਨ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਚੋਲਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਦੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੌ ਡਾਲਰ ਦੀ ਵੱਡੀ ਆਮਦਨ ਹੋ ਗਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ, ਉਸਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦਾ ਹਰੇਕ ਹਿੱਸਾ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਪੁੱਛੇ ਕੀਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਸਾਥੀ, ਜੇਨਕੋ ਅਬਾਂਡਾਂਡੋ ਨਾਲ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਦੇ ਆਯਾਤ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜੇਨਕੋ ਕਾਰੋਬਾਰ, ਇਟਲੀ ਤੋਂ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਦਰਾਮਦ, ਸਹੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰੀ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਗੋਦਾਮ ਵਿੱਚ ਸਟੋਰਿੰਗ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੇਗਾ। ਜੇਨਕੋ ਕੋਲ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ ਸੇਲਜ਼ਮੈਨ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਮੈਨਹਟਨ, ਫਿਰ ਬਰੁਕਲਿਨ, ਫਿਰ ਬ੍ਰੋਂਕਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇਤਾਲਵੀ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਸਟੋਰ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਜੇਨਕੋ ਪੁਰਾ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਨੂੰ ਸਟਾਕ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾਉਣ। (ਆਮ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ, ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਬ੍ਰਾਂਡ ਦਾ ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।) ਵੀਟੋ ਬੇਸ਼ੱਕ ਫਰਮ ਦਾ ਮੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੂੰਜੀ ਸਪਲਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਖਾਸ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਸਟੋਰ ਮਾਲਕ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ ਦੀਆਂ ਵਿਕਰੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਵਾਂਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜੋ ਇੱਕ ਗਤੀਸ਼ੀਲ, ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਆਰਥਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਪਾਰਕ ਉੱਦਮ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਪਿਤ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਮਰਪਿਤ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪਤੀ ਸੀ ਪਰ ਇੰਨਾ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਜੇਨਕੋ ਪੁਰਾ ਜੈਤੂਨ ਦਾ ਤੇਲ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਕਣ ਵਾਲਾ ਆਯਾਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇਤਾਲਵੀ ਤੇਲ ਬਣ ਗਿਆ, ਉਸਦੀ ਸੰਸਥਾ ਵਧਦੀ ਗਈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੰਗੇ ਸੇਲਜ਼ਮੈਨ ਵਾਂਗ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀਮਤ ਵਿੱਚ ਘਟਾਉਣ ਦੇ ਫਾਇਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆਇਆ, ਸਟੋਰ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬ੍ਰਾਂਡਾਂ ਦਾ ਘੱਟ ਸਟਾਕ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਆਊਟਲੇਟਾਂ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੰਗੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਵਾਂਗ ਉਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਖੇਤਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਕੰਪਨੀ ਨਾਲ ਰਲੇਵੇਂ ਕਰਕੇ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਬੇਵੱਸ, ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਮੂੰਹ-ਜ਼ਬਾਨੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚ ਕਹੀਏ, ਉਸਦਾ ਜੈਤੂਨ ਦਾ ਤੇਲ ਉਸਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ

ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਦੇ ਆਮ ਗਲੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ "ਸਤਿਕਾਰ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ" ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਸਾਖ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।
ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਆਦਮੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਇੱਕ "ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਧਮਕੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹਾ ਤਰਕ ਵਰਤਿਆ ਜੋ ਅਟੱਲ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਦੂਜੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਲਾਭ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲੇ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਮੁਫ਼ਤ ਮੁਕਾਬਲਾ ਫਜ਼ੂਲ, ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਕੁਸ਼ਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਬਸ ਉਸ ਕੁਸ਼ਲ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ। ਬਰੁਕਲਿਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤੇਲ ਥੋਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਭੜਕੀਲੇ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ, ਜ਼ਿੱਦੀ, ਤਰਕ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਦੇਖਣ, ਪਛਾਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਬਰੁਕਲਿਨ ਭੇਜਿਆ। ਗੋਦਾਮਾਂ ਨੂੰ ਭੰਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੈਤੂਨ-ਹਰੇ ਤੇਲ ਦੇ ਟਰੱਕਾਂ ਨੂੰ ਕੱਚੀਆਂ ਵਾਟਰਫ੍ਰੰਟ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਝੀਲਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਕਾਹਲਾ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਹੰਕਾਰੀ ਮਿਲਾਨੀਜ਼ ਜਿਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਤ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਇਟਾਲੀਅਨਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਲੈ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਦਸ ਸਦੀ ਪੁਰਾਣੇ ਓਮੇਰਟਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ। ਪਰ ਮਾਮਲਾ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਥੋਕ ਵਪਾਰੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਿਆ, ਆਪਣੀ ਸਮਰਪਿਤ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ, ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਡੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੰਭਾਲਣ ਅਤੇ ਜੈਨਕੋ ਪੁਰਾ ਤੇਲ ਕੰਪਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ।
ਪਰ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਮਹਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਉਹ ਮਹਾਨ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨਾਲ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਰਾਬ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਈ ਗਈ, ਤਾਂ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਇੱਕ ਆਮ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬੇਰਹਿਮ ਵਪਾਰੀ ਤੋਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਉੱਦਮ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਡੌਨ ਤੱਕ ਆਖਰੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਤ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਮੰਦੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੱਕ, ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਗੌਡਫਾਦਰ, ਡੌਨ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸੂਚੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਖਰਚੇ ਲਈ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ, ਤਾਂ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ। "ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਲਗਾਓ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹੁਣੇ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਮੈਂ ਦੋਸਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਦੋਸਤੀ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।"
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਕੋਰਲੀਓਨ ਸਾਮਰਾਜ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ, ਹੋਰ ਟਰੱਕ ਜੋੜੇ ਗਏ, "ਸ਼ੀਟ" ਲੰਬੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। ਨਾਲ ਹੀ ਟੈਸੀਓ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਲਈ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੀ ਵਧਦੀ ਗਈ। ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਔਖੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਕੈਪੋਰੇਜਾਈਮ, ਜਾਂ ਕਪਤਾਨ ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਜੇਨਕੋ ਅਬਾਂਡਾਂਡੋ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਲਾਹਕਾਰ, ਜਾਂ ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਚਾਲਨ ਕਾਰਜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਨਸੂਲੇਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਪਰਤਾਂ ਰੱਖੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਇਹ ਜੇਨਕੋ ਜਾਂ ਇਕੱਲੇ ਕੈਪੋਰੇਜਾਈਮ ਨੂੰ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਗਵਾਹ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਟੈਸੀਓ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਰੁਕਲਿਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਜੁੜਨ, ਸਿਵਾਏ ਜਦੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਵਧੇਰੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਸਮਝਾਈ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਬੇਧਿਆਨੀ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਫੜ ਲਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਵੀਟੋ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਵਜੋਂ ਸਮਝਾਇਆ। ਟੈਸੀਓ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਵੀਟੋ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੁਰਾਈ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰਣਨੀਤਕ ਸਾਵਧਾਨੀ ਸੀ। ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀਟੋ ਨੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਬਰੁਕਲਿਨ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੀ ਬ੍ਰੋਂਕਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਗੂਠੇ ਹੇਠ ਰੱਖਿਆ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਆਪਣੀ ਬਾਹਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਬਹਾਦਰ, ਵਧੇਰੇ ਲਾਪਰਵਾਹ, ਜ਼ਾਲਮ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਲਗਾਮ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।
ਮਹਾਂਮੰਦੀ ਨੇ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕਿਹਾ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ, ਇਮਾਨਦਾਰ ਆਦਮੀ ਵਿਅਰਥ ਇਮਾਨਦਾਰ ਕੰਮ ਦੀ ਭੀਖ ਮੰਗਦੇ ਸਨ। ਘਮੰਡੀ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ

ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘਿਣਾਉਣੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਦਾਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨੀਵਾਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਚੇ ਕਰਕੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਚਾਂਦੀ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਘੁੰਮਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੀਆਂ ਨੌਕਰੀਆਂ ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਮਰ ਆਦਮੀ ਵੀ, ਮਾਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੁਨੀਆ, ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ ਦਾ ਪਸੀਨਾ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੇਲ੍ਹ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤਾ ਮਿਲਿਆ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੰਜੂਸ, ਭਿਖਾਰੀ, ਭਿਖਾਰੀ ਮਾਮੂਲੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਹੀ ਰਕਮ ਜੋ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਮਾਈ ਸੀ। ਇਹ ਬੇਸ਼ੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਈਸਾਈ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਸੰਤ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਇਸ ਉਦਾਰਤਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਵਾਰਥ ਸੀ। ਜੇਲ੍ਹ ਭੇਜੇ ਗਏ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਛੱਡਣ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਖਾਣਾ, ਘਰੇਲੂ ਬਣੀ ਰੈਵੀਓਲੀ, ਵਾਈਨ, ਪੇਸਟਰੀਆਂ, ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਉਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਗੇ। ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ, ਜੇਨਕੋ ਅਬਾਂਡੈਂਡੋ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਡੌਨ ਖੁਦ ਵੀ, ਅਜਿਹੇ ਦਿੱਗਜ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਵਾਈਨ ਲੈਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਤੋਹਫ਼ਾ ਛੱਡਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀ ਮਿਹਨਤ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਆਰਾਮ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕੇ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਇਹ ਬੇਅੰਤ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਸਮਝ ਸੀ।
ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਗਰੀਬ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਾਲਿਆ ਜੋ ਲਗਾਤਾਰ ਮਦਦ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਘਰ ਦੀ ਰਾਹਤ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਰਕਮ ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਲਈ ਜਿਸਦੀ ਸਖ਼ਤ ਲੋੜ ਸੀ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕਿਰਾਇਆ ਮੰਗਦੇ ਸਨ।

ਡੌਨ ਵਿਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਦਾਨ ਦੇ ਕੌੜੇ ਸੜਨ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਦੋਂ ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਇਟਾਲੀਅਨ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਉਲਝੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦਫਤਰਾਂ, ਕਾਂਗਰਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸ ਨੂੰ ਵੋਟ ਪਾਉਣੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਦੀ ਸਲਾਹ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਵਿਹਾਰਕ ਪਾਰਟੀ ਮੁਖੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਰਾਜਨੇਤਾ ਵਰਗੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਇਕਜੁੱਟ ਕੀਤਾ; ਗਰੀਬ ਇਤਾਲਵੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਲਜ ਤੱਕ ਦੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਮੁੰਡਿਆਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ, ਸਹਾਇਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜੱਜ ਵੀ ਬਣਨਗੇ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਨੇਤਾ ਦੀ ਦੂਰਦਰਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ।
ਮਨਾਹੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਸ ਸਾਮਰਾਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਝਟਕਾ ਲੱਗਾ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਵਰਤ ਲਈਆਂ। 1933 ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੂਤ ਭੇਜੇ ਜੋ ਸਾਰੇ ਜੂਏ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨਹਟਨ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ, ਡੌਕ 'ਤੇ ਬਕਵਾਸ ਖੇਡਾਂ, ਸ਼ਰਮੀਲੀ ਖੇਡ ਜੋ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੌਟ ਡੌਗ ਬੇਸਬਾਲ ਖੇਡਾਂ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਖੇਡਾਂ ਅਤੇ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਬੁੱਕਮੇਕਿੰਗ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜੂਆ ਘਰ ਜੋ ਪੋਕਰ ਗੇਮਾਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਹਾਰਲੇਮ ਦੀ ਨੀਤੀ ਜਾਂ ਨੰਬਰ ਰੈਕੇਟ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸਲਵਾਟੋਰ ਮਾਰਨਜ਼ਾਨੋ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪੇਜ਼ੋਨੋਵੈਂਟ, .90 ਕੈਲੀਬਰ, ਜਾਂ ਵੱਡੇ ਸ਼ਾਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਮਾਰਨਜ਼ਾਨੋ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਇੱਕ ਬਰਾਬਰ ਭਾਈਵਾਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ। ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੇ ਸੰਗਠਨ, ਉਸਦੇ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸੰਪਰਕਾਂ ਨਾਲ, ਮਾਰਨਜ਼ਾਨੋ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਛਤਰੀ ਅਤੇ ਬਰੁਕਲਿਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰੋਂਕਸ ਵਿੱਚ ਫੈਲਣ ਲਈ ਨਵੀਂ ਤਾਕਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਰਾਨਜ਼ਾਨੋ” ਇੱਕ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਆਦਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਮਹਾਨ ਏਆਈ ਕੈਪੋਨ ਮਾਰਾਨਜ਼ਾਨੋ ਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਸੰਗਠਨ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜੰਗੀ ਸੰਦੂਕ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਨਵੇਂ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸਦੀ ਸਾਖ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਮਾਫੀਓਸੋ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਸੰਸਦੀ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਮਾਰਾਨਜ਼ਾਨੋ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਨੇ 1933 ਦੀ ਮਹਾਨ ਜੰਗ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਜੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦੇ ਪੂਰੇ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਸੀ।

ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੈਪੋਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਫੈਲਿਆ, ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਜਿੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਰਣਨੀਤੀ ਸਫਲ ਰਹੀ। ਇਸਦੀ ਭਿਆਨਕਤਾ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਡੌਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਕਰਕੇ। ਜੇ ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚਾਲ ਖ਼ਤਰੇ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੁੰਦੀ। ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ, ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਿਆਣਪ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਕੈਪੋਨਜ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ।
ਹੁਣ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਰਾਬਰ ਸਨ। ਅਤੇ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕੈਪੋਨਜ਼ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨਾਲ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ "ਸਤਿਕਾਰ" ਕਮਾਇਆ ਸੀ। ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮਾਰਾਨਜ਼ਾਨੋ ਨੂੰ ਆਊਟ-ਜਨਰਲ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੇਠ ਬਕਵਾਸ ਖੇਡਾਂ 'ਤੇ ਛਾਪਾ ਮਾਰਿਆ, ਹਾਰਲੇਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਪਾਲਿਸੀ ਬੈਂਕਰ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪੈਸੇ ਵਿੱਚ ਸਗੋਂ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੀ ਖੇਡ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਵਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਮੋਰਚਿਆਂ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ। ਕੱਪੜਾ ਕੇਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਜ਼ਾਨੋ ਦੇ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਡਰੈੱਸ ਫਰਮਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਯੂਨੀਅਨਿਸਟਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਲੜਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮੋਰਚਿਆਂ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਉੱਤਮ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸੰਗਠਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੇਤੂ ਬਣਾਇਆ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਕਰੂਰਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ, ਨੇ ਵੀ ਲੜਾਈ ਦੀ ਲਹਿਰ ਨੂੰ ਮੋੜਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਮਾਰਾਨਜ਼ਾਨੋ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟੇਸੀਓ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਰਿਜ਼ਰਵ ਨੂੰ ਖੁਦ ਭੇਜਿਆ।
ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮਾਰਨਜ਼ਾਨੋ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੂਤ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਬਹਾਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਰਨਜ਼ਾਨੋ ਸਿਪਾਹੀ ਆਪਣੇ ਨੇਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਰਹੇ ਸਨ, ਹਾਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨ ਵਿੱਚ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਸੱਟੇਬਾਜ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮੀਲੇ ਲੋਕ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸੰਗਠਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਯੁੱਧ ਲਗਭਗ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 1933 ਦੀ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ। ਟੈਸੀਓ ਖੁਦ ਮਾਰਾਨਜ਼ਾਨੋ ਦੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਾਰਾਨਜ਼ਾਨੋ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਇੱਕ ਸੌਦੇ ਲਈ ਚਿੰਤਤ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੁਖੀ ਨੂੰ ਕਤਲੇਆਮ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬਰੁਕਲਿਨ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਰਾਨਜ਼ਾਨੋ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕਾਂ ਵਜੋਂ ਗਏ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਡੱਬੇ ਵਾਲੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਰੋਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਖਾ ਰਹੇ ਸਨ,

ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਏ। ਫਾਂਸੀ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਯਕੀਨੀ ਸੀ। ਮਾਰਾਨਜ਼ਾਨੋ, ਜਿਸਦਾ ਮੂੰਹ ਅੱਧੀ ਚਬਾਈ ਹੋਈ ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਗੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਛਲਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜੰਗ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਮਾਰਨਜ਼ਾਨੋ ਸਾਮਰਾਜ ਨੂੰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਅਹੁਦੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁੱਕਮੇਕਿੰਗ ਅਤੇ ਨੀਤੀ ਨੰਬਰ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇੱਕ ਬੋਨਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਕੱਪੜਾ ਕੇਂਦਰ ਦੀਆਂ ਯੂਨੀਅਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਜਮਾਇਆ ਜੋ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਪਾਰਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਡੌਨ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।
ਸੈਂਟੀਨੋ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਸੋਨੀ, ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੇ ਫੁੱਟ ਚੌੜੇ ਮੋਢੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਚਿਹਰਾ ਜੋ ਕਾਮੁਕ ਸੀ ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਔਰਤ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਫਰੈਡੋ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਸੈਂਟੀਨੋ ਲਗਾਤਾਰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ, ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਮਾੜਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਜੋ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਇੱਕ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਡਕੈਤੀ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿੰਗਲੀਡਰ ਸੀ, ਡਕੈਤੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਹੋਰ ਮੁੰਡੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰ ਸਨ।
ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮੌਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਦੋਂ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਗੁਆ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਅਨਾਥ ਮੁੰਡਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸੈਂਟੀਨੋ ਨੂੰ ਜੈਨਕੋ ਪੁਰਾ ਓਲੀਵ ਆਇਲ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰ ਭੇਜੀ ਸੀ।
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਡੌਨ ਨੂੰ ਹਾਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਇਕੱਲੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤਾ, ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢੀਆਂ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਜੋ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਤ ਕੀਤਾ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤਾ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਿਉਂ ਹੋਈ?"

ਸੋਨੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਨੇ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਮੂਰਖ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਰਾਤ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਕੀ ਕਮਾਇਆ? ਪੰਜਾਹ ਡਾਲਰ? ਵੀਹ ਡਾਲਰ? ਤੁਸੀਂ ਵੀਹ ਡਾਲਰ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਈ, ਹੈ ਨਾ?" ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ ਹੀ ਨਾ ਹੋਣ, ਸੋਨੀ ਨੇ ਬੇਵਕੂਫੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਫਾਨੂਚੀ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਆਹ" ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਫਾਨੂਚੀ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਚਲੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਮੰਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਘਰ ਉੱਪਰ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਤ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ- ਪਿੱਛੇ ਗਈ। ਮੈਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰੁਕੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਟੂਆ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਸੁੱਟਦੇ ਦੇਖਿਆ।"
ਡੌਨ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਕੂਲ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵਕੀਲ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ? ਵਕੀਲ ਬੰਦੂਕਾਂ ਅਤੇ ਮਾਸਕ ਵਾਲੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਬੰਦਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬ੍ਰੀਫਕੇਸ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸੇ ਚੋਰੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।" ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਡੌਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਦਾਸ ਰਿਹਾ, ਕਿ ਉਹ ਮਜ਼ਾਕ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਜੈਤੂਨ ਦਾ ਤੇਲ ਵੇਚਣਾ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
ਫਿਰ ਵੀ ਡੌਨ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਹਰ ਆਦਮੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਸਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਫਾਨੂਚੀ ਦੇ ਕਤਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਸ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਕਿਹਾ, "ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਨੌਂ ਵਜੇ ਅੰਦਰ ਆਓ। ਜੇਨਕੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਏਗਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।"
ਪਰ ਜੇਨਕੋ ਅਬਾਂਡੈਂਡੋ ਨੇ, ਉਸ ਚਲਾਕ ਸੂਝ ਨਾਲ ਜੋ ਇੱਕ ਕੌਂਸਲਰ ਕੋਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਡੌਨ ਦੀ ਅਸਲ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਇੱਕ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਡੌਨ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਸੂਖਮਤਾਵਾਂ ਵੀ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਡੌਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਸਫਲ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।
ਆਪਣੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਇੱਕ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਡੌਨ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਵਿਸਫੋਟ ਲਈ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਝਿੜਕਦਾ ਰਿਹਾ। ਡੌਨ ਧਮਕੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ; ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸ ਸਮਝਦਾ

ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਦੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਨੰਗੀ ਧਮਕੀ ਦਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਕਾਬੂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਵੀ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਝੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਾ ਸਮਝੇ।
ਕੈਪੋਰਗਾਈਮ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਨੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨੀ ਅਤੇ ਗਾਰੋਟ ਚਲਾਉਣਾ ਸਿਖਾਇਆ। ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਇਤਾਲਵੀ ਰੱਸੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸੁਆਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਮਰੀਕੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਧਾਰਨ, ਸਿੱਧੀ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਐਂਗਲੋ-ਸੈਕਸਨ ਬੰਦੂਕ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਸੋਨੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਸਵਾਗਤਯੋਗ ਸਾਥੀ ਬਣ ਗਿਆ, ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਚਲਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਅਗਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਆਮ ਪੁੱਤਰ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਤਸੁਕ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਨਰਮ ਨੌਕਰੀ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦਾ ਬਚਪਨ ਦਾ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਗੋਦ ਲਿਆ ਭਰਾ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਕਾਲਜ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਫਰੈਡੋ ਅਜੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਮਾਈਕਲ, ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਭਰਾ, ਵਿਆਕਰਣ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਕੌਨੀ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬ੍ਰੌਂਕਸ ਦੇ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਇੱਕ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਝਗੜਿਆਂ ਨਾਲ ਤਬਾਹ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਦਰਜਨਾਂ ਗੁਰੀਲਾ ਯੁੱਧ ਭੜਕ ਉੱਠੇ, ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖੀ ਗੁੰਡੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਾਮਰਾਜ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ; ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀਆਂ ਸਰਹੱਦਾਂ ਅਤੇ ਰੈਕੇਟਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਏਜੰਸੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਤਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਸਖ਼ਤ ਪੁਲਿਸ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਨਤਕ ਰੋਸ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਵੱਲ ਵੀ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਘਾਤਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਸਾਮਰਾਜ, ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ,

ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਲੜ ਰਹੇ ਧੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕਤਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾ ਸਾਲ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗੈਂਗਾਂ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ, ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ, ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਢਿੱਲੀ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੰਘੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਧੜੇ ਸਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਿੱਤ ਜੋ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਸਮਝੌਤਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਹੋਰ ਮਹਾਨ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧਨਯੋਗ ਸੰਖਿਆ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।
ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ "ਪਰਿਵਾਰ" ਇੰਨੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਬਾਕੀ, ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਬਲੈਕ ਹੈਂਡ ਅੱਤਵਾਦੀ, ਫ੍ਰੀ-ਲੈਂਸ ਸ਼ਾਈਲੌਕਸ, ਤਾਕਤਵਰ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਯੁੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸੰਗਠਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੋਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ।
ਨਿਊਯਾਰਕ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਣਕਿਆਸੇ ਫਲ ਮਿਲੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਸਨੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ। ਪਾਗਲ-ਕੁੱਤੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਸਟਿੱਕਅੱਪ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੌਨ ਨੇ ਤਬਾਹੀ ਲਈ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਦਿਨ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਮਰਾਲਡ ਆਈਲ ਐਲਨ ਨਾਲ ਬਿਤਾਇਆ। ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਆਤਮਘਾਤੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ, ਇਹਨਾਂ ਆਇਰਿਸ਼ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਡੌਨ ਦੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਘੇਰੇ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਗੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਛਲਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਗਿਆ।
ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਨੇ ਸੈਂਟੀਨੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਸੋਨੀ ਨੇ ਇੱਕ ਫੌਜ ਦੀ ਕਮਾਨ ਸੰਭਾਲੀ, ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਸਨ ਨੇ, ਕੈਪੋਰੇਜੀਮ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਟਰੰਪ ਵਾਲੇ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਵਾਂਗ, ਸ਼ਹਿਰੀ ਯੁੱਧ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦਿਖਾਈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੇਰਹਿਮ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵੀ ਦਿਖਾਈ, ਜਿਸਦੀ ਘਾਟ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਇੱਕ ਜੇਤੂ ਵਜੋਂ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਸੀ।
1935 ਤੋਂ 1937 ਤੱਕ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚਲਾਕ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਫਾਂਸੀਦਾਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਬਣਾਈ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਨਾਮ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਵੀ ਮਾਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

ਇਹ ਬ੍ਰਾਸੀ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਬਾਕੀ ਆਇਰਿਸ਼ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਫਾਇਆ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਬ੍ਰਾਸੀ ਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਛੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦਾਂ ਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵਜੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੁਖੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਡੌਨ ਆਪਣੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਖਾਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲਈ। 1937 ਤੱਕ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਦਾ ਰਾਜ ਰਿਹਾ, ਛੋਟੀਆਂ- ਮੋਟੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਛੋਟੀਆਂ-ਮੋਟੀਆਂ ਗਲਤਫਹਿਮੀਆਂ ਜੋ ਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਈ ਵਾਰ ਘਾਤਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਵਹਿਸ਼ੀ ਕਬੀਲਿਆਂ 'ਤੇ ਚਿੰਤਤ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹਿਟਲਰ ਦੇ ਆਉਣ, ਸਪੇਨ ਦੇ ਪਤਨ, ਜਰਮਨੀ ਦੇ ਮਿਊਨਿਖ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਿਟੇਨ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਦੁਨੀਆ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਦਭੁਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੰਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੁਚੇਤ, ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸਮਤ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਛਿੜ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੁਨੇਹਾ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ, ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ, ਕਲੀਵਲੈਂਡ, ਸ਼ਿਕਾਗੋ, ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ, ਮਿਆਮੀ ਅਤੇ ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ ਹਮਵਤਨਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਰਸੂਲ ਸੀ ਅਤੇ, 1939 ਤੱਕ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੋਪ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸਫਲ, ਉਸਨੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਸੰਗਠਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਸਮਝੌਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਾਂਗ ਇਹ ਸਮਝੌਤਾ ਉਸਦੇ ਰਾਜ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਮਝੌਤੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਅਤੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।
ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ 1939 ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ 1941 ਵਿੱਚ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਡੌਨ ਵਿਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਧਦੇ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਉਦਯੋਗਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਫ਼ਸਲ ਵੱਢਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕਾਲੇ-ਮਾਰਕੀਟ ਵਾਲੇ OPA ਫੂਡ ਸਟੈਂਪ, ਗੈਸੋਲੀਨ ਸਟੈਂਪ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਯਾਤਰਾ ਦੀਆਂ

ਕੁਝ ਚੁਣਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਦੋ ਬਿਊਰੋ ਅਤੇ ਲੈਂਪਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੈੱਟ। ਨਾਲ ਹੀ ਭਾਰੀ ਭਰੇ ਸੋਫੇ ਅਤੇ ਭਰੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਦਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਸੈੱਟ, ਸਾਰੇ ਅਮੀਰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਧਾਗੇ ਵਾਲੇ ਫੈਬਰਿਕ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੰਗੇਤਰ ਨੇ ਫਰਨੀਚਰ ਨਾਲ ਭਰੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਗੋਦਾਮ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਚੁਣਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰਿਆ ਦਿਨ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਥੋਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਸੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੂਨ ਦੇ ਪਸੀਨੇ ਤੋਂ ਕੱਢੇ ਗਏ ਤਿੰਨ ਸੌ ਡਾਲਰ, ਲੈ ਲਏ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਫਰਨੀਚਰ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਏ ਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਗਲੇ ਹੀ ਹਫ਼ਤੇ, ਫਰਮ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਰਨੀਚਰ ਨਾਲ ਭਰੇ ਵੱਡੇ ਗੋਦਾਮ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਥੋਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੂਜੇ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਖਾਲੀ ਹਵਾ 'ਤੇ ਕੱਢਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਕੋਲ ਗਈ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਲੈਣਦਾਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਡਾਲਰ 'ਤੇ ਦਸ ਸੈਂਟ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੋਵੇਗੀ।
ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਣੀ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਅਜਿਹੀ ਚੋਰੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਥੋਕ ਵਪਾਰੀ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮਹਿਲ ਵਾਲਾ ਘਰ ਸੀ, ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਲਜ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਗਰੀਬ ਬੇਕਰ ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਡਾਲਰ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਫਰਨੀਚਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਪਰ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਜੇਨਕੋ ਅਬਾਂਡੈਂਡੋ ਨੂੰ ਜੇਨਕੋ ਪੁਰਾ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਥੋਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਨਿੱਜੀ ਦੌਲਤ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਫਰਨੀਚਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਿਗਮਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਦੇ ਪੈਸੇ ਲੈ ਕੇ ਗਲਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਅਭਿਆਸ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਬੇਸ਼ੱਕ ਮਾਮਲਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸੁਲਝ ਗਿਆ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੌਂਸਲੀਅਰ, ਜੇਨਕੋ ਅਬੈਂਡੈਂਡੋ ਨੂੰ ਥੋਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਉਸ ਜਾਗਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਫਰਨੀਚਰ ਲੈਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਸਬਕ ਸੀ।
ਦੂਜੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਹੋਰ ਦੂਰਗਾਮੀ ਨਤੀਜੇ ਸਨ। 1939 ਵਿੱਚ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੇਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਬਿਹਤਰ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਰਲਣ। ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਹ ਉਪਨਗਰੀਏ ਜੀਵਨ ਦੀ ਗੁਮਨਾਮੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰਫ ਚਾਰ ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਘਰ ਸਨ ਪਰ ਹੋਰ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਦੀ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਂਡਰਾ ਨਾਲ ਮੰਗਣੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਵੇਗਾ, ਇੱਕ ਘਰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਘਰ ਡੌਨ ਲਈ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਜੇਨਕੋ ਅਬਾਂਡੈਂਡੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖਾਲੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮਾਲ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ; ਤਿੰਨ ਕਾਮਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਆਪਣੇ ਟਰੱਕ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਨਾਲ ਆਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ ਭੱਠੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਡੌਨ ਦੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ ਨੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਭੱਠੀ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਡੌਨ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਮਕੀਨ ਸਮੁੰਦਰੀ ਹਵਾ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਡੌਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ। ਤਿੰਨੋਂ ਕਾਮੇ, ਸਾਰੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਲੋਕ, ਭੱਠੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਸੀਮਿੰਟ ਦੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇਤਾ, ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਆਦਮੀ, ਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਕਰੜੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੀ ਭੱਠੀ ਖਰਾਬ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਜ਼ਿਆਂ ਲਈ ਡੇਢ ਸੌ ਡਾਲਰ ਖਰਚ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਉਂਟੀ ਨਿਰੀਖਣ ਲਈ ਭੇਜਾਂਗੇ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਲਾਲ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਲੇਬਲ ਕੱਢਿਆ। "ਅਸੀਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਇਹ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਦੇਖੋ, ਫਿਰ ਕਾਉਂਟੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।"
ਡੌਨ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਬੋਰਿੰਗ, ਸ਼ਾਂਤ ਹਫ਼ਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ

ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪਈ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਆਮ ਹਲਕੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਨਾਲੋਂ ਟੁੱਟੀ-ਫੁੱਟੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਭੱਠੀ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?",
ਤਿੰਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਆਗੂ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਅਸੀਂ ਭੱਠੀ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੁਣ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਫਰਸ਼ ਉੱਤੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਧਾਤ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
ਡੌਨ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਰੁਕੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਸੇ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ।" ਫਿਰ ਉਹ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸੁਣੋ, ਭੱਠੀ 'ਤੇ ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੰਦਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੋ।" ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅੰਡਰਬੌਸ ਬਣਾਉਣ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਟੈਸਟ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।
ਸੋਨੀ ਦਾ ਹੱਲ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਿੱਧਾ ਸੀ, ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਸੂਖਮਤਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ। ਉਹ ਕਲੱਬ ਸੀ, ਰੈਪੀਅਰ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸੋਨੀ ਨੇ ਨੇਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਸੁਣੀ ਉਸਨੇ ਤਿੰਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਨੋਕ 'ਤੇ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬਾਡੀਗਾਰਡਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਸਟੀਨਡੋ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੱਠੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਫੋਲਕ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਘਰ-ਸੁਧਾਰ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿੱਖਿਆ ਜੋ ਫਰਮ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਤਿੰਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟਰੱਕ ਵੱਲ ਲੱਤ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਿੱਚ ਨਾ ਮਿਲਣ ਦਿਓ," ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੇਂਦਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਨਾਂ ਤੋਂ ਲਟਕਾਉਣ ਦੇਵਾਂਗਾ।"
ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਸੈਂਟੀਨੋ ਦਾ ਆਮ ਸੁਭਾਅ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਸ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਘਰ-ਸੁਧਾਰ ਫਰਮ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਭੇਜੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸਥਾਨਕ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਆਮ ਵਪਾਰਕ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪਰਾਧ-ਮੁਕਤ

□□□□ □□□□□

ਅਧਿਆਇ 15

ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਝਾਕਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਨੰਬਰ ਪਲੇਟਾਂ ਵਾਲੀ ਕਾਲੀ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਐਡਮਜ਼ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੁਕੀ, ਤਾਂ ਹਰ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ।
ਕੇ ਐਡਮਜ਼, ਜੋ ਕਿ ਕਾਲਜ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਵੀ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਇਮਤਿਹਾਨਾਂ ਲਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸੜਕ 'ਤੇ ਆਉਂਦੀ ਕਾਰ ਵੇਖੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਲਾਅਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੁਕ ਗਈ। ਦੋ ਆਦਮੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ, ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਗੈਂਗਸਟਰਾਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਈ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਂ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦੇ ਗੱਲ ਕਰਨ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਾਈਕ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸਤ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ; ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਯੈਂਕੀ ਸਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ।
ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, "ਮੈਂ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗੀ।" ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਦੋ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਗੈਂਗਸਟਰ ਬੰਦੂਕ ਲਈ ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਹਰਕਤ ਨੇ ਕੇ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਪਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਚਮੜੇ ਦਾ ਕੇਸ ਕੱਢਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਛਾਣ ਪੱਤਰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। "ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਤੋਂ ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਜੌਨ ਫਿਲਿਪਸ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਦਾ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦੇ ਬਹੁਤ ਮੋਟੇ, ਬਹੁਤ ਕਾਲੇ ਭਰਵੱਟੇ ਸਨ। "ਇਹ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਹੈ, ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਸਿਰਿਆਨੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮਿਸ ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਹੋ?"
ਕੇਅ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਫਿਲਿਪਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਆਓ ਆਪਾਂ ਅੰਦਰ ਆ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਗੱਲ ਕਰੀਏ। ਇਹ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਬਾਰੇ ਹੈ।"

ਕੇਅ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"
ਦੂਜੇ ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਸਖ਼ਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਾਰੇ ਸਭ ਪਤਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ?"
“ਨਹੀਂ,” ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਫਿਲਿਪਸ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡਾ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੀਏ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡਾ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਫਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
ਕੇਅ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿੱਧੀ ਬੈਠ ਗਈ। "ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਰਾਂ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
ਇਹ ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਸਿਰਿਆਨੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਤਲ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁਖਬਰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੰਪਰਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।"
ਕੇਅ ਹੱਸ ਪਈ। ਉਸਦੀ ਹਾਸੀ ਇੰਨੀ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੀ, ਇੰਨੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਅਫਸਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਗਏ। "ਮਾਈਕ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਗਏ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ। ਜੇ ਉਹ ਹੁਣ ਲੁਕ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਾ ਮਿਲੇ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਇਸ ਸਭ ਵਿੱਚ ਨਾ ਘਸੀਟਿਆ ਜਾਵੇ। ਮਾਈਕ ਕੋਈ ਗੈਂਗਸਟਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਕਿ ਕਤਲ ਵਰਗਾ ਘਿਣਾਉਣਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ।"

ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਫਿਲਿਪਸ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਮੁਸਕਰਾਏ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ," ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਫਿਲਿਪਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜਿਸ ਰਾਤ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਗਿਆ, ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਜੋ ਸਰਕਾਰੀ ਕੰਮ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ। ਦਰਅਸਲ ਉਸਦਾ ਜਬਾੜਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੰਦ ਟੁੱਟ ਗਏ। ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਉਸਨੂੰ ਲੌਂਗ ਬੀਚ 'ਤੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ। ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਜਿਸ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਾਡੇ ਸੰਪਰਕ ਹਨ, ਸਾਡੇ ਮੁਖਬਰ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵੱਲ ਉਂਗਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਵੇਟਰ ਮਾਈਕ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦਾ ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦਾ ਡਰਾਈਵਰ ਹੈ, ਜੋ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਗੱਲ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹਨ, FBI ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੀ ਹੈ, ਹਰ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਕੋਈ ਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਲੀਡ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
ਕੇਅ ਨੇ ਠੰਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ।" ਪਰ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਮਾਈਕ ਦੇ ਜਬਾੜੇ ਟੁੱਟਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਮਾਈਕ ਕਤਲ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੋਗੇ ਜੇ ਮਾਈਕ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਦਾ ਹੈ?" ਫਿਲਿਪਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਕੇਅ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਦੂਜੇ ਜਾਸੂਸ, ਸਿਰਿਆਨੀ ਨੇ ਮੋਟੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋਟਲ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਗਵਾਹ ਹਨ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਈਏ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਲੱਗੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਸੱਚੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਲੋਕ ਇੱਕ ਧੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਗੈਂਗਸਟਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਆਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬੁਲਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਆਂਗਾ।"

ਕੇਅ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਸਟੱਡੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੀ ਪਾਈਪ ਚੂਸ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੁਕਾਰਿਆ, "ਡੈਡੀ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ?" ਉਹ ਮੁੜਿਆ, ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਸਟੱਡੀ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਕਮਰ ਦੁਆਲੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਜਾਸੂਸਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਸੱਜਣ?"
ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਕੇਅ ਨੇ ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਸਿਰਿਆਨੀ ਨੂੰ ਠੰਡੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸਿੱਧਾ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ, ਅਫਸਰ।"
ਸਿਰਿਆਨੀ ਭੜਕ ਉੱਠੀ। "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਐਡਮਜ਼, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਗੁੰਡੇ ਨਾਲ ਰਲ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਫਸ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਕਿੰਨਾ ਗੰਭੀਰ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀ ਐਡਮਜ਼ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
ਸਿਰਿਆਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜਬਾੜਾ ਮਾਰਿਆ। "ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਬਾਹਰ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੋਟਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਕੱਟਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਕਤਲ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਪਰ ਮੈਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਰ," ਮਿਸਟਰ ਐਡਮਜ਼ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਗੱਲ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਧੀ ਗੰਭੀਰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ-- ਹੈ," ਇੱਥੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਵਿਦਵਤਾਪੂਰਨ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ "--ਇੱਕ 'ਮੋਲ', ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
ਕੇਅ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਡੌਨਿਸ਼ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮਿਸਟਰ ਐਡਮਜ਼ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਹਾਲਾਂਕਿ, ਭਰੋਸਾ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਇੱਥੇ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ

ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੇਰੀ ਧੀ ਵੀ ਕਰੇਗੀ। ਹੁਣ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਓ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਠੰਡਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਉਸਨੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ, "ਆਓ, ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ, ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਉਡੀਕ ਰਹੀ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਕੇਅ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬੇਮਿਸਾਲ ਪਿਆਰ 'ਤੇ ਤਣਾਅ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਲਈ ਚੁੱਪਚਾਪ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਰੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਜਾਸੂਸਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਤਿੰਨੋਂ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਮਜ਼ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੱਦ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਵਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੈੱਟ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਕੇਅ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਲਝੀ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਵੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉਦਾਸੀਨ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਬਾਂਹ ਦੀ ਲੰਬਾਈ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। "ਕੇਅ, ਇੰਨਾ ਨਾਟਕੀ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੰਗਾਮਾ ਹੈ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਡਾਰਟਮਾਊਥ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।"
ਕੇਅ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਾਈਕ ਡਾਰਟਮਾਊਥ ਗਿਆ ਸੀ?"
ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਨੌਜਵਾਨ ਬਹੁਤ ਰਹੱਸਮਈ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
"ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?" ਕੇਅ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਮਾਈਕ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਸੌਣ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਡਾਕ ਖੋਲ੍ਹੀ ਹੈ, ਬੇਸ਼ੱਕ।"
ਕੇਅ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। "ਪਿਤਾ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ।"

ਮਿਸਟਰ ਐਡਮਜ਼ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਂ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਵੱਡਾ ਪਾਪ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਡਾਕ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਜਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਇਕਲੌਤਾ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਚੋਣ ਸਧਾਰਨ ਅਤੇ ਨੇਕ ਸੀ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਮਜ਼ ਨੇ ਉਬਲੇ ਹੋਏ ਚਿਕਨ ਦੇ ਮੂੰਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਹਾ, "ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਾਸੂਮ ਹੋ। ਸਾਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।"
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੇਅ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਸੀ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ। ਉਹ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਸਨ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਡਰੇ ਹੋਵੋਗੇ।"
"ਅਸੀਂ ਸੀ," ਮਿਸਟਰ ਐਡਮਜ਼ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਵੈਸੇ, ਕੀ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
ਕੇਅ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ।"
ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਬਦਲਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਮਿਸਟਰ ਐਡਮਜ਼ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।"
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕੇਅ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਫਿਰ ਉਹ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਭੱਜ ਗਈ।
ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਦੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਮਾਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਟੈਕਸੀ ਤੋਂ ਉਤਰਿਆ।
ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇਗਾ। ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੀਣ ਲਈ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਪਰ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਈਕ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿੱਥੇ ਸੰਪਰਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੇਗਾ।"

ਕਹਾਣੀ ਸਿਰਫ਼ ਝੂਠੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਗੋਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਕੀ ਉਸ ਕਪਤਾਨ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣਾ ਜਬਾੜਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?" ਕੇਅ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਟੌਮ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਮਾਈਕ ਕਦੇ ਵੀ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਹੋਇਆ।"
ਕੇਅ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਰਸ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਕੱਢੀ। "ਜੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦੇਵੋਗੇ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਜੇ ਮੈਂ ਉਹ ਪੱਤਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਪੱਤਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਠਿਕਾਣੇ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮਾਈਕ ਸੰਪਰਕ ਕਰੇਗਾ।"
ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਪਦਾਰਥ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਉੱਠ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਈ। ਹੇਗਨ ਉਸਨੂੰ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਬਾਹਰੋਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਅੰਦਰ ਆਈ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਮੋਟੀ ਔਰਤ ਜਿਸਨੇ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਕੇਅ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਮਾਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ?"
ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸ ਵੱਲ ਵੇਖੀਆਂ, ਫਿਰ ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਚਮੜੇ ਵਰਗਾ, ਜੈਤੂਨ-ਚਮੜੀ ਵਾਲਾ ਚਿਹਰਾ ਸਵਾਗਤ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਉਤਸੁਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸੀ। "ਆਹ, ਤੁਸੀਂ ਮਾਈਕੀ ਦੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਦਾ ਭਾਰੀ ਇਤਾਲਵੀ ਲਹਿਜ਼ਾ ਸੀ, ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਖਾਂਦੇ ਹੋ?" ਕੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਮਤਲਬ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਟੌਮ ਹੇਗਨ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭੜਕ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਤਾਲਵੀ ਵਿੱਚ ਝਿੜਕਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗਰੀਬ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਕੌਫੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਡਿਸਗ੍ਰਾਜ਼ੀਆ।" ਉਸਨੇ ਕੇ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ, ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦਾ ਹੱਥ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਰਮ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ। "ਤੁਸੀਂ ਕੌਫੀ ਪੀਓ ਅਤੇ ਕੁਝ ਖਾਓ, ਫਿਰ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਕੁੜੀ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰੇਲਗੱਡੀ ਲੈ ਜਾਓ।" ਉਸਨੇ ਕੇ ਨੂੰ ਬਿਠਾਇਆ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਹਲਚਲ ਮਚਾ ਦਿੱਤੀ, ਉਸਦਾ ਕੋਟ ਅਤੇ ਟੋਪੀ ਪਾੜ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਲਪੇਟ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਹੀ ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਬਰੈੱਡ, ਪਨੀਰ ਅਤੇ ਸਲਾਮੀ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਉੱਤੇ ਕੌਫੀ ਵੱਜਣ ਲੱਗ ਪਈ।

ਕੇਅ ਨੇ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਮਾਈਕ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮਿਸਟਰ ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਹੇਗਨ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ, "ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਮਾਂ।" "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਭਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ... ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋਗੇ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਦੱਸੇ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਰੱਬ ਉਸ 'ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰੇ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।
"ਕੀ ਸ਼੍ਰੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਠੀਕ ਹੈ?" ਕੇਅ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਠੀਕ ਹੈ,” ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਠੀਕ ਹੈ। ਉਹ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਹੋਣ ਦੇਣਾ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰਿਆ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।” ਉਸਨੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੌਫੀ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਕੁਝ ਬਰੈੱਡ ਅਤੇ ਪਨੀਰ ਖਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੌਫੀ ਪੀਂਦੇ ਸਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕੇਅ ਦਾ ਇੱਕ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਦੋ ਭੂਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮਾਈਕੀ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਿਖੇਗਾ, ਤੂੰ ਮਾਈਕੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇਗਾ। ਉਹ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਲੁਕਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਹੋਰ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੋਰ ਵੀ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਨੌਜਵਾਨ ਲੱਭ ਕੇ ਵਿਆਹ ਕਰਾ।" ਕੇਅ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਸ ਵਿੱਚੋਂ ਚਿੱਠੀ ਕੱਢੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਭੇਜੋਗੇ?"
ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੇ ਚਿੱਠੀ ਲੈ ਲਈ ਅਤੇ ਕੇਅ ਦੀ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ। "ਬਿਲਕੁਲ, ਬਿਲਕੁਲ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਤਾਲਵੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਉਸ 'ਤੇ ਚੀਕਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਕੇਅ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਚੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਮਾਈਕੀ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾ, ਉਹ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਲਈ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਇੱਕ ਕਾਰ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋ ਆਦਮੀ ਸਨ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹੋਟਲ ਤੱਕ ਲੈ ਗਏ, ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕਹੇ। ਕੇਅ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਬੇਰਹਿਮ ਕਾਤਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਰਪੱਖ ਸਰੋਤ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: ਉਸਦੀ ਮਾਂ।

ਅਧਿਆਇ 16

ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਮੈਨਹਟਨ ਦੇ ਅੱਪਰ ਈਸਟ ਸਾਈਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬੁੱਕਮੇਕਰ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਲੌਂਗ ਬੀਚ 'ਤੇ ਮਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਰਿਟੇਨਰ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਡੌਨ ਉਸ ਨਾਲ ਸਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮਹਾਨ ਡੌਨ," ਉਸਨੇ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ। ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਮੁੱਛ ਵਾਲਾ ਪੀਟ ਜਿਸਨੂੰ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੂਰਖ ਛੋਟੇ-ਮੋਟੇ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਸੜਕ 'ਤੇ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਬੁੱਢਾ ਕਮੀਨਾ ਚੀਕਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੋਨੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸੋਨੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮੁਖੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਮਿਲੇਗਾ, ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਓ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕੌਫੀ ਪਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜੀ ਹਾਂ, ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਗੜਬੜ ਵਾਲੀ ਨਿਕਲੀ। ਵਿਆਹ ਦੇ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫੈਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ ਭੜਕ ਵੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸਲੀ ਗਿੰਨੀ ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਇਟਾਲੀਅਨਾਂ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਂਦੀ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਕੌਨੀ ਦੇ ਨਰਮ ਫੈਲਦੇ ਚੂਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸੂਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੈਮ ਹੈ।" ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦੁਖੀ ਦਿੱਖ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਵਗਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਉਹ ਮਹਾਨ ਡੌਨ ਦੀ ਧੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੇ ਵਰਤਾਓ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਸਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਰਸ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਕਾਲੀ ਅੱਖ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਲੈ ਲਏ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਝਟਕਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਈਸਾ, ਉਸਨੇ ਟਰੈਕ ਅਤੇ ਸ਼ੋਅ ਗਰਲ ਬਿੰਬੋ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਗ੍ਰੈਂਡ ਉਡਾਏ ਸਨ।
ਉਹ ਕੌਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮਿੱਠੇ ਬੰਨਾਂ ਦੀ ਪਲੇਟ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਮੋੜਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਹੈਮ ਅਤੇ ਅੰਡੇ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ

ਨਾਸ਼ਤਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਤਸਵੀਰ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਆਮ ਚਿਕਨਾਈ ਵਾਲਾ ਗੂੰਜੋ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਕਰੂ-ਕੱਟ ਗੋਰਾ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੁਨਹਿਰੀ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ ਬਾਹਾਂ ਅਤੇ ਚੌੜੇ ਮੋਢੇ ਅਤੇ ਪਤਲੀ ਕਮਰ। ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਖੌਤੀ ਸਖ਼ਤ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲੋਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਟੈਸੀਓ, ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਪੌਲੀ ਵਰਗੇ ਮੁੰਡੇ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਠੋਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀ ਕੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਆਦਮੀ ਉਹ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਸੋਨੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਭਾਰੀ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਇਆ ਉਹ ਸੋਨੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਕਦੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਹਾਂ, ਸੋਨੀ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਪੁਰਾਣੇ ਡੌਨ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਨਾਲ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣਗੀਆਂ।
ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੌਫੀ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ। ਉਹ ਪੱਛਮ ਦੇ ਵੱਡੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪਾਰ ਆਪਣੀ "ਬੁੱਕ" ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਐਤਵਾਰ ਸੀ, ਹਫ਼ਤੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭਾਰੀ ਐਕਸ਼ਨ, ਬੇਸਬਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਸਕਟਬਾਲ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸਿਰਾ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਟ੍ਰੌਟਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੌਨੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ।
ਉਹ ਅਸਲੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਗਿੰਨਜ਼ੋ ਸਟਾਈਲ ਵਿੱਚ ਸਜ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੈਲਟ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਰੇਸਲੇਟ ਅਤੇ ਕੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ, ਚਮਕਦਾਰ ਸਲੀਵਜ਼ ਸਨ। ਉਹ ਵੀਹ ਸਾਲ ਵੱਡੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਠੰਡੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਲੌਂਗ ਬੀਚ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਲਈ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਉੱਠ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਥ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"
ਕਾਰਲੋ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। "ਕੀ ਸੋਨੀ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ੋਅ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
ਕੌਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਰਮ ਨਜ਼ਰ ਦਿੱਤੀ। "ਕਿਹੜਾ ਸ਼ੋਅ?"
ਉਹ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। "ਤੂੰ ਘਟੀਆ ਗਿੰਨੀ ਕੁੱਤੀ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗੀ।" ਉਹ ਡਰੀ ਹੋਈ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲਾਲ ਧੱਬਾ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਜਲਦੀ ਨਾਲ

ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਬੁੱਲ੍ਹ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਤਾਲੇ ਵਿੱਚ ਚਾਬੀ ਘੁੰਮਦੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕੌਫੀ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।
ਉਸਨੇ ਸਿਗਰਟ ਪੀਤੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਓ।" ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। "ਆਓ, ਮੈਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣੇ ਪੈਣਗੇ," ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਦੇ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਚਾਬੀ ਤਾਲੇ ਵਿੱਚ ਘੁਮਾ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ, ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਤੁਰਦਿਆਂ, ਉਸ ਉੱਤੇ ਲੇਟ ਕੇ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਕੰਧ ਵੱਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਲਿੱਪ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਿਆਵੇਗੀ। "ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਕੁਝ ਥੱਪੜਾਂ ਤੇਰੀ ਸਾਰੀ ਊਰਜਾ ਕੱਢ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ?" ਉਹ ਇੱਕ ਆਲਸੀ ਕੁੱਤੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਸ਼ਬਦ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਠੀਕ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੋਚੇ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦੀ ਖੱਬੀ ਗੱਲ੍ਹ ਉੱਡ ਗਈ ਸੀ, ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਉੱਪਰਲਾ ਬੁੱਲ੍ਹ ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਚਿੱਟਾ ਸੀ। "ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਦੇਰ ਤੱਕ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਵਾਂਗਾ। ਐਤਵਾਰ ਮੇਰਾ ਵਿਅਸਤ ਦਿਨ ਹੈ।"
ਉਹ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਾਰਕਿੰਗ ਟਿਕਟ ਲੱਭਿਆ, ਪੰਦਰਾਂ ਡਾਲਰ ਦਾ ਹਰਾ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਢੇਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦਸਤਾਨੇ ਵਾਲੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਸੀ। ਵਿਗੜੀ ਹੋਈ ਛੋਟੀ ਕੁੱਤੀ ਨੂੰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਨ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਕੋਰਲੀਓਨਸ ਦੁਆਰਾ ਇੰਨੇ ਮਾੜੇ ਸਲੂਕ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਕੁਝ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਲੀ ਅੱਖਾਂ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਲੌਂਗ

ਬੀਚ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਪਸੀਨਾ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਈ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਮਰ, ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਇਤਾਲਵੀ ਪਤਨੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਪਤੀ ਬਣਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਨਾਲ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਹਰ ਰੋਜ਼, ਸਵੇਰੇ ਅਤੇ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਜਿਹਾ ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹਮਦਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। "ਉਹ ਮੇਰੀ ਧੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਟਲੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਵੀ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਘਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਸਿੱਖੋ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰੇ।"
ਕੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ?" ਉਹ ਉਸਦੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, "ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।" ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ।
ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਕਿਵੇਂ ਲਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਕੀ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੋਢੇ ਉਛਾਲ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਹੰਕਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਕਰਦਾ।"
ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਸੀ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਡਰੀ ਹੋਈ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਉਸਦੀ ਠੰਡਕ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਪਰ ਡੌਨ ਇੰਨਾ ਹਮਦਰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਦੇ ਬੁੱਕਮੇਕਿੰਗ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਆਦਮੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਸਨ ਜੋ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ੀ ਦੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਣਗੇ। ਪਰ ਡੌਨ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਏਗਾ ਜਿਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਉਹ ਡਰਦਾ ਸੀ? ਇਹ ਇੱਕ ਅਸੰਭਵ ਸਥਿਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਕੌਨੀ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਿਆਣਪ ਦਾ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ

ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕੁੱਟਮਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨੀ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਈ। ਕੌਨੀ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਤਲਾਕ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਡੌਨ ਉਸ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਸੀ। "ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਕੌਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।
ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿੱਖ ਕੇ, ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਦਾ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਧ ਗਿਆ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ ਉਸਨੇ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦੋ "ਲੇਖਕਾਂ", ਸੈਲੀ ਰੈਗਸ ਅਤੇ ਕੋਚ ਨੂੰ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਉਛਾਲਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਠੋਕਰ ਖਾ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਭਰੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵੇਖੇ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਧੀ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਹੈ।
ਪਰ ਰਿਜ਼ੀ ਇੰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਨਾ ਕਰਦਾ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਕੁੱਟਮਾਰ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਡੌਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਜਿਸਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੋਨੀ ਨੇ ਵੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਸੋਨੀ ਰਿਜ਼ੀ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ 96 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਈਸਟ ਸਾਈਡ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਦੀ ਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵੱਲ ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਮਾਲ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਲੂਸੀ ਮੈਨਸੀਨੀ ਨਾਲ ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਚਾਰ ਬਾਡੀਗਾਰਡਾਂ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦੋ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਦੋ ਪਿੱਛੇ। ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਗਾਰਡਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਸਿੱਧੇ ਹਮਲੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਲੂਸੀ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਕੌਨੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰਲੋ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਸਸਤਾ ਬਦਮਾਸ਼ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲਿਫਟ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਦੇ

ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚਦੇ ਅਤੇ ਗਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਰੱਖੀਆਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਿਲੀਅਨ-ਟੂ-ਵਨ ਸ਼ਾਟ ਸੀ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਲਿਫਟਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਮੌਤ ਦੇ ਜਾਲ ਸਨ। ਉਹ ਕੌਨੀ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੱਕ ਅੱਠ ਫਲਾਈਟਾਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੜ੍ਹਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਾਰਲੋ ਦੀ ਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਖੜਕਾਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਡਰੀ ਹੋਈ, ਡਰੀ ਹੋਈ, ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਸੀ, "ਕੌਣ ਹੈ?"
ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚਲੇ ਡਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਵਾਂਗ ਤਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਸੁਸਤ, ਸਖ਼ਤ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸੋਨੀ ਹੈ।" ਅੰਦਰਲਾ ਬੋਲਟ ਪਿੱਛੇ ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੌਨੀ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰ ਕੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਗੁੱਸਾ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ, ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਵਿਗੜਦਾ ਹੋਇਆ। ਕੌਨੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਡਰ ਨਾਲ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਰਲੋ ਬਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਇਹ ਮੇਰੀ ਗਲਤੀ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਈ।" ਸੋਨੀ ਦਾ ਭਾਰੀ ਕਾਮਦੇਵ ਚਿਹਰਾ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?"
ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਫਟ ਦੇਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੀ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਣ। ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਆਵਾਂਗੀ।"

“ਠੀਕ ਹੈ,” ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਰਸੋਈ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੰਬਰ ਡਾਇਲ ਕੀਤਾ। “ਮੈਂ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਠੀਕ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਤੇਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤੈਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ?”
“ਦੋ ਮਹੀਨੇ,” ਕੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਸੋਨੀ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕਰ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾ ਕਰ।” ਸੋਨੀ ਹੱਸ ਪਿਆ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬੇਰਹਿਮ ਜਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਨਾਥ ਨਹੀਂ ਬਣਾਵਾਂਗਾ।" ਉਹ ਉਸਦੇ ਬਿਨਾਂ ਸੱਟ ਲੱਗੇ ਗਲ੍ਹ 'ਤੇ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਚੁੰਮਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਈਸਟ 112 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੈਂਡੀ ਸਟੋਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਲਾਈਨ ਡਬਲ-ਪਾਰਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਸੀ। ਸਟੋਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ, ਪਿਤਾ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਕੈਚ ਖੇਡਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਲਈ ਲੈ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਾਅ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਲ ਖੇਡਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਈਸ ਕਰੀਮ ਖਰੀਦੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪਿੱਚਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਦਿਨ ਲਈ ਜੇਤੂ ਬੇਸਬਾਲ ਦਾਅ ਚੁਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।
ਕਾਰਲੋ ਸਟੋਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਦੋ "ਲੇਖਕ", ਸੈਲੀ ਰੈਗਸ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਤਾਰ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਕੋਚ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਸਕੀ ਸਾਥੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਐਕਸ਼ਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ, ਲਾਈਨ ਵਾਲੇ ਪੈਡ ਸੱਟਾ ਲਿਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੇ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਲੈਕਬੋਰਡ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੋਲਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਲੀਗ ਬੇਸਬਾਲ ਟੀਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਚਾਕ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਜੋੜਾਬੱਧ ਸਨ ਕਿ ਕੌਣ ਕਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਜੋੜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਔਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬੰਦ-ਬਾਹਰ ਵਾਲਾ ਵਰਗ ਸੀ। ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਕੋਚ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਅੱਜ ਸਟੋਰ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਟੈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ?"
ਕੋਚ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਟੂਟੀ ਅਜੇ ਵੀ ਬੰਦ ਹੈ।"
ਕਾਰਲੋ ਕੰਧ ਵਾਲੇ ਫੋਨ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੰਬਰ ਡਾਇਲ ਕੀਤਾ। ਸੈਲੀ ਰੈਗਸ ਅਤੇ ਕੋਚ ਉਸਨੂੰ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ "ਲਾਈਨ" ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਦਿਨ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਬੇਸਬਾਲ ਖੇਡਾਂ ਦੇ ਔਡਜ਼। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਲੈਕਬੋਰਡ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਗੇਮ ਦੇ ਔਡਜ਼ ਨੂੰ ਚਾਕ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਾਈਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ

ਕੰਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਔਡਜ਼ ਨੂੰ ਬਲੈਕਬੋਰਡ 'ਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਜੂਏਬਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਉਹ ਸੁਪਨਾ, ਇੱਕ "ਮੱਧਮ" ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਯਾਨੀ, ਉਸ ਨਾਲ ਔਡਜ਼ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਲਗਾ ਕੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸੇ ਟੀਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੁੱਕਮੇਕਰ ਨਾਲ ਸਹੀ ਔਡਜ਼ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਲਗਾ ਕੇ, ਜੂਏਬਾਜ਼ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜੋ ਹਾਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਹ ਕਾਰਲੋ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਸੀ। ਉਸ ਗਲਤੀ ਨੇ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਛੇ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜਵਾਈ ਬਾਰੇ ਡੌਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰਲੋ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ।
ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਉੱਚ ਅਹੁਦੇ ਵਾਲੇ ਮੈਂਬਰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਜ-ਪਰਤਾਂ ਵਾਲਾ ਇਨਸੂਲੇਸ਼ਨ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਜਵਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਟੈਸਟਿੰਗ ਗਰਾਊਂਡ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਜਾਂਚ ਹੇਠ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਹੁਣ ਲਾਈਨ ਪੋਸਟ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੂਏਬਾਜ਼ ਕੈਂਡੀ ਸਟੋਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਵਿਤ ਘੜਿਆਂ ਨਾਲ ਛਪੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਲਿਖ ਸਕਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ ਬਲੈਕਬੋਰਡ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਜਿਸਨੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਦਾਅ ਲਗਾਏ ਸਨ, ਨੇ ਉਸ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਹੱਥ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਅੱਜ ਤੈਨੂੰ ਕੌਣ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਹਨੀ, ਜਾਇੰਟਸ ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ?" ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ, ਰੰਗੀਨ ਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲੀ, "ਕੀ ਜਾਇੰਟਸ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਨਾਲੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਹਨ?" ਪਿਤਾ ਹੱਸ ਪਿਆ।
ਦੋਨਾਂ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਲਾਈਨ ਬਣਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਭਰੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਪੈਸੇ ਲਪੇਟ ਕੇ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ। ਕਾਰਲੋ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਕੈਂਡੀ ਸਟੋਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੈਂਟਰਲ ਐਕਸਚੇਂਜ ਵਿੱਚ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਬੁਲਾਈ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕੰਧ ਵਾਲੀ ਤਿਜੋਰੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਇੱਕ ਵਧੀ ਹੋਈ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਪਰਦੇ ਦੁਆਰਾ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਚਾਦਰ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਰਾਖ ਨੂੰ ਟਾਇਲਟ ਬਾਊਲ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਕੈਂਡੀ ਸਟੋਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਨੀਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਕਾਰਨ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਚ ਦੁਪਹਿਰ ਦੋ ਵਜੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਭੀੜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਆਦਮੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ

ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਅ ਲਗਾਉਣੇ ਪੈਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੀਚ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਘਰ ਭੱਜਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਬੈਚਲਰ ਜੂਏਬਾਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਕੱਟੜਪੰਥੀਆਂ ਦਾ ਹੜ੍ਹ ਆਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਗਰਮ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਬੈਚਲਰ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ ਵੱਡੇ ਜੂਏਬਾਜ਼ ਸਨ, ਉਹ ਭਾਰੀ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਡਬਲਹੈਡਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਗੇਮਾਂ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਚਾਰ ਵਜੇ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਹ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਰਲੋ ਦੇ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਓਵਰਟਾਈਮ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਦਿਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਬੀਚ ਤੋਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸਨ।
ਡੇਢ ਵਜੇ ਤੱਕ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਰਲੋ ਅਤੇ ਸੈਲੀ ਰੈਗਸ ਬਾਹਰ ਜਾ ਸਕਣ ਅਤੇ ਕੈਂਡੀ ਸਟੋਰ ਦੇ ਕੋਲ ਝੁਕਣ 'ਤੇ ਬੈਠ ਸਕਣ ਅਤੇ ਕੁਝ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਲੈ ਸਕਣ। ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਟਿੱਕਬਾਲ ਦੇ ਖੇਡ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਗੱਡੀ ਲੰਘੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਬਹੁਤ ਉੱਪਰੋਂ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਕੋਚ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਹ ਬੇਸਬਾਲ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰਦੇ ਰਹੇ। ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਟੱਕਰ ਮਾਰਨੀ ਪਈ, ਉਸਨੂੰ ਸਿਖਾਓ ਕਿ ਬੌਸ ਕੌਣ ਹੈ।"
ਕੋਚ ਨੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਹੁਣ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਆਹ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵਾਰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ," ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ।" ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ। "ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।"
ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ੂਟ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਬੇਸਬਾਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦੋ ਲੇਖਕਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਸਟਿੱਕਬਾਲ ਖੇਡ ਰਹੇ ਬੱਚੇ ਖਿੰਡ ਗਏ। ਇੱਕ ਕਾਰ ਬਲਾਕ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੀ ਹੋਈ ਆਈ ਅਤੇ ਕੈਂਡੀ ਸਟੋਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੁਕ ਗਈ। ਇਹ ਇੰਨੀ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਈ ਕਿ ਟਾਇਰ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਰੁਕਦਾ, ਲਗਭਗ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਡਰਾਈਵਰ ਦੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਅਧਰੰਗੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸੀ।
ਉਸਦਾ ਭਾਰੀ ਕਾਮਦੇਵ ਵਰਗਾ ਚਿਹਰਾ, ਜਿਸਦਾ ਮੋਟਾ, ਵਕਫ਼ਾਦਾਰ ਮੂੰਹ ਸੀ, ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਇੱਕ ਬਦਸੂਰਤ ਮਖੌਟਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਨੂੰ ਗਲੇ

ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਖਿੱਚ ਲਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਘਸੀਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਝੁਕਦੇ ਹੋਏ ਲੋਹੇ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਲਟਕਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਝੁਕ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ ਦੇ ਖੋਖਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਫਟ ਗਈ।
ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖਦਾਈ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਡਰਦੇ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁੱਠੀਆਂ ਨਾਲ ਕੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ,
ਉਸਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਮੋਟੀ, ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ। ਕਾਰਲੋ, ਆਪਣੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੋਈ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਦਇਆ ਜਾਂ ਵਿਰੋਧ ਲਈ ਕੋਈ ਪੁਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਕੋਚ ਅਤੇ ਸੈਲੀ ਰੈਗਸ ਨੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸੋਨੀ ਆਪਣੇ ਜੀਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਟਿੱਕਬਾਲ ਖੇਡ ਰਹੇ ਬੱਚੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇਣ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿੰਡਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਹੈਰਾਨ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਖ਼ਤ ਬੱਚੇ ਸਨ ਪਰ ਸੋਨੀ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਸੋਨੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਸੁਚੇਤ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਮੁਖੀ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਹਗੀਰ ਕੋਲ ਕਾਰਲੋ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੂਰਖਤਾ ਸੀ।
ਕਾਰਲੋ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਧੀਨਗੀ ਨੇ ਹੀ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਦੁਖਦਾਈ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਲੋਹੇ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਨਾਲ ਚਿੰਬੜ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਸੋਨੀ ਉਸਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਖਿੱਚ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਰਾਬਰ ਤਾਕਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਵਾਬੀ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਿਰ ਅਤੇ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਵਾਰਾਂ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋਣ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੋਨੀ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਧੜਕਦੀ ਹੋਈ, ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਗੰਦਾ ਬਦਮਾਸ਼, ਤੂੰ ਕਦੇ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕੁੱਟਿਆ ਹੈਂ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ।"
ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਤਣਾਅ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜੇ ਸੋਨੀ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਧਮਕੀ ਨਾ ਦਿੰਦਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਸੋਨੀ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਬਾਹਾਂ ਲੋਹੇ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਓਨਾ ਚਿਰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਰ ਦੀ ਗਰਜ ਨਹੀਂ

ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੋਚ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਪਿਤਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਕਾਰਲੋ, ਸਟੋਰ ਵਿੱਚ ਆਓ। ਆਓ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਈਏ।"
ਉਦੋਂ ਹੀ ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਝੁਕ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਰੇਲਿੰਗ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਖੋਲ੍ਹੇ। ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬੱਚੇ ਉਸ ਵੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਘੂਰਦੇ, ਬਿਮਾਰ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚੱਕਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਸਦਮੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ, ਕੱਚਾ ਡਰ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ; ਭਾਰੀ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਉਸਨੇ ਕੋਚ ਨੂੰ ਕੈਂਡੀ ਸਟੋਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਾਂਹ ਫੜਨ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਬਰਫ਼ ਪਾ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੱਟਿਆ ਜਾਂ ਖੂਨ ਨਹੀਂ ਵਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸੁੱਜੇ ਹੋਏ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਗੰਢਾਂ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਡਰ ਹੁਣ ਘੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਅਪਮਾਨ ਸਹਿਣਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਤੱਕ ਬਿਮਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਉਲਟੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਪਈਆਂ। ਕੋਚ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਸਿੰਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰੱਖਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਵੇ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੇਟਾਇਆ। ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਕਦੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸੈਲੀ ਰੈਗਸ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਸੈਲੀ ਰੈਗਸ ਥਰਡ ਐਵੇਨਿਊ ਤੱਕ ਚੱਲੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰਕੇ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ। ਰੋਕੋ ਨੇ ਖ਼ਬਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਪੀਟ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਹੂੰਝਾ ਫੇਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਓਹ, ਮਸੀਹ, ਉਹ ਲਾਹਨਤ ਸੋਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ," ਪਰ ਉਸਦੀ ਉਂਗਲੀ ਨੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਹੁੱਕ 'ਤੇ ਕਲਿੱਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਰੋਕੋ ਨੇ ਉਸਦੀ ਟਿੱਪਣੀ ਕਦੇ ਨਾ ਸੁਣੀ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਾਲੇ ਘਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਹੇਗਨ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਦੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਭੇਜ ਦਿਓ, ਜੇਕਰ ਸੋਨੀ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਾਡੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤ ਸੁਣ ਲੈਣ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ।"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਸ਼ੱਕ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਸੋਨੀ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਲਈ ਵੀ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਜੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਕਰ, ਪੀਟ।"

ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਵੇ ਅਤੇ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰੇ। ਉਹ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਕੈਡਿਲੈਕ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਪਲਾਟੂਨ ਗਾਰਡਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਘੇਰਾ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਐਟਲਾਂਟਿਕ ਬੀਚ ਬ੍ਰਿਜ ਉੱਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਿਆ।
ਕੈਂਡੀ ਸਟੋਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੁਖਬਰ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੰਪਰਕ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਜੰਗ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਚਾਰੂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਸੰਪਰਕ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਇਨਸੂਲੇਸ਼ਨ ਪਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪਿਆ ਸੀ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੈਪੋਰਜੀਮ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਿਸਨੇ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਮੁਖੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਾਲ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ, ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਿੱਚ, ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ 17
1947 ਦੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਜੰਗ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਮਹਿੰਗੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਕੈਪਟਨ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਦੇ ਕਤਲ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਸਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਪਾਏ ਗਏ ਦਬਾਅ ਕਾਰਨ ਇਹ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਜੂਏਬਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਮਾੜੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਇੱਕ ਭੜਕਾਊ, ਲੁੱਟ-ਖਸੁੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਫੌਜ ਦੇ ਜਨਰਲ ਸਟਾਫ ਵਾਂਗ ਬੇਵੱਸ ਸਨ ਜਿਸ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਇਸ ਘਾਟ ਨੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਓਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਿੰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਕੋਰਲੀਓਨ ਸਮੂਹ ਆਪਣੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸਾ ਜੂਏ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ "ਨੰਬਰ" ਜਾਂ "ਨੀਤੀ" ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੌੜਾਕਾਂ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਮਿਆਨੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੁਝ "ਬੈਂਕਾਂ" ਨੂੰ ਵੀ ਲੱਭਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਭਾਰੀ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਨਾਲ। "ਬੈਂਕਰਾਂ", ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ.90 ਕੈਲੀਬਰਾਂ ਨੇ, ਕੈਪੋਰਗਾਈਮਜ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। ਪਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੈਂਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਥਾਨਕ ਨੀਗਰੋ ਫ੍ਰੀ-ਲਾਂਸਰਾਂ ਨੂੰ ਹਾਰਲੇਮ, ਸਭ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੰਨੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਿਆ। ਕੈਪਟਨ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੁਝ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨਾਲ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਛਾਪੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਕਿ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਨਕਦੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹੇਗਨ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਨੂੰ ਮੁਖਬਰਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਕਿ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਇੱਕ ਠੱਗ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਸਾਫ਼ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਰੈਂਕ-ਐਂਡ-ਫਾਈਲ

ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਦਾ ਪੈਸਾ ਲਿਆ ਸੀ; ਕਤਲ ਅਤੇ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਪੈਸਾ। ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਨੈਤਿਕਤਾ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਹੇਗਨ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਮਾਸੂਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ, ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਜਾਦੂ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਜਿਸ ਜਨਤਾ ਦੀ ਉਹ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧੁਖਦੀ ਹੋਈ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਵਾਰਡ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹਨ। ਵਾਰਡਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹ ਤਿਲਕਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹਨ, ਛਲ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੋਈ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਦੇ ਪੰਜੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਮਾਜ ਦੀ ਵਿਧੀ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਾਰਸ਼ਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਇਨਾਮ ਤੋਂ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਸਰੋਤਾਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੱਲ ਸਿਆਸਤਦਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੱਜ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੇ ਗੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਨਰਮ ਮੁਅੱਤਲ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਖੁਦ ਪੂਰੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਗੁੰਡੇ ਜੋ ਫੀਸਾਂ ਅਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਉਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ? ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਹੋਰ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲਜ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮਹਿੰਗੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ? ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਧੁੱਪ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ? ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਗੰਦੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਈਨ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਲਵੇਗਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਲਵੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਪਾਰਕਿੰਗ ਟਿਕਟਾਂ ਜਾਂ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਟਿਕਟਾਂ ਲੈਣ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਲ ਗਰਲਜ਼ ਅਤੇ ਵੇਸਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵੇਗਾ; ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਲਈ ਕੁਦਰਤੀ ਬੁਰਾਈਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਨਸ਼ਿਆਂ, ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਡਕੈਤੀਆਂ, ਬਲਾਤਕਾਰ, ਕਤਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾਵਾਂ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮੂਲ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਦਾ ਕਤਲ ਕਤਲੇਆਮ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਕਕਲਸਕੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਦਨਾਮ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਤਸਕਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਤਲ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ, ਤਾਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਫਿੱਕੀ ਪੈਣ ਲੱਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਅਜੇ ਵੀ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨੇ ਬਾਕੀ ਸਨ, ਕਾਰਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਲਾਂਚ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ "ਸ਼ੀਟ" ਦੇ ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਭੱਜਣਾ ਪਿਆ। ਬਿਨਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਾਲੇ ਤਸਕਰ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਲਈ ਚੰਗੇ ਸਨ। ਪਾਰਕਿੰਗ ਟਿਕਟ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਨਿਕਲ ਅਤੇ ਡਾਈਮ ਤੱਕ ਆ ਗਏ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੀਸਿੰਕਟ ਸਕੁਐਡ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕੀਆਂ (ਸਮਲਿੰਗੀ, ਹਮਲੇ ਅਤੇ ਬੈਟਰੀਆਂ) ਨੂੰ ਝੰਜੋੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਿੱਤਲ ਨਰਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਮਤਾਂ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪ੍ਰੀਸਿੰਕਟ ਬੈਗਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਪੇਅ ਆਫ ਸ਼ੀਟ ਟਾਈਪ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਰ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਉਸਦਾ ਕੱਟ ਕੀ ਸੀ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਕੁਝ ਝਲਕ ਬਹਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਜਾਸੂਸਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੇਗਨ ਦਾ ਸੀ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਟੈਸੀਓ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਸੋਨੀ ਇਸ ਨਾਲ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਰਵਰੀ ਦੇ ਮੱਧ ਤੱਕ, ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਤਰੇ ਦੇ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਘਰ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹੁਣ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ ਕਮਰਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਾਰੇ ਉਪਕਰਣ ਸਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰਤੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨਰਸਾਂ ਨੂੰ ਚੌਵੀ ਘੰਟੇ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਡਾ. ਕੈਨੇਡੀ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾਲ, ਇਸ ਨਿੱਜੀ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਬਣਨ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਡੌਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਨਰਸਿੰਗ ਦੇਖਭਾਲ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ।
ਮਾਲ ਨੂੰ ਹੀ ਅਜਿੱਤ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਟਨ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਟਲੀ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ, ਸਾਰੇ ਖਰਚੇ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ।
ਫਰੈਡੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕੇ ਅਤੇ ਲਗਜ਼ਰੀ ਹੋਟਲ-ਜੂਏਬਾਜ਼ੀ ਕੈਸੀਨੋ ਕੰਪਲੈਕਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਭਾਲ

ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਨਵੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਜੇਤੂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਫ੍ਰੀ-ਲਾਂਸਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਟੌਮ, ਆਓ ਉਸ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਭੇਜਦੇ ਹੋ ਕਿ ਢੱਕਣ ਬੰਦ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਰਲੇਮ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਖ਼ਤ ਮੁੰਡੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਸੁਆਦ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਦੌੜਾਕ ਜਾਂ ਸਬ-ਬੈਂਕਰ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ।" ਸੋਨੀ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਬਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ।"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ।"
ਇਹ ਟੇਸੀਓ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ। "ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਛਾਪੇ ਮਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹਾਰਲੇਮ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਬੈਂਕਰਾਂ ਅਤੇ ਈਸਟ ਸਾਈਡ 'ਤੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਗੇ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜਾ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।"
"ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹਮਲਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਬੱਚੇ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਲਝਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਬਾਤਾਂ 'ਤੇ ਠੰਡੇ ਮੋਢੇ ਨਾਲ ਮੋਢਾ ਜੋੜ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਆਂ ਨਾਲ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਈਏ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਣ ਲਈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੇ ਸੌਦੇ ਵਿੱਚ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਲੜਾਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਨਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਸੁਣਾਂਗੇ।"
ਸੋਨੀ ਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਨਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੌਦਾ ਨਹੀਂ। ਡੌਨ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ।"

ਹੇਗਨ ਨੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਰਣਨੀਤਕ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਪੈਸਾ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਹੈ। ਬੁੱਕਮੇਕਿੰਗ ਅਤੇ ਨੀਤੀ। ਸਾਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਵੇਸਵਾਗਮਨੀ ਅਤੇ ਕਾਲ ਗਰਲਜ਼ ਅਤੇ ਡੌਕ ਯੂਨੀਅਨਾਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਾਰਾਂਗੇ? ਦੂਜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜੂਏ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਵਪਾਰ, ਸ਼ਾਈਲੌਕਿੰਗ, ਯੂਨੀਅਨਾਂ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ, ਸਰਕਾਰੀ ਠੇਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ-ਹੱਥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਸੂਮ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੈਸਾ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਦਬੂ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਡੌਨ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਅਸਲ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ।"
"ਇਹ ਮੇਰੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ, ਟੌਮ," ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਲੱਭ ਲਵਾਂਗਾ। ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਆਓ ਵਾਪਸ ਕੰਮ 'ਤੇ ਚੱਲੀਏ ਅਤੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਲੈ ਲਵਾਂਗੇ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿਪਾਹੀ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਪੂਰੇ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਲਈ ਬੰਦੂਕ ਬਦਲੇ ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਮੇਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਬੱਸ ਗੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਜਾਵਾਂਗੇ।"
ਫ੍ਰੀ-ਲੈਂਸ ਨੀਗਰੋ ਬੈਂਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯਤਨਾਂ ਨਾਲ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਨੀਗਰੋ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਨਸਲੀ ਪੱਖਪਾਤ ਅਤੇ ਨਸਲੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਪਰ ਹਾਰਲੇਮ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸਮੱਸਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹੱਲ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅਣਕਿਆਸੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਕੱਪੜਾ ਯੂਨੀਅਨਾਂ ਦੇ ਦੋ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਾਰੇ ਗਏ, ਅਧਿਕਾਰੀ ਜੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਨ। ਫਿਰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਾਟਰਫਰੰਟ ਦੇ ਖੰਭਿਆਂ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ ਵੀ। ਲੌਂਗਸ਼ੋਰਮੈਨ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਕੋਲ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਸ਼ਹਿਰ ਭਰ ਦੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਬਦਲਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ। ਹਾਰਲੇਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਬੈਂਕਰ, ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਨੂੰ

ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੈਪੋਰੇਗਿਮਜ਼ ਨੂੰ ਗੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਬਟਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਸੌਣ ਲਈ ਗੱਦੇ, ਖਾਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਿੱਜ, ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਅਤੇ ਗੋਲਾ ਬਾਰੂਦ ਨਾਲ ਸਜਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਸਟਾਫ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਟੀਮਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਾਰਲੇਮ ਵਿੱਚ ਪਾਲਿਸੀ ਬੈਂਕਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕੋਲ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਭ ਨਾਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪੈਸਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।
ਇਸਦੇ ਕਾਰਨ ਸਨ। ਡੌਨ ਅਜੇ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤਾਕਤ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਬੇਅਸਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਿਛਲੇ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੇ ਦੋ ਕੈਪੋਰਗਾਈਮਜ਼, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ ਦੇ ਲੜਾਈ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਯੋਗ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਹੁਣ ਫੌਜਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਊਰਜਾ ਜਾਂ ਜਵਾਨੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟੇਸੀਓ ਉਮਰ ਦੇ ਨਾਲ ਨਰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਬੇਰਹਿਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟੌਮ ਹੇਗਨ, ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੌਂਸਲਰ ਬਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੁੱਖ ਕਸੂਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਯੁੱਧ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰੁਖ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਡੌਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਡੌਨ ਹੀ ਕੈਪੋਰੈਗਿਮਜ਼ ਅਤੇ ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ, ਕੁਝ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹੋਲਡਿੰਗ ਐਕਸ਼ਨ ਲੜਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਡੌਨ ਚਾਰਜ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਪਾਲਿਸੀ ਬੈਂਕਰਾਂ ਦੇ ਦਲ ਬਦਲੀ, ਸੱਟੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਦਹਿਸ਼ਤਗਰਦੀ ਨਾਲ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬੀ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਪਰ ਉਸਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰਣਨੀਤਕ ਚਾਲ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਆਗੂਆਂ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ। ਪਰ

ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਦੁਸ਼ਮਣ ਮੁਖੀ ਤੁਰੰਤ ਭੂਮੀਗਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਗਏ।
ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸਾਮਰਾਜ ਖੜੋਤ ਵਿੱਚ ਸਨ।

ਅਧਿਆਇ 18

ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਮਲਬੇਰੀ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਕੰਪਨੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੀ ਬਲਾਕਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਘਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਉਦਾਸ ਪਾਰਲਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।
ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਚੁਟਕਲਿਆਂ, ਭਿਆਨਕ ਤਕਨੀਕੀ ਵੇਰਵਿਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਇੰਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦੋਸਤ, ਪਰਿਵਾਰ ਜਾਂ ਗੁਆਂਢੀ ਅਜਿਹੇ ਚੁਟਕਲੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਪੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ ਦੇ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਰੋਟੀ ਕਮਾਈ ਸੀ।
ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ, ਕੁਆਰੀ ਮਰੀਅਮ ਦੀਆਂ ਸੁਨਹਿਰੀ ਮੂਰਤੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਲ-ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਲੀਆਂ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਸਾਈਡਬੋਰਡ 'ਤੇ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਇੱਕ ਕੈਮਲ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਵਿਸਕੀ ਦਾ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਗਲਾਸ ਲਿਆ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸੂਪ ਦੀਆਂ ਭਾਫ਼ ਵਾਲੀਆਂ ਪਲੇਟਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਈ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੁਣ ਇਕੱਲੇ ਸਨ; ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਦੋ ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸੂਪ ਖਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਕੰਮ ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?"
ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਤਕਨੀਕੀ ਹਿੱਸਾ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਾਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਜੀਵੰਤ ਦਿਖਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਮਹਾਨ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜਾਗਣ ਵੇਲੇ ਉਸਦੀ ਸਰੀਰਕ ਮੌਜੂਦਗੀ। ਜਦੋਂ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਰਿਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਦੇ ਤਾਬੂਤ ਦੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੌਤ ਤੱਕ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਰਖਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗੰਭੀਰ, ਫਿਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਡੋਲ, ਪਰ ਇੱਕ ਨੀਵੀਂ ਦਰਜ ਤੱਕ ਚੁੱਪ, ਉਸਨੇ ਸੋਗ ਦੀ ਰਸਮ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਉਸ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੇਤੁਕਾ ਸੀ, ਉਹ ਬੇਕਾਬੂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਝਿੜਕ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਕੋਲ ਤਾੜਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸੰਵੇਦਨਾ ਦੇ ਕੋਮਲਤਾ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਬੇਢੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਸ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ, ਕਦੇ ਵੀ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਉੱਪਰ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਗਾਹਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ।
ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਝਪਕੀ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਧੋਂਦਾ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਸ਼ੇਵ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਭਾਰੀ ਕਾਲੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਟੈਲਕਮ ਪਾਊਡਰ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਊਥਵਾਸ਼। ਉਹ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਤਾਜ਼ੇ ਲਿਨਨ, ਚਿੱਟੀ ਚਮਕਦਾਰ ਕਮੀਜ਼, ਕਾਲੀ ਟਾਈ, ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਦਬਾਇਆ ਹੋਇਆ ਗੂੜ੍ਹਾ ਸੂਟ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਕਾਲੇ ਜੁੱਤੇ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਮੋਜ਼ੇ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਦਾਸ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੰਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਮਰਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਣਸੁਣਿਆ ਫਜ਼ੂਲਤਾ ਸੀ; ਪਰ ਘਮੰਡ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਮਿਰਚ ਅਤੇ ਨਮਕ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਰੰਗ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਲਈ ਅਣਉਚਿਤ ਲੱਗਿਆ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸੂਪ ਖਤਮ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਟੀਕ ਰੱਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਾਂਟੇ ਹਰੀ ਪਾਲਕ ਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪੀਲਾ ਤੇਲ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕੱਪ ਕੌਫੀ ਪੀਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੈਮਲ ਸਿਗਰਟ ਪੀਤੀ। ਆਪਣੀ ਕੌਫੀ ਪੀਂਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗਰੀਬ ਧੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਉਸਦੀ ਬਾਹਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਬਹਾਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਰੇ ਹੋਏ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਦਿੱਖ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਮਾਂ ਉਸਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਦਰਦ ਅਤੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਮੌਤ ਜਿੰਨੀ ਅੰਤਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਬਣਾਇਆ।
ਉਸਨੇ ਕੌਫੀ ਪੀਤੀ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਫ਼ੋਨ ਵੱਜਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਦੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕੱਪ ਕੱਢਿਆ

ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਿਗਰਟ ਕੱਢ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਫ਼ੋਨ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਟਾਈ ਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਦੇ ਬਟਨ ਖੋਲ੍ਹਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਝਪਕੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਹੈਲੋ।"
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਖ਼ਤ, ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸੀ। "ਇਹ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਹੈ," ਇਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਕੌਫੀ ਦੀ ਖਟਾਈ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਿਮਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡੌਨ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਘੱਟ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁਕਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਦੇ ਖੂਨੀ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਇੰਨਾ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਡੌਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਸਮਾਂ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲੋਂ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੂੰ ਆਫ਼ਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਥਿੜਕ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
ਉਹ ਹੇਗਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਠੰਡਕ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਨਿਮਰ ਆਦਮੀ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਤਾਲਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਬਹੁਤ ਰੁੱਖਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। “ਤੁਸੀਂ ਡੌਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਦੇਣਦਾਰ ਹੋ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿਓਗੇ। ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੋਗੇ। ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਮੰਗਣ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਪਾਰਲਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰਹੋ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਵੀ ਲੋਕ ਨਾ ਹੋਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਭੇਜੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਗੱਲ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਾਂਗਾ। ਉਸਦੇ ਹੋਰ ਦੋਸਤ ਹਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ।"
ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਡਰ ਨਾਲ ਲਗਭਗ ਚੀਕ ਉੱਠਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ? ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕਰਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਿਆ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ 'ਤੇ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ।"
ਹੇਗਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁਣ ਨਰਮ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਸੀ। "ਧੰਨਵਾਦ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਡੌਨ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸਵਾਲ ਮੇਰਾ ਸੀ। ਅੱਜ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ

ਮਜਬੂਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਨਿੱਜੀ ਦੋਸਤੀ ਕਮਾਓਗੇ।"
ਇਸਨੇ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਹੜਬੜਾ ਕੇ ਬੋਲਿਆ, "ਡੌਨ ਖੁਦ ਅੱਜ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
“ਹਾਂ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ," ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।
ਫ਼ੋਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਰਾਮ ਸੀ, ਫਿਰ ਹੇਗਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਆਈ, "ਹਾਂ।" ਇੱਕ ਕਲਿੱਕ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫ਼ੋਨ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ।
ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਬਦਲੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਕੁਰਲੀ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਸ਼ੇਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਵੀਂ ਟਾਈ ਵਰਤੀ। ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਟਾਈ ਲਗਾਈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਵਰਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹੇ। ਉਹ ਖੁਦ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸੂਟ ਜੈਕੇਟ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਖਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਵੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੰਮ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਬਲਾਕ ਤੁਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਗਿਆ।
ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਵਾੜ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਗਲੀ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਤੰਗ ਸੜਕ ਸੀ, ਜੋ ਐਂਬੂਲੈਂਸਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਨਾਨਾਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਚੌੜੀ ਸੀ। ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਚੌੜੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।
ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਇੱਕ ਅੰਡਰਟੇਕਰ ਤੋਂ ਖਰੀਦੀ ਸੀ ਜੋ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ

ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦਸ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਅਤੇ ਅਪਾਹਜ ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀਆਂ ਦੇਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨੀਆਂ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਸਮਝੀਆਂ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਬਕਾ ਅੰਡਰਟੇਕਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਮਾਲ ਲਿਫਟ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਧਾਤ ਦਾ ਪਲੇਟਫਾਰਮ, ਜੋ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਸੀ। ਲਿਫਟ ਤਾਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਲਾਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਮੀਨਦੋਜ਼ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਅਪਾਹਜ ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਾਬੂਤ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਫਰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਠਦਾ ਹੋਇਆ ਪਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਲਿਫਟ ਨੂੰ ਟ੍ਰੈਪਡੋਰ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਅਪਾਹਜ ਜਾਂ ਬੁੱਢਾ ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣਾ ਖਤਮ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਲਿਫਟ ਦੁਬਾਰਾ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਫਰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਪਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।
ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਇਸ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਬੇਢੰਗੀ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਚੁਟਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ, ਝੁਕਣ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੈਰ ਕਰਵਾਇਆ। ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਲਿਫਟ ਅਜੇ ਵੀ ਤਾਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਲਾਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਕਮਰਿਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਆਵਾਜ਼-ਰੋਧਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ, ਵਪਾਰਕ ਦਫਤਰ, ਸੁਗੰਧਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ, ਤਾਬੂਤਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਟੋਰਰੂਮ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬੰਦ ਅਲਮਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਸਾਇਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਸੰਦ ਸਨ। ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਦਫਤਰ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਊਠ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਉਹ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਪੰਜ ਮਹਾਨ ਮਾਫੀਆ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਜੰਗ ਛੇੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਤਲੇਆਮ ਨੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ। ਹੁਣ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਇਸਨੂੰ ਗਾਇਬ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਅੰਡਰਟੇਕਰ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਵੇ? ਅਤੇ

ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੰਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਚਮਕਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਫੜ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ?"
ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਡੌਨ ਸਟਰੈਚਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਐਂਬਲਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ। ਲਾਸ਼ ਗਟਰ ਵਾਲੇ ਮੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਆਦਮੀ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ।
ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕਰਾਂ?"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਮੇਜ਼ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੈ।" ਉਹ ਮੇਜ਼ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਲੇਟੀ ਕੰਬਲ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਅਤੇ ਤਜਰਬੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਦਹਿਸ਼ਤ ਦਾ ਇੱਕ ਹਾਹਾਕਾਰ ਮਚਾਇਆ। ਸੁਗੰਧਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦਾ ਗੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਵੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਚਿਹਰਾ ਸੀ। ਖੂਨ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੀ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਦੇ ਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਾਰਾ ਫ੍ਰੈਕਚਰ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਨੱਕ ਦੇ ਪੁਲ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਗੱਲ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਨੂੰ ਮਿੱਝ ਵਿੱਚ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਡੌਨ ਨੇ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। "ਦੇਖੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਕਿਵੇਂ ਕਤਲੇਆਮ ਕੀਤਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਅਧਿਆਇ 19

ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਹ ਰੁਕਾਵਟ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਖੂਨੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦਾ ਅੰਤ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਸਦਾ ਹਨੇਰਾ ਹਿੰਸਕ ਸੁਭਾਅ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਾਮ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਬਸੰਤ ਅਤੇ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਸਹਾਇਕਾਂ 'ਤੇ ਬੇਤੁਕੇ ਹਮਲੇ ਕੀਤੇ। ਹਾਰਲੇਮ ਵਿੱਚ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦਲਾਲਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਡੌਕ ਗੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਕਤਲੇਆਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਯੂਨੀਅਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਰਹਿਣ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਈਲੌਕਸ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਡੌਕਸ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਤਬਾਹੀ ਮਚਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ।
ਇਹ ਕਤਲੇਆਮ ਬੇਤੁਕਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਯੁੱਧ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਇੱਕ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਰਣਨੀਤੀਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਿੱਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ। ਪਰ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਰਣਨੀਤਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਗੁਰੀਲਾ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਮਾਲੀਆ ਅਤੇ ਜਾਨਾਂ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭਕਾਰੀ ਬੁੱਕਮੇਕਿੰਗ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਈ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ- ਰੋਟੀ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਤਾਬ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਕਾਰਲੋ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਅਤੇ ਕੋਰਸ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਭੱਜਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਕੌਨੀ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਸੋਨੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਕੁੱਟਮਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਾਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੁੱਤਾ ਸੀ। ਕੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਵਾਂਗ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੈਟ੍ਰੀਸ਼ੀਅਨ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ, ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਖੌਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, "ਜਾਓ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜਾਂਗਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁੱਟੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਸਖ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।"
ਪਰ ਉਹ ਸੋਨੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰਦਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਠੰਡੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਸੋਨੀ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਕਿ ਸੋਨੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ ਵਾਂਗ ਸੁਭਾਵਿਕਤਾ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਹਿੰਮਤ, ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਇੱਛਾ, ਕਤਲ ਕਰਨ ਲਈ ਲਗਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ

ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਸੋਨੀ ਤੋਂ ਈਰਖਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਸਦੀ ਭਿਆਨਕ ਵਹਿਸ਼ਤ, ਇੱਕ ਵਹਿਸ਼ਤ ਜੋ ਹੁਣ ਇੱਕ ਦੰਤਕਥਾ ਬਣ ਰਹੀ ਸੀ।
ਟੌਮ ਹੇਗਨ, ਕੌਂਸਲਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸੋਨੀ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਡੌਨ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਚਾਲਾਂ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰ ਡਰ ਗਏ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਲੜਾਈ ਜਾਰੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬੀ ਹਮਲੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ। ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਇਸ ਜਾਪਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਸੋਨੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ। "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿਆਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਬਦਮਾਸ਼ ਸੌਦੇ ਦੀ ਭੀਖ ਮੰਗਦੇ ਆਉਣਗੇ।"
ਸੋਨੀ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਫਵਾਹਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਲੂਸੀ ਮੈਨਸੀਨੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸੋਨੀ ਦੇ ਉਪਕਰਣਾਂ ਅਤੇ ਤਕਨੀਕ ਬਾਰੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਦੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਤੰਗ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸੋਨੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਦੇ ਭਾਰੀ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੂਸੀ ਮੈਨਸੀਨੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਦੌਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੁਆਰਾ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਉਸਨੇ ਵਿਆਪਕ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਵਾਇਤੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸੈਂਟੀਨੋ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ 'ਤੇ ਚੌਵੀ ਘੰਟੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਡੌਨ ਠੀਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕਮਾਂਡ ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਲੜਾਈ ਦੀ ਲਹਿਰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲ ਝੁਕਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰੇਗਾ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਮਾਏਗਾ, ਅਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਹੁਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਰਾਸਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰੇਗਾ।
ਪਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ ਕਿ ਪੂਰੀ ਹਾਰ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ

ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਡੌਨ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਤਰਕਪੂਰਨ ਸਮਝਦਾਰੀ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਖੂਨੀ ਭਾਵਨਾ ਲਈ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਵਹਿਸ਼ੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਨਾਲ ਹੀ ਚੰਗੀ ਵਪਾਰਕ ਸਮਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਗੜਬੜ ਅਤੇ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਕੌਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੁਮਨਾਮ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ, ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਜੋ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਸੀ। "ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ?" ਕੌਨੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਹੱਸ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕਾਰਲੋ ਦੀ ਦੋਸਤ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਤੂੰ ਘਟੀਆ ਕੁੱਤੀ," ਕੌਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਚੀਕਿਆ। "ਤੂੰ ਘਟੀਆ ਟ੍ਰੈਂਪ ਕੁੱਤੀ।" ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਲਿੱਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ।
ਕਾਰਲੋ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਲਈ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੇਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਘਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਹਾਰਨ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਬੋਤਲ ਤੋਂ ਅੱਧਾ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਕੌਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਹਾਉਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਨੰਗੇ ਸਰੀਰ ਸੁਕਾਇਆ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਗੁੱਡੀਆਂ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ।
ਕੌਨੀ ਕਮਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਤਿੱਖਾ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਚਿੱਟਾ ਸੀ। "ਤੂੰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਤੂੰ ਘਟੀਆ ਕਮੀਨਾ, ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਵੇਸ਼ਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਫ਼ੋਨ ਨੰਬਰ ਦੇਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗੀ, ਘਟੀਆ।" ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਭੱਜੀ, ਲੱਤਾਂ ਮਾਰਦੀ ਅਤੇ ਖੁਰਕਦੀ ਹੋਈ।
ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਾਂਹ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ। "ਤੂੰ ਪਾਗਲ ਹੈਂ," ਉਸਨੇ ਠੰਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਪਾਗਲ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਉਹ ਚੀਟਿੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਸਟੰਟ ਕਰੇਗੀ। "ਉਹ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਕੁਝ ਪਾਗਲ," ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਕੌਨੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਦੁਆਲੇ ਝੁਕ ਕੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪੰਜੇ ਮਾਰੇ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਨਹੁੰਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਸਦੀ ਗੱਲ੍ਹ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਫੜ ਲਿਆ। ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਵਧਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਭਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਵੀ

ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗੀ, ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਸੈਕਸ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਬਹੁਤ ਅਸਲੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ।
ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਭਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। "ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਹੀ ਰਹੋਗੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਹੇ।"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਾਰਟਸ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੁੰਮਣਾ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ V-ਆਕਾਰ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ, ਸੁਨਹਿਰੀ ਚਮੜੀ 'ਤੇ ਮਾਣ ਸੀ। ਕੌਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਝ ਖਾਣ ਲਈ ਤਾਂ ਦਿਓਗੇ?"
ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ, ਉਸਦੀ ਡਿਊਟੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਰਸੋਈ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵੀਲ ਅਤੇ ਮਿਰਚਾਂ ਨੂੰ ਭੁੰਨਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੈਨ ਉਬਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਰਤ ਸਲਾਦ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਕਾਰਲੋ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦੀ ਰੇਸਿੰਗ ਫਾਰਮ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੰਮਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਵਿਸਕੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਪਾਣੀ ਦਾ ਗਲਾਸ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਪੀਂਦਾ ਰਿਹਾ।
ਕੌਨੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਈ। ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬੁਲਾਏ ਬਿਨਾਂ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। "ਖਾਣਾ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਭੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਜੇ ਵੀ ਰੇਸਿੰਗ ਫਾਰਮ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ।
"ਇਹ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਹੈ," ਕੌਨੀ ਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾਓ," ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਵਿਸਕੀ ਪੀ ਲਈ, ਬੋਤਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਭਰਨ ਲਈ ਝੁਕਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
ਕੌਨੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਖਾਣੇ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਪਲੇਟਾਂ ਚੁੱਕੀਆਂ ਅਤੇ ਸਿੰਕ ਨਾਲ ਟਕਰਾਈਆਂ। ਤੇਜ਼ ਟੱਕਰਾਂ ਨੇ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ ਲੈ ਆਂਦਾ। ਉਸਨੇ ਰਸੋਈ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਛਿੜਕੇ ਹੋਏ ਚਿਕਨਾਈ ਵਾਲੇ ਵੀਲ ਅਤੇ ਮਿਰਚਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਾਫ਼- ਸਫ਼ਾਈ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ। "ਤੂੰ ਗੰਦੀ ਗਿੰਨੀ ਨੇ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਇਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿਆਂਗਾ।"

"ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਕਰਾਂਗੀ," ਕੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਪੰਜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਫੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਉਸਦੀ ਨੰਗੀ ਛਾਤੀ ਨੂੰ ਰਿਬਨ ਨਾਲ ਖੁਰਚਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ।
ਕਾਰਲੋ ਵਾਪਸ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬੈਲਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਹਿੱਲਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬੈਲਟ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਭਾਰੀ ਪੈਡ ਵਾਲੇ ਕੁੱਲ੍ਹੇ ਨਾਲ ਘੁਮਾਇਆ, ਚਮੜਾ ਡੰਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੌਨੀ ਰਸੋਈ ਦੀਆਂ ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਲੰਬੇ ਬਰੈੱਡ ਚਾਕੂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤਿਆਰ ਰੱਖਿਆ।
ਕਾਰਲੋ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਮਾਦਾ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵੀ ਕਾਤਲ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਬੈਲਟ ਰਸੋਈ ਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਾਰ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਸਦੇ ਗਰਭਵਤੀ ਭਾਰੀ ਸਰੀਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਕਮਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਜ਼ੋਰ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਘਾਤਕ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਬਚਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੌਲੀ ਮੱਧਮ-ਭਾਰੀ ਸਟਰੋਕ ਨਾਲ ਥੱਪੜ ਮਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਚਮੜੀ ਨਾ ਟੁੱਟੇ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮਾਰਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਸੋਈ ਦੇ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਕੱਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਵਾਂਗ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਦਰਦ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਨਾਲ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨਾਲ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਸਕੀ ਦੀ ਬੋਤਲ ਤੋਂ ਪੀਤਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਾਬੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਹਲਕੇ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਗਲਪਨ ਦੀ ਚਮਕ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੌਨੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਡਰ ਗਈ।
ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗਰਭਵਤੀ ਭਾਰੀ ਪੱਟ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਿਚੋੜਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰਹਿਮ ਦੀ ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। "ਤੂੰ ਸੂਰ ਵਾਂਗ ਮੋਟੀ ਹੈਂ," ਉਸਨੇ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਰੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਡਰੀ ਹੋਈ, ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਲੇਟ ਗਈ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਗਈ। ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਵਿਸਕੀ ਦੀ

ਇੱਕ ਤਾਜ਼ੀ ਬੋਤਲ ਖੋਲ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਪੀ ਲਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਹੇਗੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਭੇਜੇ। ਉਸਨੂੰ ਬਸ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਸੋਨੀ ਫ਼ੋਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਰਹੇਗਾ।
ਰਾਤ ਦੇ ਦਸ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਨ ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਘਰ ਰਸੋਈ ਦੇ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਡੌਨ ਦੇ ਇੱਕ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੌਨੀ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ, ਕੁੜੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਚੈਨ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਫੁਸਫੁਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਸੁਣੇ। ਥੱਪੜਾਂ ਕਾਰਨ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਵੀ ਸੁੱਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਫੁੱਲੇ ਹੋਏ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਸੰਘਣਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਦੇ ਨਾਲ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਸੋਨੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਲਿਆ। “ਹਾਂ, ਕੌਨੀ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਕੌਨੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬੋਲੀ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਗਈ। ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਬੋਲੀ, "ਸੋਨੀ, ਬੱਸ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰ ਭੇਜ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗੀ, ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸੋਨੀ। ਤੂੰ ਨਾ ਆ। ਟੌਮ ਨੂੰ ਭੇਜ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਸੋਨੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਂ ਬਸ ਘਰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ।"
ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਹੇਗਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਸਾਰੇ ਸੰਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਨੀ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦੋ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ ਵੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਹਰ ਕੋਈ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਾ ਕਿਸੇ ਡੂੰਘੇ ਰਹੱਸਮਈ ਭੌਤਿਕ ਖੂਹ ਤੋਂ ਉੱਠੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਭਾਰੀ ਰੱਸੀ ਵਾਲੀ ਗਰਦਨ ਵੱਲ ਖੂਨ ਵਗਦਾ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਫਿਲਮਾਉਂਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਕੱਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਚਿਪਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੇ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਲੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਐਡਰੇਨਾਲੀਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਾਬੂ

ਵਿੱਚ ਸੀ, ਨੀਵੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਉੱਥੇ ਰੁਕ। ਤੂੰ ਉੱਥੇ ਰੁਕ।" ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ।
ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਹੈਰਾਨ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਘਟੀਆ ਸੋਨੋਫੈਬਿਚ, ਉਹ ਘਟੀਆ ਸੋਨੋਫੈਬਿਚ।" ਉਹ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਹੇਗਨ ਸੋਨੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਤਰਕ ਸ਼ਕਤੀ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸੋਨੀ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰੀ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ, ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਪਰ ਉਹ ਤਰਕਸ਼ੀਲਤਾ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਤਰਕਸ਼ੀਲਤਾ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਵੇਗੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਾਰ ਦੀ ਮੋਟਰ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਗਰਜਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੋਨਾਂ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਓ।"
ਫਿਰ ਉਹ ਫ਼ੋਨ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤੇ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੋਨੀ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਕੁਝ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਕੌਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰਹਿਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੋਨੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਉਹ ਮੌਕਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਸੋਨੀ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੋਂ ਮੁਸੀਬਤ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚੁੱਪ ਸਨ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੋਨੀ ਆਪਣੀ ਬੁਇਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੋਸ਼ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦੋ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬੀ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਲੜ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਫੋਅਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜੈਕੇਟ ਫੜ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਡੈਸ਼ਬੋਰਡ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੰਦੂਕ ਸੀ, ਕਾਰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਸ ਸਕੇ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸੋਚਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਸੋਨੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਣਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਸਕਦਾ। ਘਰੇਲੂ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਨਹੀਂ। ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਘਰੇਲੂ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਾਰਲੋ

ਬਿੱਲ ਕੱਢਿਆ। ਉਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਆਰਕੇਡ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਟੋਲਬੂਥ ਸਲਾਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ, ਡਰਾਈਵਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੋਲ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹਾਰਨ ਵਜਾਇਆ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਕਾਰ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨਾਲ ਲੰਘ ਗਈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਸਲਾਟ ਵਿੱਚ ਸਲਾਈਡ ਹੋ ਸਕੇ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਟੋਲ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਡਾਲਰ ਦਾ ਬਿੱਲ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪੈਸੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਹਲੀ ਸੀ। ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਮਹਾਂਸਾਗਰ ਦੀ ਹਵਾ ਨੇ ਪੂਰੀ ਕਾਰ ਨੂੰ ਠੰਢਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਟੋਲ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਆਪਣੀ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਉਲਝ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਮੂਰਖ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਟੋਲ ਮੈਨ ਪੈਸੇ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਬੂਥ ਵਿੱਚ ਝੁਕਿਆ ਤਾਂ ਸਿਰ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਸੇ ਪਲ ਸੋਨੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦੂਜੀ ਕਾਰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਕੁਝ ਫੁੱਟ ਅੱਗੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦਾ ਰਸਤਾ ਰੋਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹਨੇਰੇ ਟੋਲਬੂਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋ ਆਦਮੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਟੋਲ ਕੁਲੈਕਟਰ ਅਜੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ, ਸੈਂਟੀਨੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਪਲ ਉਸਦਾ ਮਨ ਸਾਫ਼ ਸੀ, ਸਾਰੀ ਹਿੰਸਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਡਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਰੀਰ ਬੁਇਕ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਤਾਲਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਹਨੇਰੇ ਟੋਲਬੂਥ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਈਆਂ ਅਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਫਰੇਮ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਹੁਣ ਆਪਣੀਆਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ, ਹਨੇਰੇ ਟੋਲਬੂਥ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ, ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਦਾ ਸਰੀਰ ਡਾਮਰ 'ਤੇ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਪੈਰ ਅਜੇ ਵੀ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਦਰ ਸਨ। ਦੋਵਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਸੋਨੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਈਆਂ, ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਲੱਤ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗਾੜਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਿੱਜੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।
ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਚਾਰੇ ਆਦਮੀ, ਤਿੰਨ ਅਸਲ ਕਾਤਲ ਅਤੇ ਨਕਲੀ ਟੋਲ ਕੁਲੈਕਟਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋਨਸ ਬੀਚ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮੀਡੋਬਰੂਕ ਪਾਰਕਵੇਅ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸੋਨੀ ਦੀ ਕਾਰ ਅਤੇ ਟੋਲਗੇਟ ਸਲਾਟ ਵਿੱਚ ਲਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਜਦੋਂ ਸੋਨੀ ਦੇ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਰੁਕੇ ਅਤੇ

ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਉੱਥੇ ਪਈ ਦੇਖੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਾਇਆ ਅਤੇ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਕਾਜ਼ਵੇਅ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਜਨਤਕ ਫੋਨ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਰੁੱਖਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ। "ਸੋਨੀ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੋਨਸ ਬੀਚ ਟੋਲ 'ਤੇ ਫੜ ਲਿਆ।"
ਹੇਗਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। "ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਘਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਲਈ ਕਹੋ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।" ਹੇਗਨ ਨੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਾਮਾ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਆਉਣ ਲਈ ਸਨੈਕ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਂਤ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਡੌਨ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਾ ਸਮਝਣਾ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣਪ ਹੈ। ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦਰਦਨਾਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਇੱਕ ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ, ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਕੀ ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਸਨ? ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕੌਫੀ ਉਬਾਲੀ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਭੋਜਨ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਅਤੇ ਡਰ ਸਰੀਰਕ ਭੁੱਖ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ; ਉਸਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਲੈਣ ਨਾਲ ਦਰਦ ਘੱਟ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਡਾਕਟਰ ਉਸਨੂੰ ਦਵਾਈ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਕੌਫੀ ਅਤੇ ਰੋਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਸੀ; ਉਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਿਮ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ।
ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਨੇ ਵਾਲੇ ਕਾਨਫਰੰਸ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੱਜਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਹੇਗਨ ਇੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਦਬਾ ਕੇ ਬੈਠਣਾ ਪਿਆ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਉਸਦੇ ਸੁੰਗੜੇ ਹੋਏ ਮੋਢਿਆਂ ਵਿੱਚ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਉਹ ਹੁਣ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਰਪੋਕਤਾ ਨੇ ਮੂਰਖ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਨਕਲੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਚੁੱਪ ਰਹੇ, ਆਪਣਾ ਭਿਆਨਕ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ, ਆਪਣੇ ਖੂਨੀ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਭੜਕਾਹਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਝਟਕਾ ਲੱਗਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬੁੱਢਾ ਜੇਨਕੋ ਅਬਾਂਡੈਂਡੋ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਦਾ,

ਉਸਨੂੰ ਚੂਹੇ ਦੀ ਗੰਧ ਆਉਂਦੀ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੰਦਾ, ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਗੁਣਾ ਵਧਾ ਦਿੰਦਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਦੁੱਖ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਸੋਨੀ ਉਸਦਾ ਸੱਚਾ ਭਰਾ, ਉਸਦਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਮੁੰਡੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਹੀਰੋ। ਸੋਨੀ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਜਾਂ ਧੱਕੇਸ਼ਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ 'ਤੇ ਸੋਨੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਸਲੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਜ਼ਾਲਮ, ਹਿੰਸਕ ਅਤੇ ਖੂਨੀ ਆਦਮੀ ਬਣ ਕੇ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹੇਗਨ ਲਈ, ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਮਾ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਡੌਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਭਰਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਫਰੈਡੀ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਅਤੇ ਕੌਨੀ ਲਈ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਪਿਆਰ ਜੋ ਦਿਆਲੂ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਹੀ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪੁੱਤਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤੇ ਸਨ; ਫਰੈਡੀ ਨੇਵਾਡਾ ਵਿੱਚ ਜਲਾਵਤਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਮਾਈਕਲ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲਈ ਲੁਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਸੈਂਟੀਨੋ ਮਰ ਗਿਆ। ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ।
ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੌਨੀ ਦੇ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਕਾਲ ਕੀਤੀ। ਕੌਨੀ ਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਵੱਜਦਾ ਰਿਹਾ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। "ਕੌਨੀ, ਇਹ ਟੌਮ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜਗਾ ਦੇ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ।"
ਕੌਨੀ ਨੇ ਡਰੀ ਹੋਈ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਟੌਮ, ਕੀ ਸੋਨੀ ਇੱਥੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ?" “ਨਹੀਂ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਸੋਨੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਬੱਸ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਜਗਾਓ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂ।”
ਕੌਨੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ ਸੀ। "ਟੌਮ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਘਰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏਗਾ।"

ਹੇਗਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਆਵੇ। ਠੀਕ ਹੈ?"
ਫੋਨ 'ਤੇ ਕਾਰਲੋ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਿਸਕੀ ਅਤੇ ਨੀਂਦ ਨਾਲ ਅੱਧੀ ਧੁੰਦਲੀ ਆਵਾਜ਼। ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। “ਸੁਣੋ, ਕਾਰਲੋ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਦੱਸਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਾਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿਓ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੌਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਨੌਕਰੀ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਿ ਡੌਨ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਘਰੇਲੂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਮਿਲ ਗਿਆ?”
ਕਾਰਲੋ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਮੀਦ ਭਰਿਆ ਨੋਟ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਹਾਂ, ਠੀਕ ਹੈ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ। ਬੱਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸੋ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹੋ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੌਨੀ ਕੋਲ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਦੇਣ। ਠੀਕ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ," ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਤਣਾਅ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਸੁਚੇਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਖ਼ਬਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਿਹਾ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਜ ਰਾਤ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਨਾ ਕਹੋ। ਕੌਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਸਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਲਵੇ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਵੇਗੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਉਸਦੀ ਗਲਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹੋ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਦੱਸੋ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਤੀ ਬਣੋ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ

ਤੁਸੀਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਕੋਈ, ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਡੌਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਕੌਨੀ ਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਤੇ ਇਹ ਅਹਿਸਾਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਮਿਲਿਆ?"
ਕਾਰਲੋ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕੰਬਦੀ ਸੀ। "ਬਿਲਕੁਲ, ਟੌਮ, ਬਿਲਕੁਲ। ਸੁਣੋ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਕੱਠੇ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ। ਸਮਝਿਆ?"
“ਹਾਂ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਕੋਈ ਵੀ ਕੌਨੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਲੜਾਈ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਏਗਾ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਾਂਗਾ।” ਉਹ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ, ਹੌਸਲਾ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, “ਹੁਣ ਅੱਗੇ ਵਧੋ, ਕੌਨੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ।” ਉਸਨੇ ਸੰਬੰਧ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਧਮਕੀ ਨਾ ਦੇਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ, ਡੌਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਸੁਨੇਹਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ: ਉਹ ਮੌਤ ਤੋਂ ਵਾਲ ਵਾਲ ਦੂਰ ਸੀ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਦੇ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। ਹੁਣ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਆਵੇਗਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਡਰਦਾ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਡੌਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਨਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਡੌਨ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਿਮਾਰ ਆਦਮੀ ਖੁਦ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਤਰ ਸਕਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਸਿਰਫ਼ ਮਹਾਨ ਡੌਨ ਹੀ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਹਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟ ਛੁਡਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਖੇਚਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਬੇਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਜੋ ਵੀ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਣ ਕਿ ਡੌਨ ਮੌਤ ਦੇ ਦਰਦ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਉੱਠ ਸਕਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਡਾਕਟਰੀ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਰਾਏ ਹੁਣ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸੀ, ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸੀ। ਡੌਨ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸ਼ਕਤੀ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਅਗਲੇ ਘੰਟੇ ਲਈ ਡਰੇਡ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਤਰੀਕਾ ਖੁਦ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਡੌਨ ਦੇ ਬੋਝ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਪਣਾ ਦੁੱਖ ਦਿਖਾਉਣ ਨਾਲ ਡੌਨ ਦੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਵਾਧਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਯੁੱਧ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕੌਂਸਲਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਡੌਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਚੁਣਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਾੜੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਉਸਨੂੰ, ਹੇਗਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਖ਼ਬਰਾਂ ਦੱਸਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਉਸਦੇ ਡੌਨ ਦੁਆਰਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਡੌਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ; ਜੇ ਡੌਨ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ।
ਮੋਟਰਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਮਾਲ ਵੱਲ ਵਧਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ। ਕੈਪੋਰੈਗਿਮ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉੱਪਰ ਜਾ ਕੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਡੈਸਕ ਦੇ ਕੋਲ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਕੈਬਿਨੇਟ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਅਤੇ ਬੋਤਲ ਕੱਢੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉੱਥੇ ਇੰਨਾ ਬੇਚੈਨ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬੋਤਲ ਤੋਂ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਤਰਲ ਪਦਾਰਥ ਨਾ ਡੋਲ੍ਹ ਸਕਿਆ। ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ, ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ, ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਗੋਲੀ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ।
ਡੌਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਚਮੜੇ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਤੁਰਿਆ, ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉਸਦੇ ਫਰੇਮ 'ਤੇ ਥੋੜੇ ਢਿੱਲੇ ਲਟਕ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਹੇਗਨ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਹੀ ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਜੇ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬਾਹਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਐਨੀਸੈੱਟ ਦੀ ਇੱਕ ਬੂੰਦ ਦੇ ਦਿਓ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਬੋਤਲਾਂ ਬਦਲੀਆਂ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਵਾਲੀ, ਸ਼ਰਾਬ-ਚੱਖਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਕਿਸਾਨੀ, ਘਰੇਲੂ ਬਣੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ, ਸਟੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਣ ਵਾਲੇ ਸਮਾਨ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਜੋ ਹਰ ਸਾਲ ਡੌਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਟਰੱਕ ਭਰ ਕੇ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

"ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ," ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੈਪੋਰੈਗਮਜ਼ ਨੂੰ ਘਰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਕੌਂਸਲਰ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਉਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਆ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਅਤੇ ਖ਼ਬਰ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਲ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਆ ਜਾਂਦਾ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਪੀਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।" “ਹਾਂ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਪੀ ਲਿਆ ਹੈ," ਡੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ।" ਹੇਗਨ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਲਈ ਨਿੰਦਾ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ।
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਕਾਜ਼ਵੇਅ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਪਲਕਾਂ ਝਪਕੀਆਂ। ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਕੰਧ ਢਹਿ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਰੀਰਕ ਤਾਕਤ ਦਾ ਨਿਕਾਸ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਸਨੇ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਉੱਪਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਹੇਗਨ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸੋ ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ। "ਨਹੀਂ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਦੇ ਆਉਣ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਦੁਬਾਰਾ ਨਾ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇ।"
ਕੁਝ ਹੀ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ ਦੋਨਾਂ ਕੈਪੋਰਗੀਮਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਦੁਆਰਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਡੌਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਡੌਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਐਨੀਸੈੱਟ ਦਾ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਪੀਤਾ ਜੋ ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ।
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਇਹ ਪੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ?"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਸੈਂਟੀਨੋ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਸਨ ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟੋਲਹਾਊਸ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੇਖੀ। ਉਹ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖੇ ਸਨ। ਉਹ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਸਿਵਾਏ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਦੀ ਚੁੱਪੀ ਦੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਕਾਤਲਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮੇਰੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਕੰਮ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਕੰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਾਂਗੇ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਰਾਤ ਸਾਨੂੰ ਸੈਂਟੀਨੋ ਲਈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਵਜੋਂ ਦਫ਼ਨਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਉਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਾਂਗਾ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਵਜੋਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੋਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਆਦਮੀ। ਟੈਸੀਓ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰੋਗੇ। ਟੌਮ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਰਾਤ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ। ਉਸਦੀ ਸਥਾਪਨਾ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਘੰਟਾ, ਦੋ ਘੰਟੇ, ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋ?" ਤਿੰਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਕਾਰਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਓ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਟੌਮ, ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੀਤਾ। ਸਵੇਰੇ ਮੈਂ ਕਾਂਸਟੈਂਸੀਆ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੋ। ਸੈਂਡਰਾ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ, ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ, ਉਸਦੇ ਘਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਹੋ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਵੀ ਉੱਥੇ ਜਾਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਲਵਾਂਗਾ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਉਸਨੂੰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੱਸੇਗੀ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਗੀਆਂ।" ਡੌਨ ਆਪਣੀ ਚਮੜੇ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ। ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਉੱਠੇ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਡੌਨ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਿਆ, ਜੋ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਰੁਕਿਆ। ਫਿਰ ਡੌਨ ਨੇ ਹੇਗਨ ਦੀ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਜੱਫੀ ਪਾਈ, ਅਤੇ ਇਤਾਲਵੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ

ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਪੁੱਤਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ।" ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਡੌਨ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਹੇਗਨ ਨੇ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੂੰ ਅੰਡਰਟੇਕਰ ਲਈ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕੋਰਲੀਓਨਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਅਹਿਸਾਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਸਕੇ।

□□□ □□□

ਅਧਿਆਇ 20

ਸੈਂਟੀਨੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਮੌਤ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਸਦਮੇ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਫੈਲਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਬਿਮਾਰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ 'ਤੇ ਜਾਸੂਸਾਂ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਡੌਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਨੇ ਖੂਨੀ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਜੰਗ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਚਾਅ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਲਈ ਬੇਚੈਨ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜੋ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਕਾਰਨ ਸਸਤੇ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਰੀਅਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੀ ਗਲਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ।
ਸਿਰਫ਼ ਹੇਗਨ ਨੇ ਹੀ ਡੌਨ ਦੇ ਅਸਲ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇਣ ਲਈ ਦੂਤ ਭੇਜੇ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇਣ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਪੱਤਰ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਨੇ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੀ। ਕੀ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕੋਈ ਜਾਲ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕਤਲੇਆਮ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਪਰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਮਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਜਾਂ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਖਰੀ ਅਟੱਲ ਕਦਮ ਚੁੱਕਿਆ ਜਿਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਕੱਠੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗ੍ਰੈਂਡ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਬੋਚੀਚਿਓ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈਆਂ।
ਬੋਚੀਚਿਓ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਵਿਲੱਖਣ ਸੀ ਕਿ, ਕਦੇ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਮਾਫੀਆ ਦੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ਾਖਾ, ਇਹ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਦੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਜੋ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਇੱਕ ਬੇਰਹਿਮ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਮਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਮਾਉਂਦੇ ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਸੰਤ

ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੋਚੀਚਿਓਸ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਇਦਾਦ ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨੇੜਿਓਂ ਬੁਣਾਈ ਹੋਈ ਬਣਤਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਉਸ ਸਮਾਜ ਲਈ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਪਤਨੀ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਬੋਚੀਚਿਓ ਪਰਿਵਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਤੀਜੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਦੱਖਣੀ ਸਿਸਲੀ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਖਾਸ ਆਰਥਿਕਤਾ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸੌ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਆਮਦਨ ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਆਟਾ ਮਿੱਲਾਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਂਝੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਅਤੇ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਲਈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਅੰਤਰ-ਵਿਆਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਮੋਰਚਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।
ਸਿਸਲੀ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਿੱਲ, ਕੋਈ ਵੀ ਡੈਮ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਬੈਰਨ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਮਿੱਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮਿੱਲ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਾਰਾਬਿਨੇਰੀ ਅਤੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੋਚੀਚਿਓ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੈਰਨ ਦੇ ਜਾਗੀਰ ਘਰ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਇਤਾਲਵੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਿਸਲੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਡੈਮ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਟਾਪੂ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ਘਾਟ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਬੋਚੀਚਿਓ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ, ਦੁਖੀ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਸਰਵੇਖਣ ਕਰਨ ਲਈ ਰੋਮ ਤੋਂ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਪਹੁੰਚੇ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਬੈਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਹੜ੍ਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੈਮ ਨੂੰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਲੇਰਮੋ ਵਿੱਚ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਸਾਜ਼ੋ-ਸਾਮਾਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਤਾਰਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੀ। ਬੋਚੀਚਿਓਸ ਨੇ ਸਾਥੀ ਮਾਫੀਆ ਮੁਖੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਸਮਝੌਤੇ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਭਾਰੀ ਸਾਜ਼ੋ-ਸਾਮਾਨ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਲਕਾ ਸਾਜ਼ੋ-ਸਾਮਾਨ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਤਾਲਵੀ ਸੰਸਦ ਵਿੱਚ ਮਾਫੀਆ ਡਿਪਟੀਆਂ ਨੇ ਯੋਜਨਾਕਾਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਨੌਕਰਸ਼ਾਹੀ ਜਵਾਬੀ ਹਮਲਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਚੱਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੁਸੋਲਿਨੀ ਸੱਤਾ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਡੈਮ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਫੀਆ ਉਸਦੇ

ਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਅਥਾਰਟੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਉੱਚ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜਿਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਕੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੰਡਕਾਰੀ ਕੰਮ ਵਾਲੇ ਟਾਪੂਆਂ 'ਤੇ ਭੇਜ ਕੇ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਹੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮਾਫੀਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਕੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਾਫੀਆ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹੀ ਵੀ ਲਿਆਂਦੀ।
ਬੋਚੀਚਿਓਸ ਇਸ ਅਸੀਮ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਾਕਤ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਹਲੇ ਸਨ। ਅੱਧੇ ਆਦਮੀ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ, ਬਾਕੀ ਅੱਧੇ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ-ਏ-ਮੌਤ ਵਾਲੇ ਟਾਪੂ ਕਲੋਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੈਨੇਡਾ ਰਾਹੀਂ ਜੰਪਿੰਗ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਗੁਪਤ ਭੂਮੀਗਤ ਰਸਤੇ ਰਾਹੀਂ ਅਮਰੀਕਾ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਹੀ ਬਚੇ ਸਨ। ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ, ਹਡਸਨ ਵੈਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਵਸ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕੂੜਾ ਢੋਣ ਵਾਲੀ ਫਰਮ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਟਰੱਕਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾਇਆ। ਉਹ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੋ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕਾਬਲੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟਰੱਕਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜਿਆ ਅਤੇ ਤੋੜ-ਫੋੜ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਦ੍ਰਿੜ ਸਾਥੀ ਜੋ ਕੀਮਤਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਕੂੜੇ ਵਿੱਚ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਦਮ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ, ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਬੱਚੇ ਆਏ, ਅਤੇ। ਕੂੜੇ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਭਾਵੇਂ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਅਮਰੀਕਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਬੋਚੀਚਿਓ ਪਰਿਵਾਰ ਜੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਮਾਫੀਆ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਰਤਾਕਾਰ ਅਤੇ ਬੰਧਕ ਬਣ ਗਿਆ।
ਬੋਚੀਚਿਓ ਕਬੀਲੇ ਵਿੱਚ ਮੂਰਖਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਦੌਰ ਚੱਲ ਪਿਆ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੁੱਢਲੇ ਹੀ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਅਤੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਵੇਸਵਾਗਮਨੀ, ਜੂਆ, ਡੋਪ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਧੋਖਾਧੜੀ ਵਰਗੇ ਵਧੇਰੇ ਸੂਝਵਾਨ ਵਪਾਰਕ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਸੰਗਠਿਤ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਮਾਫੀਆ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਸਿੱਧੇ-ਸਾਦੇ ਲੋਕ ਸਨ ਜੋ ਇੱਕ ਆਮ ਗਸ਼ਤੀ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਬੈਗਮੈਨ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ

ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ। "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕਿਸਮਤ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਾਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿਓਗੇ ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿਓਗੇ। ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ, ਮਨੁੱਖੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਮੇਰੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਢਹਿ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਰਿਕਾਰਡ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹੋਗੇ।"
ਬੈਂਕ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਭਾਵੇਂ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਉਹ ਡੌਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਗੌਡਫਾਦਰ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਬੈਂਕ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸੂਟ, ਕਾਨਫਰੰਸ ਰੂਮ ਜਿਸਦੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਚਮੜੇ ਦੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸਨ, ਇਸਦੀ ਪੂਰੀ ਨਿੱਜਤਾ, ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।
ਬੈਂਕ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬੈਂਕ ਗਾਰਡ ਵਰਦੀਆਂ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਹੱਥੀਂ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਫੌਜ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਗਈ। ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਦਸ ਵਜੇ ਕਾਨਫਰੰਸ ਰੂਮ ਭਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦੇਸ਼ ਭਰ ਦੇ ਦਸ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਸਨ, ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਭੇਡਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਨੂੰ ਸੱਭਿਅਕ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਗਲ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਦਿਖਿਆ।
ਇੱਕ ਬਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬੁਫੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਡੌਨ ਆਪਣੇ ਕੌਂਸਲੀਅਰਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਲਿਆਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਘੱਟ ਨੌਜਵਾਨ ਸਨ। ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਕਲੌਤਾ ਸੀ ਜੋ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ।
ਹੇਗਨ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬੋਲਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੌਸ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪੂਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਪਸੰਦੀਦਾ ਅਰਲ ਆਪਣੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਕੋਲਡ ਡਰਿੰਕ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਆਪਣਾ ਸਿਗਾਰ ਜਗਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਐਸ਼ਟ੍ਰੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ; ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪਰ ਕੋਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਗੱਲ ਨਹੀਂ।

ਦਿੱਤਾ। ਟ੍ਰਾਮੋਂਟੀ ਹੁਣ ਕਈ ਗੁਣਾ ਕਰੋੜਪਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਆਮੀ ਬੀਚ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਹੋਟਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਾਨਫਰੰਸ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸਹਾਇਕ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਬਰਾਬਰ ਧੁੱਪ ਨਾਲ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਕੌਂਸਲੀਅਰ ਸੀ, ਟ੍ਰਾਮੋਂਟੀ ਨੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਈ, ਮਰੇ ਹੋਏ ਪੁੱਤਰ ਲਈ ਦੁਖੀ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਣਾਇਆ। ਹੋਰ ਡੌਨ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਨ, ਪਤਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਦੂਜਾ ਡੌਨ ਡੇਟ੍ਰੋਇਟ ਤੋਂ ਜੋਸਫ਼ ਜ਼ਾਲੂਚੀ ਸੀ। ਜ਼ਾਲੂਚੀ ਪਰਿਵਾਰ, ਢੁਕਵੇਂ ਭੇਸ ਅਤੇ ਪਰਦੇ ਹੇਠ, ਡੇਟ੍ਰੋਇਟ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਘੋੜ-ਦੌੜ ਦੇ ਟਰੈਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜੂਏ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਸੀ। ਜ਼ਾਲੂਚੀ ਇੱਕ ਚੰਦਰਮਾ ਵਰਗਾ, ਮਿਲਣਸਾਰ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਡੇਟ੍ਰੋਇਟ ਦੇ ਫੈਸ਼ਨੇਬਲ ਗ੍ਰੋਸ ਪੁਆਇੰਟ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੱਖ ਡਾਲਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ, ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਅਮਰੀਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜ਼ਾਲੂਚੀ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਾਂਗ, ਸੂਝਵਾਨ ਸੀ। ਡੇਟ੍ਰੋਇਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਹਿਰ ਨਾਲੋਂ ਸਰੀਰਕ ਹਿੰਸਾ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਨ; ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਦੋ ਫਾਂਸੀ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਨਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ।
ਜ਼ਾਲੂਚੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਕੌਂਸਲੀਅਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਏ। ਜ਼ਾਲੂਚੀ ਦੀ ਅਮਰੀਕੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਲਹਿਜ਼ਾ ਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਦਿਲੋਂ ਸਦਭਾਵਨਾ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲਿਆ ਸਕਦੀ ਸੀ।" ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਧੰਨਵਾਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ। ਉਹ ਸਮਰਥਨ ਲਈ ਜ਼ਾਲੂਚੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦੋ ਡੌਨ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਉਹ ਪੱਛਮੀ ਤੱਟ ਤੋਂ ਸਨ, ਉੱਥੋਂ ਇੱਕੋ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮੋਟਰਿੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਨ ਫ੍ਰੈਂਕ ਫਾਲਕੋਨ ਅਤੇ ਐਂਥਨੀ ਮੋਲੀਨਾਰੀ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲੋਂ ਛੋਟੇ ਸਨ; ਆਪਣੇ ਚਾਲੀਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ। ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਲੋੜ ਤੋਂ ਥੋੜੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸਨ। ਫ੍ਰੈਂਕ ਫਾਲਕੋਨ ਫਿਲਮ

ਯੂਨੀਅਨਾਂ ਅਤੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਜੂਏਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪਾਈਪਲਾਈਨ ਵੇਸਵਾਗਮਨੀ ਦੇ ਇੱਕ ਕੰਪਲੈਕਸ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਦੂਰ ਪੱਛਮ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਵੇਸ਼ਵਾਘਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁੜੀਆਂ ਸਪਲਾਈ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਡੌਨ ਲਈ "ਸ਼ੋਅ ਬਿਜ਼ਨਸ" ਬਣਨਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਫਾਲਕੋਨ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਡੌਨ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਐਂਥਨੀ ਮੋਲੀਨਾਰੀ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਵਾਟਰਫ੍ਰੰਟਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖੇਡਾਂ ਦੇ ਜੂਏ ਦੇ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੀ। ਉਹ ਇਤਾਲਵੀ ਮਛੇਰਿਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਮੁੰਦਰੀ ਭੋਜਨ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਮਾਣ ਸੀ ਕਿ ਦੰਤਕਥਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀਮਤਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਮੁੱਲ ਦੇ ਕੇ ਉੱਦਮ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਗੁਆ ਦਿੱਤੇ। ਉਸਦਾ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਜੂਏਬਾਜ਼ ਦਾ ਬੇਰਹਿਮ ਚਿਹਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮੈਕਸੀਕਨ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਡੋਪ ਤਸਕਰੀ ਨਾਲ ਵੀ ਕੁਝ ਲੈਣਾ- ਦੇਣਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਦਮੀ ਸਨ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪਰ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਆਮ ਗਿਆਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਕਰਾਟੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਤੱਥ ਜਿਸਨੇ ਦੂਜੇ ਡੌਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਘਬਰਾਇਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਡੌਨ ਪੋਪ ਦੁਆਰਾ ਬਖਸ਼ੇ ਗਏ ਤਾਵੀਜ਼ ਪਹਿਨ ਕੇ ਆਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸਨ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।
ਅੱਗੇ ਬੋਸਟਨ ਤੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਆਇਆ। ਇਹ ਇਕਲੌਤਾ ਡੌਨ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ "ਲੋਕਾਂ" ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਹਰ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਲਾਲਚ ਨੂੰ ਮਾਪਦਾ ਸੀ। ਜੋ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਿਆ। ਬੋਸਟਨ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਤਲ ਹੋਏ, ਸੱਤਾ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਸਮਰਥਿਤ ਫ੍ਰੀ-ਲੈਂਸ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ; ਇਸਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਨਾਲ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ। ਜੇਕਰ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਮਾਫੀਆ ਜ਼ਾਲਮ ਸਨ, ਤਾਂ ਬੋਸਟਨ ਦੇ ਲੋਕ ਗੈਵੋਨ, ਜਾਂ ਬੇਰਹਿਮ ਲਾਊਟ ਸਨ; ਬਦਮਾਸ਼। ਬੋਸਟਨ ਡੌਨ ਦਾ ਨਾਮ ਡੋਮੇਨਿਕ ਪਾਂਜ਼ਾ ਸੀ। ਉਹ ਛੋਟਾ, ਬੈਠਾ ਸੀ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਡੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਇੱਕ ਚੋਰ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

ਕਲੀਵਲੈਂਡ ਸਿੰਡੀਕੇਟ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਜੂਏਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ, ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਇੱਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਦਿੱਖ ਵਾਲੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਮੋਟੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਵਰਗੇ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲ ਸਨ। ਉਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, "ਯਹੂਦੀ" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਸੀਲੀਅਨਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਯਹੂਦੀ ਸਹਾਇਕਾਂ ਨਾਲ ਘੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਅਫਵਾਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਹਿੰਮਤ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੌਂਸਲੀਅਰ ਨਾਮ ਦਿੰਦਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਹੇਗਨ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਕਾਰਨ ਆਇਰਿਸ਼ ਗੈਂਗ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡੌਨ ਵਿਨਸੈਂਟ ਫੋਰਟੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਯਹੂਦੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੁਸ਼ਲ ਸੰਗਠਨ ਚਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਖੂਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਖਮਲੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਦਸਤਾਨੇ ਵਿੱਚ ਲੋਹੇ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਰਾਜ ਕੀਤਾ।
ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪੰਜ ਆਦਮੀ ਬਾਹਰਲੇ ਲੋਕਾਂ, ਹਿੱਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ, ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਨ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜ ਨਿਊਯਾਰਕ ਡੌਨ ਪੁਰਾਣੀ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਪਰੰਪਰਾ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਉਹ "ਢਿੱਡ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ" ਸਨ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਲਾਖਣਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ; ਅਤੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਰੀਰਕ ਮਾਸ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪੰਜ ਨਿਊਯਾਰਕ ਡੌਨ ਮੋਟੇ, ਮੋਟੇ ਆਦਮੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਵੱਡੇ ਸਨ, ਵੱਡੇ ਪੈਮਾਨੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ, ਮਾਸਦਾਰ ਸ਼ਾਹੀ ਨੱਕ, ਮੋਟੇ ਮੂੰਹ, ਭਾਰੀ ਮੋੜੇ ਹੋਏ ਗੱਲ੍ਹ ਸਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਿਲਾਈ ਜਾਂ ਨਾਈ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਰਥ ਦੇ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀਆਂ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।
ਐਂਥਨੀ ਸਟ੍ਰਾਚੀ ਸੀ, ਜੋ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਮੈਨਹਟਨ ਦੇ ਵੈਸਟ ਸਾਈਡ ਡੌਕਸ 'ਤੇ ਸ਼ਿਪਿੰਗ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਡੈਮੋਕ੍ਰੇਟਿਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਮਸ਼ੀਨ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਮਾਲ ਢੋਣ ਵਾਲੇ ਟਰੱਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੇੜਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਟਰੱਕ ਭਾਰੀ ਓਵਰਲੋਡ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹਾਈਵੇਅ ਵੇਟ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਟਰੱਕਾਂ ਨੇ ਹਾਈਵੇਅ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਸੜਕ ਨਿਰਮਾਣ ਫਰਮ, ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ ਨਾਲ, ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ

ਦੀ ਅਫਵਾਹ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਯੁੱਧ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਤ ਮਾਫੀਆ ਨੇਤਾ ਵਜੋਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਅਤੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸਾਮਰਾਜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ। ਉਹ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਰਗਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਪਰ ਵਧੇਰੇ ਆਧੁਨਿਕ, ਵਧੇਰੇ ਸੂਝਵਾਨ, ਵਧੇਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਵਰਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਮੁੱਛਾਂ ਵਾਲਾ ਪੀਟ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਵੇਂ, ਨੌਜਵਾਨ, ਬੇਰਹਿਮ ਆਗੂਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਸਨ। ਉਹ ਠੰਡੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਨਿੱਜੀ ਤਾਕਤ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਿੱਘ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਮੂਹ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ "ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ" ਆਦਮੀ ਸੀ।
ਸਭ ਤੋਂ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਡੌਨ ਫਿਲਿਪ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਸੀ, ਜੋ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮੁਖੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਕੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਨਫ਼ਰਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੁਆਰਾ ਦਬਦਬਾ ਬਣਾਉਣ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਧੀਆ ਤੁਰਕੀ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਨੱਕ ਦੁਆਰਾ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਸਾਰੇ ਹੰਗਾਮੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਹੰਗਾਮੇ ਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਡੈਂਡੀ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ।
ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵੇਸਵਾਗਮਨੀ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੂੰ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਲਿਪ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਹੋਣਹਾਰ ਗਾਇਕਾਂ ਅਤੇ ਕਾਮਿਕਸ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਫਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਹੱਥ ਵਰਤਣ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਵੇਸਵਾਗਮਨੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸਰੋਤ ਸੀ।
ਉਸਦਾ ਸੁਭਾਅ ਇਹਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ ਨਾਪਸੰਦ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਲਾਂਡਰੀ ਦੇ ਬਿੱਲ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਤੌਲੀਏ, ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਂਦੇ ਸਨ (ਪਰ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਲਾਂਡਰੀ ਫਰਮ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ)। ਕੁੜੀਆਂ ਆਲਸੀ ਅਤੇ ਅਸਥਿਰ ਸਨ, ਭੱਜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਦਲਾਲ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਅਤੇ ਬੇਈਮਾਨ ਸਨ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਚੰਗੀ ਮਦਦ ਲੱਭਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਖੂਨ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ ਅਜਿਹੇ

xxx 'xx xxxxxxx xxxxxx xxxxx xxxxx xx, xxxxxx xxxxxxxx xxx xxxxxx xxx xxxxxxxx xxx xx xxxxx xxxxxx xx xxxxxx xxxxxx xx; xx xxxxxxx xx xxxxx xxxxxxxxx 'xx xxx xxx xxx xxxxxxx xxxxxxx xx xxx xxxxx xxxxx xxx xx xxxxx xxx xx xxx xxxxxx xxx xx xx xxxxxx xxxxxxxxx xxxxxxxx xxx xxxxxxxxxx xxx xxxxxxxxx xxx xxx xxxxxx xxx xxxxx xx xxx xxxxx xxxxx xxxxxxx xxxxxxxxxx xx xxxxxxx xx xxxxxxxx xxx xxxxx xxxxx xxxxxxx xxx xxxxxxxxx xx xxxxxx xxxxxxxx xxxxx xxx xxx xxx xxx xx xxxxxx xxx xxxxx xxxxx xxxxx xx xxxxx xxx xxxxxx xxxxxx xxx xxxxxxxx xxxxx xx xx xxxxx xxxxxxx xxxxxxx xxxxxxx xx xxx xxxxxxxxxx xxx xxxxxx xxxxx xxx xxxxx xxx xxx xxxxx xxxxxx xxx, xxxxxxxx xxxxxxx xxxxxxx xxxxx xxxxx xxxxx xxx xx xxxxxx xx xxxxxxx xxxxx xxxxxx xxxxxx xx xxxxxxx xxx xx xxxxxx xx xx xxxxx xxxxx xxxxxxx xxxxxxxx xxx xx xx xxx xxx xxxxxxx xxxxxxx xxxxx xxx xx xx xxx xx xxxxxxx xx xxxxxx xxx xxxxx xxxxx xxxxx xxxxx xxxxxx xx, xxxxx xxxxxxx xxxxx xxx xxxxx xx xxxxxx xxxxxx xxxxxx, xxx xx xxxxx xxxxxxx xxx xxxxx xx xxxxx xxx xxx xxxxxxxx xx xxx xx xxx xxxxx xx xxx xxxxx xxx
xx xxx xx, xxxxxxx xxxxxxx xxxxxx xx xxxxxx xxx xxxxx xxxxxxx xxx xxxxx xxxxx xx xx, xx xx xxx xxxxxxxx xxx xxxxxx xxxxxxxxx xxx xxx xxxxx xx xxxxxxxx xxx xxxxxx xxx xxxxx xxxxxxx xxx xxxxxxx xxxxx xxxxxxx xxx xxx xxxxxxxx xxxxx xx xxxxxx xx, xxxxx xxxxx xxxxx xxxxxx xx xxx xx xx xx xxxxx xxxxxxxx xxx xxxxxx xx xx xxxxx xxxxxx xxxxxxxx xx xxxxxxx xxx xxxxxx xxx xxxxx xxxxx xxxxx xx xx xx xxx xxxxxxxx xx xxxxx xxxxxxx xxxxxx xx xxx xxx xxxx xxxxx xxx xxx xxxxx xxx xx xxx xx xxxxxxx xx xxx 'xx xxxxx xxxxxx xxx xxxxxx xxx xx xxxxxxxx xx xxxxxxx xxx xxxxx xx xxx xxx xxxxxxxx xxxxxx xxxxx xxx, xxx xxxxx xxxxxx xxxxxx xxxxx xx xxx xxxxx xxxxx xxxxx xxxxx xxx xxxxx xxx xxxxxxxx xxxxxxx xxxxx xxxxxx xx xxxxx 'xx xxxxx xxx 'xx xxx xxxxx xxxxxx xxxxx xxxxxxx xx, xxxxx xxx xx xxxxx xxxxx xxxxxxx xxxxx xxx xxxxx xxxxxx xxxxxx 'xx xxx xxxxx xx xxxxx xxxxxx xx xxxxx 'xx xxxxxxx xx xxxxxx xxx xxxxxxx xx xxxxxx xxxxxxx xx xxxxxx xxxxx xx, xxxxxxx xxxxx xxx xx xx xxx xxx 'xx xxx xx xxxxx xx xxxxx
xxx xxxxxxxx xx xxx xxxxxxx xxxxxx xxx xxxxx xx xxxxxxx xxxxxx xxxxxx xxx xxxxx xx xx xxxxxx xxxxxx xx xxxxxx xxxxx xxxxxxx xxxxxx xx xxxxx xxx xxxxx xxx xxxxx xxxxx xxxxxx xxxxxx xxx xxxxx, xxxxx xxxxxxx xxx-xxxxx xx xxx xxxxx, xxxxx xxxxxx

ਪਰਿਵਾਰ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਫਰੈਡੀ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮੋਲੀਨਾਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੇਠ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਸਿਸਲੀ ਦੇ ਉਜਾੜ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਿਸੀਲੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਆਉਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਾ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਇੱਥੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਆਹ, ਖੈਰ, ਆਓ ਕੰਮ 'ਤੇ ਉਤਰੀਏ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਆਦਮੀ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵਕੀਲ ਹਾਂ।"
ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਬਾਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ। ਕੁਝ ਸਿਗਾਰ ਪੀ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਚੰਗੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਧੀਰਜਵਾਨ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਸਾਂਝੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਹ ਦੁਰਲੱਭ ਸਨ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਗਠਿਤ ਸਮਾਜ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਮੋੜ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਉਹ ਆਦਮੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਾਲਾਂ ਅਤੇ ਕਤਲ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਤ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਉਲਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਅਤਿਅੰਤ ਤਰਕਸ਼ੀਲਤਾ।
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਚੀਜ਼ਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਦੂਰ ਕਿਵੇਂ ਗਈਆਂ?" ਉਸਨੇ ਲਫ਼ਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। "ਖੈਰ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਮੂਰਖਤਾ ਵਾਪਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਮੰਦਭਾਗਾ ਸੀ, ਇੰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦਿਓ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
ਉਹ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਰੁਕਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰੇਗਾ। "ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸਿਹਤ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਬਹੁਤ ਜਲਦਬਾਜ਼ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿੱਦੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾਂਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ। ਖੈਰ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ

ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮੰਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਿੱਤ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਸ਼ੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਯਤਨ ਮੇਰੇ ਸੁਆਦ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜੀਵੰਤ ਹਨ। ਮੈਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ, ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਪੂਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ 'ਨਾਂਹ' ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਮੇਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ, ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬੁਰਾ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਲਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਖੈਰ, ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕੋਲਡ ਡਰਿੰਕ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਹੇਗਨ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਗਿੱਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਟੈਟਗਲੀਆ ਨੇ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਛੱਡ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਲੋਕ ਸਾਰੇ ਤਰਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਇਹ ਸਿਸਲੀ ਦਾ ਕਰਾਸ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਆਦਮੀ ਬਦਲਾਖੋਰੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਲਈ ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਹੁਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਾਰਿਆ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਹੈ ਜੋ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕੇ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੁਲਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਡੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ, ਅੱਜ ਇੱਕ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।" ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਧੀਨਗੀ ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਬੱਸ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸੀ। ਸਮਝਦਾਰ, ਨਿਮਰ, ਨਰਮ-ਬੋਲਿਆ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਆਦਮੀ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਚੰਗੀ ਸਿਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਬਦਕਿਸਮਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਸਤੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬੇਕਾਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਨੋਟ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੁਰਾਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗੁਆਏਗਾ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਐਮਿਲਿਓ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਰੁੱਖਾ ਜਾਂ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਖੇਪ ਅਤੇ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਸੀ।
"ਇਹ ਸਭ ਕਾਫ਼ੀ ਸੱਚ ਹੈ," ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰ ਹੈ। ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਅਤੇ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਦੀ ਅਸਵੀਕਾਰਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੱਜ ਅਤੇ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਜੋ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਨਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ, ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਦਾ ਕੁਝ ਬੀਮਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਹੁੰਦੇ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਵਧਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੱਜ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਕੀਲ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਵੀ ਓਮੇਰਟਾ ਤੋੜ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਉਸ ਸਾਰੇ ਉਪਕਰਣ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਰੋਟੀ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਨੇ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਦਿਨਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕੋਲ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਜੱਜ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਯਕੀਨਨ ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਬਿੱਲ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਅਸੀਂ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਖੂਹ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਨੇ ਗੱਲ ਖਤਮ ਕਰ ਲਈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ। ਹੁਣ ਰੇਖਾਵਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਪੁਰਾਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਬੋਲ ਕੇ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਿਰੁੱਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਿੰਦੂ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ

ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਕਰਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗੇ ਗਏ ਪੱਖ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹਮਲਾਵਰਤਾ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਪੱਖ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮੰਗੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਬੋਲਿਆ। "ਮੇਰੇ ਦੋਸਤੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਕੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਕਦੋਂ ਕਿਸੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਇਹ ਮੇਰੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਾਰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸਕੀ ਜਾਂ ਜੂਏ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚਰਚ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੈਜ਼ੋਨੋਵੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਰਜਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਨਸ਼ੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹਨ। ਇਹ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਜੱਜਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹਾਂ, ਕਾਸ਼ ਇਹ ਸੱਚ ਹੁੰਦਾ। ਮੇਰਾ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਕੀਲ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇਹ ਸਤਿਕਾਰ ਗੁਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਨਸ਼ੇ ਸਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਖ਼ਤ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਜੋ ਜੂਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਨਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਹ ਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ।"
ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਬੋਲਣਾ ਖਤਮ ਕਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਕਮਰਾ ਹੋਰ ਫੁਸਫੁਸਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਨਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਗਠਿਤ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਉੱਦਮ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੇ ਮੂਲ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਲਗਭਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸਮੂਹ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸੰਚਾਲਨ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗਾ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣਾ ਪੈਸਾ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼

ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਕਰਣ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਰਿਆਇਤ ਸੀ।
ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੇ ਡੌਨ, ਫ੍ਰੈਂਕ ਫਾਲਕੋਨ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਬੋਲੇ। "ਸਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਵਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਘੱਟ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਇੰਨਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਸੰਗਠਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਰਾਜਕਤਾਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਵਾਂਗ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਭੱਜਦੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ।" ਡੇਟ੍ਰਾਇਟ ਦਾ ਡੌਨ, ਜੋ ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨਾਲ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸੀ, ਨੇ ਵੀ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਰੁਖ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਬੋਲਿਆ। "ਮੈਂ ਨਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਪੈਸੇ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਾ ਕਰਨ। ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਾਊਡਰ ਹਨ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਦਾ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੰਡ ਕੇ ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਕਮਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।' ਇੰਨੇ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਦਾ ਕੌਣ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਨਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਪੈਸਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਦਨਾਮੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ, ਰੰਗੀਨ। ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗਾਹਕ ਹਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਗੁਆਉਣ ਦਿਓ। ਪਰ ਕੁਝ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਕਦੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਮੁਸੀਬਤ ਖੜ੍ਹੀ ਕਰੋ।"

ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ, ਕੁਝ ਖਾਸ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਿਊਰੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੇਣਾ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਤਕਨੀਕੀ ਸਹਾਇਤਾ। ਇਹ ਚਰਚਾਵਾਂ, ਗੈਰ-ਰਸਮੀ, ਬੋਲਚਾਲ ਵਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ, ਨੇ ਸਮਾਂ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬੁਫੇ ਬਾਰ ਤੋਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਅਤੇ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈਆਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਨੇ ਮੀਟਿੰਗ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਫਿਰ ਇਹੀ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇਣ ਦਿਓ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੇ ਪੱਕੇ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਤਭੇਦ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮੂਰਖ ਬਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਰਸਤਾ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਲਝ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਸਿਰਫ਼ ਫਿਲਿਪ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਅਜੇ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਸੈਂਟੀਨੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਕਤਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜੇਕਰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਲੰਮੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਮੰਨ ਲਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਭੁੱਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਕੋਰਲੀਓਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਖ਼ਤ ਭਰੋਸੇ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਕੀ ਉਹ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ? ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸ਼ਾਇਦ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸਮਝੌਤੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ? ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਪਵੇਗਾ? ਜਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ?"
ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਹ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਰਾਜਨੇਤਾ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, ਇੰਨੀ ਆਮ ਸਮਝ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ, ਇੰਨੀ ਸਿੱਧੀ; ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੱਕ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਕੰਸ਼ ਘੜਿਆ ਜੋ ਚਰਚਿਲ ਦੇ ਆਇਰਨ ਕਰਟਨ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਜਨਤਕ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਹ ਸਭਾ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਆਪਣੀ "ਬਿਮਾਰੀ" ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਤਲਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਸੱਠ ਸਾਲ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੋਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਇਸ

ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਤਾਕਤ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਬੁੱਧੀ ਸੀ।
"ਜੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਇਨਸਾਨ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੰਗਲ ਦੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਮਝ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਿਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗਾ, ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਗੜਬੜ? ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਸਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਮਾਸੂਮ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਨਮਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲਵਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਲਵਾਂਗਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੱਥੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਦਿਲ ਨਾਲ ਜਾਵਾਂਗਾ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੂਰਖ ਬਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਚੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਤਾਰ 'ਤੇ ਨੱਚਦੇ ਕਠਪੁਤਲੀਆਂ ਬਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ, ਵਿਗਿਆਨੀ, ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਡੇ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਨਵੇਂ ਪੇਜ਼ੋਨੋਵੈਂਟੀ ਬਣਨਗੇ। ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕਦਮਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸਾਡੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ਜਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਹੁਣ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਕਿਸੇ ਦਿਨ, ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਰਾਜਪਾਲ, ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਬੰਦੂਕਾਂ ਅਤੇ ਕਤਲੇਆਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਚਲਾਕ ਬਣਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਪੈਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਹੈ।"
"ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ.90 ਕੈਲੀਬਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ - ਪੇਜ਼ੋਨੋਵੈਂਟਿਸ ਜੋ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ, ਜੋ ਜੰਗਾਂ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਲੜੀਏ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਲਈ ਹਨ? ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਕੌਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦਖਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ?

ਸੋਨਾ ਕੋਸਾ ਨੋਸਟਰਾ, "ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਦੁਨੀਆ ਹੈ, ਕੋਸਾ ਨੋਸਟਰਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਬਾਹਰੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਮੁੰਦਰੀ ਪਾਉਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੱਖਾਂ ਨੇਪੋਲੀਟਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਟਾਲੀਅਨਾਂ ਦੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਮੁੰਦਰੀ ਪਾਈ ਹੈ।"
"ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪੁੱਤਰ ਲਈ, ਆਮ ਭਲੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਤਿਆਗਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਾਂ, ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦਮੀ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਵੀ ਉਂਗਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਅਤਿ ਭੜਕਾਹਟ ਦੇ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਆਮ ਭਲੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵਪਾਰਕ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਹੈ, ਇਹ ਮੇਰਾ ਸਨਮਾਨ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।"
"ਪਰ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਸਵਾਰਥੀ ਹਿੱਤ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਭੱਜਣਾ ਪਿਆ, ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਦੇ ਕਤਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਘਰ ਆ ਸਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਝੂਠੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਅਸਲ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਦਾ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਝੂਠਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣਗੇ। ਪਰ ਮੈਂ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਘਰ ਲਿਆ ਸਕਾਂਗਾ।"
"ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਦਮੀ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਅਸਫਲਤਾ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇਹ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬਦਕਿਸਮਤ ਹਾਦਸਾ ਵਾਪਰ ਜਾਵੇ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦੇਵੇ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦੇਵੇ, ਜੇਕਰ ਨਵੇਂ ਗਵਾਹ ਉਸਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਵਹਿਮ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਏਗਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਬੁਰਾਈ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਦਿਓ। ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਲਪੇਟ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਵਾਂਗਾ। ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਹੇਠ ਡੁੱਬ ਜਾਵੇ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਘਾਤਕ ਬੁਖਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਗੱਡੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਵਹਿਮ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਵਾਂਗਾ। ਸੱਜਣੋ, ਉਹ ਬੁਰਾਈ, ਉਹ ਬੁਰਾਈ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ

ਸਕਦਾ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣ ਦਿਓ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਤੋੜਾਂਗਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੇਜ਼ੋਨੋਵੈਂਟੀ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਅਣਗਿਣਤ ਲੱਖਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ?"
ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਡੌਨ ਫਿਲਿਪ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਗਲੇ ਲੱਗ ਗਏ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਡੌਨ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਣ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਅਤੇ ਡੌਨ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਵੀਂ ਦੋਸਤੀ 'ਤੇ ਵਧਾਈ ਦੇਣ ਲਈ ਉੱਠੇ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿੱਘੀ ਦੋਸਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਕਤਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਦੋਸਤੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ, ਬਸ ਇਸ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।
ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਫਰੈਡੀ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਮੋਲੀਨਾਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੇਠ ਸੀ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਡੌਨ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕਿਆ। ਮੋਲੀਨਾਰੀ ਨੇ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਫਰੈਡੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੈ, ਖੁਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਆਦਮੀ ਵਰਗਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਹੋਟਲ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਣਸੁਣੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਅਣਕਿਆਸੇ ਇਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ? ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਹਿਮਤ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਡੌਨ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਫਰੈਡੀ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਹਾਨ ਸੇਵਾ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਸ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਬਦਲਾਅ ਆਏ ਹੋਣ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰੇਸਿੰਗ ਤਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਰਹਿਣ, ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗਾਰੰਟੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਹੂਲਤ ਉੱਤੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਹੱਥ ਸੀ। ਪਰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਉਸ ਵਹਿਸ਼ੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਵਾਅਦਾ ਸੋਨੇ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸੀ।
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਬਾਡੀਗਾਰਡ-ਚੌਫਰ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਯੋਗ ਨਾਲ ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਸੀ, ਦੇ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਦੇ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗਏ ਤਾਂ ਡੌਨ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡਾ ਡਰਾਈਵਰ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਲੈਂਪੋਨ, ਉਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ

ਰੱਖੋ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਬਿਹਤਰ ਹੈ।" ਇਸ ਟਿੱਪਣੀ 'ਤੇ ਹੇਗਨ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ। ਲੈਂਪੋਨ ਨੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਵੱਲ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਏ ਤਾਂ ਕਾਰ ਬੈਂਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਡਰਾਈਵਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡੌਨ ਦੀ ਅੱਖ ਨੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਡੌਨ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਰਾਤ ਬਿਤਾ ਦੇਣਗੇ। ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵੀ ਕਿਹਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦਸ ਵਜੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਸੀ।
ਦਸ ਵਜੇ ਡੌਨ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਘਰ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫ਼ੋਨ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਟ੍ਰੇ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸਕੀ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ, ਬਰਫ਼ ਅਤੇ ਸੋਡਾ ਪਾਣੀ ਸੀ। ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ।
"ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਨਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਇੰਨੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਆਓ ਸਾਰੇ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੀਏ। ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਘਟੀਆ ਛੋਟੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ।" ਫਿਰ ਡੌਨ ਹੇਗਨ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਬੋਚੀਚਿਓ ਬੰਧਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੀ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ।" ਕੋਰਲੀਓਨ ਵੱਡੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ਕੈਪੋਰੇਜਾਈਮ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਗੌਡਫਾਦਰ, ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਬੋਚੀਚਿਓਸ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਣ ਵਾਂਗ ਮੂਰਖ ਹੋਵੇ?"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਉਹ ਇੰਨੇ ਚਲਾਕ ਹਨ ਕਿ ਚੰਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਮਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਲਾਕ ਹੋਣਾ ਇੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਇਹ ਬੋਚੀਚਿਓ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਮੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਜੰਗ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਖੁਦ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਮਿਲਾਏ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਲਿਆਇਆ। ਡੌਨ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਘੁੱਟ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਗਾਰ ਜਗਾਇਆ।
"ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸੋਨੀ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਸਹਿਯੋਗ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਲਾਲਚੀ ਹੋ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਸਹੀ ਹਿੱਸਾ ਨਾ ਮਿਲੇ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਭੜਕਾਹਟ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਨੂੰ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਘਰ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਜਾਂ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਹੈ। ਯਕੀਨਨ, ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਸਲ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ; ਉਹ ਵੇਟਰ ਗਵਾਹੀ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਦਰਸ਼ਕ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀ ਜਾਂ ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਸੀ। ਅਸਲ ਸਬੂਤ ਸਾਡੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਪੁਲਿਸ ਝੂਠੇ ਸਬੂਤ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਖਬਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਕਿ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁਖਬਰਾਂ ਨੂੰ ਨਵੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰ ਮੇਰੇ ਭਾਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਆਓ ਆਪਾਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚੀਏ। ਇਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਾ ਹੈ।
"ਹੁਣ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੂਰਖਤਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮਾਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦੀ ਜਾਵੇ, ਘਰ ਖਰੀਦੇ ਜਾਣ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਮੇਰੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਝਾਕ ਸਕੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਮਾਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਵਾੜ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮਾਲ ਹਰ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ 'ਤੇ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਉਸ ਵਾੜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੇਟ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ,

ਮੈਂ ਹੁਣ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਅਰਧ-ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ, ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੇ ਸੀਜ਼ਨ ਹੋਣ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵਾਈਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੀ ਜਾਵਾਂਗਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਜਾਵਾਂਗਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੰਮ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਵਰਤਣੀਆਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨਾ ਸਮਝੋ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਮਝਦਾਰ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਵਰਗੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।" ਲਾਪਰਵਾਹ ਹੋਣਾ, ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹੋ, ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਬੇਚੈਨੀ ਵਾਲੀ ਤਿਆਰੀ ਨਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਲੱਗੇ।
"ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤਿੰਨਾਂ 'ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸੈਂਟੀਨੋ ਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਟੌਮ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਇਕੱਠਾ ਕਰੋ ਜੋ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਣਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਫਰੈਡੋ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ, ਉੱਥੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਾਂਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਰਸੋਈਆ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਖੈਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਵਾਨ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਸਹੀ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਆਓ ਪਤਾ ਕਰੀਏ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਜਵਾਈ ਨੂੰ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਕਾਰਲੋ ਨੇਵਾਡਾ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਪਤਾ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਨਹੀਂ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਇੱਥੇ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਕੱਲੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਕਾਂਸਟੈਂਸੀਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਮਾਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨੌਕਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ"--ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ--"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਜੂਏ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ ਅਤੇ

ਉਸਨੂੰ ਯੂਨੀਅਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।" ਡੌਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਸੀ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਵੇਗਾਸ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਫਰੈਡੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਘਰ ਬੁਲਾਵਾਂ?"
ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਕਿਸ ਲਈ? ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਡਾ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣ ਦਿਓ।" ਤਿੰਨੋਂ ਆਦਮੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਟਾਂ 'ਤੇ ਹਿੱਲ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਫਰੈਡੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਫ਼ਰਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ।
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਾਲ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਹਰੀਆਂ ਮਿਰਚਾਂ ਅਤੇ ਟਮਾਟਰ ਉਗਾਵਾਂਗੇ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਬਣਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੁਢਾਪੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਖੈਰ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਰਿੰਕ ਪੀਓ।"
ਇਹ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਸੀ। ਆਦਮੀ ਉੱਠੇ। ਹੇਗਨ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਤੱਕ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡੌਨ ਦੀਆਂ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਵੇਰਵਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।
ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੈਕਟ ਅਤੇ ਟਾਈ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਖ਼ਤ ਚਿਹਰਾ ਥਕਾਵਟ ਦੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਕੌਂਸਲਰ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਾਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਲਿਆ। "ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਇਕਸਾਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਨਾ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਭਾਅ ਅਨੁਸਾਰ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਸੈਂਟੀਨੋ ਕਿਵੇਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖੋਗੇ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਜਿੱਤ ਦਿਵਾਓਗੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਜ

ਜਿੱਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬੁਝਾਰਤ ਬਣਾਈ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
ਡੌਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਝਲਕ ਆ ਗਈ। "ਖੈਰ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।"
ਭਾਵੇਂ ਤੂੰ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਨਹੀਂ ਹੈਂ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਤੂੰ ਜੋ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈਂ ਉਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਹੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝ ਲਵੇਂਗਾ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਅੰਤ ਤੱਕ ਫੈਲ ਜਾਵੇ। ਤੂੰ ਸਹਿਮਤ ਹੈਂ ਕਿ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਮੰਨਣੀ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਪਰ, ਟੌਮ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖੋ। ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਗਲੀਆਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰੋ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਇਹ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਕੀਲਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਦਰਸ਼ਕ ਦੇਣਗੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ, ਮੈਨੂੰ ਅਸਲ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਸਬੂਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨਗੇ। ਨਾਲ ਹੀ ਕੋਈ ਪੁਲਿਸ ਦੋਸਤ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕੈਦੀ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਖਰਚਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦੇ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ। ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਹਨ। ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਕੱਢੇ ਗਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਡੌਨਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ। ਮਾਈਕਲ ਵਿਚਕਾਰ ਫਸ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਵਰਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕਵਰ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਕਵਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਹੀ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਉਣੀ ਪਈ। ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਦੇ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਦੋਸਤ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਸੁੰਘਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁਝਾਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਉਣੀ ਪਈ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਡੌਨ ਤੋਂ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਬੁਝਾਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ

ਹੱਲ ਹੋ ਗਿਆ। "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿਲਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਡਰੱਗ ਵਿਚੋਲੇ ਸਾਫ਼ ਹੋਣ? ਜੱਜ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਹਲਕੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜੇ ਝਿਜਕਣਗੇ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਇਹ ਸਮਝ ਸਕਣ। ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰੋ, ਜ਼ਿੱਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਨੋਬਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਫੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਉਂਗਲ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸਾਂਗੇ ਕਿ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਦੱਸੇ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਹਾਰਨ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਫੜਿਆ ਜਾਂਦਾ।" ਹੇਗਨ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। "ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸੋਲੋਜ਼ੋ ਅਤੇ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ?"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਟੈਟਗਲੀਆ ਇੱਕ ਦਲਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸੈਂਟੀਨੋ ਨੂੰ ਹਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਦਾ ਹੱਥ ਸੀ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ। ਡੌਨ ਉਸਨੂੰ ਸੁਰਾਗ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਭ ਰਾਤਰੀ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਮੁੜਿਆ। ਡੌਨ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਸੀ।
"ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਘਰ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਬੁੱਧੀ ਵਰਤੋ।" ਡੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ। ਟੈਲੀਫੋਨ ਮੈਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜੋ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕਾਲਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਪਰ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਡੌਨ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸ 'ਤੇ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮ ਆਈ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੌਡਫਾਦਰ ਦੇ ਸੂਖਮ ਅਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਰ-

ਦੁਰਾਡੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਦਿਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਣਨੀਤਕ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਨੇਰਾ ਤੱਥ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸਭ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹਿਸਾਬ ਦੇ ਦਿਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ 21

ਪਰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਤਸਕਰੀ ਕਰਕੇ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲੱਗਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਢੁਕਵੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਦੀ ਵੀ ਹੁਣ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੌਨੀ ਨਾਲ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। (ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਬੱਚਾ, ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ।) ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਯੋਜਨਾ ਡੌਨ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੋਚੀਚਿਓ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਕੱਢਿਆ। ਇੱਕ ਬੋਚੀਚਿਓ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ, ਜਿਸਦੀ ਉਮਰ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫੇਲਿਕਸ ਸੀ, ਜੋ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਬੀਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕੂੜਾ ਢੋਣ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਬੀਲੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਅਮਰੀਕੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਵਕੀਲ ਬਣਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ ਡਾਕਘਰ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਸਨ ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਮੈਨੇਜਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
ਹੁਣ ਫੇਲਿਕਸ ਬੋਚੀਚਿਓ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਵਾਂਗ, ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਨੇਕੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਇਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਦੋਸਤ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਲਾਅ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਭਰਦਾ ਕਰੀਅਰ ਸੀ, ਨੇ ਫੇਲਿਕਸ ਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸੀ, ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਇਹ ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਮਿਲੀਅਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਟ ਸੀ। ਫੇਲਿਕਸ ਬੋਚੀਚਿਓ ਨੇ ਮੌਕਾ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਧੋਖਾਧੜੀ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੁਨਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਇਹ ਇੰਨਾ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਅਪਰਾਧਿਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਢੁਕਵਾਂ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਤੇ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯੋਜਨਾ ਉਭਰ ਆਈ ਅਤੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਸਾਰੇ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰਖੀਆਂ ਬਣ ਗਿਆ। ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸਫਲਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਸਾਵਧਾਨ, ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਫੇਲਿਕਸ ਬੋਚੀਚਿਓ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 22

ਸੋਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਵੀ ਲੂਸੀ ਮੈਨਸੀਨੀ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੋਮਾਂਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਾਲੋਂ ਉਸ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਗ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੁਪਨੇ ਇੱਕ ਸਕੂਲੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਬੇਸੁਆਦੇ ਸੁਪਨੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਉਸਦੀ ਤਾਂਘ ਇੱਕ ਸਮਰਪਿਤ ਪਤਨੀ ਦੀਆਂ ਤਾਂਘਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ "ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਾਥੀ" ਦੇ ਗੁਆਚਣ ਨਾਲ ਉਜਾੜ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਦ੍ਰਿੜ ਚਰਿੱਤਰ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ, ਕੁੜੀਆਂ ਵਰਗੀ ਨਾਇਕ ਪੂਜਾ, ਉਸਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ ਚਮਕ ਦੀ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਪਿਆਰਾ ਜਾਂ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਨਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਇਸ ਲਈ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ, ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਅਤੇ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਕਲੌਤਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਹੁਣ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਨੇਵਾਡਾ ਦੀ ਹਲਕੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਧੁੱਪ ਸੇਕੀ। ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਪਤਲਾ, ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੰਗ ਦਾ ਨੌਜਵਾਨ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਲਈ ਹੋਟਲ ਦੇ ਪੂਲ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਨੰਗੇ ਪੱਟ ਉੱਤੇ ਖਿਸਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਓਹ, ਜੂਲਸ, ਰੁਕੋ," ਲੂਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵਾਂਗ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਸਨ।"
ਜੂਲਸ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਂ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਦੀ ਡਾਕਟਰ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪੱਟ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਗੁਦਗੁਦਾਈ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਉਤੇਜਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਦਿਮ, ਮਾਸੂਮ ਕੁੜੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਿਆ? ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੁਆਚੇ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਬਕਵਾਸ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰੋ ਜਿਸਨੂੰ ਕਦੇ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਹੇਠ ਇੱਥੇ ਜੀਵਤ ਟਿਸ਼ੂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੀਵਤ ਟਿਸ਼ੂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜੀਵਤ ਟਿਸ਼ੂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਡਾ. ਜੂਲਸ ਸੇਗਲ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਧੱਕਾ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਛਲ-ਛਲ ਦੇ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਜੇ ਛਲ-ਛਲ ਹੋਣੀ ਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦੇ

ਲਈ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ। ਅਤੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਗਰੀਬ ਬੱਚਾ ਇਸਦੇ ਲਈ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਜੂਲਸ, ਰੁਕੋ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਰੁਕੋ," ਲੂਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੂਲਸ ਤੁਰੰਤ ਪਛਤਾਇਆ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਪਿਆਰੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉਸਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਰਮ ਪੱਟਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਹਾਣੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਝਪਕੀ ਲਈ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਹਿੱਲਣ-ਜੁਲਣ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਤੋਂ ਗਰਮੀ ਜੋ ਕਿ ਦਰਜ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਚਾਰੂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਗੁੱਟ ਨੂੰ ਖੇਡਦੇ ਹੋਏ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਵਾਂਗ ਫੜਿਆ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਨਬਜ਼ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਭੇਤ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾ ਲਵੇਗਾ, ਇਹ ਕੀ ਸੀ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ, ਡਾ. ਜੂਲਸ ਸੇਗਲ ਸੌਂ ਗਿਆ।
ਲੂਸੀ ਪੂਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੌਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ "ਮੂਰਖਤਾ" 'ਤੇ ਕਦੇ ਪਛਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਦੇ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜੀਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜੀਉਂਦੀ ਰਹੀ।
ਸੋਨੀ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਕਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਕਦੇ ਘੱਟ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿਨ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਤੜਫ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨੂੰਨ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਢਲਾ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੀ, ਕਵਿਤਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬੌਧਿਕਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਵਿਘਨ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮੋਟੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਪਿਆਰ, ਵਿਰੋਧੀ ਟਿਸ਼ੂ ਲਈ ਟਿਸ਼ੂ ਦਾ ਪਿਆਰ।
ਜਦੋਂ ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਰਾਬ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਖਾਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੇਟ ਭਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪੇਟ ਭਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਚਾਬੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ, ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਆਦਿਮ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਚੁੰਮਣ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਝਪਟ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਪੱਟਾਂ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਫੋਅਰ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ

ਕੇ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਕੰਮ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਕੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸੋਲਾਂ ਘੰਟੇ ਇਕੱਠੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੰਗੇ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੋਨ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਖੇਡਣ, ਇਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ, ਇਸਨੂੰ ਚੁੰਮਣ, ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਬਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੀਣ ਲਈ ਉੱਠਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨੰਗੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੂਹਣ, ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ, ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਏ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਹ ਖਾਸ ਹਿੱਸੇ ਇੱਕ ਖਿਡੌਣਾ ਹੋਣ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਪਰ ਮਾਸੂਮ ਖਿਡੌਣਾ ਜੋ ਇਸਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਇਹਨਾਂ ਵਧੀਕੀਆਂ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਕਾਮੁਕ ਗੁਲਾਮੀ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਭ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਸੀ। ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਖੁਸ਼ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਸੋਨੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਮਝ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ, ਉਹ ਰੋਈ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਰੋਈ, ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸੋਨੀ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਆਈ ਤਾਂ ਉਹ ਨੀਂਦ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ, ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ 'ਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਜੋ ਦਰਦ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਦੁਖਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਹਰ ਪਲ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਰਾਤ ਉਸਨੇ ਨੀਂਦ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮਾਤਰਾ ਲੈ ਲਈ। ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਮਾਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਗੋਲੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਬਿਮਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਲੜਖੜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਲਿਫਟ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡਿੱਗ ਪਈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਸੋਨੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਬਾਰੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਟੈਬਲਾਇਡ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਇੰਚ ਹੀ ਮਿਲਿਆ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਆਇਆ। ਇਹ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਸੋਨੀ ਦੇ ਭਰਾ ਫਰੈਡੀ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਲਈ ਨੌਕਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲਾਨਾ ਰਾਸ਼ੀ ਮਿਲੇਗੀ, ਕਿ ਸੋਨੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਗੋਲੀਆਂ ਖਾਧੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਸੋਨੀ ਉਸ ਘਾਤਕ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਕਿ ਸੋਨੀ ਨੇ ਫੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਘਰ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। "ਉਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।" ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਪਰ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਇੰਨਾ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਉਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਘਰ ਲਿਆਇਆ ਸੀ?"
"ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਆਦਮੀ ਬਣ ਗਿਆ।"
“ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਹੀਂ,” ਲੂਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਸ਼ਾਇਦ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਹੀਂ।” ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੰਨੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸੋਨੀ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਨਰਮ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਕਦੇ ਚਿੜਚਿੜਾ ਜਾਂ ਘਬਰਾਇਆ ਵੀ ਨਹੀਂ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸਦੇ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਜਾਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ। ਇੱਕ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਦੇ ਇਕੱਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੀ ਹਰ ਸੰਭਵ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ।
ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਸੋਨੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
ਹੇਗਨ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, "ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਖਾਣ

ਨਾਲ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।" ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਡੌਨ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀ ਲਈ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ। ਹੁਣ, ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਅਠਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਖੁਸ਼ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਬਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਵੇਖੇ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਗਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਮਰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਵੇਗਾਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਸੀ। ਉਹ ਹੋਟਲ ਦੇ ਪੂਲ ਵਿੱਚ ਤੈਰਾਕੀ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਮੀਡ ਝੀਲ 'ਤੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਫ਼ਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਛੁੱਟੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚੋਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਪਤਲੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਫਿਗਰ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਮੁਕ ਸੀ ਪਰ ਪੁਰਾਣੇ ਇਤਾਲਵੀ ਸਟਾਈਲ ਨਾਲੋਂ ਅਮਰੀਕੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ। ਉਹ ਹੋਟਲ ਦੇ ਜਨਸੰਪਰਕ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨਿਸਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰੈਡੀ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਫਰੈਡੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਆਦਮੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੁੰਦਰ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜੂਏਬਾਜ਼ੀ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਅਸਲ ਸੁਭਾਅ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੋਟਲ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੈਸੀਨੋ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਲੰਬੇ, ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਮੌਸਮਾਂ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਵਧੇਰੇ ਸਰਗਰਮ ਸੈਕਸ ਲਾਈਫ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਵੀ ਪਤਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਟੇਲਰਿੰਗ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਗਭਗ ਅਸ਼ਲੀਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ।
ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਛੇ ਸੌ ਡਾਲਰ ਦਾ ਚੈੱਕ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਪੈਸਾ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੇ ਪਾਵਰ ਆਫ਼ ਅਟਾਰਨੀ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੈਨ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਪੰਜ "ਪੁਆਇੰਟਾਂ" ਦੀ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਨੇਵਾਡਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰਸਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪਵੇਗਾ ਪਰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਅਸੁਵਿਧਾ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਇਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਉਸਦੇ ਪੈਸੇ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ-ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਏਜੰਸੀਆਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ

ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਕੋਲ ਭੇਜਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।
ਲੂਸੀ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਕਿਰਪਾ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਟਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਰੱਖਣ, ਫਰੈਡੀ ਅਤੇ ਫਰੈਡੀ ਦੇ ਬੌਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਹੋਟਲ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਸੰਚਾਲਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਟਾਕਹੋਲਡਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਓ, ਟੌਮ, ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਫਰੈਡੀ ਦੀ ਜਾਸੂਸੀ ਕਰਾਂ?"
ਹੇਗਨ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਫਰੈਡੀ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਨਾਲ ਜਲਦੀ ਹੀ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਸੇ।" ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਡੌਨ ਨੇ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਦੇ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਹੋਟਲ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਲਈ ਪਨਾਹਗਾਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਵੱਡੇ ਕਾਰਜਾਂ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਇਸ ਇੰਟਰਵਿਊ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੀ ਡਾ. ਜੂਲਸ ਸੇਗਲ ਹੋਟਲ ਡਾਕਟਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ।
ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਮਨਮੋਹਕ ਸੀ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਬਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਲੂਸੀ ਨੂੰ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਮਿਲੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਗੁੱਟ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਗੰਢ ਉੱਗ ਗਈ। ਉਹ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਦੇ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਗਈ। ਕੋਰਸ ਲਾਈਨ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸ਼ੋਅ ਗਰਲਜ਼ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਨਹਿਰੀ ਆੜੂ ਰੰਗ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਸੀ ਜੋ ਲੂਸੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਈਰਖਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਦੂਤ ਵਰਗੀਆਂ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, "ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖੁਰਾਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨੱਚਣਾ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੀ।"
ਜਦੋਂ ਡਾ. ਜੂਲਸ ਸੇਗਲ ਨੇ ਸ਼ੋਅ ਗਰਲਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਲੂਸੀ ਜਾਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੀ। ਡਾ. ਸੇਗਲ ਨੇ ਸਲੈਕਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਮੀਜ਼ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਹਾਰਨ-ਰਿਮ ਵਾਲੇ ਐਨਕਾਂ ਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੰਜਮੀ ਢੰਗ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਉਹ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ, ਲੂਸੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ ਸੀ ਕਿ ਦਵਾਈ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਰਸਮੀਤਾ ਰਲਦੇ-ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਖੀਰ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਭਰੋਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ੰਕੇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬੋਲਿਆ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਰੁੱਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਗੰਢ ਕੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਰੇਸ਼ੇਦਾਰ ਵਾਧਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਾਤਕ ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਡਾਕਟਰੀ ਕਿਤਾਬ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਵਧਾਓ।"
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਅੱਗੇ ਵਧਾਈ। ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਂ ਸਰਜਰੀ ਦੀ ਫੀਸ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨਾਲ ਤੋੜ ਦਿਆਂਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਤਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਰਜਰੀ ਨਾਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੱਟੀਆਂ ਆਦਿ ਲਗਾਉਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਠੀਕ ਹੈ?"
ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਈ। ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਸੀ। "ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਪਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਚੀਕ ਮਾਰੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਮੈਡੀਕਲ ਵਾਲੀਅਮ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਂਦਾ। ਗੰਢ ਲਗਭਗ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈ ਸੀ।
"ਕੀ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਦ ਹੋਇਆ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਹਿਸਟਰੀ ਕਾਰਡ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। "ਕੀ ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ?"
ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ।
ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੌਫੀ ਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ। "ਬਾਂਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਈ। "ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਕਾਫ਼ੀ ਗੈਰ-ਰਵਾਇਤੀ ਹੋ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੇ ਹੋ।"
ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਗੈਰ-ਰਵਾਇਤੀ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਕਿੰਨਾ ਅਮੀਰ ਹੈਂ। ਵੇਗਾਸ ਸਨ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਪੁਆਇੰਟ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲੂਸੀ ਮੈਨਸੀਨੀ ਦੇ ਦਸ ਵੱਡੇ ਅੰਕ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬੰਪ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਮਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।"
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਹੇਗਨ ਦੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਯਾਦ ਆ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਫਿਰ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਮੈਨੂੰ ਸਕੋਰ ਪਤਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਡਮੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ, ਵੇਗਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅੱਜ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸ਼ੋਅ ਦੇਖਣ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਸੋਚੀਏ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਰੀਦਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਰੂਲੇਟ ਚਿਪਸ ਵੀ ਖਰੀਦਾਂਗਾ।"

ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰਾਤ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕੁੜੀਆਂ ਵਾਂਗ ਸਵਿੰਗਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।" "ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਰਾਤ ਦਾ ਆਰਾਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਲੂਸੀ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਇਹ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰੂਲੇਟ ਚਿਪਸ ਖੁਦ ਖਰੀਦ ਲਵਾਂਗੀ।"
ਉਹ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਗਏ ਅਤੇ ਜੂਲਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਨੰਗੇ ਪੱਟਾਂ ਅਤੇ ਛਾਤੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ ਰੱਖਿਆ; ਪਰ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਸਾਰੇ ਚੰਗੇ ਹਾਸੇ ਵਿੱਚ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕੋ ਪਹੀਏ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਰੂਲੇਟ ਖੇਡਿਆ ਅਤੇ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਡਾਲਰ ਜਿੱਤੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਚਾਂਦਨੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲਡਰ ਡੈਮ ਤੱਕ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਚੁੰਮਣਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਾਂਹ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਹਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਲਿਆ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ।" ਲੂਸੀ ਨੇ ਅੱਧੇ-ਦੋਸ਼ੀ ਨਿੰਦਿਆ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਜੇ ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਨਾ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਬਹੁਤ ਅਪਮਾਨ ਹੁੰਦਾ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੱਸਣਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ। ਇਹ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਲੂਸੀ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਇਨਕਾਰ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਤੋਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹ ਸੀ। ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ ਉਹ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀਆਂ ਦੌੜਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਐਮਜੀ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੁੱਟੀਆਂ ਮਨਾਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਕਸੀਕੋ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਸਲ ਜੰਗਲੀ ਦੇਸ਼, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਲਈ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਮੁੱਢਲੀ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸਰਜਨ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਸਪਤਾਲ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਇਸ ਸਭ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਾਲਾ ਰਾਜ਼ ਦੱਸ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੱਸਾਂਗਾ।"
ਉਹ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਜੂਲਸ ਨੇ ਵੀ ਇਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਇੱਕ ਨਿੱਘੀ ਦੋਸਤੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਹੁਣ, ਪੂਲ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜੂਲਸ ਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਿਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੋਮਲਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਦਰਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਹਿਸਾਸ ਦੇ ਉਸਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੀ ਚਮੜੀ ਨੂੰ ਸੰਵੇਦਨਾ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ। ਉਹ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਗਈ। ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਾਹ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੀਮਿੰਟ ਵਾਕ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਦੀ ਰਹੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਸਨ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਡਰਿੰਕਸ ਠੀਕ ਕੀਤੇ। ਤੇਜ਼ ਧੁੱਪ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਕਾਮੁਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਰਿੰਕ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੱਕਰ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਫਿਰ ਜੂਲਸ ਨੇ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ, ਛੋਟੇ ਨਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੂਟਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨੰਗੇ ਸਨ। ਲੂਸੀ ਬੁੜਬੁੜਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। "ਨਾ ਕਰੋ," ਪਰ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੂਲਸ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਨਹਾਉਣ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਾ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਦੇ ਭਾਰੀ ਛਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਨਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤਣੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ, ਉਸਦੇ ਗੋਲ ਢਿੱਡ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੱਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਚੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਨਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਰਟਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨੰਗੇ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਛੂਹ, ਉਸਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਭਾਰੀ ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਜੂਲਸ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਮਰੋੜ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਗਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ

ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਹ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਲਪੇਟਿਆ, ਤਾਂ ਲੂਸੀ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟ ਗਈ ਅਤੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਜੂਲਸ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਹੱਸਦੇ ਸੁਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਬੇਚਾਰੀ ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ, ਇਸ ਲਈ ਤੂੰ ਇੰਨੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀ ਰਹੀ? ਤੂੰ ਨਸ਼ੇੜੀ ਹੈਂ।" ਉਸਨੇ ਇੰਨੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ "ਤੂੰ ਨਸ਼ੇੜੀ ਹੈਂ" ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਨੰਗੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਹਿਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੈ ਲਿਆ, "ਤੂੰ ਮੱਧਯੁਗੀ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੱਧਯੁਗੀ ਹੈਂ।" ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ।
ਜੂਲਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਧੂੰਏਂ ਕਾਰਨ ਉਸਦਾ ਦਮ ਘੁੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। "ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਨਾਲ ਵਧੀਆ ਆਧੁਨਿਕ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਕੀ ਹੈ: ਇਹ ਬਦਸੂਰਤ ਹੋਣ, ਮਾੜੀ ਚਮੜੀ ਅਤੇ ਤਿੱਖੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਤੁਹਾਡੀ ਠੋਡੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਸਾ ਜਾਂ ਤਿਲ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਣੇ ਕੰਨ ਵਰਗੀ ਹੈ। ਜਿਨਸੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਡੱਬਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦਮੀ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਿੰਗ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਰਗੜ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਜੋ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਪੇਡੂ ਵਿਗਾੜ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਰਜਨ ਪੇਡੂ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਦਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮਾੜੀ ਹੱਡੀਆਂ ਦੀ ਬਣਤਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਇਸ ਕਾਰਨ ਦੁੱਖ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਇਸ ਕਾਰਨ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਵੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਸਰੀਰ ਇੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ "ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਅਤੇ ਸੋਨੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਪੂਰੀ ਸਰੀਰਕ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਿਓ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਅੰਦਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਨਹਾ ਲਓ।"

ਲੂਸੀ ਅੰਦਰ ਗਈ ਅਤੇ ਨਹਾ ਲਈ। ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਜੂਲਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲਿਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਲੱਤਾਂ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਬੈਗ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕੱਚ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਵੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਯੰਤਰ ਸਨ। ਉਹ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਘੁੰਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾਭੀ 'ਤੇ ਚੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਲਗਭਗ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ, "ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਹੈ।" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੁਦਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਂਗਲੀ ਸੁੱਟੀ, ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਦੂਜਾ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਸੱਜਾ ਪਾਸਾ ਦੁਬਾਰਾ ਉੱਪਰ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਕੋਮਲਤਾ ਨਾਲ ਚੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਬੇਬੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਬਣਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜ਼ਮਾਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਜਰਨਲਾਂ ਲਈ ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੇਪਰ ਲਿਖ ਸਕਾਂਗਾ।"
ਜੂਲਸ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਇੰਨੇ ਚੰਗੇ-ਮਜ਼ਾਕ ਵਾਲੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਇੰਨੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੂਸੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਮ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਡਾਕਟਰੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ੈਲਫ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਕੇਸ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਜੀਕਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਿਖਾਈ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾਈ।
"ਇਹ ਸਿਹਤ ਲਈ ਵੀ ਇੱਕ ਮੁੱਦਾ ਹੈ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਪਲੰਬਿੰਗ ਸਿਸਟਮ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਢਾਂਚਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਨੂੰ ਸਰਜਰੀ ਦੁਆਰਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀ ਸਮਝਦਾਰੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਹੀ ਨਿਦਾਨ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ।"
"ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰੋ," ਲੂਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਭੇਤ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ "ਬਦਸੂਰਤ ਨੁਕਸ" ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਡਾਕਟਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਇਹ ਮੂਰਖਤਾ ਦੀ ਸਿਖਰ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ

ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਸਹੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਵੀ ਪਾ ਦਿੱਤਾ।
"ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਰਾਜ਼ ਪਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੱਸਾਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪੂਰਬ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸਰਜਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ।" ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਸੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗਰਭਪਾਤ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹਾਂ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਮਾੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹੀ ਨਹੀਂ, ਡਾਕਟਰੀ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ; ਪਰ ਮੈਂ ਫੜਿਆ ਗਿਆ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਕੈਨੇਡੀ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ, ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਇੰਟਰਨਸ਼ਿਪ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਸਿੱਧਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਡੀਕਲ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਲੈਕਲਿਸਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਦਿਵਾਈ। ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ੋਅ ਕੁੜੀਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧੱਕੇਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਰਭਪਾਤ ਕਰਨਾ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਆਸਾਨ ਕੰਮ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਤਲ਼ਣ ਵਾਲੇ ਪੈਨ ਨੂੰ ਖੁਰਚਦੇ ਹੋ। ਫਰੈਡੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਗਿਣਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪੰਦਰਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੈਕਸ ਬਾਰੇ ਪਿਤਾ-ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਗੱਲ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਕਲੈਪ ਲਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਿਫਿਲਿਸ ਲਈ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਫਰੈਡੀ ਅਸਲੀ ਨੰਗੀ ਪਿੱਠ ਵਾਲਾ ਸਵਾਰ ਹੈ।"
ਜੂਲਸ ਨੇ ਬੋਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਵੇਸਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਹੋਰ ਲੋਕ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰੈਡੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਾਂਗ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਰਦੀ ਸੀ, ਦੇ ਵੀ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਰਾਜ਼ ਸਨ। "ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਲਚਕੀਲੇਪਣ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਵਾਂਗ ਸੋਚੋ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਲਚਕਤਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਕੱਟ ਕੇ, ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ।"

"ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਾਂਗੀ," ਲੂਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇਗੀ, ਉਸਨੂੰ ਜੂਲਸ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੋਚਿਆ। "ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਕਿੰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ?"
ਜੂਲਸ ਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਲਈ ਸਹੂਲਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਮਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸਹੂਲਤਾਂ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ ਉਹ ਸਾਰੇ ਫਿਲਮੀ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਛਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਅਹਿਸਾਨਾਂ ਦਾ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਉਸਦਾ ਗਰਭਪਾਤ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਸੁਣੋ, ਜੇ ਇਹ ਅਨੈਤਿਕ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਫਿਲਮੀ ਸੈਕਸ ਕਵੀਨਜ਼ ਦੇ ਨਾਮ ਦੱਸਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ।"
ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਗਈ। "ਓਹ, ਆਓ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਆਓ।" ਇਹ ਗੱਪਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁਆਦੀ ਟੁਕੜਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੂਲਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗੱਪਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣਾ ਨਾਰੀ ਪਿਆਰ ਦਿਖਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਬਿਨਾਂ ਉਸਦੇ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਏ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਓਗੇ ਅਤੇ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਿਤਾਓਗੇ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਡੀ ਮੂਰਖਤਾ ਕਾਰਨ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਗੁਆਉਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ।"
ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਇੰਨੇ ਦਿਆਲੂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੌਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਾਣੋਗੇ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹਾਂ।"
ਜੂਲਸ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਤੂੰ ਨਸ਼ੇੜੀ, ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਸ਼ੇੜੀ। ਕੀ ਤੂੰ ਕਦੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ, ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੱਭਿਅਕ। ਕੀ ਤੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੰਨਾ ਮਾਸੂਮ ਹੈਂ?"
"ਓਹ ਉਹ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਓਹ ਉਹ," ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਨਕਲ ਕੀਤੀ। "ਚੰਗੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਮਰਦਾਨਾ ਆਦਮੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। 1948 ਵਿੱਚ ਵੀ। ਖੈਰ, ਬੇਬੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ 1880 ਵਿੱਚ ਜੰਗਲੀ ਪੱਛਮੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵੇਸ਼ਵਾਘਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਮੈਡਮ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਦਿਨਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ? ਕਿ ਉਹ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀ, ਉਹ ਮਰਦਾਨਾ, ਜ਼ਾਲਮ,

ਸਿੱਧੇ-ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਉਬੌਏ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁੜੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ 'ਫ੍ਰੈਂਚ' ਮੰਗਦੇ ਸਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਡਾਕਟਰ ਫੈਲੇਟੀਓ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ 'ਓਹ ਉਹ' ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਸੋਨੀ ਨਾਲ 'ਓਹ ਉਹ' ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ?"
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਮੁੜੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੋਨਾ ਲੀਸਾ ਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵਾਂਗ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਉਸਦਾ ਵਿਗਿਆਨਕ ਦਿਮਾਗ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਟੈਂਜੈਂਟ 'ਤੇ ਉੱਡ ਗਿਆ, ਕੀ ਇਹ ਉਸ ਸਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੇ ਰਹੱਸ ਦਾ ਹੱਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?) ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸੋਨੀ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ।" ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਮੰਨਿਆ ਸੀ।
ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਜੂਲਸ ਸੇਗਲ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਓਪਰੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਡਾ. ਫਰੈਡਰਿਕ ਕੈਲਨਰ ਨੂੰ ਸਪੈਸ਼ਲਿਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਅਨੱਸਥੀਸੀਆ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੂਲਸ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਖਾਸ ਕੁੜੀ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕੁਝ ਅਸਲ ਤੰਗ ਕੰਧਾਂ ਲਗਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਪਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਗੋਲੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹੱਸੀ ਜਾਂ ਮੁਸਕਰਾਈ ਨਹੀਂ। ਉਸਦੀ ਛੇੜਛਾੜ ਵਾਲੀ ਟਿੱਪਣੀ ਨੇ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਕੁਝ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਡਾ. ਕੈਲਨਰ ਨੇ ਪੂਲ ਸ਼ਾਰਕ ਵਾਂਗ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਚੀਰਾ ਮਾਰਿਆ। ਪੇਲਵਿਕ ਫਲੋਰ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਤਕਨੀਕ ਲਈ ਦੋ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮਾਸਕੂਲੋਫਾਈਬਰਸ ਪੇਲਵਿਕ ਸਲਿੰਗ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਢਿੱਲ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਯੋਨੀ ਦੇ ਖੁੱਲਣ ਨੂੰ, ਪੇਲਵਿਕ ਫਲੋਰ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਥਾਂ ਨੂੰ, ਅੱਗੇ ਲਿਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਪਿਊਬਿਕ ਆਰਚ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਸਿੱਧੇ ਦਬਾਅ ਦੀ ਲਾਈਨ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਪੇਲਵਿਕ ਸਲਿੰਗ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਨੂੰ ਪੈਰੀਨਕੋਰੈਫੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਯੋਨੀ ਦੀਵਾਰ ਨੂੰ ਸੀਨੇ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਕੋਲਪੋਰੈਫੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਜੂਲਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਡਾ. ਕੈਲਨਰ ਹੁਣ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੱਟਣ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਖ਼ਤਰਾ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਦਾ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਸਧਾਰਨ ਕੇਸ ਸੀ, ਜੂਲਸ ਨੇ ਸਾਰੇ ਐਕਸ-ਰੇ ਅਤੇ ਟੈਸਟਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਸਰਜਰੀ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਕੈਲਨਰ ਡਾਇਆਫ੍ਰਾਮ ਸਲਿੰਗ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਟੀ ਫੋਰਸੇਪਸ ਯੋਨੀ ਫਲੈਪ ਨੂੰ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਨੀ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ ਅਤੇ ਫਾਸੀ ਨੂੰ ਨੰਗਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਇਸਦੀ ਮਿਆਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਕੈਲਨਰ ਦੀਆਂ ਜਾਲੀਦਾਰ ਉਂਗਲਾਂ ਢਿੱਲੇ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਟਿਸ਼ੂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਧੱਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜੂਲਸ ਨੇ ਨਾੜੀਆਂ ਦੀ ਦਿੱਖ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਯੋਨੀ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ

ਰੱਖੀਆਂ, ਗੁਦਾ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਨ ਦੇ ਖਤਰੇ ਦੇ ਸੰਕੇਤ। ਪਰ ਬੁੱਢਾ ਕੈਲਨਰ ਆਪਣੀ ਚੀਜ਼ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸਨੈਚ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਤਰਖਾਣ ਦੋ-ਚਾਰ ਸਟੱਡਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਦਾ ਹੈ।
ਕੈਲਨਰ ਵਾਧੂ ਯੋਨੀ ਦੀਵਾਰ ਨੂੰ ਕੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਰਿਡੰਡੈਂਟ ਐਂਗਲ ਦੇ ਟਿਸ਼ੂ ਤੋਂ ਕੱਢੇ ਗਏ "ਚੱਕ" ਨੂੰ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਨਾ ਬਣੇ। ਕੈਲਨਰ ਲੂਮੇਨ ਦੇ ਤੰਗ ਖੁੱਲਣ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਉਂਗਲਾਂ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਦੋ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਉਂਗਲਾਂ ਅੰਦਰ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਨੇ ਜੂਲਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਗੌਜ਼ ਮਾਸਕ ਉੱਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਚੀਨ-ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਮਕੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਪੁੱਛ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਤੰਗ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੇ ਟਾਂਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝ ਗਿਆ। ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਰਿਕਵਰੀ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਜੂਲਸ ਨੇ ਕੈਲਨਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਕੈਲਨਰ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। "ਕੋਈ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਮੁੰਡੇ," ਉਸਨੇ ਜੂਲਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਧ ਰਿਹਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਧਾਰਨ ਕੇਸ। ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਅਤੇ ਖੇਡਾਂ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਮੁੰਡੇ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਗਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਪਸੰਦ ਆਵੇਗਾ।"
ਜੂਲਸ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਪਿਗਮੇਲੀਅਨ ਹੋ, ਡਾਕਟਰ। ਸੱਚਮੁੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ।"
ਡਾ. ਕੈਲਨਰ ਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਇਹ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਖੇਡ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਗਰਭਪਾਤ। ਜੇਕਰ ਸਮਾਜ ਸਿਰਫ਼ ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਲੋਕ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਵੈਸੇ, ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਭੇਜਾਂਗਾ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੁੜੀ, ਉਹ ਉਹੀ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।"
ਜੂਲਸ ਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ। "ਧੰਨਵਾਦ, ਡਾਕਟਰ। ਕਦੇ ਖੁਦ ਬਾਹਰ ਆਓ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਾਂਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ।"
ਕੈਲਨਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ। "ਮੈਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਜੂਆ ਖੇਡਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਰੂਲੇਟ ਪਹੀਏ ਅਤੇ ਬਕਵਾਸ ਮੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਿਸਮਤ ਨਾਲ ਅਕਸਰ ਟਕਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ

ਹੋ, ਜੂਲਸ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਸਾਲ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਗੰਭੀਰ ਸਰਜਰੀ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ।" ਉਹ ਮੁੜ ਗਿਆ।
ਜੂਲਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬਦਨਾਮੀ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵਜੋਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਸਨੇ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਖੋਹ ਲਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਲੂਸੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਬਾਰਾਂ ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ ਰਿਕਵਰੀ ਰੂਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਰਾਹਤ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਲੂਸੀ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਸਨ। ਲੂਸੀ ਸਿਰਹਾਣਿਆਂ 'ਤੇ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ। ਜੂਲਸ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਲੂਸੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਤੋੜ-ਵਿਛੋੜਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਗਲਤ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਨਾ ਕਰੇ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਫਰੈਡੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਸਕਣ, ਅਤੇ ਫਰੈਡੀ ਨੇ ਜੂਲਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੋਟਲ ਲੂਸੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬਿੱਲ ਚੁੱਕੇਗਾ।
ਲੂਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੂਲਸ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ। ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਮੋਟਾ ਜਿਹਾ ਦਿਖਣ ਵਾਲਾ ਇਤਾਲਵੀ ਮੁੰਡਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਜੂਲਸ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਵੱਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਲੂਸੀ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਜੂਲਸ ਕੋਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਕੈਲਨਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਪਵੇਗਾ।" ਪਰ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਉਸ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮੋਹ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਓਏ, ਦੋਸਤ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਲੂਸੀ ਦਾ ਸਾਥ ਰੱਖੋ। ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ, ਡਾਕਟਰ।" ਜੂਲਸ ਨੇ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਘੋਰਤਾ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅਦਾਕਾਰੀ ਲਈ ਅਕੈਡਮੀ ਅਵਾਰਡ ਜਿੱਤਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ, ਹਰ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ? ਜੂਲਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰਲੀ ਗੱਪਾਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸਨ ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਫੋਂਟੇਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ। ਇਹ ਸਧਾਰਨ ਸਟ੍ਰੇਨ, ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਸਿਗਰਟ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਔਰਤਾਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਵਾਜ਼

ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਦਸੂਰਤ ਲਹਿਜ਼ਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਕਦੇ ਵੀ ਮਿੱਠਾ ਕ੍ਰੋਨਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ੁਕਾਮ ਹੈ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਬਸ ਜ਼ੋਰ ਲਾਓ, ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।" ਉਸਨੇ ਜੂਲਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ।
ਜੂਲਸ ਨੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਡਾਕਟਰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ? ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਫੋਂਟੇਨ ਹੁਣ ਇੰਨਾ ਸੋਹਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜੂਲਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਠੰਡਾ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਕੰਮ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮਾਹਰ। ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਡਾਕਟਰ ਜਿਸਨੂੰ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਿਅਕਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ, ਬਸ ਉਮਰ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।" ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਲੂਸੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜੂਲਸ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੋਕਲ ਕੋਰਡਜ਼ 'ਤੇ ਵਾਧਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਮਾਹਿਰਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ? ਕੀ ਇਹ ਘਾਤਕ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਸੀ? ਫਿਰ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਟੋਕ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡੀ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਮਾਹਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕਦੋਂ ਹੋਈ ਸੀ?"
"ਫੋਂਟੇਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਿੜਚਿੜਾ ਸੀ ਪਰ ਲੂਸੀ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।, ਲਗਭਗ ਅਠਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ।" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣਾ ਡਾਕਟਰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ?" ਜੂਲਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਯਕੀਨਨ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹੈ," ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਖਿਝ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੋਡੀਨ ਸਪਰੇਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਚੈੱਕ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਉਮਰ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਅਤੇ ਸਿਗਰਟਨੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
ਜੂਲਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਮਾਣ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਝਲਕ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਟੱਕਰ, ਡਾ. ਜੇਮਜ਼ ਟਕਰ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ?"

ਇਹ ਨਾਮ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਸੀ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਿਲਮੀ ਸਿਤਾਰਿਆਂ, ਔਰਤਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਹਿੰਗੇ ਸਿਹਤ ਫਾਰਮ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਉਹ ਇੱਕ ਤਿੱਖਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲਾ ਹੈ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਫੋਂਟੇਨ ਹੁਣ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। "ਤੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਡਾਕਟਰ ਹੈਂ?"
ਜੂਲਸ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਕੀ ਤੂੰ ਕਾਰਮੇਨ ਲੋਂਬਾਰਡੋ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਗਾਇਕਾ ਹੈਂ?" ਉਹ ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਨੂੰ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਮਜ਼ਾਕ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਫਾਵਾਂ ਦੇ ਖੰਭਾਂ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਬੋਰਬਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਫੜੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀ ਵੈਲੇਂਟੀ, ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅੱਧਾ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ।
ਫੋਂਟੇਨ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਓਏ, ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਚੁਟਕਲਿਆਂ 'ਤੇ ਹੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ।" ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਲੂਸੀ ਨੇ ਜੂਲਸ ਵੱਲ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲਿਆ।
"ਉਹ ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸਰਜਨ ਹੈ," ਲੂਸੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਡਾ. ਟਕਰ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਡਾ. ਟਕਰ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੋ, ਜੌਨੀ।"
ਨਰਸ ਅੰਦਰ ਆਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਨਿਵਾਸੀ ਲੂਸੀ 'ਤੇ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿੱਜਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਜੂਲਸ ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਦੇ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕਰਨਗੇ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਜੂਲਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਚੁੰਮਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰ ਵਾਪਸ ਆਓ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ?" ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਬਾਹਰ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ, ਵੈਲੇਂਟੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਿਸ ਲਈ ਸੀ? ਕੁਝ ਗੰਭੀਰ ਹੈ?"
ਜੂਲਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਬਸ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਔਰਤ ਪਲੰਬਿੰਗ। ਬਿਲਕੁਲ ਰੁਟੀਨ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"
ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਦਰਦਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ?"

"ਫਰੈਡੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ," ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਫਰੈਡੀ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਲੂਸੀ ਮੇਡ ਆਫ਼ ਆਨਰ ਸੀ।"
"ਓਹ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਪਤਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਲੂਸੀ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸੁਚੇਤ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਗਲਿਆਰੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੂਲਸ ਨੇ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਲੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣ ਦਿੰਦੇ?"
ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।"
ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਇੱਕ ਮਿਲੀਅਨ ਡਾਲਰ ਦਾ ਗਲਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸਸਤੇ ਡਾਕਟਰ ਇਸ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ।" ਜੂਲਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਵੈਲੇਂਟੀ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਪਾਸੇ।
ਜੂਲਸ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕੋਈ ਸਸਤਾ ਡਾਕਟਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੂਰਬੀ ਤੱਟ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨੌਜਵਾਨ ਸਰਜਨ ਅਤੇ ਡਾਇਗਨੌਸਟਿਸ਼ੀਅਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਗਰਭਪਾਤ ਰੈਪ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ।"
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ। ਆਪਣਾ ਅਪਰਾਧ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਸਨੇ ਉੱਚ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਵੈਲੇਂਟੀ ਪਹਿਲਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ। "ਜੇ ਜੌਨੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ।"
ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲਵੇਂਗਾ?"
"ਦਸ ਮਿੰਟ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਝੂਠ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ ਅਤੇ ਦਵਾਈ ਸਿਰਫ਼ ਗੰਭੀਰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਸਨ, ਜੇ ਉਦੋਂ।
“ਠੀਕ ਹੈ,” ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੂੜ੍ਹੀ, ਉੱਚੀ, ਡਰ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜੂਲਸ ਨੇ ਇੱਕ ਨਰਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮਰਾ ਭਰਤੀ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ ਪਰ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਵੋਕਲ ਕੋਰਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਆਸਾਨ ਸੀ। ਟਕਰ, ਇੱਕ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਨਕਲੀ ਕੁੱਤੀ ਦਾ ਉਹ ਅਯੋਗ ਸਾਰਟੋਰੀਅਲ ਪੁੱਤਰ, ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮਸੀਹ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਬੰਦੇ ਕੋਲ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ

ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜੂਲਸ ਨੇ ਹੁਣ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਗਲੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਘੁੰਮ ਕੇ ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲੰਮਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਚਲੇ ਜਾਓ।"
ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਤੂੰ ਕੁੱਤੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਤੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰੱਖੇਂਗਾ? ਤੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰੇਗਾ?"
ਜੂਲਸ ਨੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਿੱਧਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। "ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਚਾਹੋ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਡੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਡੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ ਇੱਥੇ ਰਹੋਗੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਘਾਤਕ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਘਾਤਕ। ਅਸੀਂ ਸਰਜਰੀ ਜਾਂ ਇਲਾਜ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਇੱਕ ਚੋਟੀ ਦੇ ਮਾਹਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਬੁਲਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੋਂ ਤੁਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਵਾਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਯੋਗ ਕੋਲ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਜੇਕਰ ਇਹ ਘਾਤਕ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਰਾ ਗਲੇ ਕੱਟ ਦੇਣਗੇ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਓਗੇ। ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਸ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ?"
ਵੈਲੇਂਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਚਲੋ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੀਏ, ਜੌਨੀ, ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਸਟੂਡੀਓ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗੀ, ਬਸ ਇੰਨਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਥ ਦੇਵਾਂਗੀ।" ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਲੰਮੀ ਦੁਪਹਿਰ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਪਰ ਇੱਕ ਫਲਦਾਇਕ ਦੁਪਹਿਰ ਸੀ। ਐਕਸ-ਰੇ ਅਤੇ ਸਵੈਬ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਊਲਸ ਦੇ ਦੇਖਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਟਾਫ ਦੇ ਗਲੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ। ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ, ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਆਇਓਡੀਨ ਨਾਲ ਭਿੱਜਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਜਾਲੀਦਾਰ ਰੋਲ ਉੱਤੇ ਮੁੜਦਾ ਹੋਇਆ, ਛੱਡਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੂਲਸ ਫੋਂਟੇਨ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਵਾਰਟਸ।"

ਓਪਰੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਸੁਝਾਅ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਤਲ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰੋ।
ਜੂਲਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲੱਗਾ ਜਦੋਂ ਵੈਲੇਂਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਟਾਬੌਏ, ਡਾਕਟਰ, ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਜੂਲਸ ਘੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੁਪਹਿਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੂਪ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?"
ਵੈਲੇਂਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬਿਲਕੁਲ," ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਚੰਗੇ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਕਿ ਜੂਲਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਵੋਗੇ।" ਵੈਲੇਂਟੀ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਡਾਂਸਿੰਗ ਸਟੈਪਸ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜੂਲਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਘੇਰ ਲਿਆ, ਉਸਦੇ ਸਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਬੋਰਬਨ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਪੰਜ ਸਾਲ?" ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ?"
ਆਪਣੇ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਲੂਸੀ ਮੈਨਸੀਨੀ ਵੇਗਾਸ ਹੋਟਲ ਦੇ ਪੂਲ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕਾਕਟੇਲ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਜੂਲਸ ਦਾ ਸਿਰ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਾਡੇ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਂਪੇਨ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ?" ਲੂਸੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਡਾਕਟਰ ਹਾਂ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅੱਜ ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਰਾਤ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਡਾਕਟਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਰਜਨ ਹੋਵਾਂਗਾ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ 'ਪਹਿਲੇ ਡਾਕਟਰੀ' ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ? ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਜਰਨਲਾਂ ਲਈ ਲਿਖਣ ਦਾ ਆਨੰਦ ਆਵੇਗਾ। ਆਓ ਦੇਖੀਏ, 'ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਸਰਜਨ-ਇੰਸਟ੍ਰਕਟਰ ਦੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਲਈ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨੰਦਦਾਇਕ ਸੀ, ਪੋਸਟ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਕੋਇਟਸ ਇਸਦੇ ਨਿਊਰੋਲੋਜੀਕਲ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਫਲਦਾਇਕ ਸੀ" - ਉਸਨੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਲੂਸੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖਿੱਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦਰਦ ਨਾਲ ਚੀਕ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਈ। "ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਗਲਤੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਬੁੱਢੇ ਕੈਲਨਰ ਨੂੰ ਹੱਥੀਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹੁਣ ਆਓ ਆਰਾਮ ਕਰੀਏ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਖੋਜ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਰਾਤ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਗਏ - ਉਹ ਹੁਣ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ - ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀ ਉਡੀਕਦੀ ਹੋਈ ਮਿਲੀ: ਇੱਕ ਸੁਆਦੀ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ੈਂਪੇਨ ਗਲਾਸ ਦੇ ਕੋਲ, ਇੱਕ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦਾ ਡੱਬਾ ਜਿਸਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਹੀਰੇ ਦੀ ਮੰਗਣੀ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹੁਣ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹੋ।"
ਉਹ ਬਹੁਤ ਕੋਮਲ ਸੀ, ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕੋਮਲ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਡਰਾਉਣੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਮਾਸ ਉਸਦੇ ਛੂਹਣ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ, ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਜਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਜੂਲਸ ਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ; "ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਓਹ, ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ; ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ।" ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਹੱਸੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

ਛੇਵੀਂ ਕਿਤਾਬ

ਅਧਿਆਇ 23

ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਜਲਾਵਤਨੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆਇਆ। ਉਹ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ, ਬੇਰਹਿਮ ਕੈਪੋਰਗਾਈਮ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀਆਂ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਅਸਤੀਫ਼ੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਘਰਸ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਹੁੰਦੇ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਡੌਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, "ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਕਿਸਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।" ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਨਫ਼ਰਤ, ਓਮੇਰਟਾ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦਮੀ ਲਈ ਨਫ਼ਰਤ, ਚੁੱਪ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਿਆ।
ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਿੱਲ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਪਲੇਰਮੋ ਵਿਖੇ ਡੌਕ ਕੀਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਤੋਂ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਟਾਪੂ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਮਾਫੀਆ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਇੱਕ ਸੂਬੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਸਥਾਨਕ ਕੈਪੋ- ਮਾਫਿਓਸੋ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਰਿਣੀ ਸੀ। ਇਸ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਡੌਨ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਮਰੀਕਾ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਲਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਡੌਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਔਰਤਾਂ ਬੁਢਾਪੇ ਕਾਰਨ ਮਰ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਬਦਲੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ ਜਾਂ ਅਮਰੀਕਾ, ਬ੍ਰਾਜ਼ੀਲ ਜਾਂ ਇਟਲੀ ਦੀ ਮੁੱਖ ਭੂਮੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਪਰਵਾਸ ਕਰ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਗਰੀਬੀ-ਪੀੜਤ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ ਨਾਲੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਤਲ ਦਰ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕੈਪੋ-ਮਾਫਿਓਸੋ ਦੇ ਇੱਕ ਕੁਆਰੇ ਚਾਚੇ ਦੇ ਘਰ ਮਹਿਮਾਨ ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਚਾਚਾ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਸੱਤਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਵੀ ਸੀ। ਕੈਪੋ-ਮਾਫਿਓਸੋ ਆਪਣੇ ਪੰਜਾਹਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਸਲੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਲਈ ਗੈਬੈਲੋਟੋ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਮੀਰਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਿਗਰਾਨ, ਗੈਬੈਲੋਟੋ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਗਰੰਟੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਗਰੀਬ ਕਾਸ਼ਤ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਘੁਸਪੈਠੀਆਂ ਵਜੋਂ ਖੇਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਗੈਬੈਲੋਟੋ ਇੱਕ ਮਾਫਿਓਸੋ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਲਈ ਅਮੀਰਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਗਰੀਬਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗਰੀਬ ਕਿਸਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ

ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਾਸ਼ਤ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਗੈਬੈਲੋਟੋ ਉਸਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਨਾਲ ਡਰਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਸੀ।
ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰੋਮਨ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਵੇਂ ਡੈਮ ਦੀ ਸਥਾਨਕ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਵੀਟੋ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਜਿਹੇ ਡੈਮ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਆਰਟੀਸ਼ੀਅਨ ਖੂਹਾਂ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਵੇਚਣ ਦੇ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਵਾਲੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦੇਣਗੇ, ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਸਤਾ ਬਣਾ ਦੇਣਗੇ, ਸੈਂਕੜੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸਾਰੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਲ ਆਰਥਿਕਤਾ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਮਾਫੀਆ ਮੁਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਡੋਪ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਜਾਂ ਵੇਸਵਾਗਮਨੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਪਾਲੇਰਮੋ ਵਰਗੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਭਰ ਰਹੇ ਮਾਫੀਆ ਨੇਤਾਵਾਂ ਦੀ ਨਵੀਂ ਨਸਲ ਨਾਲ ਮਤਭੇਦ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਨਵੇਂ ਆਦਮੀ ਜੋ ਇਟਲੀ ਭੇਜੇ ਗਏ ਅਮਰੀਕੀ ਗੈਂਗਸਟਰਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸਨ, ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮਾਫੀਆ ਮੁਖੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਾਰਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਇੱਕ "ਢਿੱਡ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ", ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਲਾਖਣਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੇਠ, ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਭਗੌੜੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਡੌਨ ਦੇ ਚਾਚੇ ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਦੀ ਕੰਧ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਇੱਕ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਲੰਬਾ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਛੇ ਫੁੱਟ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲਾਲ ਗੱਲ੍ਹ ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਵਰਗੇ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੱਤਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਹ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਪਾਲਰਮੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਵੇਸਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇ ਸਕੇ, ਜਿੰਨੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਓਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਦਾ ਦੂਜਾ ਔਗੁਣ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਸੀਆਂ, ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਅਨਪੜ੍ਹ ਕਿਸਾਨ ਸਨ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨਾਲ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੂਰਖਤਾ ਲਈ ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦਿੱਤੀ। ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਸੀ?
ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ, ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਉਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਇਸ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਕਾਲੇ ਸਿਰ ਵਾਲੇ ਅੰਗੂਰਾਂ ਵਾਂਗ ਜਾਦੂਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਗੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ। ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਨੂੰ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਮਾਫੀਆ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣਾ ਬਹੁਤ

ਪਸੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਆਕਰਸ਼ਕ ਸਰੋਤਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਵੀ ਨਰਮ ਹਵਾ, ਫਲਦਾਰ, ਨਸ਼ੀਲੀ ਸ਼ਰਾਬ, ਬਾਗ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਆਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਦੰਤਕਥਾ ਸੀ, ਡੌਨ ਹਕੀਕਤ।
ਇਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ, ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਕਿ "ਮਾਫੀਆ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮੂਲ ਅਰਥ ਪਨਾਹ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਹ ਉਸ ਗੁਪਤ ਸੰਗਠਨ ਦਾ ਨਾਮ ਬਣ ਗਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਨ ਲਈ ਉੱਭਰਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁਚਲਿਆ ਸੀ। ਸਿਸਲੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਧਰਤੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨਕਿਊਜ਼ੀਸ਼ਨ ਨੇ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਕੈਥੋਲਿਕ ਚਰਚ ਦੇ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਬੈਰਨ ਅਤੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਅਤੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪੁਲਿਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਪਛਾਣ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਕਹਿਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਘਿਣਾਉਣਾ ਅਪਮਾਨ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸਿਸੀਲੀਆਈ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੀੜਤ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੁਚਲੇ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਾ ਬਣਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਨਾਲ ਤੁਰੰਤ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਸਮਾਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਭੂਮੀਗਤ ਬਾਗ਼ੀ, ਮਾਫੀਆ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਮਾਫੀਆ ਨੇ ਚੁੱਪ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਓਮੇਰਟਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ। ਸਿਸਲੀ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਅਤੇ ਮਾਫੀਆ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੋਵੇਗਾ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸਣਾ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਈ ਹੈ। ਓਮੇਰਟਾ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਬਣ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਜਿਸਦਾ ਪਤੀ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਕਾਤਲ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇਗੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਾਤਲ, ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਬਲਾਤਕਾਰੀ ਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇਗੀ।
ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਨਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਲੋਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੌਬਿਨ ਹੁੱਡ ਮਾਫੀਆ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਾਫੀਆ ਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਨਿਭਾਇਆ। ਲੋਕ ਹਰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਥਾਨਕ ਕੈਪੋ-ਮਾਫੀਆ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਸਨ।

ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੰਮ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਾਫੀਆ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਪੇਸ਼ਾ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਕੋਲ ਸੋਚਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਉਹ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੈਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਦੋ ਚਰਵਾਹੇ ਵੀ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਟਾਪੂ ਦੇ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਮਾਫੀਆ ਦੇ ਭਾੜੇ ਦੇ ਕਾਤਲਾਂ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰਤੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਰਹਿਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸੰਗਠਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਜੇ ਇਹ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ, ਇੰਨਾ ਕੈਂਸਰ ਵਾਲਾ ਕਿ ਇਹ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਸਿਸਲੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਤਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਧਰਤੀ ਦੇ ਹਰ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਰਵਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਆਪਣੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਸੈਰਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮਾਈਕਲ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਕਰਸ਼ਕ ਚੀਜ਼ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਸੀ; ਉਹ ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਬਾਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛਾਂਦਾਰ ਡੂੰਘੀਆਂ ਗੁਫਾਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਨਾਲੀਆਂ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਕਰੇ ਹੋਏ ਵੱਡੇ ਸੱਪ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਲੇ ਮੂੰਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਮਾਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰੋਮਨ ਵਿਲਾ ਵਰਗੇ ਬਣੇ ਘਰ, ਵੱਡੇ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਵਾਲਟ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ, ਖੰਡਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ ਜਾਂ ਅਵਾਰਾ ਭੇਡਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੱਸਦੇ ਸਨ। ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੱਡੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਚੁੱਕੀਆਂ ਬਲੀਚ ਕੀਤੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਬਾਗ਼ ਅਤੇ ਖੇਤ, ਚਮਕਦਾਰ ਹਰੇ, ਚਮਕਦਾਰ ਪੰਨੇ ਦੇ ਹਾਰਾਂ ਵਾਂਗ ਮਾਰੂਥਲ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਸਜਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸ਼ਹਿਰ ਤੱਕ ਤੁਰਦਾ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਅਠਾਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕ ਨੇੜਲੇ ਪਹਾੜ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਸ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਖੋਦੇ ਗਏ ਕਾਲੇ ਚੱਟਾਨ ਤੋਂ ਬਣੇ ਔਸਤ ਖੱਡਾਂ। ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਿੱਚ ਸੱਠ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਤਲ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਛਾਂਟ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ, ਫਿਕੁਜ਼ਾ ਦੀ ਲੱਕੜ ਨੇ ਖੇਤੀਯੋਗ ਮੈਦਾਨ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮ ਇਕਸਾਰਤਾ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ।
ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਸੈਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਲੁਪਾਰਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਘਾਤਕ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਬੰਦੂਕ ਮਾਫੀਆ ਦਾ ਪਸੰਦੀਦਾ ਹਥਿਆਰ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮੁਸੋਲਿਨੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਮਾਫੀਆ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜੇ ਗਏ ਪੁਲਿਸ ਮੁਖੀ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਕਦਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ, ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਫੁੱਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉੱਚਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਲੰਬੇ ਪੈਦਲ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣਾ ਨਾ ਪਵੇ। ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸਾਨ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸਦੀ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਵੇਲੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪੈਦਲ ਯਾਤਰੀ। ਇੱਕ ਮਜ਼ਦੂਰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪੈਗਲਿਆਓ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਰੋਟੀ ਕੱਢ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬੇਵੱਸ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਫੀਆ ਨੇ ਕਿਸਾਨ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੇਠ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਮ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਕੀਤਾ। ਇਸਨੇ ਸਾਰੇ ਪੈਗਲਿਆਓ ਚੋਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਅਟੱਲ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਨਿਰਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਪਿਆ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਮਾਈਕਲ ਇੱਕ ਪੈਗਲਿਆਓ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਭਟਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਲੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਪਰਾਧੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਧੁੱਪ ਵਾਲੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਦੋ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਚਰਵਾਹੇ ਵੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਾਦਾ ਜਿਹਾ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਮੂਰਖ, ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਾਂਗ ਚੁੱਪ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਵਾਂਗ ਬੇਚੈਨ ਚਿਹਰਾ। ਮੱਧ ਉਮਰ ਦੇ ਮੋਟੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਆਮ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਵਰਗਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੈਲੋ ਸੀ।
ਦੂਜਾ ਆਜੜੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਲਣਸਾਰ, ਜਵਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਕੁਝ ਦੇਖ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੁੰਦਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਇਤਾਲਵੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਡੁੱਬਣ ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਫੜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਟੈਟੂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਟੈਟੂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਦਮੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਟੈਟੂ ਨਹੀਂ ਬਣਵਾਉਣ ਦਿੰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮੌਕਾ ਜਾਂ ਝੁਕਾਅ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। (ਆਜੜੀ, ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ, ਨੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਢਿੱਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਧੱਬੇਦਾਰ ਲਾਲ ਜਨਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।) ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਫੀਆ ਮਾਰਕੀਟ ਗੱਡੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸਿਆਂ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਂਟ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਦੇਖਭਾਲ ਨਾਲ ਸੁੰਦਰ ਆਦਿਮ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ, ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਉਸ ਟੈਟੂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਸੀਲੀਅਨ "ਸਨਮਾਨ" ਲਈ ਪਿਆਰਾ ਵਿਸ਼ਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਤੀ ਇੱਕ ਨੰਗੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਢਿੱਡ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਚਾਕੂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਮਾਈਕਲ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਕੌਮੀਅਤ ਬਾਰੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਉਹ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਬਕਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਕਈ ਵਾਰ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਪਨੀਰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਦੁੱਧ ਨੂੰ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।
ਉਹ ਧੂੜ ਭਰੀਆਂ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ ਗਧਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਹੋਏ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਰੰਗਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੇ ਸਨ। ਜ਼ਮੀਨ ਗੁਲਾਬੀ ਫੁੱਲਾਂ, ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਬਾਗਾਂ, ਬਦਾਮ ਅਤੇ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਬਾਗਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਖਿੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਹੈਰਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਸਿਸੀਲੀਅਨਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨ ਗਰੀਬੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਬੰਜਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉਗਦੇ ਹੋਏ ਦੇਸ਼ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਨਿੰਬੂ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਇੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦੇ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਕਿਵੇਂ ਸਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕੂਚ ਤੋਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਮਜ਼ਾਰਾ ਦੇ ਤੱਟਵਰਤੀ ਪਿੰਡ ਤੱਕ ਪੈਦਲ ਜਾਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਾਪਸ ਬੱਸ ਫੜਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਥੱਕ ਕੇ ਸੌਂ ਸਕੇ। ਦੋਵੇਂ ਚਰਵਾਹੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਪਨੀਰ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਬੈਗ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਉਹ ਖਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੁਪਾਰਾ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਲੈ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਹੋਣ।
ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਸਵੇਰ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਗੇਂਦ ਖੇਡਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਹਰ ਦਿਨ ਤਾਜ਼ੇ ਧੋਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਜ਼ੇ ਰੰਗੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸੀ। ਸਿਸਲੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਸੰਤਰੀ ਅਤੇ ਨਿੰਬੂ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਇੰਨੀ ਭਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਸੱਟ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜੋ ਸਾਈਨਸ 'ਤੇ ਦਬਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਇਸਦੀ ਸੁੰਘ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਹੱਡੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਈਨਸ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਦੁਖਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਵਗਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਰੁਮਾਲਾਂ ਨੂੰ ਬਲਗ਼ਮ ਨਾਲ ਭਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਨੱਕ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੁੱਟਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਕਿਸਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਆਦਤ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁੰਡਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਘਿਣਾਉਣਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੁਰਾਣੇ

ਇਟਾਲੀਅਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਰੁਮਾਲਾਂ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਫੋਪਰੀ ਸਮਝ ਕੇ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਡਾਮਲਟ ਗਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੱਕ ਸੁੱਟਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਵੀ "ਭਾਰਾ" ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਸਾਈਨਸ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋਏ ਫ੍ਰੈਕਚਰ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਾਇਗੋਮਾ ਦਾ ਅੰਡੇ ਦੇ ਛਿਲਕੇ ਦਾ ਫ੍ਰੈਕਚਰ ਕਿਹਾ; ਕਿ ਜੇਕਰ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਚਮਚੇ ਵਰਗੇ ਯੰਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸਰਜਰੀ ਦੁਆਰਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਹੱਡੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਹੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਧੱਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਪਾਲਰਮੋ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਮੈਕਸਿਲੋ- ਫੇਸ਼ੀਅਲ ਸਰਜਰੀ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਰਵਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਹੱਡੀ ਦੁਬਾਰਾ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗੀ। ਮਾਈਕਲ ਲਈ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਦਰਦ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਟਪਕਣ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀਪਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ।
ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਕਦੇ ਵੀ ਤੱਟ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਮੀਲ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਰਵਾਹੇ ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਬਾਗ ਦੇ ਠੰਢੇ ਹਰੇ ਪਾਣੀ ਵਾਲੇ ਛਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕ ਕੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਗਏ। ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਅਮਰੀਕਾ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੇਗਾ। ਪੀਣ ਅਤੇ ਖਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਛਾਂ ਵਿੱਚ ਲੇਟ ਗਏ ਅਤੇ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਦੇ ਬਟਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਕੁਚਿਤ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਟੈਟੂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਨੰਗਾ ਜੋੜਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀ ਪੀੜ ਵਿੱਚ ਝੁਲਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਛੁਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕੰਬ ਗਿਆ। ਇਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਸਿਸੀਲੀਅਨ "ਗਰਜ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਬਾਗ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਬੈਰੋਨੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਦੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਰਿਬਨ ਵਾਲੇ ਖੇਤ ਸਨ। ਬਾਗ ਤੋਂ ਸੜਕ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਵਿਲਾ ਸੀ ਜੋ ਇੰਨਾ ਰੋਮਨ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਸਨੂੰ ਪੋਂਪੇਈ ਦੇ ਖੰਡਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮਹਿਲ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦਾ ਪੋਰਟੀਕੋ ਅਤੇ ਬੰਸਰੀ ਵਾਲੇ ਯੂਨਾਨੀ ਥੰਮ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥੰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਆਇਆ ਜਿਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੋ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮੈਟਰਨ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਨਕ ਬੈਰਨ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਲਾ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ। ਹੁਣ ਉਹ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ

ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਸਕਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਕਮਰੇ ਭਰ ਸਕਣ। ਉਹ ਗੁਲਾਬੀ ਸੁਲਾ, ਜਾਮਨੀ ਵਿਸਟੀਰੀਆ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤਰੇ ਅਤੇ ਨਿੰਬੂ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੁੜੀਆਂ, ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ।
ਉਹ ਸਸਤੇ, ਸੁੰਦਰ ਛਪੇ ਹੋਏ ਫਰੌਕ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਚਿਪਕ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸਨ ਪਰ ਪੂਰੀ ਔਰਤਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਧੁੱਪ ਨਾਲ ਭਿੱਜਿਆ ਮਾਸ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਪੱਕ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ, ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਗ ਵੱਲ। ਜਿਸ ਕੁੜੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਜਾਮਨੀ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਝੁੰਡ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਗੁੱਛੇ ਤੋਂ ਅੰਗੂਰ ਤੋੜ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਅੰਗੂਰਾਂ ਵਾਂਗ ਜਾਮਨੀ-ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁਕਟ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਤੋਂ ਫਟ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਈ, ਝੀਲ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜੇ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਮੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪਰਦੇਸੀ ਰੰਗ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਹਿਰਨ ਦੌੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਇੰਨੀ ਨੇੜੇ ਕਿ ਆਦਮੀ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਹਰ ਰੂਪ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਉਹ ਸਾਰੇ ਅੰਡਾਕਾਰ ਸਨ - ਅੰਡਾਕਾਰ-ਆਕਾਰ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ, ਉਸਦੇ ਭਰਵੱਟੇ ਦਾ ਰੂਪ। ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗੂੜ੍ਹੀ ਕਰੀਮੀ ਰੰਗ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਵਿਸ਼ਾਲ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਜਾਮਨੀ ਜਾਂ ਭੂਰੇ ਪਰ ਲੰਬੇ ਭਾਰੀ ਪਲਕਾਂ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਪਿਆਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਛਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਘਿਣਾਉਣਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਿੱਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੇ ਰਸ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹਾ ਲਾਲ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਪਿਆਰੀ ਸੀ ਕਿ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ, ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਲੈ ਲਓ, ਮੈਂ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਵਜੋਂ, ਪਰ ਸ਼ਬਦ ਥੋੜੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉੱਚੇ ਨਿਕਲੇ। ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇ, ਕੁੜੀ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਭੱਜ ਗਈ। ਉਸਦੇ ਕੁੰਡ ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੇ ਤੰਗ ਪ੍ਰਿੰਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ ਵਾਂਗ ਹਿੱਲ ਗਏ; ਮੂਰਤੀ-ਪੂਜਕ ਅਤੇ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਨਾਲ ਕਾਮੁਕ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੀ ਤਾਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਘੁੰਮ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚਮਕਦਾਰ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਖੇਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਹਨੇਰੇ ਖੋਖਲੇ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਾਂਹ ਵਧਾਈ, ਅੰਗੂਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੱਥ ਬਾਗ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਕੁੜੀਆਂ ਹੱਸਦੀਆਂ

ਹੋਈਆਂ ਭੱਜ ਗਈਆਂ, ਕਾਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਾਲੀਆਂ, ਮੋਟੀਆਂ ਮੈਟਰਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝਿੜਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਪਾਇਆ, ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਧੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਚੱਕਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਖੂਨ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ, ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਸਿਰਿਆਂ, ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਸਿਰਿਆਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਟਾਪੂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਤਰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਸੰਤਰਾ, ਨਿੰਬੂ ਦੇ ਫੁੱਲ, ਅੰਗੂਰ, ਫੁੱਲ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਉੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦੋ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਸਦੇ ਸੁਣਿਆ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਤੂਫ਼ਾਨ ਨੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ, ਹੈ ਨਾ?" ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਤਾੜੀ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ। ਕੈਲੋ ਵੀ ਦੋਸਤਾਨਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਆਸਾਨ, ਯਾਰ, ਆਸਾਨ," ਪਰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ। ਜਿਵੇਂ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਰ ਨੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ। ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਈਨ ਦੀ ਬੋਤਲ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਘੁੱਟ ਭਰਿਆ। ਇਸਨੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਹੱਸ ਪਏ। ਕੈਲੋ, ਜਿਸਦਾ ਇਮਾਨਦਾਰ ਚਿਹਰਾ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਬਿਜਲੀ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹ, ਆਦਮੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਾ ਹੋਵੋ, ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਬਿਜਲੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ।"
ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਉਸ ਪਿਆਰ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕੇ ਲਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮਿਠਾਸ, ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਦੀ ਧਰੁਵੀਤਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਇਹ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਇੱਛਾ ਸੀ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ 'ਤੇ ਕੁੜੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਇੱਕ ਅਮਿੱਟ ਛਾਪ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਰ ਦਿਨ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਸਤਾਏਗੀ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਰਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਪਲ ਦੇ ਧਿਆਨ ਦੇ ਵੀ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਜਲਾਵਤਨੀ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਾਂ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਤਲ, ਇੱਕ ਮਾਫੀਓਸੋ ਸੀ ਜਿਸਨੇ "ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਬਣਾ ਲਈਆਂ ਸਨ।" ਪਰ ਹੁਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਹੋਸ਼ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲਗਾਵਾਂਗੇ। ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਡੀ ਸੋਚ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਤੂਫ਼ਾਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਹੈ, ਹਾਂ, ਕੈਲੋ?"
ਦੂਜੇ ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਦੋ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਨੇੜੇ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪਿਆ ਜਿੱਥੇ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਪਿੰਡ ਆਮ ਕੇਂਦਰੀ ਚੌਕ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਝਰਨੇ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਦੁਕਾਨਾਂ, ਸ਼ਰਾਬ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕੈਫੇ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਮੇਜ਼ ਸਨ। ਚਰਵਾਹੇ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ। ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਛੋਟੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਗਧੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਪਿੰਡ ਉਜਾੜ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਕੈਫੇ ਦਾ ਮਾਲਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਆਇਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਬੌਣਾ ਪਰ ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਛੋਲਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਸ਼ ਰੱਖੀ। "ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਅਜਨਬੀ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਵਾਈਨ ਅਜ਼ਮਾਓ। ਅੰਗੂਰ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਫਾਰਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸੰਤਰੇ ਅਤੇ ਨਿੰਬੂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਟਲੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਾਈਨ ਹੈ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜੱਗ ਵਿੱਚ ਵਾਈਨ ਲਿਆਉਣ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੀਆ ਸੀ, ਗੂੜ੍ਹਾ ਜਾਮਨੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਜਿੰਨਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ। ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੇ ਕੈਫੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸੁੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੇ ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬਿਜਲੀ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ।" ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਕੈਫੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਨਵੀਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦਾ ਚੀਰਿਆ ਹੋਇਆ ਚਿਹਰਾ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਆਮ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਦੂਜੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਲਪੇਟ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। "ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਬੋਤਲਾਂ ਘਰ ਲੈ ਕੇ ਆਵੀਂ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੈਨੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਸੌਣ ਲਈ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਸਦੇ ਵਾਲ ਸਾਰੇ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਹਨ? ਬਹੁਤ ਕਰੀਮੀ ਚਮੜੀ, ਬਹੁਤ ਵੱਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਬਹੁਤ ਗੂੜ੍ਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"

ਕੈਫੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।" ਉਹ ਛੱਤ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਕੈਫੇ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਤਿੰਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੀ ਵਾਈਨ ਪੀਤੀ, ਜੱਗ ਤੋਂ ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੰਗਵਾਈ। ਮਾਲਕ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੈਫੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਭਰੀ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਉਸਦੀ ਧੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਖੂਨ ਉਬਾਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵੱਲ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਿਤਾਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮਾਈਕਲ ਅਜੇ ਵੀ ਸੈਕਸ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਸਪਰਸ਼ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਲਈ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਚਰਵਾਹੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਮਝ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬੁੱਢੇ ਕਮੀਨੇ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਹਨ, ਵੱਡੇ ਸਖ਼ਤ ਮੁੰਡੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਸੀਟੀ ਮਾਰਨੀ ਹੈ। ਚਲੋ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ।" ਮਾਈਕਲ ਉਸਨੂੰ ਠੰਡੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਕੋਮਲ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਮ ਅਮਰੀਕੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਘੂਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ, ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਅਸਲ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਥੀ "ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਆਦਮੀ" ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਬੇਢੰਗੇ ਭੇਡ ਚਰਵਾਹੇ ਮਾਈਕਲ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ 'ਤੇ ਆ ਗਏ ਸਨ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸਿਆਣੇ ਬਾਰੇ। ਠੰਡਾ ਰੂਪ, ਮਾਈਕਲ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਚਿੱਟਾ ਚਿਹਰਾ, ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਠੰਡੇ ਧੂੰਏਂ ਵਾਂਗ ਨਿਕਲਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਦੋਸਤੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਹੀ, ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਧਿਆਨ ਉਸ ਵੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੈ ਆਓ।"
ਉਹ ਝਿਜਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੂਪਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਕੈਫੇ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਠੰਢੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ, ਕੈਫੇ ਮਾਲਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਜ਼ਿੱਦੀ ਆਦਮੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘਬਰਾਹਟ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਬਾਰੇ

ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਿਓ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਤੁਹਾਡਾ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ। ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਕੈਫੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ, ਹੋਰ ਵੀ ਸਾਵਧਾਨ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਾਨ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਧੀ ਤੋਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈਂ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਹਾਂ ਜੋ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਮਾਈਕਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਪਰ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਪਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ। ਪੂਰੀ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ। ਪੂਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਕਰਾਂਗੇ। ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੋਗੇ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਬੇਰਹਿਮ ਪਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦਮੀ ਇਸਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਾਂਗਾ ਜੋ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਤਿੰਨੋਂ ਆਦਮੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਅਸਲੀ ਗਰਜ ਹੈ।" ਕੈਫੇ ਮਾਲਕ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਇੰਨਾ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਜਾਂ ਨਫ਼ਰਤ ਭਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਇੰਨਾ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਹੋ?"
ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਫੀਆ ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਕਦੇ ਵੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੈਫੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮਾਈਕਲ ਮਾਫੀਆ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਆਮ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਮਾਫੀਆ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
"ਨਹੀਂ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਹਾਂ।"
ਕੈਫੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਜ਼ਰ ਦਿੱਤੀ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਖੱਬਾ ਪਾਸਾ, ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੰਬੀਆਂ ਲੱਤਾਂ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਵੱਲ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ

ਮਾਰੀ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲੂਪਾਰਾ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਕੈਫੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੈਡਰੋਨ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੈਫੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਛੱਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕੁੱਤੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਮੰਨੋ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਖੁਦ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ।" ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਰਹੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਆਓ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਵਿਟੈਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਘਰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਉੱਪਰ, ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਕੈਫੇ ਵਿੱਚ ਆਓ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਪਰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ।"
ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਚਰਵਾਹੇ ਦੀ ਜੀਭ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਜੰਮ ਗਈ। ਇਹ ਵਿਟੈਲੀ 'ਤੇ ਖੋਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਮਾਈਕਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੈਫੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਉਹ ਕੁਝ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਜਵਾਬ ਗਲਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਲੈ ਕੇ ਮਾਈਕਲ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੈਫੇ ਮਾਲਕ "ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ" ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸੰਪਰਕਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੰਗਲੀ ਝਟਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਥਾਨਕ ਨੌਜਵਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਗੂੰਜਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਅਜਨਬੀ ਆਪਣੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਵਿਟੈਲੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਦਭਾਵਨਾ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ, ਅਜਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਠੰਡੀ ਵਾਈਨ ਦੀ ਬੋਤਲ ਦੇ ਕੇ ਵਿਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਬਿੱਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਸੈਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਗੈਰਾਜ ਲੱਭਿਆ ਅਤੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰ ਅਤੇ ਡਰਾਈਵਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਨੂੰ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੇ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ, ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਨੇ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸਿਨੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਅੱਜ ਬਿਜਲੀ ਡਿੱਗ ਪਈ।"

ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਲੇਰਮੋ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੌਜਵਾਨ ਸਾਥੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਮਿਲੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲ ਸਕੇ।" ਉਹ ਪਲੇਰਮੋ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ-ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਮਾਫੀਆ ਮੁਖੀਆਂ ਦੇ ਉੱਠਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਰਗੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਦਿੱਗਜਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦੇਣ। ਮੈਂ ਇਸ ਕੁੜੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਘੁੰਮਣ।" ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਪੁੱਛੋ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵਿਆਹ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੇਜਦਾ।"
ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਸੀ, ਇਹ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਆਦਮੀ ਸੀ। "ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਬੋਲ਼ਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਨਾਂਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਖੈਰ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਨਾਂਹ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੋ ਗਾਰਡਾਂ ਬਾਰੇ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਕਰਾਂਗਾ। ਯਕੀਨਨ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦਾ ਅਪਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣੀ।"
ਕੈਪੋ-ਮਾਫੀਆਓ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਖੈਰ, ਫਿਰ, ਵਿਆਹ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਗਰਜ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਕੁੜੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਿਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੂਨ ਵਹਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਹੈ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬੁੱਢੀ ਸਮਝੇਗੀ।" ਉਸਨੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਲਈ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ।"

ਡੌਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਭਾਲ ਲਵੇਗਾ, ਉਹ ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਮੁੰਡਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨੇਵੀ ਵਿੱਚ ਮਕੈਨਿਕ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਗੰਦੀ ਗੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸੁਕਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੀ ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕੁੜੀ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਇਸਨੂੰ ਪੂੰਝਦੀ ਰਹੇ।"
ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦਵਾਈ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੁੰਨ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ, ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ।" ਇਸ ਮਜ਼ਾਕ 'ਤੇ ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਡੌਨ ਦੋਵੇਂ ਮੁਸਕਰਾਏ।
ਐਤਵਾਰ ਤੱਕ, ਮਾਈਕਲ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅਲਫ਼ਾ ਰੋਮੀਓ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੁੱਟਿਆ-ਮਾਰਿਆ ਪਰ ਸੇਵਾਦਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੁੜੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਤੋਹਫ਼ੇ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਪਲੇਰਮੋ ਲਈ ਬੱਸ ਯਾਤਰਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁੜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਰਾਤ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰੇ ਨਾਮ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨੀਂਦ ਲੈਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਬੁੱਢੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਠੰਢੀ ਬੋਤਲ ਛੱਡਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਰ ਰਾਤ ਇਸਨੂੰ ਖਾਲੀ ਪੀਂਦਾ ਸੀ।
ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ, ਚਰਚ ਦੀਆਂ ਘੰਟੀਆਂ ਦੀ ਗੂੰਜ 'ਤੇ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਸਿਸਲੀ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਅਲਫ਼ਾ ਰੋਮੀਓ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕੈਫੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੈਲੋ ਅਤੇ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਆਪਣੇ ਲੁਪਾਰਾਂ ਨਾਲ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੈਫੇ ਵਿੱਚ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕੈਫੇ ਬੰਦ ਸੀ ਪਰ ਵਿਟੇਲੀ ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਖਾਲੀ ਛੱਤ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਨਾਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਤਿੰਨੇ ਪੈਕੇਜ, ਤੋਹਫ਼ੇ ਲੈ ਕੇ ਵਿਟੈਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਘਰ। ਇਹ ਆਮ ਪਿੰਡ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਵਿਟੈਲੀ ਗਰੀਬੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਏ ਮੈਡੋਨਾ ਦੇ ਬੁੱਤਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਝਿਲਮਿਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਪੁੱਤਰ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਦੋ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨੌਜਵਾਨ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਉਮਰ ਦੇ ਸਨ ਪਰ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਾਰਨ ਵੱਡੇ ਲੱਗ

ਰਹੇ ਸਨ। ਮਾਂ ਇੱਕ ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਵਾਂਗ ਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤ। ਕੁੜੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮੋ-ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਜਾਂ ਓਨੀ ਹੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਰਸਮੀ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਸੀ। ਇਹ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਰਨੀਚਰ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਸਿਸਲੀ ਲਈ ਇਹ ਮੱਧ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਿਗਨੋਰ ਵਿਟੈਲੀ ਅਤੇ ਸਿਗਨੋਰਾ ਵਿਟੈਲੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦਿੱਤੇ। ਪਿਤਾ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਦਾ ਸਿਗਾਰ-ਕਟਰ ਸੀ, ਮਾਂ ਲਈ ਪਾਲੇਰਮੋ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਣ ਯੋਗ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਇੱਕ ਬੋਲਟ। ਉਸ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁੜੀ ਲਈ ਇੱਕ ਪੈਕੇਜ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਰਾਖਵੇਂ ਧੰਨਵਾਦ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਤੋਹਫ਼ੇ ਥੋੜੇ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।
ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ, "ਇਹ ਨਾ ਸੋਚੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦਾ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਰ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਚੰਗੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਇਰਾਦੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਪ੍ਰਤੀ ਗੰਭੀਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੋ ਦੱਸਾਂਗਾ ਜਦੋਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੋਗੇ।"
ਸਾਈਨਰ ਵਿਟੇਲੀ ਨੇ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖੀਏ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਦੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਹੈ।"
ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਰੰਗੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਗੰਧ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਮਾਨੀਦਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਤਾਜ਼ੇ ਫੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਨਿੰਬੂ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜੈੱਟ ਕਾਲੇ ਕਰਲ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਸਾਦੇ ਗੰਭੀਰ ਕਾਲੇ ਪਹਿਰਾਵੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪਹਿਰਾਵਾ। ਉਸਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਝਾਤ

ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਿਚੋੜ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਈ।
ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਫਿਰ ਸਾਹ ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਪਾਗਲ ਮਾਲਕੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਜਿੰਨੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਤਾਲਵੀ ਮਰਦ ਦੀ ਕਲਾਸੀਕਲ ਈਰਖਾ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਛੂਹਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਓਨੀ ਹੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਕੰਜੂਸ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕਿਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਓਨੀ ਹੀ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਕੁੜੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ, ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੈਦੀ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਭਰਾ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਉਣ ਲਈ ਮੁੜੀ ਤਾਂ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਹਿਸਾਸ ਦੇ ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ "ਗਰਜ" ਦਾ ਇੱਕ ਕਲਾਸੀਕਲ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੇਸ਼ੱਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਦਲ ਜਾਣਗੀਆਂ ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪਲੇਰਮੋ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੁਝ ਨਵੇਂ ਕੱਪੜੇ ਖਰੀਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਮੋਟਾ- ਮੋਟਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨਿਆ ਕਿਸਾਨ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਡੌਨ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਚਿਹਰਾ ਉਸਨੂੰ ਓਨਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਇੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੇ ਵਿਗਾੜ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਧਰਤੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਵਿਗਾੜਿਆ ਹੋਇਆ ਕਹਾਉਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਰੀਰਕ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਝੱਲੀ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਿੱਧਾ ਕੁੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਅੰਡਾਕਾਰ। ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਜੋ ਹੁਣ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਲਗਭਗ ਨੀਲੇ ਸਨ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਖੂਨ ਦੀ ਧੜਕਣ ਗੂੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲੈਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਬਾਗਾਂ ਕੋਲ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਭੱਜ ਗਏ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ?"
ਕੁੜੀ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਉਸ ਵੱਲ ਅੱਖਾਂ ਚੁੱਕੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਦੂਰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮਾਂ ਨੇ

ਤਿੱਖੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਅਪੋਲੋਨੀਆ, ਉਸ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਈ ਮੀਲ ਦੂਰ ਆਇਆ ਹੈ," ਪਰ ਕੁੜੀ ਦੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਖੰਭਾਂ ਵਾਂਗ ਬੰਦ ਰਹੀਆਂ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਤੋਹਫ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹੋ, ਕੁੜੀ," ਪਰ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲੇ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਭੂਰੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਅਰਚਿਨ ਦੇ ਹੱਥ। ਮਾਂ ਨੇ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਪੈਕੇਜ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਪਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕੀਮਤੀ ਕਾਗਜ਼ ਨਾ ਪਾੜਿਆ। ਲਾਲ ਮਖਮਲੀ ਜਵੈਲਰ ਦੇ ਡੱਬੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਫੜੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਫੜਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਸੁਭਾਅ 'ਤੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੋਹਫ਼ਾ ਕੱਢਿਆ।
ਇਹ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚੇਨ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਹਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਮਤ ਕਰਕੇ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਵੀ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਆਹ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਇਸ ਅਜਨਬੀ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੀ ਸਾਰਥਕਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਲੰਬੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਿੱਧੇ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਹਰਨੀ ਵਰਗੀਆਂ ਭੂਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ।" ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ।
ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਨੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮਖਮਲੀ ਕੋਮਲਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਗੂੰਜਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੀ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਢਿੱਲੀਪਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਲਗਭਗ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਮੁਕਤਾ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਦਾ ਕਾਲਾਪਨ ਲਾਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਗੂੜ੍ਹੀ ਕਰੀਮੀ ਚਮੜੀ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਖੂਨ ਵਗਣ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।
ਅਖੀਰ ਮਾਈਕਲ ਜਾਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਉੱਠਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ, ਕੁੜੀ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਉਸ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਚਮੜੀ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਦਾ ਝਟਕਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਗਰਮ ਅਤੇ

ਖੁਰਦਰੀ, ਕਿਸਾਨ ਚਮੜੀ। ਪਿਤਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਆਪਣੇ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਹ ਪਿੰਡ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੈਫੇ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਸਿਗਨਰ ਵਿਟੇਲੀ ਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਤਰਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਧੀ ਨੂੰ ਕੈਫੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਣ। ਇਹ ਮੁਲਾਕਾਤ ਘੱਟ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਕੁੜੀ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਘੱਟ ਸ਼ਰਮੀਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੋਲਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਿੰਟ ਵਾਲੇ ਫਰੌਕ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਉਸਦੇ ਰੰਗ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਵੀ ਇਹੀ ਹੋਇਆ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਾਰ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਨੇ ਉਹ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚੇਨ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ। ਪਰ ਦੋ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਠੋਕਰ ਖਾ ਕੇ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਗਰਮ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਫੜਨਾ ਪਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਖੂਨ ਦੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਲਹਿਰ ਉੱਠਣ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਬੱਕਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਡਾਇਪਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਠੋਕਰ ਨਹੀਂ ਖਾਧੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਆਹ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਧੀ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।
ਇਹ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਮਾਈਕਲ ਜਦੋਂ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਹ ਘੱਟ ਸ਼ਰਮੀਲੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। ਪਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦੀ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ, ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਗੀ ਸੀ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕਤਾ ਸੀ ਜੋ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁੜੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਤ ਸੀ ਬਲਕਿ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਮੀਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ।
ਹੁਣ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨੇ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਵਰਤਣੀਆਂ

ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਸ਼ਾਲ ਉਤਾਰ ਕੇ ਕੁਰਸੀ ਉੱਤੇ ਲਪੇਟੀ, ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਤਾਜ ਛੋਟੀ ਡਰੈਸਿੰਗ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਉਸ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਰਫਿਊਮ ਅਤੇ ਕਰੀਮਾਂ ਸਨ ਜੋ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪਾਲਰਮੋ ਤੋਂ ਭੇਜੀਆਂ ਸਨ। ਕੁੜੀ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਕੁੜੀ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹਨੇਰੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਚੰਦ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਇਆ, ਸੋਨੇ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦਾਰ, ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਸ਼ਟਰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਗਿਆ ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਮਰਾ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਹੋਵੇਗਾ।
ਕੁੜੀ ਅਜੇ ਵੀ ਮੇਜ਼ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮਾਈਕਲ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਹਾਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਅਤੇ ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਇਕੱਠੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਵਾਈਨ ਦਾ ਗਲਾਸ ਲੈ ਕੇ ਗਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਔਰਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੌਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਉਸਦੇ ਨਾਈਟਗਾਊਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਵਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਲਈ ਇਹ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮੀਲੀ ਸੀ, ਅਜਿਹੇ ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਾਸੂਮ ਸੀ।
ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ। ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹਨੇਰਾ ਮਿਲਿਆ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਾਰੇ ਰਸਤੇ ਸ਼ਟਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਹੱਥ ਫੇਰਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਿਆ ਜੋ ਕਿ ਚਾਦਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਵਕਫ਼ਾ ਖਾ ਕੇ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰੇ ਅਤੇ ਚਾਦਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਨੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਰੇਸ਼ਮੀ ਨੰਗੀ ਚਮੜੀ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਗਾਊਨ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਲੇਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦਬਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਮੁੜੇ। ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਨਰਮ, ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਦੀ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਰੇਸ਼ਮੀ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਇੱਕ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਉਸਦੇ ਦੁਆਲੇ ਰੱਖੀਆਂ, ਉਸਦੇ ਗਰਮ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਚੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਛਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਚਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਘੁੰਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਉਸਦਾ ਮਾਸ ਅਤੇ ਵਾਲ ਰੇਸ਼ਮੀ ਰੰਗ ਦੇ ਤੰਗ ਸਨ, ਹੁਣ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇੱਕ ਕੁਆਰੀ ਕਾਮੁਕ ਜਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਭੜਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ

ਉਹ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਲਈ ਸਥਿਰ ਰਹੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਪੇਡੂ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅੱਗੇ ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਟਿਨ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੁੱਲ੍ਹੇ ਦੁਆਲੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਤ 'ਤੇ ਆਏ ਤਾਂ ਉਹ ਇੰਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖਿੱਚ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਡਿੱਗਣਾ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕੰਬਣ ਵਾਂਗ ਸੀ। ਉਹ ਰਾਤ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਫ਼ਤੇ। ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਦਿਮ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਆਰੇਪਣ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆਇਆ। ਇਹ ਕਾਮੁਕਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਦੌਰ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਕਾਮੁਕਤਾ ਜੋ ਮਰਦਾਨਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਰਲ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਲਗਭਗ ਉਸਦੀ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਪਿਆਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਪੂਰੇ ਖੂਨ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਜੋ ਕੁਆਰੇਪਣ ਤੋਂ ਕਾਮੁਕ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਲਈ ਜਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਪੱਕੇ ਹੋਏ ਫਲ ਵਾਂਗ ਸੁਆਦੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਵਿਲਾ ਦੇ ਉਦਾਸ ਮਰਦਾਨਾ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਵਿਆਹ ਦੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਕੁੜੀਆਂ ਵਰਗੇ ਸੁਹਜ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਹਰ ਰਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੂਨ ਦੇ ਲਾਲ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਈਨ ਪੀਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਮਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਬੀਤਦੀਆਂ ਸਨ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਵਿਆਹੇ ਜੋੜੇ ਨੇ ਬੁਖਾਰ ਭਰੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਬਿਤਾਏ। ਮਾਈਕਲ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਮੂਰਤੀ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ, ਉਸਦੀ ਸ਼ਹਿਦ ਦੇ ਰੰਗ ਦੀ ਚਮੜੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਭੂਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਚਮਕਦੀਆਂ ਸਨ, ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਾਜ਼ੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਾਸ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਉਸਦੇ ਸੈਕਸ ਦੁਆਰਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਪਰ ਲਗਭਗ ਮਿੱਠੀ ਅਤੇ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਮ-ਉਤਸ਼ਾਹੀ। ਉਸਦਾ ਕੁਆਰੀ ਜਨੂੰਨ ਉਸਦੀ ਵਿਆਹ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਸਵੇਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ, ਬਿਤਾਇਆ ਪਰ ਅਜੇ ਨੀਂਦ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮਾਈਕਲ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਦੇ ਨੰਗੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਵੀ ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਚਿਹਰਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਫ ਪੇਂਟ ਕੀਤੀਆਂ ਇਤਾਲਵੀ ਮੈਡੋਨਾ ਦੀਆਂ ਕਲਾ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲਾਕਾਰ ਦੇ ਹੁਨਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੁਆਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਉਹ ਅਲਫ਼ਾ ਰੋਮੀਓ ਵਿੱਚ ਪਿਕਨਿਕ ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ 'ਤੇ ਗਏ।
ਪਰ ਫਿਰ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਵਿਆਹ ਨੇ ਸਿਸਲੀ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤਣੀ ਪਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵੀ ਇਸ ਟਾਪੂ ਦੀ ਪਨਾਹ ਤੱਕ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਲਾ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਗਾਰਡ ਲਗਾਏ ਅਤੇ ਦੋ ਚਰਵਾਹੇ, ਕੈਲੋ ਅਤੇ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ, ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫਿਕਸਚਰ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਮਾਈਕਲ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵਿਲਾ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਲਿਖਣਾ ਸਿਖਾ ਕੇ ਅਤੇ ਵਿਲਾ ਦੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਾਰ ਚਲਾਉਣਾ ਸਿਖਾ ਕੇ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਗਭਗ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਵਿਅਸਤ ਅਤੇ ਮਾੜੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਪਾਲੇਰਮੋ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਮਾਫੀਆ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪਿੰਡ ਦੀ ਔਰਤ, ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਤਾਜ਼ੇ ਜੈਤੂਨ ਦਾ ਇੱਕ ਕਟੋਰਾ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਗੌਡਫਾਦਰ, ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੇਤ ਦੇ ਆਮ ਗਿਆਨ 'ਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਬੁੱਢਾ ਕ੍ਰੋਨ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੇ ਚਿੰਤਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸੱਚਾਈ ਜਾਣਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਵੇ, ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਔਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਫਿਲੋਮੀਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅਖਰੋਟ ਵਾਂਗ ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਭੂਰਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਭੂਰੇ-ਧੱਬੇਦਾਰ ਦੰਦ ਉਸਦੇ ਮਾਸ ਦੇ ਖੋਲ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਵਿਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵੀ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਮਾਈਕਲ ਉਸਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ?"

ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਹਰੇ ਡਾਲਰ ਧੱਕ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੋਰਡ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਡਰਾਈਵਰ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਦੇ ਹੀ ਖੰਭਾਂ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਪੁਲ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਫਰੇਮ ਹਾਊਸ ਤੱਕ ਗੱਡੀ ਤੀਹ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਦੋ-ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਘਰ ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਬ੍ਰਾਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗਿਰੋਹ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਬਦਮਾਸ਼ ਸਨ ਜੋ ਤਾਸ਼ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਰਹੇ ਸਨ। ਬ੍ਰਾਸੀ ਫਿਲੋਮੇਨਾ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜੋ ਆਇਰਿਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਪੇਂਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਲਾਲ ਸਨ; ਅਤੇ ਪੇਟ ਇੱਕ ਸੂਰ ਵਾਂਗ ਸੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਗਰੀਬ ਕੁੜੀ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਡਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜ ਲਿਆ, ਹਾਂ ਦਹਿਸ਼ਤ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬ੍ਰਾਸੀ ਦੇ ਦੁਸ਼ਟ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀ ਝਲਕ ਸਭ ਤੋਂ ਡਰਾਉਣੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਸੀ। (ਇੱਥੇ ਫਿਲੋਮੇਨਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪਾਰ ਕੀਤਾ।)
ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਕਰਨ ਲਈ, ਬ੍ਰਾਸੀ ਕਮਰਾ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਦਾਈ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ, ਮਾਂ ਥੱਕ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਲੋਮੇਨਾ, ਜਿਸਨੇ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਕੰਬਲ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਬੰਡਲ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਿਤਾ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ। ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਬਦਨੀਤੀ, ਪਾਗਲਪਨ ਦੀ ਛਾਪ ਸੀ। "ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪਿਤਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨਸਲ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇ। ਇਸਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਓ ਅਤੇ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿਓ।"
ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਫਿਲੋਮੀਨਾ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ "ਜਾਤੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਕੀ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁੜੀ ਇਤਾਲਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਜਾਂ ਕੀ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁੜੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੀਵੀਂ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੀ; ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ? ਜਾਂ ਕੀ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕਮਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਉਸਨੇ ਜੀਣ ਤੋਂ ਵਰਜਿਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬੇਰਹਿਮ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ

ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਤੇਰੀ ਬੱਚੀ ਹੈ, ਜੋ ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈਂ ਕਰ।" ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੰਡਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਇਸ ਸਮੇਂ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਮਾਂ ਜਾਗ ਪਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਮੁੜ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੇ ਗੱਠੜੀ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਧੱਕਾ ਮਾਰਿਆ, ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਫਿਲੋਮੇਨਾ ਦੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਕੁਚਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਲੂਕ, ਲੂਕ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ," ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਸੀ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈ।
ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਸੀ, ਫਿਲੋਮੇਨਾ ਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ। ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ। ਉਹ ਦੋ ਪਾਗਲ ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਾਂਗ ਸਨ। ਉਹ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਫ਼ਰਤ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੜਕ ਉੱਠੀ। ਉਸ ਪਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਨੂੰਨ ਸੀ। ਇੱਕ ਖੂਨੀ, ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਵਾਸਨਾ ਇੰਨੀ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਸਰਾਪੇ ਗਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਫਿਲੋਮੇਨਾ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਜੋ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਉਹ ਕਰ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਅਮੀਰ ਬਣਾ ਦਿਆਂਗਾ।"
ਫਿਲੋਮੀਨਾ ਡਰ ਨਾਲ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਫੁਸਫੁਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ, "ਤੂੰ ਇਹ ਕਰ, ਤੂੰ ਪਿਤਾ ਹੈਂ, ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਕਰ।" ਪਰ ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਇੱਕ ਚਾਕੂ ਕੱਢਿਆ। 'ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗਲਾ ਵੱਢ ਦਿਆਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਉਦੋਂ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਘਰ ਦੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਰਗਾਕਾਰ ਲੋਹੇ ਦੀ ਭੱਠੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਫਿਲੋਮੇਨਾ ਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਕੰਬਲ ਵਾਲਾ ਬੱਚਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। (ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਰੋਂਦਾ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਚੁਟਕੀ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਚਲਾਕ ਹੁੰਦੀ, ਫਿਲੋਮੇਨਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਰਾਖਸ਼ ਦਇਆ ਕਰਦਾ।)
ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਭੱਠੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਅੱਗ ਹੁਣ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਉਸ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕੱਲੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਪਸੀਨੇ ਦੀਆਂ ਪਾਈਪਾਂ ਸਨ, ਇਸਦੀ ਗੰਧ ਸੀ। ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਚਾਕੂ ਦੁਬਾਰਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਾਟਾਂ ਸਨ, ਬ੍ਰਾਸੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਗਾਰਗੋਇਲ ਸੀ, ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਸਮਝਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਭੱਠੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਫਿਲੋਮੀਨਾ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਡੀਆਂ ਵਾਲੇ ਹੱਥ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਲਏ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ,

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮਾਈਕਲ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੋਰੀਅਰ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਗਏ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੁਨੇਹੇ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਰਮੋ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਖ਼ਬਰਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਦੁਖੀ ਸਨ। ਸੈਂਟੀਨੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ 24

ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਸੂਰਜ, ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਨਿੰਬੂ ਰੰਗ ਦਾ, ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਨੂੰ ਭਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਦੇ ਸਾਟਿਨ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ-ਗਰਮ ਚਮੜੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਜਗਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਗਏ, ਤਾਂ ਪੂਰੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜਨੂੰਨ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕੇ।
ਉਹ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਨਹਾਉਣ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਲਈ ਹਾਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਮਾਈਕਲ, ਅਜੇ ਵੀ ਨੰਗਾ, ਸਵੇਰ ਦਾ ਸੂਰਜ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਗੀ ਦਿੰਦਾ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਆਖਰੀ ਸਵੇਰ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਅਤੇ ਵਿਲਾ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਣਗੇ। ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਸਲੀ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਤੱਟ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਪੋਲੋਨੀਆ, ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਵੀਂ ਲੁਕਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਡੌਨ ਟੋਮਾਸਿਨੋ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਦੇ ਸੌਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਮਾਈਕਲ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਚਿੰਤਤ ਅਤੇ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। "ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਆਹ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ," ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਪਲੇਰਮੋ ਵਿੱਚ ਨੌਜਵਾਨ ਤੁਰਕਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਿਰਪੱਖ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਚੁੰਝਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗਿੱਲਾ ਕਰ ਸਕਣ, ਪਰ ਉਹ ਕੂੜੇ ਸਭ ਕੁਝ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਛੋਟੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਇੰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੰਨਾ ਤਾਕਤਵਰ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਸਤੇ ਵਿੱਚ ਫੜ ਸਕਣ। ਪਰ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਇਹੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਉਹ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਪਾਣੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।" ਅਤੇ ਫਿਰ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋ ਚਰਵਾਹੇ, ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਅਤੇ ਕੈਲੋ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਅਲਫ਼ਾ ਰੋਮੀਓ ਵਿੱਚ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਵਜੋਂ ਜਾਣਗੇ। ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਅੱਜ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ, ਤੜਕੇ, ਪਾਲਰਮੋ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਜਾਣਗੇ। ਨਾਲ ਹੀ, ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਤਾਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ

ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਪਾਲਰਮੋ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੋਲੇ।
ਮਾਈਕਲ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਗਾਰਡ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵਿਲਾ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਗਸ਼ਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਚਰਵਾਹੇ ਆਪਣੇ ਲੁਪਾਰਾਂ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਖੁਦ ਭਾਰੀ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ ਹਰ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਸਵੇਰ ਦੀ ਧੁੱਪ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਗਰਟ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕੰਮ ਵਾਲੀ ਪੈਂਟ, ਕੰਮ ਵਾਲੀ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਆਦਮੀ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲੀ ਚੋਟੀ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਾ ਲਈ। ਅਜੇ ਵੀ ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਝੁਕ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਬਾਗ ਦੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਆਲਸ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੰਘਣੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕੰਘੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਲੂਪਾਰਾ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਬਾਗ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸੀਟੀ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੇ ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਕਾਰ ਲੈ ਆਓ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ। "ਮੈਂ ਪੰਜ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕੈਲੋ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਬਣੇ ਟੈਟੂ ਦੀਆਂ ਨੀਲੀਆਂ ਅਤੇ ਲਾਲ ਲਾਈਨਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। "ਕੈਲੋ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੱਪ ਕੌਫੀ ਪੀ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਆ ਰਹੀ ਹੈ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਘੂਰ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਡੌਨ ਦੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਪਤਨੀ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਦੇ ਕਰੇਗਾ। ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕੋਈ ਪੱਕਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਠੰਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਘਰ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆ ਜਾਵੇਗੀ।" ਉਸਨੇ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਅਲਫ਼ਾ ਰੋਮੀਓ ਲਈ ਗੈਰਾਜ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਧੋਣ ਲਈ ਗਿਆ। ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਧੋ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਿਸਲੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੱਕ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਉਸ ਲਈ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਵਾਜਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੇਗਾ।

ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਫਿਲੋਮੇਨਾ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੌਫੀ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕੋਲ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੀ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਕੈਲੋ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਕਾਰ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੈਗ ਲੈ ਦੇਵਾਂ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਲੈ ਲਵਾਂਗਾ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਪੋਲਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
ਕੈਲੋ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ। "ਉਹ ਕਾਰ ਦੀ ਡਰਾਈਵਰ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਹੈ, ਗੈਸ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਮਰੀਕਾ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਅਮਰੀਕੀ ਔਰਤ ਹੋਵੇਗੀ।" ਸਿਸਲੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਔਰਤ ਲਈ ਕਾਰ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਅਣਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਮਾਈਕਲ ਕਈ ਵਾਰ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਨੂੰ ਵਿਲਾ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਲਫ਼ਾ ਰੋਮੀਓ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਗੈਸ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬ੍ਰੇਕ 'ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕੈਲੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ।" ਉਹ ਰਸੋਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ। ਉਸਦਾ ਬੈਗ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੈਕ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਾਰ ਰਸੋਈ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੋਰਟੀਕੋ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਵੇਖੀ। ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਪਹੀਏ 'ਤੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕੈਲੋ ਬੱਸ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਟੋਕਰੀ ਰੱਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਾਈਕਲ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੂੰ ਵਿਲਾ ਦੇ ਗੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਲਈ ਗਾਇਬ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਜੋ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਪਤ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਬਦਮਾਸ਼ ਚਰਵਾਹੇ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮਾਈਕਲ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਲੋਮੇਨਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਵਿਦਾਈ ਦੇਣ ਲਈ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਅਜੇ ਵੀ ਸੌਂ ਰਹੀ ਹੈ?"
ਫਿਲੋਮੀਨਾ ਦਾ ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਚਿਹਰਾ ਚਲਾਕ ਸੀ। "ਬੁੱਢੇ ਕੁੱਕੜ ਸੂਰਜ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਡਾਕਟਰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਪਾਲਰਮੋ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਮਾਈਕਲ ਹੱਸ ਪਿਆ। ਉਹ ਰਸੋਈ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਿੰਬੂ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਉਸਦੀ ਸਾਈਨਸ ਨਾਲ ਭਰੀ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿਲਾ ਦੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਦਸ ਕਦਮ ਉੱਪਰ

ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਸੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰੁਕੇ, ਕਿ ਉਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਾਰ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਚਲਾਉਣਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਕੈਲੋ ਕਾਰ ਦੇ ਕੋਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਲੂਪਾਰਾ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਟਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਦਾ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਪਲ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੁਚੇਤ ਤਰਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ, ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਚੀਕਿਆ, "ਨਹੀਂ! ਨਹੀਂ!" ਪਰ ਉਸਦੀ ਚੀਕ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਧਮਾਕੇ ਦੀ ਗਰਜ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਨੇ ਇਗਨੀਸ਼ਨ ਚਾਲੂ ਕੀਤੀ। ਰਸੋਈ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਵਿਲਾ ਦੀ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਦਸ ਫੁੱਟ ਤੱਕ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਵਿਲਾ ਦੀ ਛੱਤ ਤੋਂ ਡਿੱਗਦੇ ਪੱਥਰ ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੇ ਉਸਦੀ ਖੋਪੜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਚਿਰ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦੇਖ ਸਕਿਆ ਕਿ ਅਲਫ਼ਾ ਰੋਮੀਓ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸਦੇ ਚਾਰ ਪਹੀਏ ਅਤੇ ਸਟੀਲ ਸ਼ਾਫਟ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।
ਉਹ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਘੱਟ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸ਼ੁੱਧ ਆਵਾਜ਼ ਸਨ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕਾਰਨ ਉਸਨੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੈ ਪਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਹੁਣ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ, ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਖੈਰ, ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ।" ਇੱਕ ਦੀਵਾ ਜਗਿਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਚਿੱਟੀ ਅੱਗ ਵਰਗੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ, ਸੁੰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਡਾਕਟਰ ਤਾਜ਼ਾ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਦਿਓ ਅਤੇ ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਬੁਝਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ," ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪੈਨਸਿਲ ਟਾਰਚ ਚਮਕਾਉਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਓਗੇ," ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।" ਇਹ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਮਾਈਕਲ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਮਾਈਕਲ, ਮਾਈਕਲ, ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
ਹੱਥ ਚੁੱਕ ਕੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਸੌਖਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਗੈਰੇਜ ਤੋਂ ਕਾਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ?"

ਮਾਈਕਲ, ਬਿਨਾਂ ਜਾਣੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਠੰਢੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੀ। ਡੌਨ ਟੋਮਾਸਿਨੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੋ, ਮਾਈਕਲ। ਤੁਸੀਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਹਰ ਕੋਈ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਗਏ ਹੋ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹੇ ਭੇਜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਅਮਰੀਕਾ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਓਗੇ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਆਰਾਮ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਵਿੱਚ। ਪਲੇਰਮੋ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਸਨ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ, ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਮਰ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ ਕੈਲੋ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਆਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, "ਫਿਲੋਮੇਨਾ?" ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੂੰ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ, ਸਿਰਫ਼ ਧਮਾਕੇ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ। ਆਪਣੇ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਓ ਕਿ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਦੇਵੇਗਾ, ਉਹ ਸਿਸਲੀ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਚਰਾਗਾਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇਗਾ।" ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਰਾਹਤ ਦਾ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ। ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨੇ ਨੇੜੇ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅੰਬਰ ਰੰਗ ਦਾ ਤਰਲ ਪੀਤਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਉੱਠਿਆ। ਡਾ. ਤਾਜ਼ਾ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਹੋ। ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਭਿੰਨਤਾ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਝੁਕਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਡੌਨ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ। "ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।" ਪਰ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਹੋਰ ਲੱਗਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਹੋਰ

ਲੱਗਣਗੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਪਲੇਰਮੋ ਤੋਂ ਰੋਮ ਅਤੇ ਰੋਮ ਤੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਉਡਾਣ ਭਰ ਕੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਦਾ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

ਸੱਤਵੀਂ ਕਿਤਾਬ

ਅਧਿਆਇ 25

ਜਦੋਂ ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਲਜ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੇਡ ਸਕੂਲ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕੀਤੀ। ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਹਫ਼ਤਾਵਾਰੀ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕਾਲਾਂ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਦੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੋਸਤਾਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, "ਤੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗੀ ਕੁੜੀ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਮਾਈਕੀ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਪਤੀ ਲੱਭ।" ਕੇਅ ਆਪਣੀ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮਾਂ ਇੱਕ ਅਸੰਭਵ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਕੂਲੀ ਸਮੈਸਟਰ ਖਤਮ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਖਰੀਦ ਸਕੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਾਲਜ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਉਸਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪ ਨੌਕਰੀ ਲੱਭਣ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਪਿੰਸਟਰ ਵਾਂਗ ਰਹੀ, ਪੜ੍ਹਦੀ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਰਹੀ, ਡੇਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ, ਉਹ ਚਿੜਚਿੜੀ ਅਤੇ ਨਾਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਉਸਨੂੰ ਲਿਖੇਗਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜੇਗਾ। ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਅਪਮਾਨਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਜਲਦੀ ਟ੍ਰੇਨ ਫੜੀ ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਚੈੱਕ ਇਨ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ। ਅਤੇ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਟ੍ਰੇਨ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੋਟਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਹੋਣਾ, ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਵਾਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਟਲ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਉਜਾੜ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਇਆ। ਇਹ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਵਿੱਚ ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਦਿੱਤਾ।
ਫ਼ੋਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇੱਕ ਖੁਰਦਰੀ ਮਰਦਾਨਾ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਰਗਾ ਲਹਿਜ਼ਾ ਸੀ। ਕੇਅ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕੁਝ

ਮਿੰਟਾਂ ਦੀ ਚੁੱਪੀ ਛਾ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੇਅ ਨੇ ਭਾਰੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ।
ਕੇ ਹੁਣ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ। "ਇਹ ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ?"
"ਬਿਲਕੁਲ, ਬਿਲਕੁਲ, ਮੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੂੰ ਹੁਣ ਫ਼ੋਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ? ਤੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈਂ?"
"ਓਹ, ਨਹੀਂ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ।" ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਮਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮਾਈਕਲ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ?"
ਫ਼ੋਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਚੁੱਪ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। "ਮਾਈਕੀ ਘਰ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ? ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ?" ਕੇਅ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਢਿੱਡ ਸਦਮੇ ਅਤੇ ਰੋਣ ਦੀ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਇੱਛਾ ਕਾਰਨ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਟੁੱਟ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਘਰ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਛੇ ਮਹੀਨੇ।"
"ਓਹ, ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਈ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਠੀਕ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਦੀਆਂ ਤੇਜ਼ ਲਹਿਰਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈਆਂ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਮਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਸਸਤਾ ਸਲੂਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ 'ਤੇ, ਸਾਰੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ, ਇਟਾਲੀਅਨਾਂ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਦੋਸਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਮ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਸਬੰਧ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਕੀ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇਗੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਾਥੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹੁਣ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ? ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਰੀਬ ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਇਤਾਲਵੀ ਕੁੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਕੁਆਰੀਪਣ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੁੱਟੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲੈਣਗੀਆਂ ਜਾਂ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਣਾਉਣਗੀਆਂ? ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਠੰਡਾ ਰੱਖਿਆ। "ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਈ, ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਦੁਬਾਰਾ ਘਰ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਬੱਸ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਵਾਂਗੀ।"
ਫੋਨ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਆਈ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕੇਅ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। "ਤੂੰ ਮਾਈਕੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਹੁਣੇ ਇੱਥੇ ਆ ਜਾ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਸਰਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਦੇ। ਤੂੰ ਟੈਕਸੀ ਲੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਗੇਟ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ

ਕਹਿੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਤੇਰੇ ਲਈ ਟੈਕਸੀ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇਵੇ। ਤੂੰ ਟੈਕਸੀ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦੱਸ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦੁੱਗਣਾ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇਵੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਪਰ ਤੂੰ ਪੈਸੇ ਨਾ ਦੇ। ਗੇਟ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦਾ ਆਦਮੀ ਟੈਕਸੀ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ," ਕੇਅ ਨੇ ਠੰਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਮਾਈਕਲ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਬੁਲਾ ਲੈਂਦਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।"
ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। "ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੁੜੀ ਹੈਂ, ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਚੰਗੇ ਹਨ, ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਉਹ ਹੱਸ ਪਈ। "ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈਂ, ਮਾਈਕੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਹੁਣੇ ਆ ਜਾ। ਟੈਕਸੀ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।" ਫ਼ੋਨ ਵੱਜਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਕੇਅ ਵਾਪਸ ਫੋਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਉਹ ਹੁਣ ਘਰ ਹੁੰਦਾ, ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਆਮ ਵਾਂਗ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੇਕਅਪ ਅਤੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਕੀ ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਦਿਖ ਰਹੀ ਸੀ? ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਅਣਆਕਰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੁੱਢਾ ਪਾਵੇਗਾ? ਉਸਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵਧੇਰੇ ਔਰਤ ਵਰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਕੁੱਲ੍ਹੇ ਗੋਲ, ਉਸਦੇ ਛਾਤੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਇਟਾਲੀਅਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਈਕਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦਾ ਇੰਨਾ ਪਤਲਾ ਹੋਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਮਾਈਕਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘਰ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦਾ।
ਜਿਸ ਟੈਕਸੀ ਦਾ ਉਹ ਸਵਾਗਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਲੈ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੀਟਰ ਦਾ ਦੁੱਗਣਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਦਾ ਮਾਲ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਵਾੜਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦਾ ਗੇਟ ਮਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਸਲੈਕਸ ਅਤੇ ਲਾਲ ਕਮੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਜੈਕੇਟ

ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਮੀਟਰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਕੈਬ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਕੈਬ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਬਿੱਲ ਦਿੱਤੇ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਕੇ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਡਰਾਈਵਰ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੈਸਿਆਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ ਅਤੇ ਮਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਕੇਂਦਰੀ ਘਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਖੁਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਕੇਅ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਇੱਕ ਨਿੱਘੀ ਜੱਫੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਅੱਖ ਨਾਲ ਕੇਅ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ। "ਤੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀ ਹੈਂ," ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਮੂਰਖ ਪੁੱਤਰ ਹਨ।" ਉਹ ਕੇਅ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਇੱਕ ਥਾਲੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਕੌਫੀ ਦਾ ਇੱਕ ਘੜਾ ਪਿਆ ਸੀ। "ਮਾਈਕਲ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਘਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।"
ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਕੇਅ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗਰਲ ਫਰੈਂਡਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਅ ਸਿਰਫ਼ ਚੌਵੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਰਹੀ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਿੱਜੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣ। ਕੇਅ ਇੰਨੀ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ।
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਰਸੋਈ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਕਾਰ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਦੋ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ। ਫਿਰ ਮਾਈਕਲ। ਉਹ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿੱਧਾ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ, ਖੱਬੇ ਵਾਲੀ, ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ। ਇਹ ਫਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੰਡੈਂਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਗੁੱਡੀ ਦੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਚਿਹਰੇ ਵਾਂਗ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਲੱਤ ਮਾਰੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਇਸਨੇ ਉਸਦੀ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਬਲਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਨੱਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਰਫ਼-ਚਿੱਟਾ ਰੁਮਾਲ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਹਟ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਮੁੜਦੀ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਚੌੜੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਕੇ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ "ਹੈਲੋ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ," ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਕੇ ਉਸਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਨਾਲ

ਦੱਬਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਗਿੱਲੇ ਗਲ੍ਹ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਫੜੀ ਰੱਖਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਰੋਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਦੂਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲੈ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਰੁਮਾਲ ਨਾਲ ਬਚੇ ਹੋਏ ਮੇਕਅਪ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪੂੰਝ ਕੇ ਆਪਣਾ ਮੇਕਅੱਪ ਠੀਕ ਕੀਤਾ।
"ਮੇਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।" ਮਾਈਕਲ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ। "ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਬੱਸ ਮੈਨੂੰ ਸਾਈਨਸ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਲਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਸੀ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਜੇ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਜਾਈਏ ਜਾਂ ਇਹ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਪਦਾਰਥ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
“ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ,” ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਕੁਝ ਦੇਰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ?” ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੇਡ ਸਕੂਲ ਪੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਆਦਮੀ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ, ਕੀ ਇਸੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਆ ਸਕੇ?"
ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। "ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਿੱਤਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ?"
ਕੇਅ ਹੱਸ ਪਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਤਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। "ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਛਾਪਦੇ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੰਨਾ 89 ਵਿੱਚ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਲੈਂਦੀ।" ਉਸਨੇ ਰੁਕ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੌਫੀ ਪੀ ਰਹੇ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਪਾਗਲ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸਨੇ ਇਕਬਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ।"

ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ?" ਕੇਅ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮਾਵਾਂ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਾਰ ਮਲਬੇਰੀ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੈਰਾਜ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਮਾਲਕ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਕੇਅ ਨੂੰ ਕੋਨੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਭੂਰੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਘਰ ਵਾਂਗ ਲੈ ਗਿਆ ਜੋ ਕਿ ਖੰਡਰ ਮੁਹੱਲੇ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਕੋਲ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਇੱਕ ਚਾਬੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਏ ਤਾਂ ਕੇਅ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਰੋੜਪਤੀ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਘਰ ਵਾਂਗ ਮਹਿੰਗਾ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਜਾਵਟ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ ਜੋ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਮਿਲਾਇਆ। ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਇੱਕ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।" ਕੇਅ ਨੇ ਆਪਣੇ ਡਰਿੰਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਖਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਕੇਅ ਲਈ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਲਗਭਗ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸੀ ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸਖ਼ਤ, ਸਿੱਧਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਕੋਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮਰਦ ਵਧੇਰੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਈਕਲ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਉਸਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਕੁਦਰਤੀ ਚੀਜ਼ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਦੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਝੁਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਓਮੇਰਟਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੀ। ਯੈਂਕੀਜ਼ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਕਰੀਬੀ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।"
ਮਾਈਕਲ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਹੱਸਿਆ। "ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੇਂਗਾ।"
ਕੇਅ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਸ਼ਾਇਦ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਦੀ ਹੋਵੇ।

ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ।"
ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਹਉਂਕਾ ਭਰਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। "ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਕੇਅ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਠੰਢਕ ਦੇਖ ਕੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?"
ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੇ ਸਿਰਹਾਣੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚਮਕ ਉੱਠੀ। "ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਜਵਾਬ ਦਿਓ?"
ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਜੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੀ। ਤੈਨੂੰ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ। ਬੱਸ, ਹੈ ਨਾ? ਤੂੰ ਤਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਗੈਂਗਸਟਰ ਹੈਂ, ਹੈ ਨਾ? ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।" ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੀ ਸਿਗਰਟ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸੜਦੀ ਸੁਆਹ ਕੇਅ ਦੀ ਨੰਗੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਝਿਜਕ ਗਈ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰ, ਮੈਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੀ।"
ਮਾਈਕਲ ਹੱਸਿਆ ਨਹੀਂ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬੇਸੁਆਦੀ ਜਿਹੀ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਆਪਣੀ ਮਾਂ, ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਕੌਨੀ ਅਤੇ ਟੌਮ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਇੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਵਧੀਆ ਸੀ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਕੀ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?"
"ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ ਹੈ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਫਿਰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਮਾਈਕਲ ਇਸ ਵਾਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੋਮਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਪੀਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। "ਚਲੋ ਗੰਭੀਰ ਹੋਈਏ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?" ਕੇਅ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਗੰਭੀਰ ਬਣੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ

ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਵਿਧਵਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ, ਪਰ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਹੋਵੋਗੇ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।"
ਕੇਅ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਲੈਂਪ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਹਾਣਿਆਂ 'ਤੇ ਝੁਕ ਕੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਗੈਂਗਸਟਰ ਹੋ, ਹੈ ਨਾ? ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਕਤਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਾਂਗਾ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਾਂਗਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬਿਲਕੁਲ ਜਿਵੇਂ ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਰਾਖਸ਼ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।" ਮਾਈਕਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਫਟਾਫਟ ਹਿੱਸਾ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਕੇਅ ਨੇ ਪਛਤਾਵੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਓ, ਮਾਈਕ, ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਮੂਰਖਤਾ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਜ਼ਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ।"
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੱਸਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਇਹ ਪਸੰਦ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਗੰਦਗੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਗੰਭੀਰ ਰਹੋ," ਕੇਅ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਵਾਂਗ ਜਿਸ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਜੇਲ੍ਹ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਹਾਂ; ਜੇਲ੍ਹ, ਨਹੀਂ।" ਕੇਅ ਇਸ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ 'ਤੇ ਹੱਸ ਪਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹਾਸਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਮਿਸ਼ਰਣ ਸੀ। "ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸੱਚਮੁੱਚ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।"

ਕੇਅ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਰਹੀ। "ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਾਵਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੰਨੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਫੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ? ਕੀ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਹਾਂ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਬਿਲਕੁਲ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੀਮਤ ਦੇ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਿਉਂ ਕਰਾਂ? ਦੇਖੋ, ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ। ਉਸਦੀ ਸਲਾਹ ਸੁਣੋ।"
"ਤੁਸੀਂ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਦਰਾਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਰੁਮਾਲ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੱਕ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਫੂਕ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੂੰਝਿਆ। "ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮੁੰਡਾ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋਵੇ ਜਿਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣਾ ਨੱਕ ਫੂਕਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?"
ਕੇਅ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਚਲੋ, ਗੰਭੀਰ ਬਣੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਰੁਮਾਲ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। “ਠੀਕ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਸ ਵਾਰ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਦੀ ਮੈਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖੋਗੇ। ਯਕੀਨਨ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਹਰਾਓ। ਜੇ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਵਿਧਵਾ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸ ਲਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ? ਖੈਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬੱਚੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ; ਇਹ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਬੱਚੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ।

ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਜਾਂ ਡਾਕਟਰ ਬਣਾਂ, ਕੁਝ ਹੋਰ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਪਰ ਹਾਲਾਤ ਮਾੜੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਲੜਨਾ ਪਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੜਨਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਪਤੀ, ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਦੋਸਤ ਸੀ ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਖ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵੈਸੇ ਵੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਵੱਡੇ ਹੋ ਕੇ ਆਲ-ਅਮਰੀਕਨ ਬੱਚੇ ਬਣਨ, ਅਸਲੀ ਆਲ-ਅਮਰੀਕਨ, ਸਾਰਾ ਕੰਮ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ।" ਮਾਈਕਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਡਾਰਟਮਾਊਥ ਵਿਖੇ ਮੇਰੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਿਛੋਕੜ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਸਨ ਜੋ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਜਾਂ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਜਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕੰਟਰੀ ਕਲੱਬ ਭੀੜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਅਮੀਰ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਸਾਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?"
"ਸ਼ਾਨਦਾਰ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਵਿਧਵਾ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।" "ਇਸਦਾ ਬਹੁਤਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਰੁਮਾਲ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਨੱਕ ਥਪਥਪਾਇਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈਂ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਬਰਾਹਟ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਗੱਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ, ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
"ਖੈਰ, ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਸਾਡੀ ਇਕੱਠੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।"

ਕੇਅ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। “ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ,
ਤੂੰ ਕਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ ਪਰ ਤੂੰ ਹੁਣੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈਂ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ? ਤੂੰ ਅਜਿਹੀ ਪਤਨੀ ਕਿਵੇਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੂੰ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ? ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਤੇਰੀ ਮਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ।"
"ਬਿਲਕੁਲ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਉਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਇੰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਾਂਗਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੋਗੇ।"
"ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ?" ਕੇਅ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਸਾਡਾ ਆਪਣਾ ਘਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਇੰਨਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਠੰਡਾ, ਠੰਢਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗੁੱਸਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਸ਼ਾਰੇ ਜਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਠੰਢਕ ਸੀ ਜੋ ਮੌਤ ਵਾਂਗ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਅ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਠੰਢਕ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇਗੀ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਮੁਸੀਬਤ ਫਿਲਮਾਂ ਅਤੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਾਰਾ ਕੂੜਾ ਹੈ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਗਲਤ ਵਿਚਾਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਖਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰਤ

ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਸਮਾਜ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਿਯਮ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਜੋ ਉਸਦੇ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲਾਂ ਵਰਗੇ ਸਾਰੇ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਯਮ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹਾਰੀ ਹੋਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਸਦਾ ਅੰਤਮ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਜ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਨੈਤਿਕਤਾ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਡ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਮਾਜ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਢਾਂਚੇ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਉੱਤਮ ਮੰਨਦਾ ਹੈ।" ਕੇਅ ਉਸਨੂੰ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। "ਪਰ ਇਹ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇਕਰ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ? ਸਮਾਜ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਗੁਫਾਵਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੇ। ਮਾਈਕ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਹੈ ਨਾ?"
ਮਾਈਕਲ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝੋ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਹੈ, ਉਹ ਗੈਰ-ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਸ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਮਸ਼ੀਨ-ਗਨਿੰਗ ਲੁਟੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਆਦਮੀ ਹੈ।"
"ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਮੰਨਦੇ ਹੋ?" ਕੇਅ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਾਜ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਯੋਗਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵੋਟ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਏ। ਪਰ ਇਹ ਹੁਣ ਲਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੋਖਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈਏ; ਯਾਨੀ, ਪੈਸਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਆਮ ਕਿਸਮਤ

ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੜਨ ਲਈ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜੰਗੀ ਨਾਇਕ ਸੀ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀ। ਪਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂੜੀਵਾਦੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਸਰਕਾਰਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਇਹੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਪਵੇਗਾ।" ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਬੁਰਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ।"
ਕੇਅ ਨੇ ਬਿਸਤਰੇ ਨੂੰ ਥਪਥਪਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਰਹੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇ ਰਹੀ। ਇੱਥੇ ਅੰਦਰ ਆਓ।"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸਨ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਬੁਝ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਮਰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ?" ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਕਠੋਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।
"ਪਰ ਪਿਛਲੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ।" ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ। ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਅ ਪਹਿਲੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ 26

ਹੋਟਲ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਨਕਲੀ ਪਰੀਆਂ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੂਟ; ਸੰਤਰੀ ਲਾਈਟਾਂ ਨਾਲ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਗਾਏ ਗਏ ਟ੍ਰਾਂਸਪਲਾਂਟ ਕੀਤੇ ਤਾੜ ਦੇ ਰੁੱਖ, ਮਾਰੂਥਲ ਦੇ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੇ ਦੋ ਵੱਡੇ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪੂਲ। ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਰੇਤ ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਪਹਾੜ ਸਨ ਜੋ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਨੂੰ ਘੇਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਨਿਓਨ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਆਲ੍ਹਣੇ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਭਾਰੀ, ਭਰਪੂਰ ਕਢਾਈ ਵਾਲੇ ਸਲੇਟੀ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਮੁੜਿਆ।
ਚਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਵੇਰਵਾ, ਇੱਕ ਪਿਟ ਬੌਸ, ਇੱਕ ਡੀਲਰ, ਵਾਧੂ ਰਾਹਤ ਆਦਮੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਕਟੇਲ ਵੇਟਰੈਸ ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਸੂਟ ਦੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਵਿਸਕੀ ਦਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਗਲਾਸ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੈਸੀਨੋ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਲੈਕਜੈਕ ਟੇਬਲ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਨਾਲ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਸਹੀ ਛੇ ਪੈਡਡ ਕੁਰਸੀਆਂ ਨਾਲ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਰਾਬੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਜੌਨੀ, ਆਓ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੂਆ ਖੇਡੋ। ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰੂਲਰਾਂ ਨੂੰ ਹਰਾ ਦੇਵਾਂਗੇ।"
ਜੌਨੀ ਸੋਫੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਚੌਂਕੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। "ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜੂਆ ਨਹੀਂ ਖੇਡਦਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਨੀਨੋ?"
ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ। ਮੈਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬ੍ਰੌਡਜ਼ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਕੁਝ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ, ਫਿਰ ਬਲੈਕਜੈਕ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਵਾਪਸ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਬੀਟ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਗ੍ਰੈਂਡ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਪੀਸ ਰਹੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ," ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਚੀਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸ ਕੋਲ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
ਨੀਨੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾਸ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਜੌਨੀ, ਤੈਨੂੰ ਸਵਿੰਗਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੀ? ਤੂੰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਹੈਂ, ਜੌਨੀ। ਈਸਾ, ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸੈਲਾਨੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਸਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬਲੈਕਜੈਕ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਲਿਫਟ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"

ਨੀਨੋ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਬਹੁਤ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਗਲੀਚੇ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਥਿਰਤਾ ਨਾਲ ਤੁਰਿਆ ਜਿੱਥੇ ਬਲੈਕਜੈਕ ਟੇਬਲ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੀਲਰ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਪਿਟ ਬੌਸ ਡੀਲਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਾਹਤ ਡੀਲਰ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਦੂਰ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਕਾਕਟੇਲ ਵੇਟਰੈਸ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕੇ।
ਨੀਨੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਨਾਲ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਬਾਇਸ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। "ਚਿੱਪਸ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਪਿਟ ਬੌਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪੈਡ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਲਿੱਪ ਭਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਫਾਊਂਟੇਨ ਪੈੱਨ ਨਾਲ ਨੀਨੋ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ। "ਇਹ ਲਓ, ਮਿਸਟਰ ਵੈਲੇਂਟੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਮ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ।" ਨੀਨੋ ਨੇ ਸਲਿੱਪ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤ ਲਿਖ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਪਿਟ ਬੌਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਲਾਕ ਉਂਗਲਾਂ ਵਾਲੇ ਡੀਲਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਣੇ ਰੈਕਾਂ ਤੋਂ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਇੱਕ ਸੌ ਡਾਲਰ ਦੇ ਚਿਪਸ ਦੇ ਢੇਰ ਕੱਢੇ। ਪੰਜ ਸਕਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਨੀਨੋ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਸੌ ਡਾਲਰ ਦੇ ਚਿਪਸ ਦੇ ਪੰਜ ਬਰਾਬਰ ਢੇਰ ਸਨ, ਹਰੇਕ ਸਟੈਕ ਵਿੱਚ ਦਸ ਚਿਪਸ ਸਨ।
ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਬਾਇਸ 'ਤੇ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਉੱਕਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਛੇ ਵਰਗ ਸਨ ਜੋ ਕਾਰਡਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵੱਡੇ ਸਨ, ਹਰੇਕ ਵਰਗ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਖਿਡਾਰੀ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਨੀਨੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਵਰਗਾਂ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਿੰਗਲ ਚਿਪਸ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ-ਤਿੰਨ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸੌ ਡਾਲਰ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਤਿੰਨਾਂ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਡੀਲਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਛੱਕਾ ਅੱਪ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਸਟ ਕਾਰਡ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੀਲਰ ਨੇ ਬਸਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਨੀਨੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਪਸ ਭਰੇ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਰਾਤ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਹਾਂ, ਜੌਨੀ?"
ਜੌਨੀ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਨੀਨੋ ਵਰਗੇ ਜੂਏਬਾਜ਼ ਲਈ ਜੂਆ ਖੇਡਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਚਿੱਟ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਚ ਰੋਲਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਨੀਨੋ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਕਾਰਨ ਆਪਣਾ ਟੇਕ-ਆਊਟ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਹੈ।
ਨੀਨੋ ਜਿੱਤਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੌਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਕਟੇਲ ਵੇਟਰੈਸ ਵੱਲ ਉਂਗਲ ਚੁੱਕੀ। ਉਹ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਆਮ ਰਾਈ ਲੈ

ਆਈ। ਨੀਨੋ ਨੇ ਡਰਿੰਕ ਲਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਵੇਟਰੈਸ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਬਾਂਹ ਪਾ ਸਕੇ। "ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੈਠੋ, ਪਿਆਰੇ, ਕੁਝ ਹੱਥ ਖੇਡੋ; ਮੈਨੂੰ ਕਿਸਮਤ ਦਿਓ।"
ਕਾਕਟੇਲ ਵੇਟਰੈਸ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਪਰ ਜੌਨੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੰਡੀ ਸੀ, ਕੋਈ ਅਸਲੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦੀ ਜੀਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਚਿਪਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਈ ਬਾਹਰ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜੌਨੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਫ਼ਸੋਸ ਸੀ ਕਿ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੈਸਿਆਂ ਲਈ ਕੁਝ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਨੀਨੋ ਨੇ ਵੇਟਰੈਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੌਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਖੇਡਣ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚਿਪਸ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਥੱਪੜ ਦੇ ਕੇ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਦੂਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਟਕੀ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਟਕੀ ਪਲ ਖੇਡ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸੁਹਜ ਮਹਾਨ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ 'ਤੇ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਪੱਤਰ ਨਾਲ ਚਮਕਾਇਆ, ਉਸਦੀ ਸੈਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸੈਕਸੀ ਸੈਰ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੱਖਰਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਨੂੰਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਦਾ ਜਾਨਵਰ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੰਮ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਓ, ਮਸੀਹ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਸ਼ਰਾਬੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਧੰਨਵਾਦ, ਪਿਆਰੀ।" ਕੁੜੀ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਵਾਲੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧੂੰਆਂਦਾਰ ਸਨ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਲੀਦਾਰ ਸਟੋਕਿੰਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਪਤਲੇ ਲੱਤਾਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਤਣਾਅ ਬਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਛਾਤੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤਲੇ, ਘੱਟ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਬਲਾਊਜ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫਟਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਕੰਬਣ ਲੱਗਿਆ ਜਿਸਨੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਜਿਨਸੀ ਝਟਕੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਔਰਗੈਜ਼ਮ ਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਧੰਨਵਾਦ, ਪਿਆਰੀ।" ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਜੌਨੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਾ ਦੇਖੇ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਹ ਜਾਣਦਾ

ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਕਲੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗੀ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ ਉਹ ਇੱਕ ਘਟੀਆ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਪੀਤਾ। ਉਹ ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਇਸ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਝੁਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਪਰ ਪਿਟ ਬੌਸ ਅਤੇ ਰਾਹਤ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਬੁਣਾਈ ਦੁਆਰਾ ਸੁਚੇਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਸੂਟ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਾੜੇ ਹੋਏ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਾਇਆ।
ਜੌਨੀ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਕਾਕਟੇਲ ਵੇਟਰੈਸ ਨੇ ਦੂਜੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਨੀਨੋ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੈੱਡ ਕਵਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਧੱਕਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਪਿਟ ਬੌਸ ਨੀਨੋ ਦੇ ਚਿਪਸ ਗਿਣ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਟਸ ਦੇ ਪੈਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਇਸਦੇ ਡੀਲਰ ਦੇ ਚਿਪਸ ਨਾਲ ਮੇਜ਼ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
ਪਿਟ ਬੌਸ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਜਲਦੀ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਵੈਲੇਂਟੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਨੀਨੋ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਬੱਸ ਉਸਨੂੰ ਸੌਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਹੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੈ, ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਫਿਰ ਜੇਤੂ ਰਿਹਾ, ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਗ੍ਰੈਂਡ।"
ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਚਲੋ ਅੱਜ ਰਾਤ ਘਰ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਠੀਕ ਹੈ? ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਵੇ ਤਾਂ ਕੈਸੀਨੋ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਪੇਜ ਲਗਾਓ।"
ਜੂਲਸ ਸੇਗਲ ਦੇ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਚਿੜਚਿੜੇਪਨ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਮੁੰਡਾ ਕਦੇ ਵੀ ਡਾਕਟਰ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਅੱਜ ਰਾਤ ਉਸਨੇ ਚਿੱਟੇ ਟ੍ਰਿਮ ਵਾਲੀ ਨੀਲੀ ਢਿੱਲੀ-ਬੁਣਾਈ ਪੋਲੋ ਕਮੀਜ਼ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਚਿੱਟੇ ਸੂਏਡ ਜੁੱਤੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮੋਜ਼ੇ। ਉਹ ਰਵਾਇਤੀ ਕਾਲੇ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਬੈਗ ਚੁੱਕੀ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਗੋਲਫ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਜੂਲਸ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, "ਹਾਂ, ਇਹ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਕੈਰੀਆਲ ਇੱਕ ਅਸਲ ਡਰੈਗ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੰਗ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਉਹ ਉਸ ਪਾਸੇ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਨੀਨੋ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬੈਗ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਉਸਨੇ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਉਸ ਚੈੱਕ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸਲਾਹਕਾਰ ਵਜੋਂ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
"ਬਿਲਕੁਲ, ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਖੈਰ, ਭੁੱਲ ਜਾ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਨੀਨੋ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ?"
ਜੂਲਸ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ, ਨਬਜ਼ ਅਤੇ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈਗ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੂਈ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਨੀਨੋ ਦੀ ਬਾਂਹ ਵਿੱਚ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਲੰਜਰ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ। ਨੀਨੋ ਦੇ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਮੋਮੀ ਜਿਹਾ ਪੀਲਾਪਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਗੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਰੰਗ ਆ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਖੂਨ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਗਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
"ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਧਾਰਨ ਤਸ਼ਖੀਸ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਟੈਸਟ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਸਪਤਾਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੂਗਰ ਹੈ, ਬਾਲਗ ਵਿੱਚ ਹਲਕਾ ਸਥਿਰਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਦਵਾਈ ਅਤੇ ਖੁਰਾਕ ਆਦਿ ਨਾਲ ਇਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੱਕ ਪੀਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਜਿਗਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਿਮਾਗ ਵੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਹਲਕੇ ਸ਼ੂਗਰ ਕੋਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ।"
ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਸੀ। "ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੋੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਕਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?" ਜੌਨੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਜੂਲਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਬਣਾਈ। "ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਵਚਨਬੱਧ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਪਾਗਲ ਘਰ।" "ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਨਾ ਬਣੋ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਜੈਜ਼ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਿਗਰ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਜੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਅਸਲ ਬਿਮਾਰੀ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ

ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਵਚਨਬੱਧ ਕਰਵਾਓ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਗਿਆ। ਇਹ ਲੂਸੀ ਮੈਨਸੀਨੀ ਸੀ। ਉਹ ਜੌਨੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ। "ਓਹ, ਜੌਨੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ," ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਲੂਸੀ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਪਹਿਨਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਟਾਈਲ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਾਲੇ ਕੱਟ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸਾਥ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਚੌੜੇ ਨਾਲ ਘੁੰਮਣਾ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸੁਹਜ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰਦਾ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਕੁੜੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਇਹ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨੂੰ ਦੋਸਤਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਨੀਨੋ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੈਂ?"
ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ। "ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨੀਨੋ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਜੂਲਸ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੱਸ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਨੀਨੋ ਠੀਕ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਬਿਲਕੁਲ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਜੂਲਸ ਸੇਗਲ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ ਸੀ। "ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਰਕ ਵਰਗਾ ਹੈ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰਾ ਸੁਝਾਅ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਬੈਠੀਏ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰੀਏ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੀਏ। ਲੂਸੀ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੌਨੀ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਸੱਚੇ ਦੋਸਤ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਾਲ ਜਾਓਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੁੱਢੇ ਨੀਨੋ ਦਾ ਜਿਗਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕਿਸੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਮੈਡੀਕਲ ਲੈਬ ਵਿੱਚ ਏ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਜੌਨੀ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਬੇਰਹਿਮ ਰਵੱਈਏ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਨੀਨੋ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਆਈ, "ਓਏ, ਬੁੱਢੇ ਦੋਸਤ, ਪੀਣ ਬਾਰੇ ਕੀ?"

ਨੀਨੋ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲੂਸੀ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਬੇਬੀ, ਬੁੱਢੀ ਨੀਨੋ ਕੋਲ ਆ ਜਾ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਰੱਖੀਆਂ। ਲੂਸੀ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਈ। ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਨੀਨੋ ਹੁਣ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਬੁਰੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਆਮ ਵਾਂਗ।
ਨੀਨੋ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਚੁਭੀਆਂ। "ਆਓ, ਜੌਨੀ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਦੇ। ਰਾਤ ਅਜੇ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਬਲੈਕਜੈਕ ਟੇਬਲ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
ਜੂਲਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਘੁੱਟ ਲਿਆ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਡਰਿੰਕ ਨਹੀਂ ਪੀ ਸਕਦਾ। ਤੇਰਾ ਡਾਕਟਰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
ਨੀਨੋ ਨੇ ਘੂਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਭੰਨੋ।" ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਆ ਗਈ।
"ਓਏ, ਜੂਲੀ, ਇਹ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਡਾਕਟਰ ਹੈਂ, ਠੀਕ ਹੈਂ? ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਤੂੰ ਨਹੀਂ, ਬੁੱਢਾ ਦੋਸਤ। ਜੌਨੀ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਲੈ ਆਵੀਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਖੁਦ ਲੈ ਆਵਾਂਗਾ।"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ ਅਤੇ ਬਾਰ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਜੂਲਸ ਨੇ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।"
ਜੌਨੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੂਲਸ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਚਿੜਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਠੰਡੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਆਵਾਜ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨੀਵੀਂ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੀ, ਆਵਾਜ਼ ਖੁਦ ਨਿਰਪੱਖ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੇਪਰਵਾਹ। ਇਹੀ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਗਲਾਸ ਵਿਸਕੀ ਲਿਆਇਆ। ਇਸਨੂੰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਜੂਲਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰੇਗਾ, ਠੀਕ?"
"ਨਹੀਂ, ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰੇਗਾ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਲੂਸੀ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਇੱਕ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ, ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਰਹੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਨੀਨੋ ਨੇ ਵਿਸਕੀ ਲੈ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ।
ਜੌਨੀ ਨੀਨੋ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੰਕ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਨੀਨੋ ਨੇ ਹਾਹਾਕਾਰ ਮਚਾ ਦਿੱਤੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਨੀਲਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਹ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਹਵਾ ਲਈ ਦਮ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਮੱਛੀ ਵਾਂਗ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਛਾਲ ਮਾਰਿਆ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉੱਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਜੂਲਸ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜੌਨੀ ਅਤੇ ਲੂਸੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਗਰਦਨ ਤੋਂ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਥਿਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸੂਈ ਨੂੰ ਗਰਦਨ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ

ਮੋਢੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਨੀਨੋ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੰਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਭਾਰ ਘੱਟ ਗਏ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਪਣੇ ਸਿਰਹਾਣੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ।
ਜੌਨੀ, ਲੂਸੀ ਅਤੇ ਜੂਲਸ ਸੂਟ ਦੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਠੋਸ ਕੌਫੀ ਟੇਬਲ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਲੂਸੀ ਨੇ ਐਕੁਆਮਰੀਨ ਫੋਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਕੌਫੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਭੋਜਨ ਭੇਜਣ ਦਾ ਆਰਡਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੌਨੀ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਮਿਲਾਇਆ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸਕੀ ਤੋਂ ਇਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਮਿਲੇਗੀ?" ਜੌਨੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਜੂਲਸ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਰੇਗਾ।"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਫਿਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ?" "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਠੀਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਠੰਡੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਡਾਕਟਰ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਪਾਗਲਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਸੈਨੀਟੋਰੀਅਮ ਵਰਗੇ ਚੰਗੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਠੀਕ?"
ਲੂਸੀ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਘੂਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੂਲਸ ਫੋਂਟੇਨ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਉਹ ਡਰਿੰਕ ਦੇਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੋਕਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ, ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਗਲੇ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਡਾਕਟਰ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰੱਬ ਹੈ, ਉਹ ਆਧੁਨਿਕ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਮਹਾਂ ਪੁਜਾਰੀ ਹੈ, ਇਹ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਇਨਾਮ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰੋਗੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਰੱਬ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਜੋ ਡਾਕਟਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਈਸਾ ਮਸੀਹ, ਕੀ ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੀਨੋ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੱਲਦਾ ਰੱਖ ਸਕਣ। ਉਹ ਉਹ ਰੇਸ਼ਮੀ ਸੂਟ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਚੁੰਮਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਫਿਲਮੀ ਆਦਮੀ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ

ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਮਹਾਨ ਡਾਕਟਰ ਹਨ। ਸ਼ੋਅ ਬਿਜ਼ਨਸ, ਡਾਕਟਰ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਦਿਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਠੀਕ ਹੈ? ਪਰ ਉਹ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਮਰਦੇ ਹੋ। ਖੈਰ, ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ੌਕ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਹੈ।" ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਣ ਲਈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਉਹ ਡਰਿੰਕ ਦੇਣ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਜੂਲਸ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਵੱਲ ਝੁਕਿਆ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ, ਭਾਵੁਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਲਗਭਗ ਅੰਤਮ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਉਸਨੂੰ ਥੈਰੇਪੀ ਅਤੇ ਸਖਤ ਡਾਕਟਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਦਾ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਅਤੇ ਸ਼ੂਗਰ ਅਤੇ ਬੁਰੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਅਗਲੇ ਹੀ ਪਲ ਵਿੱਚ ਦਿਮਾਗੀ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਦਾ ਦਿਮਾਗ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ? ਯਕੀਨਨ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਪਾਗਲ ਘਰ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੋ ਕਿ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੋਗੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਜਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਵਚਨਬੱਧ ਕਰਵਾ ਕੇ ਬਚਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਚੁੰਮੋ।"
ਲੂਸੀ ਬੁੜਬੁੜਾਈ, "ਜੂਲਸ, ਪਿਆਰੇ, ਜੂਲਸ, ਇੰਨੇ ਸਖ਼ਤ ਨਾ ਬਣੋ। ਬੱਸ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਓ।" ਜੂਲਸ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਆਮ ਠੰਡਾਪਣ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਂਤ, ਬਿਨਾਂ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਗੁਆ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਪਈ ਹੈ?" ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਲੂਸੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੰਨੇ ਸਖ਼ਤ ਨਾ ਬਣੋ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, "ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾ ਖਾਓ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਓਗੇ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਿਗਰਟ ਨਾ ਪੀਓ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਓਗੇ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੋ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਓਗੇ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾ ਪੀਓ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਓਗੇ।" ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਮਰ ਜਾਓਗੇ।' ਖੈਰ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਨੀਨੋ ਕੱਲ੍ਹ ਮਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।"
ਜੂਲਸ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਰਿੰਕ ਮਿਲਾਇਆ। "ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜੌਨੀ, ਕੀ ਤੂੰ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਵਚਨਬੱਧ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
ਜੂਲਸ ਨੇ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਡਰਿੰਕ ਪੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾਸ ਦੁਬਾਰਾ ਭਰਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਗੱਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੱਕ ਸਿਗਰਟ ਪੀ ਸਕਦੇ

ਹੋ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੱਕ ਪੀ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੱਕ ਖਾ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਡਾਕਟਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਉਹ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕਿਆ। "ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਔਰਤਾਂ ਲਈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। 'ਇਹ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ,' ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਸੀ। 'ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਸਕਦੇ ਹੋ,' ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚਿਹਰੇ ਗੁਲਾਬੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, 'ਡਾਕਟਰ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਗਰਭਵਤੀ ਹਾਂ,' ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਉਹ ਖਰਗੋਸ਼ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। 'ਪਰ ਇਹ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ,' ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, 'ਪਰ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਕੈਥੋਲਿਕ ਹਾਂ,' ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ।"
ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਹੋਈ ਅਤੇ ਦੋ ਵੇਟਰ ਖਾਣੇ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਸੇਵਾ ਵਾਲੇ ਕੌਫੀਪੌਟਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੱਡੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੋਰਟੇਬਲ ਮੇਜ਼ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸੈੱਟ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।
ਉਹ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਲੂਸੀ ਦੁਆਰਾ ਆਰਡਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਰਮ ਸੈਂਡਵਿਚ ਖਾਧੇ ਅਤੇ ਕੌਫੀ ਪੀਤੀ। ਜੌਨੀ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ। "ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਗਰਭਪਾਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਗਏ?"
ਲੂਸੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬੋਲੀ। "ਉਹ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਫਸੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਕੁੜੀਆਂ ਜੋ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।"
ਜੂਲਸ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। “ਇਹ ਇੰਨਾ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਖਰਕਾਰ ਇੱਕ ਸਰਜਨ ਬਣ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਚੰਗੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਲ ਖਿਡਾਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਚੰਗਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੂਰਖਤਾ ਨਾਲ ਡਰਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਗਰੀਬ ਬਦਮਾਸ਼ ਦਾ ਢਿੱਡ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੈਂਸਰ ਜਾਂ ਟਿਊਮਰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬਕਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਔਰਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛਾਤੀ ਕੱਟ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਛਾਤੀ ਕੱਟ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਦਾ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਕੈਂਟਲੂਪ ਵਿੱਚੋਂ ਬੀਜ ਕੱਢਦੇ ਹੋ। ਇਸ

xx xxx xxxxx xx xx xxxxxx xxx xx xxxxxx xxx xxxxx xxxxx xxxxxxx xx xxx xxxxxxx xxxxxxx xx, 'xxxxx xx xxxxxxxxx xx? xxxxx xx xxxxxxxxx xx?'
"xx xx xxx xxxxxxx xxxxxxx xxxxxx xxx xx xxx xxxxx xxxxxxx xxx xxxxxxx xxxxxx xxx xxxxxx xxx xxxxxx xxxxx xx xxxxxx xxxxx xx xxxxx, xxxxx xxx xxxxxxxxx xx xxxxx xxxxxxx xxxxx xxx xxx xxxxx xxx xxxxx-xxx xxxxx xxxxxxx xxxxxxx xxx, xxxxxxxx, xxx xxxxxx xxxxx xxx xxx xxx xxx xxxxx xxx xxx xxx xx xxxxx xx xxxxx xxx xxx xxx xxxxxx xxx 'xx xxxxxxx xx,' xxx xxxxxxxx xxx xx xxx xx xx xxxxx xxxxx xxxxx xxx xxxxx xxx xx xxxxxx xx xx xxxxx xx xxx xx xx xxxxxxx xx xxx xx xxxxx xxxxxxx xxx xxxxxxx xxxxxx xx xx xxxxx xxx 'xx xxx xxxxx xxxxx 'xx xxxxx xxxxxx xxx xxx xxx, xx xx xxx xxxxxx xxx 'xx xxxxxx xxxxx xxxxxx xxxxx xxxxxx xx xxx xx xxxxxxx xx xx xxx xxxxx xxxxxxx xxx xxxxx xx xxx xx xx xxxxx, 'xxxxxxx xx xxxxx xx, xx xxxxxxx xx?' " xxxxx xxxxx xxx xxxxx "xxxxxxx, xxxxxxx, xx xxx xxx xxx xxxxxxx xxxxxxxx xxxxxx xx xxxxxxx xxxxx xxx xxxxx, xx xxx xxxxx, xxxxxx xxxxxx xxxxx xxx xxxxx xxxxx xxxxxxx xx xxxxx xxxxx xxx xxxxxx xx xxxxx xxxxx xx, xxxxxx xxxxxxx xxxxxxxx xxxxx xxxxx xxx xxxxxx xxxxxxxx xxxxx xx xx xx xxxxxxxx xx xxxxx xxx xxxxxx xx xx xx xxxxx xxx xxxxxxx xxxxx xxx xxx xxxxxxx xxxxx xxxxxx xxxxx xxxxxxx xxx xxxxxxxx xxxxxx xx xxx xx xxxxx xx, xxx xxxxx xxxxx xxx xxxxx xxx xxxxxxxxx xxxxxxx xxx xxxxx xxx xxxx xxx xxxxx xxx xxx xxxxxx xxx xxxxxx xxxxx xxxxxxx xxxxx xxxxxxx xxx xxx xx xxx xxxxxxxxxxx xx, xxx xxxxx xx xxx xxxxxx xxxxxxxx xxx xxxxxx xxxxxxx xx xxx xxxxx xxxxxxx xxxxxx xxxxxxxx xxxxx xxx xxxxxxx xx xx xxx xxxxx xxxxx xxxxxxx xxxxx xxxxx xx xxxxx xxx xxxxxxx xxxxxxx xxxxxx xxxxx xxxxxxxxxxxx xxxxx xx xxxxx xxx"
"xxx xxxxxx xxxxxxxxxxxx xxxxx xx xxxxx," xxxxx xxxxxxx xx xxxxxx "xxx xx xxxxx xxx xxxxx xxxxx"
xxxxx xx xxxxx xxxxxx xxx xxxxxxx "xxxxxx xxxxxx xxxxx xx xx xxx xx, xxxxx? xxxxxxxxx xx xxxxx xxxxxxxxx xxxxx xxxxxxx xxxxxxxx xxx xxxxx xx xxx xx xxx xxx xx xxx xx?"
xxxxx xx xxxxx xxx xxxxxxxx "xxxxx xxxxxxxx xxxxxx xxxxxx xxx xxx xxxxx xxxxxxxx xxx xx xxx xxx xxx xxxxx xxx xxxxx xx xxxxx xxx xxx xx xxxxx xx xx xxxxxx xxxxxxx, xxxxxx xxxxxx xxx xx xx xx xx xx?"

ਲੂਸੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਇਕੱਠੇ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਫਰੈਡੀ ਵੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਹੋਟਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੈਸੀਨੋ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਸੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਡੌਨ ਸ਼ਾਇਦ ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਈਕ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਠੀਕ ਕਰ ਲਿਆ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਲੂਸੀ ਹੱਸ ਪਈ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਅ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।"
ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ? ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜਲਦੀ ਕਰਵਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।" ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕੀ। "ਜੂਲਸ ਨੂੰ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਸ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਰੀਖਕ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ।"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਸੁੱਕੇ ਜਿਹੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਸੀ।"
"ਓਹ," ਲੂਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਖੈਰ, ਮਾਈਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜੂਲਸ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਜੂਲਸ ਨੇ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਾਂ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸਿੱਧੀ, ਆਮ ਸਰਜਰੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਯੋਗ ਆਦਮੀ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।"
ਸੂਟ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਦਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਫਿਰ ਹੋਸ਼ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਜਾ ਕੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਜੂਲਸ ਅਤੇ ਲੂਸੀ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਗਏ। ਨੀਨੋ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਿਆਣਾ ਆਦਮੀ ਬਣਨਾ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜੌਨੀ, ਯਾਦ ਹੈ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਾਮ ਸਪ੍ਰਿੰਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਬ੍ਰੌਡਜ਼ ਨਾਲ ਸੀ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਸ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜੌਨੀ?"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਜ਼ਰੂਰ, ਨੀਨੋ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"
ਲੂਸੀ ਅਤੇ ਜੂਲਸ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਜਾਣਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨੀਨੋ ਵਰਗੇ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ

ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਈਰਖਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ? ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ, ਕਿ ਨੀਨੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਉਸਨੂੰ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਛੱਡ ਗਈ ਸੀ।
ਜੂਲਸ ਨੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ। "ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਰਸ ਬੁਲਾਵਾਂਗਾ," ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ।"
ਨੀਨੋ ਮੁਸਕਰਾਈ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਡਾਕਟਰ, ਨਰਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਨਾ ਬਣਾਓ।"
ਜੂਲਸ ਨੇ ਨਰਸ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਅਤੇ ਲੂਸੀ ਚਲੇ ਗਏ। ਜੌਨੀ ਨਰਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਨੀਨੋ ਫਿਰ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਥਕਾਵਟ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਪਾਮ ਸਪ੍ਰਿੰਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਵੱਡੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਈਰਖਾ ਨਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਨੀਨੋ ਈਰਖਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਆਪਣੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉਸ ਫ਼ਿਲਮ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਘਟੀਆ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਜੋ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਫ਼ਿਲਮ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਕ ਸਟਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਕਮਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤਸਵੀਰ ਬਜਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੈਕ ਵੋਲਟਜ਼ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਦਸ ਸਾਲ ਗੁਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਜੌਨੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਹੋਰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਿਰਮਾਣ ਅਧੀਨ ਸਨ, ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਉਹ ਖੁਦ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਨੀਨੋ ਸੀ। ਨੀਨੋ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨਮੋਹਕ, ਡੋਪੀ ਪ੍ਰੇਮੀ-ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਔਰਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਧੱਕਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਗੁਆ ਬੈਠਾ। ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਛੂਹਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਗੌਡਫਾਦਰ ਬੈਂਕ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਅੱਜ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸਫਲ ਸੁਤੰਤਰ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਓਨੀ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਜਿੰਨੀ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗਾਇਕ ਵਜੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਸੁੰਦਰ ਗੋਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਛਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਪਾਰਕ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ। ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਜਹਾਜ਼ ਸੀ, ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ

ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟੈਕਸ ਲਾਭਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?
ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਦੇ ਰਸਤੇ ਦੁਖਦੇ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਖੁਜਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਖਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਖਾਰਸ਼ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਗਾਉਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਡਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜੂਲਸ ਸੇਗਲ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੂਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਘੋਰ ਅਤੇ ਘਟੀਆ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਗਲਾ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਨਰਕ ਵਾਂਗ ਦੁਖਦਾ ਸੀ, ਮਣਕਿਆਂ ਨੂੰ ਉਤਾਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੁਖਦਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਵੀ ਦਰਦਨਾਕ, ਜਲਣ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ, ਡਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।
ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀ ਫਾਇਦਾ? ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿਰਫ਼ ਬਕਵਾਸ ਸੀ। ਗਾਉਣਾ ਹੀ ਉਹੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਗਾਇਕੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੰਗੀਤ ਬਾਰੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸਾਲਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਕਿੰਨੀ ਬਰਬਾਦੀ, ਕਿੰਨੀ ਬਰਬਾਦੀ।
ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵੀਕਐਂਡ ਵਰਜੀਨੀਆ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਨਾ ਕਿਹਾ। ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਲਾਕਸ਼ੁਦਾ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਕਹੇਗੀ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ, ਜੌਨੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਵਰਜੀਨੀਆ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ। ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨਾਲੋਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰਵਾਹ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜਿਨਸੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੈਂਹਠ ਸਾਲ ਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਰਿਟਾਇਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।
ਪਰ ਹਕੀਕਤ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਵਰਜੀਨੀਆ ਖੁਦ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉਦਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਉਸਨੂੰ

ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੰਨੀਆਂ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਗਰਲ ਫਰੈਂਡਜ਼ ਨਾਲ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਰੈਂਚ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਭੇਜ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਚੁੰਮਿਆ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਕਿਹੜਾ ਬੱਚਾ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਬਦਚਲਣ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਘੁੰਮਣਾ ਜੋ ਪਿਤਾ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਖੁਦ ਚੁਣਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕੁਝ ਡਰਿੰਕ ਪੀਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਵੀ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂਗਾ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾੜੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ, ਪਰ ਪਛਾਣਨਯੋਗ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣਾ ਉਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਡਰਿੰਕ ਪੀਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਵਰਜੀਨੀਆ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਚੰਗੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਬਣੋਗੇ।" ਜੌਨੀ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਇਹ ਇੰਨਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹੀ ਗਲਤ ਸੀ। ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਵਰਜੀਨੀਆ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਣਾ ਬਹੁਤ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚਿੜਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ, ਜਿਨਸੀ ਰਿਵਾਜ ਜਾਂ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਪਕੜ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਘੱਟ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ। ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ, ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮੈਂ ਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।"
ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਗੁੱਸਾ ਸੀ। "ਓ, ਜੌਨੀ, ਤੂੰ ਹੁਣ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਤੂੰ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਦਾ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਉਸ ਮੂਰਖ ਗਾਇਕੀ ਬਾਰੇ ਕਿਉਂ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈਂ? ਤੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਂਦਾ ਹੈਂ।"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਗਾਇਕ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਗਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਬੁੱਢਾ ਹੋਣ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ?"

ਵਰਜੀਨੀਆ ਬੇਸਬਰੇ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਗਾਉਣਾ ਕਦੇ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਫਿਲਮਾਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।"
ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ ਜਦੋਂ ਜੌਨੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਘਟੀਆ ਗੱਲ ਹੈ।" ਉਹ ਹਿੱਲ ਗਿਆ। ਵਰਜੀਨੀਆ ਅਜਿਹਾ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਨਾਪਸੰਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ?
ਵਰਜੀਨੀਆ ਉਸਦੇ ਦੁਖੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੰਨਾ ਘਿਣਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਤੁਹਾਡੇ ਗਾਉਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਣ ਲੱਗੀਆਂ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਨੰਗੀ ਹੋ ਕੇ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿਆਂ? ਇਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਗਾਇਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੁਆ ਦਿਓ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਾ ਗਾ ਸਕੋ। ਪਰ ਇਹ ਸਾਡੇ ਤਲਾਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਖਤਮ ਕੀਤਾ। "ਤੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ।" ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਦਾ ਨੰਬਰ ਡਾਇਲ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀਕਐਂਡ ਲਈ ਪਾਮ ਸਪ੍ਰਿੰਗਜ਼ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦਾ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਸਲ ਤਾਜ਼ੀ ਜਵਾਨ ਸੁੰਦਰਤਾ ਜਿਸ ਕੋਲ ਉਹ ਘੁੰਮਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। "ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਰੱਖੇਗੀ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗਾ।"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਵਰਜੀਨੀਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਠੰਡਾ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਮੌਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ, ਉਹ ਵੀਕਐਂਡ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਰਾ ਜ਼ਹਿਰ ਕੱਢ ਦੇਵੇਗਾ।
ਯਕੀਨਨ, ਪਾਮ ਸਪ੍ਰਿੰਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਉੱਥੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਰਤਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਲ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਟਾਫ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਇੰਨੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪੱਖ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਾਲਚੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪੂਲ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇਣ ਲਈ ਆਏ। ਨੀਨੋ ਆਪਣੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਧਮਾਕੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਧੁੱਪ ਤੋਂ ਗਰਮ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕੁੜੀ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਬੈਂਡਬਾਕਸ ਸੁਨਹਿਰੀ

ਟੀਨਾ, ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਨਹਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ। ਵਰਜੀਨੀਆ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।
ਉਹ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਵਾਲੇ ਵੇਹੜੇ ਵਾਲੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿਆਨੋ ਸੀ। ਬੈਂਡ ਨਾਲ ਗਾਉਂਦਿਆਂ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਹਾਸੇ ਲਈ ਪਿਆਨੋ ਨਾਲ ਘੁੰਮਾਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਚੰਦਰਮਾ-ਨਰਮ ਬੈਲਡ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੀਤ ਚੁਣ ਸਕੇ। ਉਹ ਹੁਣ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਿਆਨੋ ਦੇ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਗੁਣਗੁਣਾਇਆ, ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ, ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਟੀਨਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਡਰਿੰਕ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਆਨੋ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਧੁਨਾਂ ਵਜਾਈਆਂ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਗੁਣਗੁਣਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਨੋ 'ਤੇ ਛੱਡ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਹਾਉਣ ਲਈ ਉੱਪਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਵਰ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਛੋਟੇ ਵਾਕ ਗਾਏ, ਜਿਵੇਂ ਬੋਲਣਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਟੀਨਾ ਅਜੇ ਵੀ ਇਕੱਲੀ ਸੀ; ਨੀਨੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੀ ਕੁੜੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।
ਜੌਨੀ ਫਿਰ ਪਿਆਨੋ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਟੀਨਾ ਪੂਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੂੰਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੁਰਾਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬਾਹਰ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਸਹੀ ਸਰੀਰ ਨਾਲ। ਉਸਨੇ ਵਿਹੜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਟੀਨਾ ਅਜੇ ਵੀ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣੇ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਗਾਣੇ 'ਤੇ ਤਾਜ਼ਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੂਰਾ ਗਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਵੇ, ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਗੂੰਜਦੇ ਰਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਆਈ। ਇਹ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਅਮੀਰ, ਡਾਰਕ ਰਿਚ। ਉਸਨੇ ਗਾਣਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਕੇ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਿਆਨੋ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨੀਨੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ, ਪੁਰਾਣਾ ਦੋਸਤ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ।" ਜੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਘੁੰਮਾਇਆ। ਨੀਨੋ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇਕੱਲਾ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਕੁੜੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ। ਉਸਨੂੰ ਨੀਨੋ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਹਾਂ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਚਲੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਲਈਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿਓ।"

ਨੀਨੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿਓ। ਉਹ ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਠੇਸ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਵਾਂਗਾ।"
"ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਦੋ ਵਾਰ ਮਾਰਿਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਭੇਜ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗੇਗਾ?"
"ਬੈਠੋ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਿਓ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਬੁਰਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੱਗੇ। ਉਸਨੇ ਪਾਮ ਸਪ੍ਰਿੰਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਬੈਂਡ ਲੀਡਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਲਈ ਇੱਕ ਮੈਂਡੋਲਿਨ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਬੈਂਡ ਲੀਡਰ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, "ਨਰਕ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਂਡੋਲਿਨ ਨਹੀਂ ਵਜਾਉਂਦਾ।" ਜੌਨੀ ਚੀਕਿਆ, "ਬੱਸ ਇੱਕ ਲੈ ਆ।"
ਘਰ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਸਾਜ਼ੋ-ਸਾਮਾਨ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੌਨੀ ਕੰਮ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਨੀਨਾ ਨੂੰ ਮੈਂਡੋਲਿਨ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗੀਤ ਗਾਏ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਾਇਆ, ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਉਸਦਾ ਗਲਾ ਠੀਕ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅਕਸਰ ਗਾਉਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੋਲ ਕਿਵੇਂ ਬੋਲੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਗਾਣੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਸੂਝਵਾਨ ਰੂਪਾਂ ਨਾਲ ਗਾਏ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਅਸਲ ਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸੁਣਦੇ ਸਮੇਂ ਚੰਗੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਠੀਕ ਸੀ, ਬਸ ਜੰਗਾਲ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੈਟਰੋਨੋਮ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਬਸ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਉਸਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ।
ਅਖੀਰ ਉਸਨੇ ਗਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਟੀਨਾ ਚਮਕਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਚੁੰਮਿਆ। "ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੰਮੀ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਹੱਸ ਪਏ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੀਡਬੈਕ ਵਜਾਇਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਜੌਨੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ

ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਗਾਉਣ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵੀ ਸੀ। ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਸੱਚੀ ਭਾਵਨਾ, ਵਧੇਰੇ ਚਰਿੱਤਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗਾਇਕੀ ਦਾ ਤਕਨੀਕੀ ਹਿੱਸਾ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਉੱਤਮ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਸਟਰਫੁੱਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਹੁਣ ਇੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ, ਨਰਕ ਵਾਂਗ ਜੰਗਾਲ, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਆਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ? ਜੌਨੀ ਨੀਨੋ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਕੀ ਇਹ ਓਨਾ ਹੀ ਵਧੀਆ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ?"
ਨੀਨੋ ਨੇ ਉਸਦੇ ਖੁਸ਼ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋ।"
ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਕਿ ਨੀਨੋ ਇੰਨਾ ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। "ਤੂੰ ਕੁੱਤੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਗਾ ਸਕਦਾ। ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸ ਰਾਤ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ। ਉਹ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਟੀਨਾ ਨੇ ਰਾਤ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਈ ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁੜੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ। ਪਰ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਤੂੰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ।
ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਡਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਉੱਠਿਆ, ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਡਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਡਰ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਗੁਣਗੁਣਾਇਆ, ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਜਾਮੇ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਪਿਆਨੋ 'ਤੇ ਇੱਕ ਧੁਨ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨਾਲ ਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਗਾਇਆ ਪਰ ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਘੱਗਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤਾਰਾਂ ਸੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਗਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਆਸਾਨ, ਆਸਾਨ, ਬਸ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬੁਰਾ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਫਿਲਮਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਟੀਨਾ ਨਾਲ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਵਰਜੀਨੀਆ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਗਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰੇਗੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਛਤਾਵਾ ਸੀ। ਜੇ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਲਈ ਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰਾ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਹੁੰਦਾ।
ਹੋਟਲ ਦੀ ਨਰਸ ਦਵਾਈ ਨਾਲ ਭਰੀ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ। ਜੌਨੀ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗਾ

ਨੀਨੋ, ਜੋ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨੀਨਾ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਪਸ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਈਰਖਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨੀਨੋ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਈਰਖਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਪਸ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਗਾਉਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪਰਵਾਹ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਇੰਨੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।

ਅਧਿਆਇ 27

ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ, ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਆਦਮੀ ਸਨ: ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਬਾਡੀਗਾਰਡ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਐਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਸੀ।
ਹੋਟਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਕਮਰੇ ਮਾਈਕਲ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਾਰਟੀ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਹ ਲੋਕ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਈਕਲ ਲਈ ਦੇਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ।
ਫਰੈਡੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦਾ ਨਿੱਘੇ ਗਲੇ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਫਰੈਡੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਵਧੇਰੇ ਦਿਆਲੂ, ਹੱਸਮੁੱਖ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੈਂਡੀਫਾਈਡ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸਲੇਟੀ ਰੇਸ਼ਮ ਅਤੇ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸਮਾਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਵਾਂਗ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕੱਟੇ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਨਾਈ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਮੈਨੀਕਿਓਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਠੀਕ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਹੈਂ? ਕੇਅ ਕਿਵੇਂ ਹੈ? ਉਹ ਕਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆਵੇਗੀ?"
ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਤੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਕੇਅ ਇਸ ਵਾਰ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੀ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੱਚਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਫਰੈਡੀ, ਮੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਜਾਂ ਪਰਸੋਂ ਸਵੇਰੇ ਵਾਪਸ ਉੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਫਰੈਡੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਾਡੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਸ਼ੈੱਫ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਖਾਣਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਜਾਓ ਆਪਣਾ ਨਹਾਓ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲੋ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸੈੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤਿਆਰ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ, ਮੈਨੂੰ ਬੱਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਚਲੋ ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਨੂੰ ਅੰਤ ਤੱਕ ਬਚਾ ਲਈਏ, ਠੀਕ ਹੈ? ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਅਤੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਖਾਣ ਲਈ ਕਹੋ। ਅਤੇ ਲੂਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਡਾਕਟਰ ਦੋਸਤ

ਨੂੰ। ਅਸੀਂ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।" ਉਹ ਹੇਗਨ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਕੋਈ ਵੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਟੌਮ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਫਰੈਡੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਈਕਲ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੇਗਨ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਫਰੈਡੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਗੰਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰੈਡੀ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੌਂਸਲਰ ਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਹੇਗਨ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਫਰੈਡੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮਾੜੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਸੀ। ਡੌਨ ਨੇ ਖਾਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ।
ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਖਾਸ ਡਿਨਰ ਟੇਬਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ। ਲੂਸੀ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਇੰਨੇ ਬਿਹਤਰ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਜੂਲਸ ਸੇਗਲ ਨੇ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਗੱਲ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਚੰਗਾ ਕੰਮ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੀ ਸਾਈਨਸ ਠੀਕ ਹੈ?"
“ਠੀਕ ਹੈ,” ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ।”
ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਡੌਨ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਢੰਗ-ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ। ਕਿਸੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਸਤਿਕਾਰ, ਉਹੀ ਹੈਰਾਨੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਦਰਤੀ ਸੀ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਦਰਦ ਵਿੱਚ। ਹੇਗਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਨਵਾਂ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ; ਅਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਅੜਿੱਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਅਖਬਾਰ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਕੁਝ ਪੀਣ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵੇਟਰਾਂ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। "ਸੁਣੋ ਤੁਹਾਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਵਧੀਆ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਏ ਹਨ। ਵਧਾਈਆਂ।" “ਧੰਨਵਾਦ,” ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਕੀ ਮੰਗਿਆ ਜਾਵੇਗਾ?
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ। "ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਥੋਂ ਵੇਗਾਸ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦਿਲਚਸਪੀਆਂ ਵੇਚ ਕੇ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸੈਟਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਡੌਨ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੁਣੇ ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦੋ, ਤਿੰਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ

ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤਿੰਨ ਹੋਟਲਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੈਸੀਨੋ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਦੇਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅੰਕ ਹੋਣਗੇ।
"ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗਾ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮਾਈਕਲ ਲੂਸੀ ਅਤੇ ਜੂਲਸ ਸੇਗਲ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜੂਲਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਗਰਭਪਾਤ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇਣਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਜਾਣਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਜੂਲਸ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਡਾਕਟਰੀ ਸੈੱਟਅੱਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਜੋ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਬੇਧਿਆਨੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਬਿਲਕੁਲ, ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤ, ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਲੋਕ, ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਸਪਤਾਲ ਬਣਾਉਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਦਾ ਵਿਕਾਸ ਹੋਣ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਓਪਰੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇਣਗੇ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਹੇ ਰੱਬਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਜਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਸਰਜਨ ਇਸ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਜਾਂ ਕੋਈ ਅੱਧਾ ਵੀ ਚੰਗਾ? ਅਸੀਂ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਨ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰਹੋ। ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਲੂਸੀ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?"
ਜੂਲਸ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਭਵਿੱਖ ਹੈ।"
ਲੂਸੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮਾਈਕ, ਜੇ ਤੂੰ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਵਾਂਗ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੀ।"
ਉਹ ਸਾਰੇ ਹੱਸ ਪਏ। ਜੂਲਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ। ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਲਈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਠੰਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਕੋਈ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਬਸ ਤੁਹਾਡਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਲੂਸੀ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮਾਈਕ, ਦੁਖੀ ਨਾ ਹੋ।"
ਮਾਈਕਲ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਉਹ ਜੂਲਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਤੇਰੇ ਲਈ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਤੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਤਾਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਹਨ। ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਮੂਰਖ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਾਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ? ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਕੀ? ਹੋਰ ਕਿਸਨੇ ਕਦੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉਂਗਲ ਚੁੱਕੀ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਸੀ? ਜਦੋਂ

ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸਰਜਨ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਲਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮੰਗ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਹੀ ਕਰੇਂਗਾ ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਲਈ ਕਰੇਂਗਾ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਤਾਰ ਹੈ। ਪਰ ਤੂੰ ਇਸਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈਂ।"
ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਡੌਨ ਖੁਦ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਜੂਲਸ ਭੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮਾਈਕ, ਮੇਰਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ। ਭੁੱਲ ਜਾਓ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਸੀ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਚਾਰ ਹੋਟਲਾਂ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਹੋਵੋਗੇ। ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਟਾਫ ਲਓ। ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਸੇ ਵੀ ਵੱਧ ਜਾਣਗੇ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਟੌਮ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਲੂਸੀ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਰੋ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋਟਲ ਆਰਕੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦਾ ਤਾਲਮੇਲ ਕਰੋ। ਵਿੱਤੀ ਪੱਖ ਤੋਂ। ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਕੈਸੀਨੋ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜ ਹੈ। ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਜੂਲਸ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਬੁੱਢੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
ਫਰੈਡੀ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਗਾਰ ਫੂਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਡੌਨ, ਫਰੈਡੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਦ ਦੱਸੇਗਾ, ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।"
"ਫਿਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੈ?" ਫਰੈਡੀ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। "ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਸੀਨੋ ਪੈਸੇ ਗੁਆ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਮੇਰਾ ਉਸ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?"
"ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਨੀਨੋ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।"
ਜੌਨੀ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਨੀਨੋ ਕਾਫ਼ੀ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਰਸ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਡਾਕਟਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵਚਨਬੱਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਨੀਨੋ!"

ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨ, "ਨੀਨੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੰਗਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਘਟੀਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਰਾਬ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ।"
“ਹਾਂ,” ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਪੈਸਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਗਾਣਾ ਜਾਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਲਈ ਪੰਜਾਹ ਗ੍ਰੈਂਡ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਉਡਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿੰਨੇ ਸਾਲ ਅਸੀਂ ਦੋਸਤ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਡਰਾਉਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ। ਅਤੇ ਕੁੱਤੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।”
ਜੂਲਸ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਸੂਟ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਹੋਈ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਆਰਾਮ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਨੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਅਖਬਾਰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਹੇਗਨ ਸੀ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਦੋ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ ਸਨ।
ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਹੁੱਡ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਬਰੁਕਲਿਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਰਡਰ ਇਨਕਾਰਪੋਰੇਟਿਡ ਫਾਂਸੀਦਾਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧੀ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਉਹ ਜੂਏਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਭਾਲ ਲਈ ਪੱਛਮ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਟ੍ਰਿਪ 'ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਹੋਟਲ ਕੈਸੀਨੋ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਤਲ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਉਸ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ, ਫਰੈਡੀ, ਲੂਸੀ ਅਤੇ ਜੂਲਸ ਸੇਗਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਉਸਦਾ ਸੋਹਣਾ ਚਿਹਰਾ ਹੁਣ ਉਦਾਸ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮਾਈਕ। ਮੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗਾ। ਕਿਵੇਂ?"
ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੋਸਤਾਨਾ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਜ਼ਰੂਰ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਮਿਸਟਰ ਗ੍ਰੀਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਪਿਲਾਓ, ਟੌਮ।" ਜੂਲਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਐਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਨਾਮ ਦਾ ਆਦਮੀ ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਝੁਕ ਰਹੇ ਬਾਡੀਗਾਰਡਾਂ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੇਗਾਸ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਜੂਏਬਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਸਥਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਲਈ ਘਾਤਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਵਰਜਿਤ ਸੀ।

ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਡੀਗਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਚਿਪਸ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਘਰ 'ਤੇ ਜੂਆ ਖੇਡ ਸਕਣ।" ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੂਲਸ, ਲੂਸੀ, ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਬਾਡੀਗਾਰਡ, ਅਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ।" ਉਦੋਂ ਹੀ ਨੇਰੀ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਬਾਕੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ। ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਫਰੈਡੀ, ਟੌਮ ਹੇਗਨ, ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਏ।
ਗ੍ਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਬੜੇ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਆਏ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕੀ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਖਰੀਦ ਲਵਾਂਗਾ। ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦਦਾ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਡਾ ਕੈਸੀਨੋ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪੈਸੇ ਗੁਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਬਿਹਤਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"
ਗ੍ਰੀਨ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੱਸ ਪਈ। "ਓਏ ਡੈਮ ਡੈਗੋਸ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਨ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੇਰਾ ਬੁਰਾ ਸਮਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਰੈਡੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਧੱਕਦੀ ਹੈਂ। ਇਹੀ ਤੂੰ ਸੋਚਦੀ ਹੈਂ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਧੱਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਗੇ।"
ਮਾਈਕਲ ਅਜੇ ਵੀ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸਮਝਦਾਰ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਫਰੈਡੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਟਲ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੈਸੀਨੋ ਨੂੰ ਬੈਂਕਰੋਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੱਟ 'ਤੇ ਮੋਲੀਨਾਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਸੇਵਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹਿੱਸਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਜਬ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਖਰੀਦ ਲਵਾਂਗੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੈ? ਤੁਹਾਡੇ ਕੈਸੀਨੋ ਦੇ ਪੈਸੇ ਗੁਆਉਣ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।"
ਗ੍ਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਹੁਣ ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੌਡਫਾਦਰ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਸਾਨ ਚੋਣ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਸਲਾਹ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਮਾਈਕ, ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ।"

ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੂੰ ਇਸੇ ਲਈ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਫਰੈਡੀ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈਂ?"
"ਟੌਮ ਹੇਗਨ, ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਫਰੈਡੀ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ। ਫਰੈਡੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।" ਆਹ, ਮਾਈਕ, ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੋ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਹੈਂਡਲ ਤੋਂ ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਤੇ ਉਹ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਹਾਂ। ਠੀਕ ਹੈ, ਮੋ?"
ਗ੍ਰੀਨ ਸਾਵਧਾਨ ਸੀ। "ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਫਰੈਡੀ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਕਟੇਲ ਵੇਟਰੈਸਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਬਹਿਸ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।"
ਮਾਈਕਲ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਦਾਸ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਸਿੱਧਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਫਰੈਡੀ?"
ਫਰੈਡੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਵੱਲ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਗ੍ਰੀਨ ਹੱਸ ਪਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ,
"ਇੱਕ ਕੁੱਤੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸੌਣ ਲਈ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪੁਰਾਣਾ ਸੈਂਡਵਿਚ ਕੰਮ। ਫਰੈਡੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰੌਡਜ਼ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਫਰੈਡੀ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ। ਡੌਨ ਸੈਕਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੰਗ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਫਰੈਡੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੋ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਮਾਨਿਤ ਹੋਣ ਦੇਣ ਨਾਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਸਤਿਕਾਰ ਘੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮਾੜੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇਗਾ।
ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ।"
ਗ੍ਰੀਨ ਨੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਕੁੱਤੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਤੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੰਜੋੜ ਕੇ ਭਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈਂ? ਮੈਂ ਝਟਕੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਖੁਦ ਡੌਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ।"

ਫਰੈਡੀ ਨੇ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਟੌਮ, ਤੁਸੀਂ ਕੌਂਸਲਰ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਡੌਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਠੰਡਾ ਧਮਾਕਾ ਵੇਗਾਸ ਦੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ 'ਤੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਡੌਨ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਰਧ-ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਹੁਣ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਟੌਮ ਨੂੰ ਕੌਂਸਿਗਲੀਅਰ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਵਕੀਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ।"
ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ, "ਫਰੈਡੀ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਹੈਂ, ਮੈਨੂੰ ਤੇਰਾ ਸਤਿਕਾਰ ਹੈ। ਪਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੱਖ ਨਾ ਲੈਣਾ। ਮੈਂ ਡੌਨ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਾਂਗਾ ਵੀ ਨਹੀਂ।" ਉਹ ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਊਰਜਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੈਸੀਨੋ ਪੈਸੇ ਕਿਉਂ ਗੁਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹੱਥ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਖੈਰ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਥੁੱਕਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ।"
ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਗ੍ਰੀਨ ਅਤੇ ਫਰੈਡੀ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਦੂਰ ਚਲੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਸ਼ੁਭ ਰਾਤਰੀ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ ਚਲੇ ਗਏ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ: ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਹੋਟਲ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਵੇਚੇਗਾ। ਇਹ ਫਰੈਡੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸੁਨੇਹਾ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਨੀਨੋ ਦੇ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ। ਜੂਲਸ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਬੰਦ ਪਰਦਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨੀਨੋ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਰਦੇ ਵਾਪਸ ਖਿੱਚੇ ਗਏ।

ਮਾਈਕਲ ਨੀਨੋ ਦੇ ਦਿੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਆਦਮੀ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅੱਖਾਂ ਘਬਰਾ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਮੂੰਹ ਢਿੱਲਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਢਿੱਲੀਆਂ ਸਨ। ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਨੀਨੋ, ਤੈਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ। ਡੌਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੇਰੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ।"
ਨੀਨੋ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੀ। "ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਸ਼ੋਅ ਬਿਜ਼ਨਸ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋਵੋਗੇ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਰਿਵਾਰ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ।"
ਨੀਨੋ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੁਝ ਨਹੀਂ।"
ਮਾਈਕਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪਲਾਂ ਲਈ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਫਰੈਡੀ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਗਿਆ, ਪਰ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੁਕਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਏਆਈ ਨੇਰੀ ਨਾਲ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਮਾਈਕਲ ਨੇਰੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗਾ ਬਣਾਇਆ?"
ਨੇਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਿਆ। "ਮੈਂ ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ ਇੱਥੇ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ।"

ਅਧਿਆਇ 28

ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਸਵਾਰੀ 'ਤੇ, ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੌਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਬੇਕਾਰ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਸਮਾਂ ਵੀ। ਇਸਨੂੰ ਹੁਣ ਟਾਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਸਾਰੀਆਂ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ, ਦੋ ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਨੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੈਪੋਰਗੀਮਜ਼ ਅਤੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਾਈਕਲ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਹੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦੱਸਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਏ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕੇਅ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸਿੱਖਣ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨਾਲ ਲੰਬੇ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਏ ਸਨ, ਡੌਨ ਨਾਲ ਲੰਬੇ ਘੰਟੇ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਿੰਨਾ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ। ਇਸ ਕੋਲ ਮਿਡਟਾਊਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ, ਪੂਰੀਆਂ ਦਫਤਰੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਸਨ। ਇਸ ਕੋਲ ਫਰੰਟਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਦੋ ਵਾਲ ਸਟਰੀਟ ਬ੍ਰੋਕਰੇਜ ਹਾਊਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ, ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ 'ਤੇ ਬੈਂਕਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਕੁਝ ਕੱਪੜਾ ਕੇਂਦਰ ਫਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜੂਏ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਲੈਣ-ਦੇਣਾਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਸਿੱਖੀ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਸੰਗੀਤ ਰਿਕਾਰਡ ਜਾਅਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸੁਰੱਖਿਆ ਆਮਦਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਾਅਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦੇ ਫੋਨੋਗ੍ਰਾਫ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਪੈਕ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਫੜੇ ਨਹੀਂ ਗਏ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਟੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਗਏ ਰਿਕਾਰਡਾਂ 'ਤੇ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਸਲ ਪ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਇਸ ਜਾਅਲੀ ਬਣਾਉਣ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਗੁਆਉਣਾ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਡੌਨ ਨੇ ਨਕਲੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀ? ਹੇਗਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। ਕਾਰੋਬਾਰ ਤਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੌਨੀ ਡੌਨ ਦੇ ਮਾੜੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਚਪਨ ਦੀ

ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰਗੋਟ ਐਸ਼ਟਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਡੌਨ ਬਹੁਤ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ।
"ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਪੁਲਿਸ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਗਈ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ। ਇਹ ਕੌਨੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਠੀਕ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਮੂਨਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਅਕਸਰ ਦੇਖਦਾ ਸੀ, ਡੌਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਉਸਨੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਚਲਾਕੀ ਜਾਂ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਸਦੀਆਂ ਵਿਭਿੰਨ ਰੁਚੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕੇਅ ਨਾਲ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿਆਹ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਦੇ ਮਾਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਮਾਈਕਲ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਕੇਅ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਮਾਲ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਚੰਗੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲੀ ਇਤਾਲਵੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਬੱਚਾ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਬਰਫੀਲਾ ਸੀ।
ਕੇਅ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਉਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਪਈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਡੌਨ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੈਪੋਰੈਗਮੇਸ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ, ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ, ਹੁਕਮ ਦੇਣੇ ਪੈਣਗੇ, ਫੈਸਲੇ ਲੈਣੇ ਪੈਣਗੇ ਜੋ ਉਸਦੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਗੇ।
ਹਰ ਸਵੇਰ ਜਦੋਂ ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਕੋਰਲੀਓਨ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾਉਣ ਲਈ ਉੱਠਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਮਾਮਾ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲ ਤੋਂ ਭਜਾ ਕੇ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਕੇ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸੱਸ ਹਰ ਸਵੇਰ ਚਰਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਅਕਸਰ ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ, ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਸਵੇਰ ਦੀ ਕੌਫੀ ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਪੋਤੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਰੁਕਦੀ ਸੀ।

ਮਾਮਾ ਕੋਰਲੀਓਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੇਅ ਤੋਂ ਇਹ ਪੁੱਛ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਬਣਨ ਬਾਰੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ, ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੇਅ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਵਜੋਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕੇਅ ਨੇ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਤੋਂ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਸਹੀ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਸਵੇਰ ਚਰਚ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਕੀ ਇਹ ਕੈਥੋਲਿਕ ਹੋਣ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਸਨੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਧਰਮ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਓ, ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸਿਰਫ਼ ਈਸਟਰ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਮਸ 'ਤੇ ਚਰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਦੋਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਕਰੇ।"
ਕੇਅ ਹੱਸ ਪਈ। "ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਸਵੇਰ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ?"
ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਮਾਮਾ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਫਰਸ਼ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, "ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੇਠਾਂ ਨਾ ਜਾਵੇ।" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ। "ਮੈਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉੱਥੇ ਉੱਪਰ ਜਾਵੇ।" ਉਸਨੇ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਇੱਕ ਬੇਰਹਿਮ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਹਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਗੰਭੀਰ, ਇਤਾਲਵੀ, ਪੁਰਾਣੇ ਕ੍ਰੋਨ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ। ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਹਾਨ ਡੌਨ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਰਾਦਰ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਪਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਕੇਅ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਾਮਾ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਉਹ ਹੁਣ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਬਾਗ਼, ਆਪਣੀਆਂ ਮਿਰਚਾਂ, ਆਪਣੇ ਟਮਾਟਰਾਂ ਨਾਲ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰਿਆ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਕਿਸਾਨ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਆਦਮੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਵੇਰੇ ਕੌਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਮਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਕੇਅ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਕੇਅ ਨੂੰ ਕੌਨੀ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ, ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਮਾਈਕਲ ਲਈ ਉਸਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪਿਆਰ। ਕੌਨੀ ਨੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਕੁਝ ਇਤਾਲਵੀ ਪਕਵਾਨ ਪਕਾਉਣੇ ਸਿਖਾਏ ਸਨ ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਸੁਆਦ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੋਰ ਮਾਹਰ ਪਕਵਾਨ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਸੀ।
ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੇ ਪਤੀ, ਕਾਰਲੋ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੀ ਸੀ। ਕੀ ਮਾਈਕਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਲੱਗਦਾ ਸੀ? ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ

"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?" ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਬੇਚਾਰੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਘਬਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ। ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦੇਵੇ।" "ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਦੱਸਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ?" ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸੁਝਾਅ 'ਤੇ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲਿਆ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਕੰਮ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕੇ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
ਕੇਅ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੌਨੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮਾਈਕਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਕੌਨੀ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਠੰਡਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੋਨੀ ਦੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕੌਨੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਲਈ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਲੋ ਸਿੱਧਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਚਲੋ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ।"
ਕੇਅ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਝਿੜਕਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਧੱਕਾ ਕਰੇ, ਕਿ ਉਹ ਠੰਡੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇਕਲੌਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਮੋੜ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਕਰਨਾ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ।
ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਰਪੱਖ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੱਲ। ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਛੋਟੀਆਂ- ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਹੁਦਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਲੋਕ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਹਿਸਾਨ ਮੰਗਣ ਲਈ ਘਰ

ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮਾਈਕਲ ਸਿਸਲੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹਰ ਮੈਂਬਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਧਾਰਾਤਮਕ ਸਰਜਰੀ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਮਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ; ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਮਾਲ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ 'ਤੇ ਚੀਕਿਆ, "ਤੂੰ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੈਂਗਸਟਰ ਵਾਂਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈਂ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗਰੀਬ ਪਤਨੀ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਠੀਕ ਕਰ ਲੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਨੱਕ ਸ਼ਰਾਬੀ ਆਇਰਿਸ਼ ਵਾਂਗ ਵਗਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਡੌਨ, ਮੇਜ਼ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ, ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
ਕੇਅ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਚੁੱਪ ਕਰ ਲਈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਝਗੜਾ ਕਰਨਾ ਨਿਰਾਦਰ ਹੁੰਦਾ।
ਪਰ ਡੌਨ ਦੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਕੌਨੀ, ਰਸੋਈ ਤੋਂ ਆਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਠੀਕ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਚਲੋ, ਮਾਈਕ, ਕਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰੋਗੇ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਬੇਧਿਆਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਹੀ ਨਾ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿੱਤਾ।
ਕੌਨੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ। "ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੋ," ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਟਿਕੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਰਗੜਿਆ। ਉਹ ਇਕਲੌਤੀ ਸੀ ਜੋ ਡੌਨ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਛੂਹਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਵਾਂਗ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਸੀ। ਡੌਨ ਨੇ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨੂੰ ਥਪਥਪਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਭੁੱਖੇ ਮਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਪੈਗੇਟੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ।"
ਕੌਨੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਵੱਲ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਕਾਰਲੋ, ਤੂੰ ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੇਂਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਤੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਲਵੇ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸਬੰਧ ਸਨ। ਕਾਰਲੋ, ਧੁੱਪ ਨਾਲ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਸੁਨਹਿਰੀ ਵਾਲ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਕੱਟੇ ਅਤੇ ਕੰਘੀ ਕੀਤੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੇ ਘਰੇਲੂ ਵਾਈਨ ਦੇ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਘੁੱਟ ਭਰਦਾ ਹੋਇਆ ਬੋਲਿਆ, "ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਈਕ ਨੂੰ

ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।" ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰਲੋ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਆਦਮੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ।
ਇਸ ਸਭ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਕੇਅ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੌਨੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮੋਹ ਰਹੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਵੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਾਰਲੋ ਦਾ ਜਵਾਬ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਰਦਾਨਾ ਹੱਥੋਪਾਈ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਕੇਅ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਵਿਗਾੜ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਾਈਨਸ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਮੁਰੰਮਤ ਨਾਲ ਸਾਈਨਸ ਵੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਕਰਵਾਏ। ਪਰ ਉਹ ਸਮਝ ਗਈ ਕਿ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਉਸਦੀ ਵਿਗਾੜ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।
ਪਰ ਕੇਅ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਠੀਕ ਕਰਾਵਾਂ?"
ਕੇਅ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕਿ ਇਹ ਆਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ਬਾਰੇ ਬੁਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਕਿ ਸਾਡਾ ਬੱਚਾ ਇਹ ਦੇਖੇ। ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ, ਮਾਈਕਲ।"
"ਠੀਕ ਹੈ।" ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਾਂਗਾ।"
ਉਹ ਉਸਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਘਰ ਆਉਣ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ। ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਗੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੇ ਸਨ।
ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਪਰ ਕੌਨੀ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਘਸੀਟਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਾਈਕਲ ਘਰ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਭਰਾ ਹੋ।" ਸਿਰਫ਼ ਡੌਨ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਹੈ?"
ਪਰ ਕੇਅ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਇਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਵੇਗਾਸ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਕੇਅ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਨੂੰ ਮਾਲ ਤੱਕ ਲੈ ਗਈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਮਿਲਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਬਿਨਾਂ ਇਕੱਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਾਲੇ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਵੇਂ ਆਦਮੀ, ਐਲਬਰਟ ਨੇਰੀ, ਨਾਲ ਜਹਾਜ਼ ਤੋਂ ਉਤਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਕੇਅ ਨੂੰ ਨੇਰੀ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਭਿਆਨਕ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ। ਉਸਨੇ ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਡਿੱਗਦੇ ਅਤੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੀ ਤੇਜ਼ ਭੇਦ ਭਰੀ ਨਜ਼ਰ ਦੇਖੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਪਈ। ਇਹ ਨੇਰੀ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇਅ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਮੋਢੇ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਹੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਵੇਖ ਸਕੇ।
ਕੇਅ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਅਤੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਕੇਅ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਅਤੇ ਐਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੇਅ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਨੇਰੀ ਦੋ ਹੋਰ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਰ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਚੱਲਦੀ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਈ।
ਕੇਅ ਨੇ ਕਦੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਨਿਮਰ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜੀਬ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵਰਜਿਤ ਖੇਤਰ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੇਅ ਨੂੰ ਹੁਣ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵੇਗਾਸ ਯਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮ ਬਿਤਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ੋਅ ਦੇਖਾਂਗੇ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਵਾਂਗੇ, ਠੀਕ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪੇਟ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਿਆ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ।" ਬੱਚੇ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੇ ਨਰਕ, ਤੁਸੀਂ ਯੈਂਕੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਤਾਲਵੀ ਹੋ। ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਬੱਚੇ।"
ਕੇਅ ਨੇ ਤਿੱਖੇ ਜਿਹੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਤਾਲਵੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯੈਂਕੀ ਹੋ। ਘਰ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਾਮ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰ 'ਤੇ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹੋ।" ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਈ। "ਤੁਸੀਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਓਗੇ?" "ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਾ ਕਰੋ।"
"ਮੈਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਾਂਗਾ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਸ ਰਾਤ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਕਮਰਾ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ, ਡੌਨ ਖੁਦ, ਮਾਈਕਲ, ਟੌਮ ਹੇਗਨ, ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਕੈਪੋਰੈਗਿਮ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ ਸਨ।
ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਸੁਖਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਰਧ-ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਤਣਾਅ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਵਰਗੇ ਉੱਦਮ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਰਾਸਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕੈਪੋਰਗੀਮ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ ਡੌਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਤਾਕਤ ਘਟ ਗਈ ਸੀ। ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਪਰਿਵਾਰ ਹੁਣ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਨਿਊਯਾਰਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਉਹ ਸਥਿਤੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਜੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਕਦੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਘਟਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੂਏ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਪਾ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ ਸਥਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਅਤੇ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਡੌਨ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ। ਮਾਈਕਲ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਹਾਕੇ ਲਈ ਚਲਾਕੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਨ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸਨੇ ਗੰਭੀਰ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਝੱਲੀਆਂ ਸਨ। ਫਰੈਡੀ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਦੀ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਆਦਮੀ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਆਦਮੀ ਲਈ ਮੁਹਾਵਰਾ ਅਨੁਵਾਦਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ

ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਡੌਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।
ਡੌਨ ਖੁਦ ਅਤੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਮਾਈਕਲ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਡੌਨ ਕਦੇ ਵੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਹੇਗਨ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਾਈਕਲ ਦਾ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਸਮਝ ਲਿਆ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਮਾਈਕਲ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਘਟਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸੋਨੀ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦਾ ਪੁਨਰਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਹੁਣ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਲੜਾਈਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਡਿਵੀਜ਼ਨਾਂ ਸਨ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਇਸ ਨੂੰ ਆਤਮਘਾਤੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਮਰਾਜਾਂ 'ਤੇ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ-ਟੈਟਗਲੀਆ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ। ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਦੁਆਰਾ ਬੁਲਾਈ ਗਈ ਇਸ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਗਾਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। "ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਟ੍ਰਿਪ 'ਤੇ ਚਾਰ ਹੋਟਲ ਕੈਸੀਨੋ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਸਾਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਸਿੱਧਾ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। "ਪੀਟ, ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਅਤੇ ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚੱਲੋ। ਉਸ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਦੋਸਤੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਾਂਗੇ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਹੋਰ ਸੋਚ ਕੇ ਤੁਹਾਡਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਅਗਵਾਈ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਗੱਲਬਾਤ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਬਰ ਰੱਖੋ।"

ਟੈਸੀਓ ਬੋਲਿਆ। "ਜੇ ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ? ਡੌਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਨਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
ਡੌਨ ਨੇ ਇਸਦਾ ਸਿੱਧਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੈਂ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਮਾਈਕਲ ਆਪਣਾ ਸਤਿਕਾਰ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।"
ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਉਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਯਾਦ ਆਈਆਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਦੁਆਰਾ ਵੇਗਾਸ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਤ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਫਰੈਡੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਨ ਬਾਰੇ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਚੂਹੇ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਇੱਕ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਮਨਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਬੋਲਿਆ। "ਕੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਅਸੀਂ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵੇਚ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਟੈਸੀਓ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ, ਕਾਰਲੋ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਨੇਵਾਡਾ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
ਕਾਰਲੋ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕ ਗਿਆ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਤਾਰਾਮੰਡਲਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮੇਗਾ।
ਮਾਈਕਲ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। “ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਹੁਣ ਕੌਂਸਲਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਵਕੀਲ ਬਣਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲਗਭਗ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਹੈ ਅਤੇ ਬੱਸ। ਟੌਮ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਸਲਾਹ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?" ਉਹ ਸਾਰੇ ਹੱਸ ਪਏ। ਪਰ ਮਜ਼ਾਕ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਬਾਹਰ ਸੀ; ਉਸ ਕੋਲ ਹੁਣ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਹੇਗਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਪਰ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਦਾਸ ਸੀ।

ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਮੋਟੇ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਸਾਹ ਘੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਬੋਲਿਆ। "ਫਿਰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਕੀ ਇਹੀ ਹੈ?"
"ਸ਼ਾਇਦ ਘੱਟ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਬੇਸ਼ੱਕ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਤਾਕਤ ਪੱਛਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਵਸਥਿਤ ਹੋਵੋਗੇ।"
ਟੈਸੀਓ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਨਵੇਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਭਰਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਬਦਮਾਸ਼ ਮੇਰੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣਾ ਸਿਆਣਪ ਹੋਵੇਗੀ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬੱਸ ਚੁੱਪ ਰਹੋ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਸਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਟੈਸੀਓ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡੌਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਮਾੜੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ। "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਗੌਡਫਾਦਰ, ਸਾਡੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਬਹਾਨਾ ਬਣਨ ਦਿਓ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਇਸ ਨੇਵਾਡਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਗਲਤ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉੱਥੇ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦੇਵੇ? ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਅਤੇ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਪੀਟ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਵੇਗੀ, ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਹੇਠ ਆਵਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਪਸੰਦ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘੱਟੋ- ਘੱਟ ਸਟੇਟਨ ਆਈਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਇਲਾਕਿਆਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਈ ਹੈ, ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟ ਸਕਦਾ।"
ਟੈਸੀਓ ਨੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੜਕਾਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਨਵਾਂ ਮੁਖੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੀ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਠੀਕ ਸਮਝਦਾ ਹੈ? ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ਬਦ ਉਸਨੂੰ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਮਾਈਕਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਟੇਸੀਓ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਮੁੱਖ ਹੈ, "ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਜੇਕਰ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ।"
ਪਰ ਟੈਸੀਓ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣਾ ਲਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮੋਢੇ ਉਛਾਲੇ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਬੋਲਿਆ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ। "ਟੈਸੀਓ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੋ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਪੀਟ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਠੀਕ ਹੋਵਾਂਗੇ।"
ਮੀਟਿੰਗ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਵੱਡੀ ਖ਼ਬਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਸਨ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਟੇਸੀਓ ਬਰੁਕਲਿਨ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਖੇਡੇਗਾ ਅਤੇ ਡੌਕ ਕਰੇਗਾ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਮੈਨਹਟਨ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਖੇਡੇਗਾ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਦੇ ਰੇਸਿੰਗ ਟਰੈਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪਰਕ ਕਰੇਗਾ।
ਦੋਵੇਂ ਕੈਪੋਰੈਗਿਮ ਬਿਲਕੁਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੇਚੈਨ ਸਨ। ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਲੇਟਿਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਇਸ ਮਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਡੌਨ, ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕੋਨੇ ਦੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਅਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਨੇਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਫਲੱਡ ਲਾਈਟ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਲੋਕ ਹੀ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕੋ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕੋ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਐਨੀਸੈੱਟ ਅਤੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਸਕਾਚ ਪਰੋਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਪੀਤੀ, ਜੋ ਉਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲਿਆ। "ਮਾਈਕ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਐਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"

ਮਾਈਕਲ ਹੈਰਾਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। "ਤੂੰ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਨੰਬਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਰਹਾਂਗੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦਮੀ ਹੈਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
ਹੇਗਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਸ਼ਾਸਨ ਬਣਾਉਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕੈਪੋਰੇਜੀਮ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਨੇਰੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਲੈਂਪੋਨ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈਂਪੋਨ ਦੇ ਰਾਜ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?" ਹੇਗਨ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਕੋਈ ਲੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਲੈਂਪੋਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਦਿੱਤਾ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਜਿਸਨੂੰ ਵੀ ਭਰਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸਨੂੰ ਵੀ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਖਾਸ ਨੌਕਰੀ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਉਸ ਖਾਸ ਕਸਰਤ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵੈਸੇ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਲੈਂਪੋਨ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਆਦਮੀ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ। ਖੈਰ, ਡੌਨ ਨੇ ਲੈਂਪੋਨ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ।"
“ਠੀਕ ਹੈ,” ਟੌਮ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਉਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ?” ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਿਹਾ। "ਟੌਮ, ਤੁਸੀਂ ਯੁੱਧ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਇਸ ਕਦਮ ਨਾਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਲੜਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਅੱਗ ਦੀ ਲਕੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ।"
ਹੇਗਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਜੇ ਡੌਨ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਇਹੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦਾ। ਪਰ ਮਾਈਕ ਇੰਨਾ ਜਲਦੀ ਫੈਸਲਾ ਕਿੱਥੋਂ ਲੈ ਆਇਆ?
“ਠੀਕ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪਰ ਮੈਂ ਟੇਸੀਓ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਗਲਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਇਹ ਕਦਮ ਚੁੱਕ

ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੁਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਇੱਕ ਬਘਿਆੜ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਪਾੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਰਲੀਓਨਸ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ।”
ਡੌਨ ਆਖਰਕਾਰ ਬੋਲਿਆ। "ਟੌਮ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਈਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਕਰਨੀਆਂ ਪੈ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਾੜੇ ਕੌਂਸਲਰ ਹੋ, ਮੈਂ ਸੈਂਟੀਨੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੁਰਾ ਡੌਨ ਸਮਝਿਆ, ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇ। ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਚੰਗਾ ਸੀ ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਿਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਫਰੈਡੋ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਨੌਕਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ? ਇਸ ਲਈ ਬੁਰਾ ਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ। ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ, ਜੋ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਵੈਸੇ, ਮੈਂ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਲੈਂਪੋਨ ਦਾ ਗੁਪਤ ਸ਼ਾਸਨ ਤੁਹਾਡੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਮੈਂ ਸੱਚੀਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿੱਖ ਲਵੇਂਗਾ, ਟੌਮ।"
ਹੇਗਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਫੈਸਲਾਕੁੰਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਤੂੰ ਬਾਹਰ ਹੈਂ, ਟੌਮ।"
ਟੌਮ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੀ ਅਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਝਿੜਕਿਆ। "ਤੂੰ ਲਗਭਗ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈਂ," ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਸਿੱਖਣੀ ਹੈ।"
"ਉਹ ਕੀ ਹੈ?" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਨਹੀਂ ਕਿਵੇਂ ਕਹੀਏ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਾਂਗਾ।"
ਜਦੋਂ ਹੇਗਨ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਾਂਹ ਕਹਾਂ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਪਸੰਦ ਕਰਨ।"

ਡੌਨ ਵੱਡੇ ਡੈਸਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ 'ਨਹੀਂ' ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਅਕਸਰ ਨਹੀਂ। ਇਹੀ ਰਾਜ਼ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ 'ਹਾਂ' ਵਾਂਗ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 'ਨਹੀਂ' ਕਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੈਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਮਾਡਮ ਪੀੜ੍ਹੀ ਹੋ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਨਾ ਸੁਣੋ।"
ਮਾਈਕਲ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਠੀਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਟੌਮ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋ, ਹੈ ਨਾ?" ਡੌਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਪੋਲੋਨੀਆ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਲਈ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਟੈਸੀਓ ਅਤੇ ਟੌਮ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਹਨ।"
ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਬਦਲਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪਕਵਾਨ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸੁਆਦ ਠੰਡੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਵੋਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ ਕਿ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਨੇ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਆਖਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਡੌਨ ਟੋਮਾਸੀਨੋ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਸਨ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਸ਼ੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਬਾਹਰ ਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਨੂੰ ਗੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਭੱਜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਚਰਵਾਹਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ?" ਡੌਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਫੇਲੋ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪੀਜ਼ਾ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਨਾਮ, ਨਕਲੀ ਪਾਸਪੋਰਟ ਅਤੇ ਪਛਾਣ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ ਚਰਵਾਹਾ।"
ਡੌਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਤਾਂ ਹੁਣ ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋਗੇ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕੇਅ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਟੌਮ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋ ਜਾਵੇ

ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ।"
"ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ?" ਡੌਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀਟੋ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਰਿਵਾਰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ।"
ਡੌਨ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਫਰਜ਼ ਹਨ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦੇ। ਬੱਸ ਇਹੀ ਹੈ।"
ਉਸ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਬੱਚੇ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ, ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਹੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਵਾਂਗ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਕੌਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਇੱਕ ਰੇਸ਼ਮ ਵਾਲਾ ਲੇਅਟ ਭੇਟ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਮਹਿੰਗਾ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਇਹ ਲੱਭ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਪੂਰੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਖਾਸ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਸੰਦ ਆਇਆ।" ਕੇ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਇਹ ਵਧੀਆ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਬਣਨ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਸੀ।
ਉਸੇ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਦੀ ਦਿਮਾਗੀ ਖੂਨ ਵਗਣ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਨੇ ਟੈਬਲਾਇਡਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੰਨਿਆਂ 'ਤੇ ਛਾਪ ਛੱਡੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫਿਲਮ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਿੱਟ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਨੀਨੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਟਾਰ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ। ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਨਿੱਜੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਿਰਫ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਕ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਕਹਾਣੀ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵਿੱਚ ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਹੇਠ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਖਾਂਤ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਪਰ ਮਾਸੂਮ ਰਾਹਗੀਰ ਦੀ ਆਮ ਸਵੈ-

ਨਿੰਦਾ ਵਾਂਗ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਦੋਸਤ, ਨੀਨੋ ਵੈਲੇਂਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹੋਰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਫਰੈਡੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਲੂਸੀ ਅਤੇ ਜੂਲਸ ਸੇਗਲ ਨੇ ਸ਼ਿਰਕਤ ਕੀਤੀ। ਡੌਨ ਖੁਦ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਹਾਰ ਭੇਜਿਆ। ਐਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਵਜੋਂ ਪੱਛਮ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਨੀਨੋ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਮੋ ਗ੍ਰੀਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਫਿਲਮ-ਸਟਾਰ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ; ਐਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਕੈਰੇਬੀਅਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਕਿ ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਾਧੂ "ਜੀਵਨ" ਮਿਲੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਈਸਟ ਸਾਈਡ "ਕਿਤਾਬ" ਤੋਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਆਮਦਨ ਹੈ ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਮੀਰ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨੇਰੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ, ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਨਾਮ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਈ।

ਅੱਠਵਾਂ ਭਾਗ

ਅਧਿਆਇ 29

ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਹਰ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਬੇਦਾਗ਼ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬੇਦਾਗ਼ ਸੀ। ਉਹ ਧੀਰਜਵਾਨ ਸੀ, ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੂਰਾ ਸਾਲ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਵਰਤੇਗਾ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਖੁਦ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਗੌਡਫਾਦਰ, ਮਹਾਨ ਡੌਨ ਖੁਦ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਧੁੱਪ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ, ਜਦੋਂ ਔਰਤਾਂ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਡੌਨ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਗਬਾਨੀ ਵਰਦੀ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ: ਬੈਗੀ ਸਲੇਟੀ ਪੈਂਟ, ਇੱਕ ਫਿੱਕੀ ਨੀਲੀ ਕਮੀਜ਼, ਇੱਕ ਧੱਬੇਦਾਰ ਸਲੇਟੀ ਰੇਸ਼ਮ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਹੋਇਆ ਗੰਦਾ-ਭੂਰਾ ਫੇਡੋਰਾ। ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਭਾਰ ਵਧਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਆਪਣੀਆਂ ਟਮਾਟਰ ਵੇਲਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਸੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰੇ ਇਸਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਸੱਠ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਬਚਪਨ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਦਿੱਤਾ, ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਡਰ, ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਲੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਛੋਟੇ ਚਿੱਟੇ ਫੁੱਲ ਉੱਗ ਆਏ; ਸਕੈਲੀਅਨ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹਰੇ ਡੰਡੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਘੇਰਦੇ ਸਨ। ਬਾਗ਼ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੱਕਾਸ਼ੀ ਵਾਲਾ ਬੈਰਲ ਪਹਿਰਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਤਰਲ ਗਊ ਖਾਦ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਾਗ਼ ਖਾਦ। ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਉਸ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵਰਗਾਕਾਰ ਲੱਕੜ ਦੇ ਫਰੇਮ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਸਨ, ਸੋਟੀਆਂ ਮੋਟੀ ਚਿੱਟੀ ਧਾਗੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਫਰੇਮਾਂ ਉੱਤੇ ਟਮਾਟਰ ਦੀਆਂ ਵੇਲਾਂ ਰੇਂਗਦੀਆਂ ਸਨ।
ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਗ਼ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਲਈ ਜਲਦੀ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸੂਰਜ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਹੋਣ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਦੇ ਪ੍ਰਿਜ਼ਮ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਲਾਦ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਵਾਂਗ ਸਾੜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੂਰਜ ਪਾਣੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ, ਪਾਣੀ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ; ਪਰ ਦੋਵੇਂ, ਬੇਵਕੂਫੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏ ਗਏ, ਵੱਡੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਡੌਨ ਆਪਣੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਕੀੜੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ। ਜੇ ਕੀੜੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੂੰਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕੀੜੀਆਂ ਜੂੰਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਪਰੇਅ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।

ਉਸਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਾਣੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸੂਰਜ ਗਰਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਡੌਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, "ਸਿਆਣਪ। ਸਿਆਣਪ।" ਪਰ ਸੋਟੀਆਂ ਨਾਲ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪੌਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਆਖਰੀ ਕਤਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ ਇੰਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਹਵਾ ਨੱਚਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਿਣਕਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮੁੰਡਾ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜਦਾ ਹੋਇਆ ਉਸ ਪਾਸੇ ਆਇਆ ਜਿੱਥੇ ਡੌਨ ਗੋਡੇ ਟੇਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਪੀਲੀ ਢਾਲ ਨੇ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਡੌਨ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਹੱਥ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ। ਮੌਤ ਉਸ ਬਲਦੀ ਪੀਲੀ ਢਾਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਅਤੇ ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਦੀ ਲਹਿਰ ਨਾਲ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾਣ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ। ਬਿਲਕੁਲ ਸਮੇਂ ਸਿਰ। ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਥੌੜੇ ਦੇ ਝਟਕੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਵਾ ਲਈ ਘੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਡੌਨ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ।
ਮੁੰਡਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜਿਆ। ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਅਤੇ ਮਾਲ ਦੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਬਾਗ਼ ਵੱਲ ਭੱਜੇ ਅਤੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਢੇਰ ਨਾਲ ਲਟਕਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੌਨ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੱਥਰ ਦੇ ਝੰਡੇ ਵਾਲੇ ਵਿਹੜੇ ਦੀ ਛਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ। ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਕੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ।
ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ ਡੌਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ। ਭਾਰੀ ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਨੇ ਉਸਦਾ ਲਾਲ ਚਿਹਰਾ ਲਗਭਗ ਨੀਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਤਿਅੰਤ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਸੁੰਘ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਪੀਲੀ ਢਾਲ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, "ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ।"
ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ, ਚਰਚ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ, ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ, ਜਾਂ ਡਾਕਟਰ। ਉਹ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਰ ਗਿਆ, ਉਸ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਸ਼ਾਹੀ ਸੀ। ਪੰਜ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਡੌਨ ਅਤੇ ਕੈਪੋਰਗਿਮ ਭੇਜੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟੈਸੀਓ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਭੇਜਿਆ। ਜੌਨੀ ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਕੇ ਟੈਬਲਾਇਡ ਸੁਰਖੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ। ਫੋਂਟੇਨ ਨੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਵੀਟੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਉਸਦਾ

ਗੌਡਫਾਦਰ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਮਾਣ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਰਾਪ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
ਇਹ ਜਾਗ ਮਾਲ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੂੰ ਓਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਿਭਾਈਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਮਾਂ ਇੱਕ ਦੁਲਹਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਮੌਤ ਵੀ ਖੁਦ ਮਹਾਨ ਡੌਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੇ ਅਮੇਰੀਗੋ ਬੋਨਾਸੇਰਾ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰ ਮਾਣ, ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਦੇ ਰੂਪ 'ਤੇ ਮੌਤ ਨੇ ਕਿੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਕਤਲੇਆਮ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਸੇਵਕ ਆਏ। ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਉਸਦੀ ਧੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਲੂਸੀ ਮੈਨਸੀਨੀ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਤੋਂ ਫਰੈਡੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਈਆਂ। ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ, ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਅਤੇ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ, ਬੋਸਟਨ ਅਤੇ ਕਲੀਵਲੈਂਡ ਤੋਂ ਡੌਨ। ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਅਤੇ ਐਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਡੌਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੈਲਬੇਅਰਿੰਗ ਸਨ। ਮਾਲ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਘਰ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਹਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਮਾਲ ਦੇ ਗੇਟਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਟਰੱਕ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਫਬੀਆਈ ਦੇ ਬੰਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂਵੀ ਕੈਮਰੇ ਇਸ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਤੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਗੇਟ ਅਤੇ ਵਾੜ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਾਰਡ ਤਾਇਨਾਤ ਸਨ ਜੋ ਪਛਾਣ ਪੱਤਰ ਅਤੇ ਸੱਦਾ ਪੱਤਰ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਗਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਫਰੈਸ਼ਮੈਂਟ ਭੇਜੀ ਗਈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਹਰ ਆ ਰਹੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰੀਲੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਵੀ ਨਹੀਂ।
ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਦਿਨ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਕੇ, ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਫਰੈਡੀ ਨਾਲ ਕਮਰ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ, ਆਪਣੀ ਸੰਵੇਦਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਰੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਉਸਨੂੰ ਗੌਡਫਾਦਰ ਜਾਂ ਡੌਨ ਮਾਈਕਲ ਕਹਿ ਕੇ

ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਕੇ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਨਾਲ ਕੱਸੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੈਸੀਓ ਇਸ ਅੰਦਰੂਨੀ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਆਏ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਦਿੱਤੀ। ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਗੱਪਾਂ ਹੋਈਆਂ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਾਲ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਘਰ ਇੱਕ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਨਾਫ਼ੇ 'ਤੇ, ਮਹਾਨ ਡੌਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਬੂਤ।
ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਮਝ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਸਾਮਰਾਜ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਡੌਨ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੰਨਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਏ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਕਾਂਸਟੈਂਸੀਆ ਕੋਰਲੀਓਨ ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਮਾਈਕਲ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ ਜੋ ਬਾਗ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੇਅ ਨੇ ਕਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਇੰਨੀ ਉਤਸੁਕ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ।" ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਕਦੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਦੇ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੌਨ ਮੌਤ ਦਾ ਇੰਨਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਤਾ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।
ਕਬਰਸਤਾਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਹਾਨ ਡੌਨ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਕੇਅ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਅਤੇ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੈਪੋਰੈਗਿਮ ਆਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਨਿਮਰ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬੇਕਰ ਨਾਜ਼ੋਰੀਨ, ਵਿਧਵਾ ਕੋਲੰਬੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਅਣਗਿਣਤ ਹੋਰ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਇੰਨੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਪਰ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਸਨ ਜੋ ਉਸਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਨ, ਉਸਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਤੰਗ, ਨਿਮਰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਮਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ "ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ," ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਆਪਣੀ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ

ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਡਾਕਟਰ, ਕਲਾਕਾਰ, ਵਿਗਿਆਨੀ, ਰਾਜਪਾਲ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਏਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਆਮ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ, ਪਰ ਉਹ, ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਮਾਪੇ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸ ਆਮ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਧਿਆਨ ਰੱਖੇਗਾ।
ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਵੇਰੇ, ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਾਲ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ। ਦੁਪਹਿਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੌਨ ਦੇ ਖਾਲੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਨੇ ਵਾਲਾ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਕਮਰਾ ਲਗਭਗ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਥੇ ਦੋ ਕੈਪੋਰੈਗਿਮ ਸਨ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਸੀਓ; ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ, ਆਪਣੀ ਸਮਝਦਾਰੀ, ਯੋਗ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ; ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ, ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ, ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਾਣਦਾ; ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਇਸ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਖ਼ਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਅਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਡੌਨ ਦੀ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਮਿਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਆਈ ਤਬਾਹੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇੱਕ ਅਡੋਲ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ।
ਡੌਨ ਦੀ ਮੌਤ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੱਧੀ ਤਾਕਤ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ-ਟੈਟਗਲੀਆ ਗੱਠਜੋੜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀ ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਕੀ ਕਹੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਜੇ ਨਵਾਂ ਡੌਨ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਇਹ ਅਹੁਦਾ ਜਾਂ ਖਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਕਮਾਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਜਿਉਂਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਹੁਣ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇਰੀ ਦੇ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਪਰੋਸਣ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਹ ਸਾਡੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਅਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇਗਾ। ਖੈਰ, ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਹੈ: ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਚੱਲਦਾ ਹੈ।"
ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵੱਡਾ ਝੱਗਾ ਜਿਹਾ ਮੱਝ ਵਾਲਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਲੋਹੇ ਦੇ ਸਲੇਟੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ,

ਚਰਬੀ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਪਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੋਝਾ ਸੀ। "ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਅਤੇ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਮਾਈਕ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੜਨਾ ਪਵੇਗਾ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ 'ਬੈਠਣਾ' ਪਵੇਗਾ।" ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਮੀ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਸੀ, ਡੌਨ ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ।
"ਆਓ ਉਡੀਕ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੋੜਨ ਦਿਓ।"
ਟੇਸੀਓ ਆਪਣੀ ਨਰਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਿਆ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੈ, ਮਾਈਕ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਬਰੁਕਲਿਨ ਵਿੱਚ ਦੋ 'ਕਿਤਾਬਾਂ' ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਤੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸੂਚੀ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪੂਰੇ ਬਰੁਕਲਿਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਲਟਕਣ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
ਟੇਸੀਓ ਨੇ ਆਪਣਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ, ਫੇਰੇਟ ਵਰਗਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।"
"ਚੰਗਾ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਬਸ ਚੁੱਪ ਰਹੋ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਬਸ ਚੁੱਪ ਰਹੋ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੜਕਾਹਟ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੈਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਦਿਓ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਹਵਾ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਵਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੌਦਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਮੀਟਿੰਗ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲੇ ਲਵਾਂਗੇ।" ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਐਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਟੌਮ, ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ।"
ਹੇਗਨ ਮਾਲ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਵਾਲੀ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਕੈਪੋਰਗਾਈਮਜ਼ ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੋ ਅਤੇ ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਨੂੰ ਨੇਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਗੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਬੰਧ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਜੋੜ ਲਏ ਹਨ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਅਫ਼ਸੋਸ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਹੋਰ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਡੌਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਾਰੇ ਜੱਜ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਾਂਗਰਸ ਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੋਕ। ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਵੱਡੇ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਬੇਸ਼ੱਕ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੋਚਣ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬੇਵਕੂਫ ਬਣਾਉਣ ਦੀ

ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ।" ਉਹ ਹੇਗਨ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਇਹ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਐਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨ ਲਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ।"
ਮਾਈਕਲ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਲਗਜ਼ਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਹੁਣ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਇੱਥੇ ਲੋੜ ਹੈ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ। ਤੂੰ ਵੇਗਾਸ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ। ਬੱਸ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਦੱਸ ਦੇ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਤੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਗੇ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਡੌਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ। ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਾਹੀਂ। ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਾਹੀਂ ਸਥਾਪਤ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਹੇਗਨ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ।"
ਮਾਈਕਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਤੂੰ ਆਇਰਿਸ਼ ਹੈਂ, ਉਹ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ।"
“ਮੈਂ ਜਰਮਨ-ਅਮਰੀਕੀ ਹਾਂ,” ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਆਇਰਿਸ਼ ਹੈ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਨੇਰੀ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਨੇਰੀ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੋ। ਉਹ ਇਹ ਜੂਆ ਨਹੀਂ ਖੇਡ ਸਕਦੇ। ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਟੈਸੀਓ ਜਾਂ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸੱਟਾ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਲੋ ਹੈ।"
"ਅਸੀਂ ਦੇਖਾਂਗੇ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ।"
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਇਕੱਠੇ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫ਼ੋਨ ਕਾਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਡੌਨ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ।" ਮਾਈਕਲ ਹੱਸ ਪਿਆ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਫੋਨ ਕੀਤਾ, ਸੰਪਰਕ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤਾ?” ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੇ ਵੀ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਗੱਦਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਪਛਤਾਵੇ ਵਾਲੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ। "ਟੈਸੀਓ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਾਕੀ ਦਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਚੁੱਪਚਾਪ ਖਾ ਲਿਆ। ਕੌਫੀ ਪੀਂਦੇ ਹੋਏ ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਲੋ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ।" "ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹੈ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਸਿਆਣਪ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਦੇ ਹਿੱਟ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਫਾਇਆ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਰੁਕ ਕੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਸਹੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਇਹ ਬੁਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਹੀ ਇੱਕਲੇ ਸਨ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦਸ ਸ਼ਾਸਨਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਹੀ ਇੱਕਲਾ ਹਾਂ ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।" ਉਹ ਹੇਗਨ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਇੱਕ ਭਰੋਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਡੌਨ ਕਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਾਂਗਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਟੇਸੀਓ ਬਾਰੇ ਬੁਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ?"
"ਹਾਂ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਬਾਅਦ। ਬਰੁਕਲਿਨ ਵਿੱਚ, ਟੈਸੀਓ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਾਂਗਾ।" ਉਹ ਫਿਰ ਹੱਸ ਪਿਆ।
ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ।"
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਾਈਕਲ ਹੇਗਨ ਨਾਲ ਠੰਡਾ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕੌਂਸਲਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਕੋਰਲੀਓਨ ਅਤੇ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ,
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਨੇਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਤੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪੇਚੀਦਗੀ ਸੀ। ਕੌਨੀ ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਕੈਥੋਲਿਕ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਅ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਗੌਡਫਾਦਰ ਬਣਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਕਸਰ ਭੀਖ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦੀ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਰੋ। ਕੌਨੀ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਵੀ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਮਾਈਕਲ।"
ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਜ਼ਿੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਗੁੱਸੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਮਾਲ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ। ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਜੋ ਵੀ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਾਂਗੀ। ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਰਚ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੇਗਨ ਇਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।"
ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਕਾਰਲੋ ਅਤੇ ਕੌਨੀ ਰਿਜ਼ੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਬਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹਿੰਗੀ ਗੁੱਟ ਘੜੀ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਬੈਂਡ ਭੇਟ ਕੀਤੀ। ਕਾਰਲੋ ਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਾਰਟੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੈਪੋਰਗੀਮ, ਹੇਗਨ, ਲੈਂਪੋਨ ਅਤੇ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਸ਼ੱਕ ਡੌਨ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਕੌਨੀ ਇੰਨੀ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਅਤੇ ਚੁੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਵੀ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਗਈ, ਮਾਈਕਲ ਦਾ ਹੱਥ ਮਰੋੜਦੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਹਰ ਬਹਾਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੌਡਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹੀ - ਪੁਰਾਣੀ ਦੇਸੀ ਸ਼ੈਲੀ। ਮਾਈਕਲ ਖੁਦ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਮਿਲਣਸਾਰ, ਇੰਨਾ ਮਿਲਣਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੌਨੀ ਨੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਲੋ ਅਤੇ ਮਾਈਕ ਹੁਣ ਅਸਲ ਦੋਸਤ ਬਣਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
ਕੇਅ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭਾਬੀ ਦਾ ਹੱਥ ਘੁੱਟਿਆ। “ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਅਧਿਆਇ 30

ਐਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਆਪਣੇ ਬ੍ਰੌਂਕਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਦੀ ਵਰਦੀ ਦੇ ਨੀਲੇ ਸਰਜ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬੁਰਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਬੈਜ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪਾਲਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਹੋਲਸਟਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਰੁਟੀਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਛੱਡ ਕੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਖੁਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਰੀਟਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਰਮੀਲੀ, ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਤੰਗ ਇਤਾਲਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਸ ਵਜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਵੀ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਨੇਰੀ ਉਸਨੂੰ, ਉਸਦੀ ਮਾਸੂਮੀਅਤ, ਉਸਦੀ ਸਦਭਾਵਨਾ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦੀ ਕਾਲੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਰੀਟਾ ਨੇਰੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤਵਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਉਸ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਸਹੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੇ ਅਡੋਲ ਰਵੱਈਏ ਕਾਰਨ ਉਸ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਰਾਏ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਵਿਰੋਧ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਦਾ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਸੁਭਾਅ ਵੀ ਸੱਚਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਨੇਰੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਫੋਰਸ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਡਰਾਉਣੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਨਾਲ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਵੀ ਸੀ। ਪਰ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਗੁੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਕੁਝ ਨੌਜਵਾਨ ਲੁਟੇਰੇ ਗੜਬੜ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਰਾਹਗੀਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾਕੁੰਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਤਾਕਤ ਵਰਤੀ ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ ਸੈਂਟਰਲ ਪਾਰਕ ਵੈਸਟ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪੈਟਰੋਲ ਕਾਰ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਕਾਲੇ ਰੇਸ਼ਮੀ ਜੈਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਛੇ ਪੰਕ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ ਡਰਾਈਵਰ ਦੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਛੇ ਮੁੰਡੇ, ਸਾਰੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਡਰਾਉਣੇ

ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਿਗਰਟਾਂ ਮੰਗ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਸਲ ਸਰੀਰਕ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਮਰੀਕੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫ੍ਰੈਂਚ ਜਿਨਸੀ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਲੰਘਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਛੇੜਿਆ ਸੀ।
ਨੇਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਦੀ ਕੰਧ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਅੱਠਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਤੋਂ ਸੈਂਟਰਲ ਪਾਰਕ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਪਰ ਨੇਰੀ ਆਪਣਾ ਮਨਪਸੰਦ ਹਥਿਆਰ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਟਾਰਚ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ; ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੰਨਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਡਰਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਵਰਦੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਕਿ ਆਮ ਪੰਕ ਡਰ ਗਏ। ਇਹ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਨੇਰੀ ਨੇ ਕਾਲੇ ਰੇਸ਼ਮੀ ਜੈਕੇਟ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਬੱਚੇ ਨੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਨੇਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸੜਕ ਤੋਂ ਉਤਰ ਜਾਓ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿਆਂਗਾ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਟਾਰਚ ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਨੇਰੀ ਨੇ ਅਗਲੇ ਦੋ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਪਣਾਈ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਚੌਥੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨੇਰੀ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਨੇਰੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਮੂਲ ਦਾ ਸੀ। ਨੇਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਇਸ ਨੌਜਵਾਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇਤਾਲਵੀ?" ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ।
ਨੇਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਟਾਰਚ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। ਮੁੰਡਾ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ ਦੀ ਚਮੜੀ ਅਤੇ ਮਾਸ ਫਟ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਖੂਨ ਵਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕ ਮਾਸ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸੀ। ਨੇਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਕੁੱਤੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਤੂੰ ਇਟਾਲੀਅਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਬਦਨਾਮੀ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾ।" ਉਸਨੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੱਤ ਮਾਰੀ, ਨਰਮ ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਨਹੀਂ। "ਘਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਸੜਕ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹ ਜੈਕੇਟ ਪਹਿਨੇ ਨਾ ਫੜਨ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਭੇਜ ਦਿਆਂਗਾ। ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।"
ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਬਾਕੀ ਦੋ ਗੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਬਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਧਿਆਂ ਨੂੰ ਐਵੇਨਿਊ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਸੜਕ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ।

ਅਜਿਹੇ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਨੇਰੀ ਗਸ਼ਤ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ ਇਸਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕੋਈ ਅਸਲ ਸਖ਼ਤ ਕੇਸ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਲੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚਾਕੂ ਵੀ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਦਕਿਸਮਤ ਲੋਕ ਸਨ। ਨੇਰੀ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਤੇਜ਼ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਕੁੱਟਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਸ਼ਤ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲਣ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ।
ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਬੀਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰ ਭਵਨ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦਾ ਸੀ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੀਸਿੰਕਟ ਸਾਰਜੈਂਟ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੂਟਨੀਤਕ ਛੋਟ ਦੇ ਨਾਲ ਪੁਲਿਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਨੇਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰੀਸਿੰਕਟ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਲਹਿਰਾਂ ਨਾ ਮਾਰਨ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਰਾਤ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਸਾਈਡ ਗਲੀ ਸੀ ਜੋ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਪਾਰਕ ਕੀਤੀਆਂ ਆਟੋਆਂ ਕਾਰਨ ਲੰਘਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਨੇਰੀ ਨੇ ਗਸ਼ਤੀ ਕਾਰ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਟਾਰਚ ਲੈ ਲਈ ਅਤੇ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਵਿੰਡਸ਼ੀਲਡਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਦੇ ਹੋਏ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਦੇ ਡਿਪਲੋਮੈਟਾਂ ਲਈ ਵੀ, ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਿੰਡਸ਼ੀਲਡਾਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਵਾਉਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਭੰਨਤੋੜ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁਲਿਸ ਪ੍ਰੀਸਿੰਕਟ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਵਿੰਡਸ਼ੀਲਡ ਤੋੜਨ ਦੇ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਸੱਚਾਈ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਐਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਹਾਰਲੇਮ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਨੇਰੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਬਰੁਕਲਿਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਵਿਧਵਾ ਭੈਣ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਲੈ ਗਿਆ। ਐਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਰੱਖਿਆਤਮਕ ਪਿਆਰ ਸੀ ਜੋ ਸਾਰੇ ਸਿਸੀਲੀਅਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਜੋ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਪੁੱਤਰ, ਥਾਮਸ, ਬਿਨਾਂ ਪਿਤਾ ਦੇ, ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਕੁਝ ਛੋਟੀਆਂ-ਮੋਟੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਿਆ ਸੀ, ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਜੰਗਲੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੇਰੀ ਨੇ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸੰਪਰਕਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਪਰ ਆਪਣੇ ਭਤੀਜੇ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। "ਟੌਮੀ, ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਰੋਵਾਉਂਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਖੁਦ ਸਿੱਧਾ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ।" ਇਹ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸਾਥੀ- ਚਾਚਾ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਧਮਕੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਟੌਮੀ ਉਸ ਸਖ਼ਤ ਬਰੁਕਲਿਨ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਕਲ ਏਆਈ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ।
ਇਸ ਖਾਸ ਮੁਲਾਕਾਤ 'ਤੇ ਟੌਮੀ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਗਈ, ਉਸਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਅਤੇ ਮਾਸੀ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਸਕੇ। ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅੱਧੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਆਈ, "ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਮੈਨੂੰ ਸੌਣ ਦਿਓ," ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਈ।
ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਖਾਣਾ ਪਿਆ। ਨੇਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਟੌਮੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਅਸਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਨੇਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਜਾਣ ਹੀ ਵਾਲੇ ਸਨ ਕਿ ਟੌਮੀ ਆਖਰਕਾਰ ਉੱਠਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਹੈਲੋ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਚੀਕਿਆ, "ਓਏ, ਮੰਮੀ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਖਾਣ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਵਾਂ?" ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਬੱਚੇ ਦੀ ਵਿਗੜੀ ਹੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸੀ।
ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਤਿੱਖੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉੱਠੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਵਾਂਗੀ।"
ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬਦਸੂਰਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ ਜੋ ਕਾਫ਼ੀ ਆਮ ਸੀ, ਪਰ ਟੌਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿੜਚਿੜਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਕਰ ਬੈਠਾ। "ਆਹ, ਤੈਨੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨੂੰ ਰੋਕ, ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਖਾਵਾਂਗਾ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਉਸਨੂੰ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ।
ਉਸਦਾ ਚਾਚਾ ਅਲ ਉਸ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਬਿੱਲੀ ਚੂਹੇ 'ਤੇ। ਇਸ ਖਾਸ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਟੌਮੀ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਖਾਸ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਲਈ।

ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਡਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ, ਏਆਈ ਨੇਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਤੀਜੇ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ, ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ, ਸਰੀਰਕ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਸਵੈ- ਰੱਖਿਆ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਰਹਿਮ ਦੀ ਭੀਖ ਮੰਗੀ। ਨੇਰੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬੁੱਲ੍ਹ ਸੁੱਜੇ ਅਤੇ ਖੂਨੀ ਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੰਧ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਲਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਕਾਰਪੇਟ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਟੌਮੀ ਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉੱਥੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਬ ਦਾ ਡਰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। "ਜੇ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਕਹੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੁੱਟਮਾਰ ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਚੁੰਮਣ ਵਾਂਗ ਲੱਗੇਗੀ," ਉਸਨੇ ਟੌਮੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਘਰ ਉੱਪਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
ਇਸ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਏਆਈ ਨੇਰੀ ਫੋਰਸ 'ਤੇ ਦੇਰ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸ਼ਿਫਟ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੱਪੜੇ ਪੈਕ ਕਰ ਲਏ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰੀਟਾ ਉਸ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਕਾਰਨ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ। ਏਆਈ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ, ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਧਮਕੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੀ ਹਰਕਤ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਘਰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਜਾਣ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ਿਫਟ 'ਤੇ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਨੇ ਹਾਰਲੇਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਹਮਲੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਨੇਰੀ ਨੇ ਗਸ਼ਤ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਰੁਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੁਸੀਬਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਆਸਾਨ ਸੀ। ਇੱਕ ਟੈਨਮੈਂਟ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਨੀਗਰੋ ਔਰਤ ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਕੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਨੇਰੀ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਦੂਰ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬਾਹਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।

ਅਜੇ ਵੀ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਉਹ ਲਗਭਗ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਈਆਂ ਦੋ ਲਾਸ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਨੀਗਰੋ ਔਰਤ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਇੱਕ ਨੀਗਰੋ ਕੁੜੀ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਰੇਜ਼ਰ ਦੇ ਕੱਟਾਂ ਕਾਰਨ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਸਨ। ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਨੇਰੀ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਆਦਮੀ ਵੈਕਸ ਬੈਂਸ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਦਨਾਮ ਦਲਾਲ, ਡੋਪ ਪੁਸ਼ਰ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲਾ ਕਲਾਕਾਰ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੁਣ ਨਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਚਾਕੂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੇਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਵੇਸ਼ਵਾ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬੈਂਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਓਏ, ਯਾਰ, ਇਹ ਤੇਰਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਅਤੇ ਨੇਰੀ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨੀਗਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਦਿਓ, ਪਰ ਨੇਰੀ ਨੇ ਬੈਂਸ ਨੂੰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਇਆ ਸੀ। ਬੈਂਸ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨੀਗਰੋ ਲੋਕ ਬਹੁਤੇ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਾਰਲੇਮ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਘੱਟ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਨਸ਼ੇ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਗਧੇ ਵੇਚਣ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਦਮਾਸ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਬੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਨਾਲ ਉਲੰਘਣਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਰੇਜ਼ਰ ਨਾਲ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਾਫ਼ੀ ਠੰਡੇ ਦਿਲ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਬੈਂਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਨਾ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਪਰ ਗਵਾਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਭੀੜ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਅਤੇ ਗਸ਼ਤ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ।
ਨੇਰੀ ਨੇ ਬੈਂਸ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, "ਆਪਣਾ ਚਾਕੂ ਸੁੱਟ ਦਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਹੋ।" ਬੈਂਸ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਯਾਰ, ਮੈਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਚਾਕੂ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ। "ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਨੇਰੀ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਕੋਲ ਬੰਦੂਕ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨੀਗਰੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਨੇਰੀ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੱਬੀ ਹਥੇਲੀ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰ ਫੜਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ। ਆਪਣੇ

ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਭਿਆਨਕ ਚਾਪ ਵਿੱਚ ਘੁਮਾਇਆ। ਸੱਟ ਨੇ ਬੇਨਸ ਨੂੰ ਸਿਰ ਦੇ ਪਾਸੇ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬੀ ਵਾਂਗ ਹਾਸੋਹੀਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਚਾਕੂ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਬੇਵੱਸ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਨੇਰੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਝਟਕਾ ਅਣਮਾਣਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ। ਨੇਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਝਟਕੇ ਵਿੱਚ ਬੇਨਸ ਦੀ ਖੋਪੜੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਂਦੀ ਜਿਸਨੇ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ; ਮੀਨਾਕਾਰੀ ਢਾਲ ਅਤੇ ਬਲਬ ਖੁਦ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਟਿਊਬ ਦਾ ਭਾਰੀ ਐਲੂਮੀਨੀਅਮ ਬੈਰਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਬੈਟਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਦੁੱਗਣਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਦਰਸ਼ਕ, ਇੱਕ ਨੀਗਰੋ ਆਦਮੀ ਜੋ ਟੈਨਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨੇਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਆਦਮੀ ਇਹ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਸਿਰ ਵਾਲਾ ਨੀਗਰ ਹੈ।"
ਪਰ ਬੈਂਸ ਦਾ ਸਿਰ ਕਾਫ਼ੀ ਸਖ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੱਟ ਉਸਦੀ ਖੋਪੜੀ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ। ਦੋ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਹਾਰਲੇਮ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਅਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਹੀ ਇਕੱਲਾ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਾਕਤ ਵਰਤਣ ਦੇ ਵਿਭਾਗੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ। ਉਸਨੂੰ ਕਤਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਮਾਜ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਪਰਾਧੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ! ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਦਲਾਲ-ਨਿਗਰ ਵਰਗੇ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹ ਭੇਜਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ! ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਔਰਤ ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਲਈ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਮਰ ਭਰ ਲਈ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਿਗਾੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ।
ਉਸਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਕਈ ਦੋਸਤ ਅਫਸਰਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਗੇ। ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਇਤਾਲਵੀ ਜੋ ਬ੍ਰੌਂਕਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੱਛੀ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ, ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਚਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਕੈਦੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਨੇਰੀ ਨੇ ਰਸਮੀ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਜਿਸ ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਤੋਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ।
"ਨਰਕ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਰੱਬ ਦਾ ਮੈਡਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਘਿਨਾਉਣੇ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਦਬਾਅ ਸਮੂਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸੁਣੋ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਜੇ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਕੱਚਾ ਸੌਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਚਿੰਤਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਿੱਧਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਬੁਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਹੁਰਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਨੇਰੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਕੁਝ ਦੇਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਨੇਰੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੀ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਪਾਇਆ। ਮਾਈਕਲ ਉਸ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਪਰ ਨੇਰੀ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਹੋਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ਕ ਛੱਡ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਕੰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀਆਂ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਤਜਰਬੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਟਲ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂੰਜੀ ਲਈ ਕਰਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਬੈਂਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
ਨੇਰੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸਭ ਬਕਵਾਸ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਨਿਗਰਾਨੀ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਬੈਂਕ ਚੋਣਵੇਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪੀਲੀ ਚਾਦਰ ਖਿੱਚ ਲਵਾਂਗਾ।"
ਪੀਲੀ ਚਾਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਪੁਲਿਸ ਰਿਕਾਰਡ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਨੇਰੀ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ

ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ ਜਾ ਰਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰ ਪੁਲਿਸ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਪੀਲੀ ਚਾਦਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਮੁਸੀਬਤ ਉਸਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਲਈ ਜਾਵੇਗੀ।
"ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੰਪਰਕ ਕਰਾਂਗਾ," ਨੇਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਚੰਗਾ, ਚੰਗਾ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਨੇਰੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਲਈ ਲਿਆ। ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ। ਉਹ ਫਿਰ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ।
"ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦਾ ਸਮਾਂ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਆਓ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਖਾਓ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਚੱਲਾਂਗੇ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਤਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਮਿਰਚਾਂ, ਅੰਡੇ ਅਤੇ ਸੌਸੇਜ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅਸਲੀ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਸ਼ੈਲੀ।"
ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ ਐਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਵੱਲੋਂ ਬਿਤਾਏ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੁਖਦ ਦਿਨ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਿਲਣਸਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਨੇਰੀ ਦੇ ਮਾਪੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਗੱਲਬਾਤ ਚੰਗੀ ਸੀ, ਖਾਣਾ ਸੁਆਦੀ ਸੀ, ਵਾਈਨ ਬਹੁਤ ਲਾਲ ਸੀ। ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਬਹੁਤ ਧੱਕਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਮ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮਾਈਕਲ ਅਤੇ ਡੌਨ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵੱਲ ਲੈ ਗਏ। ਡੌਨ ਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ। ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਮਾਈਕਲ ਇੱਥੇ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜੈਤੂਨ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿਰਫ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖੋ। ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵਧੀਆ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਇਹ ਗੰਦੀ ਚਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਲਈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੁਸੀਬਤ ਸੰਭਾਲੀ। ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ

ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਰਪਾ ਮੰਗੋ। ਸਮਝਿਆ? ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।" (ਡੌਨ ਦੀ ਦਿਆਲਤਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਨੇਰੀ ਨੇ ਕਾਮਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਦਿਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕੇ।)
ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਸਦੇ ਉਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸਦੀ ਸਮਾਜ ਨੇ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸਮਾਜ ਨੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲੋਂ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਤੰਗ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ।
ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਡ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖੇ। ਉਹ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਨੌਕਰੀ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤੀ। ਮਾਈਕਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ, ਨੇਰੀ ਇਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨੇਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਫੈਮਿਲੀ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਵੇ, ਸਾਰੇ ਖਰਚੇ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕੇ।
ਉਹ ਛੁੱਟੀਆਂ ਨੇਰੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਲਗਜ਼ਰੀ ਸੁਆਦ ਸੀ। ਹੋਟਲ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸਦਾ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, "ਆਹ, ਤੂੰ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦਾ ਦੋਸਤ ਹੈਂ।" ਇਹ ਗੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਸੂਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਉਹ ਛੋਟਾ ਕਮਰਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਾੜਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਵੇ। ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਨੇਰੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪ੍ਰਤੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਖਰਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਿਪੁੰਨ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪਰਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਵਰਤਣੀਆਂ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਵੀ ਸੀ। ਪਰ ਨੇਰੀ ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਕਰੂਰਤਾ ਨੇ ਵਾੜ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਝਿਜਕ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ "ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਬਣਾ ਲਈਆਂ ਸਨ।" ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਗਾਈਆਂ। ਨੇਰੀ ਇੱਕ ਅਜੂਬਾ ਸੀ, ਨਵਾਂ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ। ਉਹ ਲੂਕਾ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ,

ਨੇਰੀ ਉਸਦੀ ਖੋਜ ਸੀ। ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਅਜੂਬਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਅਤੇ ਤਾਲਮੇਲ ਇੰਨਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੋਅ ਡੀਮੈਗਿਓ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨੇਰੀ ਆਪਣੇ ਵਰਗੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪ੍ਰਤੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਫਰ ਵਜੋਂ। ਉਹ ਇੱਕ "ਖਾਸ" ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ, ਬੁੱਕਮੇਕਿੰਗ ਜਾਂ ਮਜ਼ਬੂਤ-ਆਰਮ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਲਈ ਉਸਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਹੇਗਨ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣਾ ਲੂਕਾ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਐਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਉਸਦਾ ਮੌਤ ਤੱਕ ਦਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਡੌਨ ਤੋਂ ਸਿੱਖੀ ਗਈ ਇੱਕ ਚਾਲ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲੰਬੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਾਰੋਬਾਰ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, "ਤੁਸੀਂ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਵਰਗੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਿਆ? ਅਜਿਹਾ ਜਾਨਵਰ?"
ਡੌਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। "ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੋ ਮਾਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਜੂਏ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਝਗੜਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਖੁਰਚਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਧੱਕੇਸ਼ਾਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਮੂਰਖ, ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਖਤਰਨਾਕ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਾਧਨ ਦੇ। ਇਹ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਚੀਕਦੇ ਹਨ, 'ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਓ। ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਓ।' ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।
"ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਆਦਮੀ ਸੀ ਕਿ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਸੀ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹਥਿਆਰ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੌਤ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਚਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਾਓ

ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਡਰ ਹੈ, ਮੌਤ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਵੋ। ਫਿਰ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ।"
ਇਹ ਡੌਨ ਦੁਆਰਾ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਸਬਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਲਬਰਟ ਨੇਰੀ, ਆਪਣੇ ਬ੍ਰੌਂਕਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ, ਆਪਣੀ ਪੁਲਿਸ ਵਰਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬੁਰਸ਼ ਕੀਤਾ। ਹੋਲਸਟਰ ਨੂੰ ਪਾਲਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਅਗਲਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਵੀ, ਵਾਈਜ਼ਰ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਮੋਟੇ ਕਾਲੇ ਜੁੱਤੇ ਚਮਕਦੇ ਸਨ। ਨੇਰੀ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਭ ਲਈ ਸੀ, ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਉਹ ਉਸ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।

ਅਧਿਆਇ 31

ਉਸੇ ਦਿਨ ਦੋ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਮਾਲ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕਾਰਾਂ ਕੌਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਪਰਿਵਾਰ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀਆਂ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕੌਨੀ ਦੇ ਵਿਰੋਧ 'ਤੇ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੋਰਲੀਓਨ-ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਮੀਟਿੰਗ ਖੁਦ ਹੀ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਸੀ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਜੋ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕੈਪੋਸ ਸਨ।
ਦੂਜੀ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਕੇਅ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਲਈ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ; ਉਸਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਸੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਕੌਨੀ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨਾਲ ਬੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕੌਨੀ ਨੇ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਇਆ। "ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਆਏ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ।
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਮਰ ਪਤੀ ਵਰਗੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ। "ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹੋਵਾਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਟਕ ਗਈ। "ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਤੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਭਰਵੱਟੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁੱਢੀ ਅਤੇ ਬਦਸੂਰਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ।
ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਬਾਰੇ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵੈਸੇ ਵੀ ਉਸਨੇ ਇਸੇ ਬਾਰੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।" ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੌਨੀ ਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਸੱਚਮੁੱਚ, ਕਾਰਲੋ?"

ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਮਾਲ ਦੇ ਗੇਟਾਂ ਰਾਹੀਂ ਚਲੀ ਗਈ।
ਪਹਿਲੀ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਮਾਈਕਲ ਕੇਅ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਕਾਰਲੋ ਵੀ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਚੱਲ ਪਈ ਅਤੇ ਗੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਗਈ।
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰੱਖਣਾ ਪਿਆ, ਕਾਰਲੋ। ਇਹ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ।"
ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਜਲਦੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਚੰਗਾ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਬੱਸ ਆਪਣੇ ਫ਼ੋਨ ਕੋਲ ਰਹੋ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਸ਼ਾ ਲੈਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਠੀਕ ਹੈ?"
"ਬਿਲਕੁਲ, ਮਾਈਕ, ਬਿਲਕੁਲ," ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਗਿਆ, ਉਸ ਮਾਲਕਣ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਵੈਸਟਬਰੀ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਉਸ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਰਾਈ ਦੀ ਬੋਤਲ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ। ਦੁਪਹਿਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਕਾਰਾਂ ਗੇਟ ਰਾਹੀਂ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਟੈਸੀਓ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ। ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਦੁਆਰਾ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਘਰ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਟੈਸੀਓ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਮਾਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ, ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਮਾਲ 'ਤੇ ਡਿਊਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਗਾਰਡਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨਾਲ ਦੋਸਤਾਨਾ ਵੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਪਸ਼ੱਪ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਅੱਜ ਦੇ ਗਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਹ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਸਨ। ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਗੇਟ 'ਤੇ ਇੰਚਾਰਜ ਆਦਮੀ ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰੋਕੋ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਉੱਚੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਘਟੀਆ ਡਿਊਟੀ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।
ਰੋਕੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਹੈਲੋ ਕਿਹਾ। ਕਾਰਲੋ ਸਾਵਧਾਨ ਸੀ। ਰੋਕੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਓਏ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਡੌਨ ਨਾਲ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?"

ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਮਾਈਕ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਇੱਥੇ ਰਹਾਂ। ਉਸ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ।"
“ਹਾਂ,” ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਵੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਗੇਟ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਖੈਰ, ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਹ ਬੌਸ ਹੈ।” ਉਸਦੇ ਸੁਰਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਉਹ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ; ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਪਮਾਨਜਨਕ।
ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਸੁਰ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਮਾਈਕ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਰੋਕੋ ਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਝਿੜਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ। ਕਾਰਲੋ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਗੜਬੜ ਸੀ, ਪਰ ਰੋਕੋ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਘੁੱਟ ਭਰੀ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਹੇਗਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮਾਈਕ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਿੱਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।" ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਕਾਸ਼ ਇਹ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਕਾਸ਼ ਉਹ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਜਿਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ।"
"ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਿਆ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੈੱਟ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। "ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇਸਦੀ ਬਹੁਤ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਚਲਾਕ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।"
"ਉਸ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਸੋਹਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਾੜੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।"
"ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਟੈਸੀਓ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਮਾਲ 'ਤੇ ਹਨ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਖਤਮ ਕੀਤੀ। "ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਭੇਜੋ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਦਾਇਤ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਬੱਸ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਗੇ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ?"

"[[[[[[[[[[[[[[," [[[[[[[[[[[[[[
[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[, [[[[[[[[[[[[[[[['[[[[[[[[[[[[[[[
[[[
[[[[[[, [[
[[[
[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[['[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[['[[
[[
[[[, [[[[[[[[[[[
[[[[[[[, [[[, "[[[[[[[[[[[[[[[
[[[[["
[[
[[, [[[[[[[[
[[
[['[[[[[[[[[[[[[[[[[,
[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[, [[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[
"[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[['[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[,"
[[[[[[[[[[[[["[[, [[[[[[[[[[[
[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[?"
[[
"[[[[[[[[[[[[[[[[[[," [[[[[[[[[[[[[
[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[["[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[," [[[[[[[[[[
[[[[[[[[[[[[[[[[[[[["[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[["
[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[, [[[[[, [[[[[[[[[[["[[, [[[[[[[[[[[[[
[[[[[[[[[[, [[[[[[[[[[[[[[[["
[[[, [[[[[[[[[[[[[[-[[[[[[
[[[
[[[
[[[
[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[['[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[-[[[[[[
[[[, [[[,
[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[, [[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[[

ਰਹੇ ਸਨ। ਕਾਊਂਟਰਮੈਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਹੱਥ ਕਮਜ਼ੋਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ। ਬੰਦੂਕਧਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਫੈਬਰੀਜ਼ੀਓ, ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਤਿਕਾਰ ਭੇਜਦਾ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਬੰਦੂਕ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਧਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕਾਊਂਟਰਮੈਨ ਦੀ ਖੋਪੜੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਇੰਚ ਦੂਰ ਸੀ ਅਤੇ ਟਰਿੱਗਰ ਖਿੱਚਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਸਟੋਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਕਰਬ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਾਰ ਉਸਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖ ਕੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਅੰਦਰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਕਾਰ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ।
ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਨੇ ਗੇਟ ਦੇ ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਫ਼ੋਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਤੁਹਾਡਾ ਪੈਕੇਜ ਤਿਆਰ ਹੈ," ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਲਿੱਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਰੋਕੋ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਜੋਨਸ ਬੀਚ ਕਾਜ਼ਵੇਅ ਪਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਹੀ ਕਾਜ਼ਵੇਅ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੋਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਾਂਟਾਘ ਦੇ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਆਦਮੀ ਸਵਾਰ ਸਨ। ਉਹ ਸਨਰਾਈਜ਼ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਦਸ ਮਿੰਟ ਦੂਰ ਇੱਕ ਮੋਟਲ ਵੱਲ ਗਏ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਗਏ। ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ, ਆਪਣੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਕੇ, ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ੈਲੇਟ-ਕਿਸਮ ਦੇ ਬੰਗਲੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਲੱਤ ਨਾਲ ਇਸਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਡ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੋਕੋ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੌੜ ਗਿਆ।
ਫਿਲਿਪ ਟੈਟਾਗਲੀਆ, ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਨੰਗਾ, ਇੱਕ ਬਿਸਤਰੇ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਪਈ ਸੀ। ਫਿਲਿਪ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸੰਘਣਾ ਸਿਰ ਕਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਕਰੌਚ ਦਾ ਖੰਭ ਸਟੀਲ ਸਲੇਟੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਵਰਗਾ ਨਰਮ ਮੋਟਾਪਣ ਸੀ। ਰੋਕੋ ਨੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰ ਗੋਲੀਆਂ ਮਾਰੀਆਂ, ਸਾਰੀਆਂ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ। ਫਿਰ ਉਹ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਾਰ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ। ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਂਟਾਘ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਮਾਲ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਸੰਭਾਲ ਲਈ।
ਐਲਬਰਟ ਨੇਰੀ, ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ, ਆਪਣੀ ਵਰਦੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਨ ਲਿਆ, ਪੈਂਟ, ਕਮੀਜ਼, ਟਾਈ ਅਤੇ ਜੈਕੇਟ, ਹੋਲਸਟਰ ਅਤੇ ਗੰਨਬੈਲਟ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਫੋਰਸ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਮੋੜ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ, ਕੁਝ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ.38 ਪੁਲਿਸ ਸਪੈਸ਼ਲ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ। ਨੇਰੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ, ਇਸਨੂੰ

ਤੇਲ ਲਗਾਇਆ, ਹਥੌੜੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੋੜਿਆ, ਟਰਿੱਗਰ ਦਬਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਸਿਲੰਡਰ ਲੋਡ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਦੀ ਟੋਪੀ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਵਰਦੀ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਿਵਲੀਅਨ ਓਵਰਕੋਟ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਵੇਖੀ। ਹੇਠਾਂ ਕਾਰ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ। ਉਸਨੇ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ। ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਕਾਰ ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਦੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਨੇਰੀ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਗੁਆਂਢ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਏ, ਉਸਨੇ ਸਿਵਲੀਅਨ ਓਵਰਕੋਟ ਨੂੰ ਮੋਢੇ ਨਾਲ ਮੋਢਾ ਲਾ ਕੇ ਕਾਰ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਾਗਜ਼ੀ ਬੈਗ ਨੂੰ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਟੋਪੀ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ।
55 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਅਤੇ ਫਿਫਥ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਕਾਰ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਰੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਨੇਰੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਐਵੇਨਿਊ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੁਰਨ ਲੱਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਗਸ਼ਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਤੁਰਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਰੌਕਫੈਲਰ ਸੈਂਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੇਂਟ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਕੈਥੇਡ੍ਰਲ ਦੇ ਰਸਤੇ ਦੇ ਪਾਰ ਸੀ। ਫਿਫਥ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਪਾਰਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਲਾਲ "NO ਪਾਰਕਿੰਗ" ਅਤੇ "NO ਸਟੈਂਡਿੰਗ" ਸਾਈਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਾਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨੰਗੀ ਇਕੱਲੀ। ਨੇਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਹੌਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੰਮਨ ਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲਿਖਣ ਲਈ ਰੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਨਾਈਟਸਟਿਕ ਨਾਲ ਇਸਦੇ ਫੈਂਡਰ ਨੂੰ ਟੇਪ ਕੀਤਾ। ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ। ਨੇਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੋਟੀ ਨਾਲ "NO ਸਟੈਂਡਿੰਗ" ਸਾਈਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਹਿਲਾਉਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜ ਲਿਆ।
ਨੇਰੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਡਰਾਈਵਰ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਡਰਾਈਵਰ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਹੁੱਡ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਟੁੱਟਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਨੇਰੀ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਸਿਆਣਾ ਬੰਦਾ, ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗਧੇ ਉੱਤੇ ਸੰਮਨ ਚਿਪਕਾਵਾਂ ਜਾਂ ਤੂੰ ਹਿੱਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ?"

ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਕਰ ਲਓ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਟਿਕਟ ਦੇ ਦਿਓ।"
"ਇੱਥੋਂ ਚਲਾ ਜਾ," ਨੇਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿਆਂਗਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਗਧਾ ਤੋੜ ਦਿਆਂਗਾ।"
ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਦੂ ਨਾਲ ਦਸ ਡਾਲਰ ਦਾ ਨੋਟ ਦਿਖਾਇਆ, ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਮੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨੇਰੀ ਦੇ ਬਲਾਊਜ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਧੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਨੇਰੀ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਡਰਾਈਵਰ ਵੱਲ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਵਜਾ ਦਿੱਤੀ। ਡਰਾਈਵਰ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਿਆ।
“ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੇਖਣ ਦਿਓ,” ਨੇਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਬਲਾਕ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਦੇ ਕੋਨੇ ਤੋਂ, ਨੇਰੀ ਨੇ ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ, ਭਾਰੀ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪਲਾਜ਼ਾ ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਗਲੀ ਵੱਲ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਖੁਦ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ ਸਨ, ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਵੇਖਣ ਲਈ ਭੱਜਿਆ ਕਿ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਦੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ।
ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ?"
ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਟਿਕਟ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਕੋਈ ਪਸੀਨਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮੁੰਡਾ ਜ਼ਰੂਰ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਉਸੇ ਪਲ ਬਰਜ਼ੀਨੀ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਨਾਲ ਆਇਆ। ਉਹ ਗਰਜਿਆ, "ਹੁਣ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ?" ਨੇਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੰਮਨ ਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸੰਮਨ ਬੁੱਕ ਵਾਪਸ ਆਪਣੀ ਕਮਰ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਹੋਏ.38 ਸਪੈਸ਼ਲ ਖਿੱਚਿਆ।
ਉਸਨੇ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਦੀ ਬੈਰਲ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਗੋਲੀਆਂ ਮਾਰੀਆਂ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਆਦਮੀ ਢੱਕਣ ਲਈ ਗੋਤਾਖੋਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਨੇਰੀ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਨੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੌੜ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕਾਰ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਾਰ ਨੌਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈ। ਚੇਲਸੀ ਪਾਰਕ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਨੇਰੀ, ਜਿਸਨੇ ਟੋਪੀ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਓਵਰਕੋਟ ਪਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲੇ ਸਨ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬੰਦੂਕ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਵਰਦੀ ਦੂਜੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਲਿਆ

ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਲੌਂਗ ਬੀਚ 'ਤੇ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਟੈਸੀਓ ਪੁਰਾਣੇ ਡੌਨ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੌਫੀ ਦੇ ਕੱਪ ਵਿੱਚ ਘੁੱਟ ਭਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਉਸਨੂੰ ਲੈਣ ਆਇਆ। "ਮਾਈਕ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਕਹੋ।"
ਟੈਸੀਓ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਕੰਧ ਵਾਲੇ ਫੋਨ ਵੱਲ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨੂੰ ਡਾਇਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਬਰੁਕਲਿਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮਾਈਕ ਅੱਜ ਰਾਤ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸੌਦਾ ਦਿਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਰੇਗਾ।" ਉਹ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਰਸੋਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਮਾਲ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਹ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਘਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਨੇ ਰੋਕਿਆ। "ਬੌਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਅੱਗੇ ਵਧੋ।"
ਟੇਸੀਓ ਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਹੇਗਨ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਨਰਕ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
ਉਸੇ ਪਲ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆ ਗਏ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਟੈਸੀਓ।"
ਫੇਰੇਟ-ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਕੈਪੋਰੇਗਾਈਮ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਦੇ ਪਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝ ਲਿਆ। ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਸਰੀਰਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੀ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ।"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਉਹ ਇਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।"
ਟੇਸੀਓ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਟੌਮ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। “ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਸਨੇ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਬਾਡੀਗਾਰਡਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਡੀਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬਿਮਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਟੈਸੀਓ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਿਪਾਹੀ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਬੁੱਢਾ ਡੌਨ ਲੂਕਾ ਬ੍ਰਾਸੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲੋਂ ਉਸ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਸੀ ਕਿ ਇੰਨੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਘਾਤਕ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ।

ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਮਾਈਕਲ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਆਉਣ-ਜਾਣ ਨਾਲ ਘਬਰਾ ਗਿਆ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੱਡਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਲੈਣ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚੁੱਪ ਰਹੇ, ਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗਾ।
ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇਰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕੇਗਾ ਅਤੇ ਰਾਤ ਬਿਤਾ ਸਕੇਗਾ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਵੀ ਉਸਨੇ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਵੈਸਟਬਰੀ ਜਾਣ ਲਈ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਮਿੰਟ ਲੱਗਣਗੇ। ਇਹ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦਰਦ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਮੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਫਿਸਲ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਤਰਕ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਾਈਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਸਿਗਨਲ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਤ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਕਾਰਲੋ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਭਿਆਨਕ ਭਿਆਨਕ ਡਰ ਨਾਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸ ਮੌਤ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੀ ਜੋ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦਾ ਸੀ।
ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਸਨ। ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਖ਼ਬਰ ਦੇਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਝਿਜਕ ਨਾਲ ਆਏ ਸਨ। ਉਹ ਤਿੰਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਸਦਮੇ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਿਮਾਰ, ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਤਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੈਂਟੀਨੋ ਲਈ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਨਾ ਸਮਝਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ। ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਲੈਂਪੋਨ ਕਮਰੇ ਦੀਆਂ ਵਿਰੋਧੀ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਨ।

"ਤੂੰ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਂਗਲੀ ਮਾਰੀ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿੱਧੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮਜ਼ਾਕ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕੀ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇੱਕ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਆਪਣੇ ਭਿਆਨਕ ਡਰ ਤੋਂ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਣ ਦੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਬੋਲਿਆ। "ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬੇਕਸੂਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬੇਕਸੂਰ ਹਾਂ। ਮਾਈਕ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਮਾਈਕ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰੋ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਲਿਪ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਵੀ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਖਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਕਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੇਕਸੂਰ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਹੇਗਨ ਅਤੇ ਲੈਂਪੋਨ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਮਾਈਕਲ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਅਜੇ ਉਹ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਜੋ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਦਾਰ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ? ਉਹ ਦੋਸ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਬਾਰੇ ਓਨਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਦਾ ਇੱਕ ਇਕਬਾਲ ਹੀ ਮਿਟਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਲਗਭਗ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇੰਨਾ ਨਾ ਡਰੋ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਵਿਧਵਾ ਬਣਾ ਦਿਆਂਗਾ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਅਨਾਥ ਬਣਾ ਦਿਆਂਗਾ? ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਸਜ਼ਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਵੇਗਾਸ ਲਈ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਰਹੋ। ਮੈਂ ਕੌਨੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭੱਤਾ ਭੇਜਾਂਗਾ। ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ। ਪਰ ਇਹ ਨਾ ਕਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੇਕਸੂਰ ਹੋ, ਮੇਰੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਨਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿਸਨੇ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ, ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਜਾਂ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ?"
ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਦੁਖੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ, ਹੜ੍ਹ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਰਾਹਤ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਮਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ, ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ।"

"ਚੰਗਾ, ਚੰਗਾ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਚਲੇ ਜਾਓ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।"
ਕਾਰਲੋ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਆਦਮੀ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਰਾਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਮਾਲ ਆਮ ਵਾਂਗ ਫਲੱਡ ਲਾਈਟਾਂ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਕਾਰ ਆਈ। ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਬੈਠਾ ਸੀ ਪਰ ਦੂਰ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ। ਲੈਂਪੋਨ ਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਹੇ ਹੋ।" ਕਾਰਲੋ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਮੀਜ਼ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਭਿੱਜ ਗਈ ਸੀ।
ਕਾਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਗੇਟ ਵੱਲ ਵਧਦੀ ਹੋਈ ਚਲੀ ਗਈ। ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਘੁਮਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਪਲ, ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਇੱਕ ਬਿੱਲੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰਿਬਨ ਘਸੀਟਦੀ ਹੈ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਗੈਰੋਟ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਦੇ ਗਲੇ ਦੁਆਲੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਥ੍ਰੋਟਲ ਨਾਲ ਚਮੜੀ ਵਿੱਚ ਕੱਟੀ ਹੋਈ ਨਿਰਵਿਘਨ ਰੱਸੀ, ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਦਾ ਸਰੀਰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਮੱਛੀ ਵਾਂਗ ਛਾਲ ਮਾਰਦਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜਿਆ, ਗੈਰੋਟ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੱਸਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਰੀਰ ਢਿੱਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਚਾਨਕ ਕਾਰ ਦੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਦਬੂ ਆਈ। ਕਾਰਲੋ ਦਾ ਸਰੀਰ, ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਸਪਿੰਕਟਰ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਗੈਰੋਟ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਕੱਸ ਕੇ ਰੱਖਿਆ, ਫਿਰ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੀਟ ਦੇ ਕੁਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਰਲੋ ਦਾ ਸਰੀਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ ਝੁਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਬਦਬੂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਿੱਤ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸੇ ਚੌਵੀ ਘੰਟਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੌਰਾਨ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਲੈਂਪੋਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕੋਰਲੀਓਨ ਡੋਮੇਨਾਂ ਦੇ ਘੁਸਪੈਠੀਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ। ਨੇਰੀ ਨੂੰ ਟੈਸੀਓ ਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਕਮਾਨ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਇਨਫੋਰਸਰਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਲਬੇਰੀ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਵਕ ਆਪਣੇ ਦੰਦ ਕੱਢ ਰਹੇ ਸਨ। ਟ੍ਰੌਟਿੰਗ ਰੇਸਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਬਦਨਾਮ ਫਿਕਸਰ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜੇਤੂ ਰਾਤ ਤੋਂ ਘਰ ਪਰਤਿਆ

ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਸ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਟਰੈਕ ਤੋਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਠੰਡੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਕਮੀਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਕਾਰਲੋ ਨਾਲ ਕਿੰਨੇ ਆਦਮੀ ਮਾਰੇ ਸਨ? ਬੱਸ ਅਖ਼ਬਾਰ ਪੜ੍ਹੋ। ਬਾਰਜ਼ੀਨੀ ਅਤੇ ਟੈਟਾਗਲੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ:'
ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਿਸਟੀਰੀਆ ਵਿੱਚ ਪਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਥੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਥੁੱਕ ਨਹੀਂ ਆਈ।
"ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਓ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਬੁਲਾਓ," ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਦੋਨਾਂ ਗਾਰਡਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕੌਨੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਫੜ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ।
ਕੇਅ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕਿਉਂ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਮਾਈਕਲ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ?"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੈ।"
ਕੇਅ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। "ਮਾਈਕਲ, ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਕਹੋ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਬਿਲਕੁਲ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਸ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਇਸ ਵਾਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਯਕੀਨਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਿੱਧਾ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਆਪਸੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਹੋਰ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਈ ਅਤੇ ਚੁੰਮਣ ਲਈ ਉਸਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ।
"ਸਾਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਪੀਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਬਰਫ਼ ਪੀਣ ਲਈ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਗਈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉੱਥੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਸੁਣਿਆ। ਉਹ ਰਸੋਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਈ ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ, ਨੇਰੀ ਅਤੇ ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਨੂੰ ਬਾਡੀਗਾਰਡਾਂ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਉਸ ਵੱਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਹਿੱਲ ਗਈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕੇ। ਉਸ ਪਲ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤਾ।
“ਡੌਨ ਮਾਈਕਲ,” ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਕੇਅ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ, ਪੁਰਾਤਨ ਸਮੇਂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਰੋਮਨ ਸਮਰਾਟਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ, ਬ੍ਰਹਮ ਅਧਿਕਾਰ ਦੁਆਰਾ, ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਕਮਰ 'ਤੇ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਮਾਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ, ਹੰਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ, ਭਾਰ ਇੱਕ ਪੈਰ 'ਤੇ ਦੂਜੇ ਪੈਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿੱਛੇ ਸੀ। ਕੈਪੋਰੈਗਿਮ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਪਲ ਕੇਅ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੌਨੀ ਨੇ ਮਾਈਕਲ 'ਤੇ ਜੋ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਉਹ ਸੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਰੋ ਪਈ।

ਨੌਵੀਂ ਕਿਤਾਬ

ਅਧਿਆਇ 32

ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਖੂਨੀ ਜਿੱਤ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਚਾਲਬਾਜ਼ੀ ਨੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੁਖੀ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ, ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਲੌਂਗ ਬੀਚ ਮਾਲ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਅਤੇ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿਚਕਾਰ ਬਰਾਬਰ ਵੰਡਿਆ। ਪਰ ਉਸ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਮਾਲ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਫੇਰੀ 'ਤੇ ਪੂਰਬ ਲਿਆਇਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਰਹਿਣਗੇ, ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਸਮੇਟਣਗੇ, ਕੇ ਨਿੱਜੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪੈਕਿੰਗ ਅਤੇ ਘਰੇਲੂ ਸਮਾਨ ਦੀ ਸ਼ਿਪਿੰਗ ਕਰਨਗੇ। ਇੱਕ ਲੱਖ ਹੋਰ ਛੋਟੇ ਵੇਰਵੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਲੇਮੇਂਜ਼ਾ ਦਾ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ। ਰੋਕੋ ਲੈਂਪੋਨ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ। ਨੇਵਾਡਾ ਵਿੱਚ, ਅਲਬਰਟ ਨੇਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੋਟਲਾਂ ਲਈ ਸਾਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਮੁਖੀ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਵੀ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।
ਸਮੇਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਕੌਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦਾ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਮਾਈਕਲ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਹੋ ਗਈ। ਦਰਅਸਲ, ਆਪਣੇ ਭਿਆਨਕ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਕਹੀ ਗੱਲ ਲਈ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਕੇਅ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਚਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਵਿਧਵਾ ਦਾ ਉਕਸਾਹਟ ਸੀ।
ਕੌਨੀ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪਤੀ ਮਿਲ ਗਿਆ; ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਸਾਲ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਿਸਤਰਾ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਨੌਜਵਾਨ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਪੁਰਸ਼ ਸਕੱਤਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਆਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਇਤਾਲਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਪਰ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਚੋਟੀ ਦੇ ਬਿਜ਼ਨਸ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਇਆ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡੌਨ ਦੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਨੇ ਉਸਦੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।
ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਲੈ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦੋ ਮੁੰਡੇ ਵੀ, ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਪਾਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੋੜ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਖੁਦ ਇਸ ਵਿਕਾਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਬਣਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ, ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਅਮਰੀਕੀ ਸੀ।

ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕੇਅ ਨੂੰ ਨੇਵਾਡਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਾਰਾ, ਪਹਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਲਾਲ ਚੱਟਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਘਾਟੀਆਂ, ਬਲਦੇ ਰੇਗਿਸਤਾਨ, ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਤਾਜ਼ਗੀ ਭਰੀਆਂ ਝੀਲਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਗਰਮੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦੋ ਮੁੰਡੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਅਸਲ ਨੌਕਰ ਸਨ, ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਮ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੀ; ਉਹ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਲੱਬਾਂ ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ; ਉਸਨੂੰ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਖਲ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਥਾਨਕ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੀ। ਕੇਅ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਨਿਊਯਾਰਕ ਘਰ ਬੰਦ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਥਾਈ ਘਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਆਖਰੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਅਤੇ ਗਤੀ ਨਾਲ ਸਾਮਾਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪੈਕਿੰਗ ਅਤੇ ਸ਼ਿਪਿੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਉਹੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਉਸ ਆਖਰੀ ਦਿਨ, ਕੇ ਐਡਮਜ਼ ਕੋਰਲੀਓਨ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਜਾਗ ਪਈ। ਉਹ ਮਾਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਟਰੱਕ ਮੋਟਰਾਂ ਦੀ ਗਰਜ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਟਰੱਕ ਜੋ ਸਾਰੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਕੋਰਲੀਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਵਾਪਸ ਉਡਾਣ ਭਰੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਮਾ ਕੋਰਲੀਓਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਕੇਅ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮਾਈਕਲ ਆਪਣੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਸਿਗਰਟ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਸਵੇਰ ਚਰਚ ਕਿਉਂ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਹਫ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ ਕਿਉਂ? ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਜਿੰਨੀ ਹੀ ਮਾੜੀ ਹੈਂ।" ਉਸਨੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ ਦੀ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀ।
ਕੇਅ ਆਪਣੇ ਸਟੋਕਿੰਗਜ਼ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠ ਗਈ। "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕੈਥੋਲਿਕ ਕਿੰਨੇ ਧਰਮ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।"
ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪੱਟ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ, ਉਸ ਗਰਮ ਚਮੜੀ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਨਾਈਲੋਨ ਦੀ ਪਾਈਪ ਦਾ ਸਿਖਰ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। "ਨਹੀਂ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਕਮਿਊਨੀਅਨ ਲੈ ਰਹੀ ਹਾਂ।"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਕੱਟੜ ਕੈਥੋਲਿਕ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚਰਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਕਿਉਂ ਰੋਕਦੇ ਹੋ?"

ਉਹ ਬੇਆਰਾਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ "ਡੌਨ" ਅੱਖ ਸਮਝ ਕੇ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗੇ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਕਹਾਂਗੀ।" ਉਸਨੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਚੁੰਮਿਆ। ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹਵਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗਰਮ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਸੂਰਜ ਲਾਲ ਸੀ। ਕੇਅ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਮਾਲ ਦੇ ਗੇਟਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜੀ ਸੀ। ਮਾਮਾ ਕੋਰਲੀਓਨ, ਆਪਣੀ ਵਿਧਵਾ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਰੁਟੀਨ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਰ ਸਵੇਰ ਇਕੱਠੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ।
ਕੇਅ ਨੇ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦੇ ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲੇ ਗੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ, ਫਿਰ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮਾਮਾ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਸ਼ੱਕੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਨਾਸ਼ਤਾ ਖਾਂਦੇ ਹੋ?" “ਨਹੀਂ,” ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਕੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਹੋਲੀ ਕਮਿਊਨੀਅਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਪਰ ਮਾਮਾ ਕੋਰਲੀਓਨ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। "ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਸਵੇਰ ਦੀ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਚਰਚ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਸੁੰਨਸਾਨ ਸੀ। ਇਸਦੀਆਂ ਰੰਗੀਨ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਗਰਮੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਉੱਥੇ ਠੰਡਾ ਹੁੰਦਾ, ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ। ਕੇਅ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੱਸ ਨੂੰ ਚਿੱਟੇ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੇ ਵੇਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਪਿਊ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਕੇਅ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਮਿੰਟ ਲਈ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇਸ ਆਖਰੀ ਪਲ 'ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਝਿਜਕਦੀ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਡਰਦੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਠੰਢੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਪਾਣੀ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ 'ਤੇ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਬਣਾਇਆ, ਆਪਣੀਆਂ ਗਿੱਲੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁੱਕੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਛੂਹਿਆ। ਸੰਤਾਂ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਅੱਗੇ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਸੀ, ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਝਪਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਕੇਅ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਝੁਕ ਕੇ ਪਿਊ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਲੱਕੜ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ 'ਤੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੰਗਤ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸੱਦੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੁਕਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਦੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਧੁੰਦਲੇ, ਘੜੇ ਹੋਏ ਗਿਰਜਾਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਰਾਤ ਬਾਰੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਝੂਠ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।
ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਝੂਠ ਕਰਕੇ ਛੱਡ ਗਈ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਗਈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਮਾਈਕਲ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਆਈ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਈ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਟੌਮ ਹੇਗਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਭਿਆਨਕ ਦੁਪਹਿਰ ਬਿਤਾਈ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਦੁਪਹਿਰ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਸੈਰ ਕਰਨ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੇਗਨ ਨਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਕੇਅ ਨੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭੂਮਿਕਾ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਢੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਕੀ ਮਾਈਕ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਭੇਜਿਆ ਸੀ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ 'ਮੁੰਡੇ' ਆਪਣੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਗਨਾਂ ਨਾਲ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਉਤਰਨਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।"
ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਨਾਬਾਲਗ ਬਕਵਾਸ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੀ ਔਰਤ ਤੋਂ ਕਦੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਆਓ, ਕੇ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਹਰੀ ਭਰੀ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਤੁਰ ਪਏ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਭੱਜ ਗਏ?"
ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕੌਨੀ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਬਣ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਬਣਨ ਦੇ ਸਕਦੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਜਾਇਜ਼ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਉਸ 'ਤੇ ਭੜਕ ਗਈ। "ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ

ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋ?" ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕੀ। "ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ।"
ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚੁੱਪਚਾਪ ਚੱਲਦੇ ਰਹੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਸੱਚ ਹੈ। ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਦਲੀਲ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਪਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਲਈ ਕੁਝ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਕੁਝ ਸੰਭਾਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
ਕੇਅ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਘਿਰਣਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। “ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਵਕੀਲ ਪੱਖ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਟੌਮ।
ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਹੇਗਨ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਠੀਕ ਹੈ। ਬੱਸ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੋ। ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਉਂਗਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੁੰਦੀ। ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਕਾਰਲੋ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੌਨੀ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣਾ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਜੋਨਸ ਬੀਚ ਕਾਜ਼ਵੇਅ ਉੱਤੇ ਰਸਤਾ ਲਵੇਗਾ? ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਸੋਨੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੁੰਦੇ? ਫਿਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ?"
ਕੇਅ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਹੇਗਨ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। "ਅਤੇ ਕੀ ਜੇ ਡੌਨ, ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ? ਕੀ ਜੇ ਇਹ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਇਆ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਉਹ ਭਾਰ ਉਤਾਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਉਹ ਦੋਸ਼ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਲੈ ਲਵੇਗਾ?"
"ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ," ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ। "ਹਰ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ?"
ਉਹ ਇੱਕ ਘਾਹ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ਵਾਲੀ ਨਾਲੇ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ ਸੀ। ਹੇਗਨ ਘਾਹ 'ਤੇ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ, ਦੁਬਾਰਾ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
ਕੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਉਹ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ।"
ਹੇਗਨ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਜੇ ਉਹ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੁਣ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ। ਤੂੰ ਹੁਣ ਵਿਧਵਾ ਹੁੰਦੀ। ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।"

ਕੇਅ ਉਸ 'ਤੇ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ। "ਇਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਆਓ, ਟੌਮ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਿੱਧਾ ਬੋਲੋ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਈਕਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸਿਸੀਲੀਅਨ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬਰਾਬਰ, ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖ ਵਾਂਗ ਪੇਸ਼ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
ਫਿਰ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਚੁੱਪ ਛਾਈ ਰਹੀ। ਹੇਗਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। “ਤੂੰ ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਪਾਗਲ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ ਸੀ। ਖੈਰ, ਉਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਾਰੇ ਨਾ ਪੁੱਛ। ਤੂੰ ਪਾਗਲ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਾਰਲੋ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਗੌਡਫਾਦਰ ਸੀ। ਪਰ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੇ ਉਹ ਕਾਰਲੋ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਹੀ ਕਦਮ ਸੀ। ਪੀੜਤ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਕਲਾਸੀਕਲ ਰਣਨੀਤਕ ਕਦਮ।” ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ। “ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਹੈ?” ਪਰ ਕੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ।
ਹੇਗਨ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਡੌਨ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਈਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਟੈਸੀਓ। ਇਸ ਲਈ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਪਿਆ। ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਪਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮਾਈਕਲ ਇਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਲੋਕ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦੇ। ਮਾਈਕਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਟੈਸੀਓ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ, ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਪ੍ਰਤੀ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਤੋਂ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਟੈਸੀਓ ਅਤੇ ਕਾਰਲੋ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ, ਸਾਡੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਹੁੰਦੇ।"
ਕੇਅ ਇਹ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। "ਕੀ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇਹੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਹੈ?"
ਹੇਗਨ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਸੱਚੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਜੋ ਚਾਹੇਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਜੋ ਚਾਹੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈਂ।" ਹੇਗਨ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਉਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਉਸਦਾ ਡੌਨ ਹੈਂ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਹੈ।"
ਕੇਅ ਨੇ ਹੇਗਨ ਦੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ। "ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ?"

ਹੇਗਨ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਝਿਜਕਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬਹਿਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਖਰੀ ਸੱਚ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। "ਤੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਤੂੰ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਉਹ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਅੱਜ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹਾਂ।" ਉਹ ਫਿਰ ਰੁਕਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਲੋਕ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ।"
ਪੰਜ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਕੇਅ ਘਾਹ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਤੁਰਨ ਲੱਗੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਗਭਗ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਕੇਅ ਨੇ ਹੇਗਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਇਸੇ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ," ਹੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮਾਈਕਲ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕੈਥੋਲਿਕ ਬਣਨ ਦੀ ਹਿਦਾਇਤ ਲਈ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਕੋਲ ਗਈ।
ਚਰਚ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਪਛਤਾਵੇ ਲਈ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੇਅ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੜੇ ਹੋਏ ਹੱਥ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਵਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਵਾਰ। ਘੰਟੀ ਫਿਰ ਵੱਜੀ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਹਿੱਲਜੁਲ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਸੰਚਾਰਕ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਛੱਡ ਕੇ ਵੇਦੀ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ 'ਤੇ ਗਏ। ਕੇਅ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਉੱਠੀ। ਉਹ ਵੇਦੀ 'ਤੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਗਈ ਅਤੇ ਚਰਚ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਤੋਂ ਘੰਟੀ ਫਿਰ ਵੱਜੀ। ਆਪਣੇ ਬੰਦ ਹੱਥ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। ਪੁਜਾਰੀ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਝੁਕਾਇਆ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ੀ ਪਤਲੀ ਵੇਫਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਪਲ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਪਿਘਲ ਨਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਗਲ ਨਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਹ ਉਹ ਕਰ ਸਕੇ ਜੋ ਉਹ ਕਰਨ ਆਈ ਸੀ।
ਪਾਪ ਤੋਂ ਧੋਤੀ ਹੋਈ, ਇੱਕ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵੇਦੀ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਉੱਤੇ ਜੋੜ ਲਏ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਭਾਰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਗੋਡਿਆਂ ਤੱਕ ਹਿਲਾਇਆ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਬਾਰੇ, ਸਾਰੇ ਗੁੱਸੇ ਬਾਰੇ, ਸਾਰੇ ਬਗਾਵਤ ਬਾਰੇ, ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ, ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਾਰਲੋ ਰਿਜ਼ੀ ਦੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮਾਈਕਲ ਕੋਰਲੀਓਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ।

***** *****